

Hoàng Đế Bụi Đời Và Minh Chủ Đầu Gỡ

Contents

Hoàng Đế Bụi Đời Và Minh Chủ Đầu Gỡ	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	8
4. Chương 4	10
5. Chương 5	11
6. Chương 6	14
7. Chương 7	16
8. Chương 8	18
9. Chương 9	19
10. Chương 10	22
11. Chương 11	25
12. Chương 12	27
13. Chương 13	30
14. Chương 14	33
15. Chương 15	36
16. Chương 16	38
17. Chương 17	41
18. Chương 18	44
19. Chương 19	46
20. Chương 20	49
21. Chương 21	52
22. Chương 22	55
23. Chương 23	59
24. Chương 24	62
25. Chương 25	65
26. Chương 26	67
27. Chương 27	71
28. Chương 28	74
29. Chương 29	77
30. Chương 30	80
31. Chương 31	83
32. Chương 32	86
33. Chương 33	88
34. Chương 34	91
35. Chương 35	94
36. Chương 36	97
37. Chương 37	99
38. Chương 38	102
39. Chương 39	105
40. Chương 40	107
41. Chương 41	110

42. Chương 42	112
43. Chương 43	115
44. Chương 44	118
45. Chương 45	121
46. Chương 46	123
47. Chương 47	126
48. Chương 48	129
49. Chương 49	132
50. Chương 50	135
51. Chương 51	138
52. Chương 52	141
53. Chương 53	143
54. Chương 54	146
55. Chương 55	148
56. Chương 56	151
57. Chương 57	154
58. Chương 58	157
59. Chương 59: Phiên Ngoại	160

Hoàng Đế Bụi Đời Và Minh Chủ Đầu Gõ

Giới thiệu

Thể loại: Đam mỹ tiểu thuyết, giang hồ võ lâm, nhất thụ nhất công, phúc hắc công ngây thơ dần dần

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoang-de-bui-doi-va-minh-chu-dau-go>

1. Chương 1

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật hiện hình ảnh để đọc.

Ác liệt hoàng đế kí sự

Đương triều hoàng đế tên là Long Việt Băng!

.

Long Việt Băng được sắc phong làm Thái tử, không phải vì bản thân có bao nhiêu thông minh cùng tài giỏi, mà chỉ đơn giản vì hắn là nhi tử duy nhất của lão Hoàng đế. Băng không Long Việt Băng có sống đi chết lại cũng chẳng có cơ hội “rờ” tay vào ngôi vị Thái tử bao nhiêu cao quý cùng trọng trách này.

.

Bất cứ ai, chỉ là người thấu tình đạt lý một chút đều tâm niệm trong lòng rằng: để Long Việt Băng làm Hoàng đế, đó quả thực là “đại bi kịch” lớn nhất triều đại. Mà ngay bản thân Long Việt Băng, khi được lên ngôi, hẳn chính là không “phụ sự kỳ vọng của mọi người”, mới trở thành Hoàng đế có mấy ngày liền khiến cả Hoàng cung gà bay chó sủa.

.

Văn võ bá quan trên dưới triều đình đều nhất nhất cho rằng, may mà Lão Hoàng đế kính yêu của bọn họ đã qua đời trong an lành. Bằng không để Người chứng kiến nhi tử tối sùng ái “tác quái” như vậy, còn không biết sẽ có chuyện kinh khủng gì xảy ra nữa!!! (đội Hoàng lăng sống lại sao???)

.

Lần đầu diện kiến Long Việt Băng, chỉ sợ mười người gặp thì cả mười đều bị dung nhan tuấn mỹ kia lừa cho không ngóc đầu lên được. Phụ mẫu có bao nhiêu ưu điểm, Long Việt Băng tham lam kế thừa không chịu bỏ sót dù chỉ một chi tiết, tướng mạo hẳn quả thực chỉ có thể dùng cụm từ “tuấn tú vô song” để hình dung. Long mày anh khí, tinh mâu thâm thúy, sống mũi cao thẳng, làn môi ưu mỹ, lại thêm vóc người cao ngất thon dài. Sự uy nghiêm không vì khí chất tao nhã mà mất đi, ngược lại càng tăng thêm sức hút... Quả thực nếu chỉ nhìn vào tướng mạo, Long Việt Băng xứng đáng được mang danh “Hoàng đế tuấn đạt phi phàm”...

.

Thế nhưng... những thứ đẹp để nêu trên bất quả chỉ là vẻ bề ngoài! Sự ác liệt của Long Việt Băng, chính là vượt xa mọi tưởng tượng mà người bình thường có thể nghĩ ra???

.

Long Hoàng đế có “tam đại đặc thù” – không học thức, không phong độ, không đạo đức! Lạc thú lớn nhất đời hẳn chính là “độc hại sinh linh”. Nếu ngày hôm nay, Hoàng đế thích vận bạch sắc thì tất thấy trong ngoài Hoàng cung, từ thứ lớn nhất đến thứ nhỏ nhất đều được phủ một màu trắng đến nhức mắt, bầu không khí quả thực chẳng khác gì đám tang.

.

Nếu ngày mai, Hoàng đế thích mặc nữ trang, ngay lập tức từ văn võ đại thần đến phó dịch quét rác, tất cả đều phải thay nữ trang, tình cảnh khiến người ta dở khóc dở cười. Bởi uy danh của Lão Hoàng đế mà chẳng có ai nói những lời bất kính, nhưng hầu như tất cả quan viên, kể cả đã cáo lão hay tại nhiệm, ai cũng thâm “trù ẻo”, mong sao Long Việt Băng sớm ngày “giá Hạc Tây phương”!!!

.

Hiện tại thể cục trong cung được hình dung như sau: Long Việt Băng có một vị tiểu Hoàng thúc, và vị Vương gia này dường như rất có hứng thú với ngôi vị Hoàng đế. Chỉ tiếc một điều, triều đình không ngờ vẫn còn có những vị nguyên lão đại thần cục cung tận tụy, họ trung thành liều chết bảo vệ ngại vàng, cố công “giữ ghề” cho Long đế.

.

Thế nhưng, cái con người dính dáng trực tiếp đến chuyện hệ trọng này, cũng chính là Long Việt Băng, nhất định là do hắn không biết chữ xấu hổ có bao nhiêu nét, cho nên mới tích cực đến vậy. Hắn không những không chịu dừng thú vui “chẳng nào thể chán” của bản thân lại dù chỉ một giây mà còn không ngừng tiêu khiển, gia tăng “đẳng cấp”. Ai mà không may lọt vào mắt xanh của hắn, chỉ có thể hận là bản thân sao không chết quách đi cho xong! Việc chính sự ư? – Đã sớm bị Long Việt Băng “quăng” ra sau đầu từ lâu rồi!!!

.

Bi tai... Quả là bi tai!

...

.

Vào một buổi chiều ấm áp nào đó...

“Haiz

” – Long Việt Bắgnhẹ nhàng nhấp một ngụm trà nóng, từ làn môi nhẹ nhàng thoát ra một tiếng thở dài, yếu ớt lắm thay!

Đứng bên cạnh là thị tòng đã có điểm phúc hầu hạ hẳn được tròn một năm, cẩn cẩn dực dực hỏi thăm – “Bệ hạ! Ngài có điều chi phiền muộn?”

“Trẫm chỉ là không nghĩ ra...” – Long Việt Bắgdựa vào lưng ghế, hơi ngửa người, mày kiếm chốc chốc lại nhú “Trẫm chính là không rõ, trẫm thiên tư thông minh như vậy, vì nhẽ gì lại học nấu ăn mãi không thông a?”

Nghe được hai chữ “nấu ăn”, trong đầu thị tòng lập tức nhớ lại tình cảnh cực kỳ bi thảm của Hoàng cung mấy ngày trước, nhin không được mà rùng mình.

“Đại khái là do bệ hạ không thích hợp ạ...” – Không biết mấy hôm trước thần kinh Bệ hạ bị làm sao, đột nhiên quyết định muốn thử trải nghiệm một chút sinh hoạt của người bình thường. Sau đó lần lượt đến viện thái y, tạp dịch, ngự trù để học tập...

Đáng tiếc, Long Việt Bắghọc chăm chú, đến tột cùng không hiểu châm chích kiểu gì mà khiến kẻ đáng thương được đem ra “thí nghiệm” kia khắp người huyết nhục mơ hồ... Làm tạp dịch thì không biết là vô tình hay hữu ý mà “tiện tay” đem tất cả đồ đạc trong cung, từ trân quý đến tầm thường ra đập nát thành trăm mảnh...

Đến khi làm trù sư (đầu bếp) thì thành phẩm làm ra không chỉ nhìn xấu xí đến cực điểm, khi đem cho gà nếm thử thì lập tức chết hơn mười con. Mà bình quân tính ra mỗi con thử một ngụm duy nhất chứ đâu nhiều nhận gì? Tác dụng không thua gì cực phẩm Hạc đỉnh hồng.

Thực mong Bệ hạ có thể sớm ý thức được bản thân quả thực không thích hợp làm bất cứ công việc bình thường gì mà sớm ngày dừng tay... Tuy rằng việc không thích hợp nhất đối với Long Việt Bắg chính là làm Hoàng đế a...

“A Khuyết!” – Ngón tay thon dài khẽ gõ mặt bàn “Mấy ngày qua, trẫm đã suy nghĩ rất nhiều, những việc kia kỳ thực cũng không phải chuyện trẫm thực sự muốn làm!”

“Vâng!” – A Khuyết ở bên cạnh, không ngừng gật đầu. Đúng vậy, đúng vậy a! Bệ hạ! Cuối cùng Ngài cũng đã chịu suy nghĩ thấu đáo, từ giờ Ngài nên hảo hảo học tập một chút về việc trị quốc bình thiên hạ mới hợp lẽ!

“Bằng không trẫm tư duy thông tuệ, võ nghệ siêu cường, thiên tư hơn người...”

“Thưa vâng!” – Nếu như Ngài nguyên ý học hành chăm chỉ, nói không chừng có là sỏ tử thì một ngày nào đó cũng sẽ suy nghĩ thông suốt a...

.

Long Việt Bằng nở một nụ cười phi thường ưu nhã “Vậy nếu Trẫm muốn bước chân vào giang hồ thì sao? Nhất định có thể trở thành tuyệt đại kiêu hùng, có đúng hay không?”

.

“... Dạ... ?” – A Khuyết không khỏi ngây ngẩn cả người khi những gì nghe thấy so với suy nghĩ trong đầu quả thực một trời một vực.

.

“Trẫm nói, trẫm muốn bước chân vào giang hồ!” – Long Việt Bằng không nhanh không chậm lặp lại một lần nữa quyết tâm mới của hần.

.

Vài giây im lặng trôi qua, A Khuyết mới phát sinh một tiếng kêu thật thảm thiết “Aaa !!”

.

“Làm sao vậy làm sao vậy? Còn sống không?” – Nghe được tiếng thét như thể heo bị chọc tiết, đám thị vệ hoang mang vội vàng từ ngoài cửa xông ào vào, nhưng chỉ thấy Hoàng thượng tôn quý nhàn nhã ngồi trên long ỷ, tự tiểu phi tiểu nhàn A Khuyết toàn thân cứng ngắc.

.

“Bệ hạ? Đã xảy ra chuyện gì thế ạ?”

.

“Không có việc gì! Hần chỉ là bị kinh hãi tí chút! Chúng ta không hề chơi trò gì kỳ quái a!” – Long Việt Bằng phát tay về phía đám thị vệ, ra lệnh “Các người mau lui xuống!”

.

Mấy người thị vệ thở phào nhẹ nhõm, nối bước nhau rời đi, nhưng bỗng nhiên nghe được Hoàng thượng nhẹ giọng “Người đi đằng sau cùng kia, người đứng lại cho trẫm!”

.

“Nô tài... ?”

.

Tiểu thị vệ nghe lệnh liền dừng bộ, nghi hoặc quay lại hỏi nhỏ Hoàng thượng.

.

“Đúng! Là người!” – Long Việt Bằng tươi cười sáng lạn, khẩu khí ôn hòa mà phun châu nhả ngọc “Người về nhà đi! Từ này về sau không cần đến đây nữa!”

.

“Bệ hạ...” – Tiểu thị vệ nghe vậy, sợ đến “Bịch” – một tiếng quỳ trên mặt đất.

.

“Xin hỏi bệ hạ... Nô tài rốt cuộc đã làm sai chuyện gì?”

.

“Người không có làm việc gì sai!” – Long Việt Bằng hơi nghiêng đầu, dáng vẻ chỉ có thể dùng từ tuần mỹ để hình dung, nhưng những lời được thoát ra khỏi môi hắn sau đó quả thực khiến người khác tức giận muốn chết.

.

“Vấn đề là ở tướng mạo của ngươi! Bên cạnh Long Việt Bằng ta không thể dưỡng sửu nhân (người xấu xí). Đó là quy củ!”

.

Tiểu thị vệ khuôn mặt chớp mắt liền trở nên trắng bệch, lập tức hôn mê.

.

Thực sự là đáng thương a... – A Khuyết bất đắc dĩ lắc đầu.

.

Một Hoàng đế tính tình cổ quái, tùy hứng tới không có điểm dừng như thế này, quả thực là phần tử “khủng bố” mà bất cứ ai muốn tiếp tục sống thì tuyệt đối không nên động vào a! – A Khuyết yên lặng tự nhủ với lòng.

2. Chương 2

Có ai đó đi bụi

“Lôi đi lôi đi!” Long Việt Bằng không chút thương tiếc mà vẫy tay, những thị vệ khác lập tức nắm chân tiểu thị vệ lên, lôi cái kẻ đã ngất xỉu trên mặt đất ra ngoài.

“Bệ hạ... Chuyện ngài vừa nói... không phải là thật chứ ạ?” A Khuyết lau lau mồ hôi trên trán, hỏi thăm dò.

“A Khuyết...” Long Việt Bằng gọi “Người theo ta bao lâu rồi?”

“Hồi bệ hạ, một năm ạ.”

“Một năm, nói chung chính là người ở bên trẫm lâu nhất, thậm chí so với hoàng hậu còn lâu hơn. Lẽ nào người còn không biết bản tính của trẫm sao?” Long Việt Bằng đảo hai tròng mắt, nhìn thẳng vào mặt thị tòng.

“Biết ạ...” A Khuyết thầm cười khổ. Bản thân há lại không biết, mà là biết rất rõ... Bệ hạ này là một hôn quân, thậm chí còn ‘hôn’ tới có cá tính, ‘hôn’ tới có trình độ. Rõ ràng làm việc gì có hậu quả nghiêm trọng ra sao Người biết rành mạch, nhưng vẫn cố ý làm, cố ý đi quấy rối... Lần trước Lâm quốc tiến cống cống phẩm, chuyển tới giữa đường thì bị cướp đi, bệ hạ lại hạ lệnh phong tỏa toàn bộ tỉnh đến cả nửa tháng, đã lục soát từng nhà thì thôi, còn xem đào cả phần mộ gia tiên nhà người ta lên...

Nói chung cái người này, chỉ có nghĩ không ra, không có làm không được. Cũng khó trách hoàng hậu sau khi đại hôn vài tháng liền xuất gia làm ni cô, ăn chay niệm phật vì bệ hạ chuộc bớt tội...

Đương nhiên, những lời này tuyệt đối không thể nói trước mặt bệ hạ.

“Nếu biết, như vậy người cũng rõ trẫm là người đã nói là làm nhỉ?”

“Dạ...”

“Quân vô hí ngôn.” Long Việt Bằng mỉm cười “Vậy nên, đêm nay trẫm sẽ rời khỏi hoàng gia, quay về làm một người bình thường.”

“Bệ hạ... Giang hồ hiểm ác a...” A Khuyết thực sự phát run, khẩn trương tới mức mồm miệng lắp bắp, “Người ta không phải thường nói ‘Người trong giang hồ, thân bất do kỷ’ sao (bị hoàn cảnh chi phối)... Bước chân vào giang hồ chưa chắc đã là một sự lựa chọn tốt đâu a, vạn nhất xảy ra chuyện gì...”

“Không sao đâu, trẫm có năng lực tự chăm sóc bản thân.”

“Bệ hạ!” Thấy đối phương thái độ kiên quyết, A Khuyết sợ đến độ vội vã quỳ xuống nói “Nếu như ngài đi, vậy thì quốc gia phải làm sao bây giờ?”

“Quốc gia?” Long Việt Bằng tựa như giờ mới nhớ ra, nheo mắt lại nói “Ồ nhỉ, trẫm phải đi nghỉ một bức chiếu thư thoái vị, đem vị trí của trẫm tặng cho tiểu hoàng thúc ngồi.”

“Bệ hạ...!”

Thái độ như đùa cợt, nói như trêu ghẹo, ở cùng Long Việt Bằng một năm, ít nhất giảm thọ mười năm. A Khuyết đáng thương đi theo hoàng đế vừa tròn một năm, giờ phải mất đi bát cơm quang vinh, có điều đó có khi cũng là một loại hạnh phúc ấy nhỉ?

Long Việt Bằng bắt đầu khẩn cấp thu thập hành lý.

Mở ra miếng vải rộng thùng thình, sau đó chất y phục, áo choàng, giày, quạt, lược, khăn mặt, lư hương, âm khí, bảo kiếm, văn phòng tứ bảo... Ách, cái này hình như không cần, vứt! Dù sao quan trọng nhất là ngân phiếu cũng không thể thiếu, Long Việt Bằng mang theo mấy xấp thật dày.

Sau nửa canh giờ, một bao hành lý to bự được sinh ra.

“Chiếu thư thoái vị đã viết xong rồi”, Long Việt Bằng phi thường thoải mái mà nói “A Khuyết, người giúp trẫm, không, là giúp ta xem có chữ nào sai không. Cần sửa thì tự người sửa nhé, đại ấn của ta giao cho người đó.”

A Khuyết khóc không ra nước mắt nhìn đồng chữ xiên xiên vẹo vẹo, đồng thời cũng là bức chiếu thư nhiều lỗi hiếm có. Long Việt Bằng thân là vua một nước, vậy mà đến cách thức và nội dung cơ bản cũng không hiểu, ở trên viết tùy tiện vài câu kiểu như ‘Tạm biệt tiểu hoàng thúc, rảnh rồi thì sẽ tới cùng uống trà’ rất chi là vô ích.

“Không có gì phải lo lắng cả.” Long Việt Bằng ôm bọc ra cửa. Hiện tại thân mặc y phục đi đêm, mang theo một cái bao lớn, trông y chẳng có điểm nào giống hoàng đế, mà giống như kẻ cắp vừa trộm xong đang đi trốn... Nếu có ai nhìn thấy chắc sẽ sợ phát ngất.

“Chúc mừng ta đi, A Khuyết, ta tự do rồi.”

“Bệ hạ...” A Khuyết rơm rớm lệ ngừng đầu “Ngài tự bảo trọng...”

Tuy rằng Long Việt Bằng là một tai họa mà người người đều muốn diệt trừ, nhưng đối với A Khuyết mà nói, Long Việt Bằng nói đi là đi cũng khiến hắn cảm thấy lo lắng.

“Đừng khóc a... Quốc gia này rất cuộc không cần phải chịu đựng ta gây hại nữa, tất cả mọi người nên vui vẻ một chút mới đúng.” Long Việt Bằng vươn tay khê vuốt gương mặt thanh tú của A Khuyết, ôn nhu một cách hiếm có mà nói “Tiểu hoàng thúc sẽ là hoàng đế tốt, từ nhỏ ta đã tin tưởng như vậy.”

“Bệ hạ...” A Khuyết trong nháy mắt tựa hồ nhận thấy trong lời nói của Long Việt Bằng ẩn chứa điều gì đó, kinh ngạc nói “Lẽ nào ngài...”

“Cái gì cũng không cần phải nói nữa, cũng đừng gọi ta bệ hạ. Từ hôm nay trở đi, ta chỉ là một người bình thường họ Nhạc tên Bằng.” Long Việt Bằng ngắt lời A Khuyết, mỉm cười vẫy tay với hắn “Sau này còn gặp lại, A Khuyết.”

Vị hoàng đế này nhìn như ngu ngốc vô dụng, nhưng sự thực hắn là không đơn giản như vậy đâu... A Khuyết trong lòng có vài phần mê man nhìn bóng lưng Long Việt Bằng đi xa.

Tỷ như chính mình, theo y một năm rồi cũng không thể coi là biết rõ, vĩnh viễn cũng không thể lý giải được y.

Thời kì ngắn ngủi mà vị hoàng đế này tại vị, sẽ trở thành một đoạn lịch sử đen tối nhất triều đại. Thế nhưng trong lòng y suy nghĩ cái gì, sắp đặt cái gì, không có bất cứ kẻ nào biết được.

Long Việt Bằng...

A Khuyết khẽ đọc cái tên trước đây không dám gọi thẳng.

Bóng lưng Long Việt Bằng dần dần thu nhỏ lại. A Khuyết nhìn y tránh được cấm vệ quân tuần tra một cách xảo diệu, nhảy lên tường cung cao cao.

Thực sự là hảo thân thủ, không uống công luyện khinh công nhiều năm như vậy... A, sai, hành lý nặng quá, y ngã xuống rồi...

Thật ra nếu y muốn xuất môn, chỉ cần sáng sớm hôm sau ngênh ngang đi ra ngoài là được rồi... Việc gì nhất định phải nửa đêm trèo tường nhỉ?

Người này có lẽ chỉ là một đứa ngốc đơn thuần mà thôi... A Khuyết lập tức rút về những lời lúc trước, ra một kết luận hoàn toàn mới.

3. Chương 3

Mục tiêu cuộc đời của hoàng đế

Ngã xuống từ trên tường gây ra rắc rối không nhỏ, nhưng đêm đó Long Việt Bằng vẫn cố liều lĩnh ra khỏi cung.

Sau khi các lão đại thần trung thành biết được việc này xong thì chỉ thiếu điều tức chết, bọn họ lập tức phái nhân mã ra ngoài âm thầm điều tra tông tích của Long Việt Bằng. Nhưng những người được phái đi không ngờ tới hoàng đế bệ hạ tâm tình tốt tới mức còn có thể đi du sơn ngoạn thủy, vậy nên lục soát cả tháng cũng không phát hiện nửa cái đầu mối.

Long Việt Bằng cứ như vậy từ bỏ giang sơn, từ bỏ thần tử, đổi sang cuộc sống tự do vô hạn.

Giang Nam tháng sáu, phong cảnh đẹp vô cùng.

Long Việt Bằng nhàn nhã ngồi trong quán uống trà, tự hỏi kế hoạch cuộc đời mình sau này.

Cái bao quần áo chất đủ các thứ kia đã không còn tồn tại từ lâu, ngân phiếu bị y tiêu xài vô độ từ từ giảm thiểu, rất nhanh y sẽ phải đối mặt với vấn đề sinh kế. Hơn nữa... từ sau khi rời cung tới giờ, đừng nói gặp phải nhân sĩ ma giáo, đến chính phái cũng chỉ có vài môn phái nhỏ chẳng có danh tiếng, nổi tiếng duy nhất cũng chỉ có... Cái Bang.

Nguyện vọng lớn nhất của Long Việt Bằng lúc bước chân vào giang hồ chính là được gia nhập vào ma giáo mà người người thống hận – Nguyệt Linh giáo. Nếu muốn chơi, nên chơi tới vui vẻ một chút, theo “huynh đệ” cùng nhau tiếp tục gây hại cho chúng sinh chính là chuyện khoái trá tới cỡ nào a... Kỳ thực ngoại trừ điều này ra, y thực sự cũng không nghĩ ra mình còn có thể làm gì. Tựa hồ sở trường đặc biệt trừ danh của y, cũng chỉ có mỗi cái là “gây hại cho chúng sinh” mà thôi...

Haizz...

Haizzzzzzzz.

Nam thanh niên tuổi mới lớn liền tiếp khiến khách nhân trong quán đều liếc nhìn.

“Tiểu huynh đệ, người làm sao vậy?”

Một vị khách nhân quá hiếu kỳ không nhịn được dò hỏi.

Long Việt Bằng chậm rãi ngẩng đầu, mềm giọng nói:

“Ta mong có ai đó có thể nói cho ta biết, Nguyệt Linh giáo ở chỗ nào.”

“Nguyệt, Nguyệt Linh giáo?!”

Khách nhân kia nghe xong cực kỳ kinh hãi, mọi người trong quán trà đều trợn lớn mắt,

Xem ra Nguyệt Linh giáo này quả thực là danh bất hư truyền a... Tốt tốt, ta nhất định phải đi. Long Việt Bằng cảm thấy thập phần khoái trá.

“Tiểu huynh đệ... Vì sao người muốn tìm Nguyệt Linh giáo?”

Bởi vì ta muốn quay lại với bản tính của mình, từ nay về sau sống những ngày vui sướng việc không ác không làm – Long Việt Bằng trả lời trong lòng.

“Lẽ nào... người là hiệp sĩ lập chí muốn tiêu diệt ma giáo?”

Còn chưa chờ Long Việt Bằng trả lời, khách nhân kia đã kiếm cho y một lý do không gì cao thượng hơn. Long Việt Bằng thấy buồn cười, nhưng lại không thể cười, vì vậy đành cố nén mà trả lời “Ừm.”

Lời khẳng định này vừa ra khỏi miệng, trong quán trà nho nhỏ nhất thời sôi trào lên.

“Tiểu huynh đệ, thật là có dũng khí a!”

“Tương lai võ lâm chúng ta trông cậy vào những nhân tài mới xuất hiện như người đó!”

“Vị tiểu huynh đệ này tướng mạo đường đường, dáng vẻ bất phàm, vừa nhìn đã biết thân mang tuyệt kỹ.”

“Thành công sắp tới rồi.”

“Tiểu huynh đệ, ta thực sự rất cảm động.” Khách nhân kia con mắt lấp lánh nắm vai Long Việt Bằng, kích động nói “Thế nhưng đám ma giáo hành tung bất định, địa điểm giấu kín lại vạn phần bí mật, hơn nữa một mình người đi thật sự quá nguy hiểm, chi bằng liên hợp với những môn phái võ lâm khác, cùng nhau thực hiện hành động diệt trừ đi.”

“Xin hỏi các hạ là người môn phái nào?” Trong đám có người hỏi.

“Không môn không phái.” Long Việt Bằng trả lời thành thật.

“Không môn không phái? Chẳng lẽ là tự học thành tài? Thật là giỏi a...”

“Quả nhiên là tự cổ anh hùng xuất thiếu niên...”

Khiến những người này huyền não một cái, Long Việt Bằng thấy bản thân càng lúc càng muốn cười. Có điều từ mấy lời nghị luận lộn xộn của họ, Long Việt Bằng cũng chiếm được vài tin tức hữu dụng.

Trong chốn võ lâm vốn có tam đại danh môn thế gia, Triệu gia, Lâm gia, Mộ Dung gia. Từ sau khi con gái độc nhất của Lâm gia là Lâm Tương vào Triệu gia xiong, Triệu gia từ từ trở thành gia tộc có thế lực lớn nhất. Chủ nhà hiện giờ của Triệu gia – Triệu Du Vân, chính là võ lâm minh chủ trước đó vài ngày mới được đề cử. Ma giáo Nguyệt Linh giáo mấy năm nay thế lực lớn mạnh, nguy hại võ lâm, đông đảo danh môn chính phái hiện nay đang cùng thương nghị biện pháp diệt trừ triệt để Nguyệt Linh giáo.

Muốn chung sức diệt trừ Nguyệt Linh giáo a... Long Việt Bằng vừa nghe vừa tính toán.

Nếu Nguyệt Linh giáo hành tung quỷ bí không có dấu vết để tìm ra, so với tốn công vô ích đi tìm, chẳng bằng tới bên cạnh võ lâm minh chủ kia chờ cơ hội. Một ngày chính phái và ma giáo phân tranh, mình đột nhiên lâm trận phản chiến chẳng phải rất tuyệt diệu sao?

Mà quan trọng hơn chính là, chỗ của Triệu gia ở ngay trong thành, tương đối gần.

Long Việt Bằng hạ quyết định xong, phi thường hài lòng rời khỏi quán trà.

Như vậy mục tiêu hiện tại chính là – tới nương tựa Triệu gia.

Long Việt Bằng chậm rãi phe phẩy quạt, trong miệng ề a một tiểu khúc. Y còn cách Triệu gia không xa nữa rồi.

Trên phố bắt đầu nhộn nhạo, bỗng nhiên Long Việt Bằng nghe có người kêu:

“Các vị! Tin tức tốt a !”

Có kẻ chạy trong dòng người thông báo.

“Hoàng đế thoái vị rồi! Tân hoàng ngày mai đăng cơ! Cửu vương gia sắp thành tân hoàng đế của triều đại này rồi !”

“A,” Long Việt Băng nghe vậy hơi sửng sốt, sau đó mỉm cười lẩm bầm “Sao lại muộn như thế mới công khai nhỉ... Xem ra tiểu hoàng thúc hao tổn không ít công phu ở với đám lão đại thần kia...”

“Tân hoàng muôn năm chúng ta rốt cuộc thoát khỏi biển khổ rồi !”

“Tân hoàng rốt cuộc cũng tới cứu vớt chúng ta ! !”

“Bùm bùm...”

Lại còn có người lập tức đốt pháo.

“Đúng vậy đúng vậy,” tên đầu sỏ không ngừng gật đầu, lộ ra nụ cười có vài phần đắc ý “Ta cũng rốt cuộc thoát khỏi biển khổ... Tân hoàng muôn năm.”

Nói xong, y phe phẩy cây quạt bỏ đi một cách tự nhiên.

Nếu những người đang chúc mừng kia biết được nguồn gốc nỗi khổ của họ đang ở ngay bên cạnh, thì cả đám không quây Long Việt Băng lại đánh cho mặt mũi bầm dập mới là lạ...

4. Chương 4

Tiêu chuẩn tuyển mộ quân gia kỳ lạ.

Triệu gia kinh doanh mấy gian tửu lâu cùng mấy gian võ quán không hổ là danh môn thế gia. Triệu phủ xây còn lớn hơn cả phủ tế tướng, đại môn đường hoàng, khí thế trang trọng mà uy nghiêm.

Có điều so thế nào cũng không hơn được hoàng cung, vậy nên Long Việt Băng không hề có chút kinh sợ nào.

Cửa không có thủ vệ, Long Việt Băng ra sức gõ cửa.

“Cạch cạch, cạch cạch cạch...”

Kỳ quái chính là, gõ đã lâu cũng chẳng có ai tới mở.

Chuyện gì xảy ra vậy? Trong nhà không có ai? Không thể nào a...

“Cạch cạch, cạch cạch...” Long Việt Băng tiếp tục gõ.

“Đừng gõ nữa, không có ai tới mở cửa đâu.”

Phía sau đột nhiên có một thanh âm lãnh đạm truyền tới.

“Vì sao?”

Có người tới phía sau vậy mà mình lại hồn nhiên chẳng biết, Long Việt Băng kinh ngạc quay đầu lại.

Nhưng mà quay đầu một cái, Long Việt Băng cả người ngây ngẩn triệt để. Người vừa lên tiếng, là một nam nhân rất là đẹp.

Long Việt Băng thích nhìn mỹ nhân. Làm vua một nước, y từng gặp qua vô số mỹ nhân cả nam lẫn nữ, có điều kiểu như trước mặt thì y chưa từng thấy qua.

Người này hơi gầy, thân cao xấp xỉ Long Việt Băng, một thân bạch y, ngũ quan tinh xảo. Tướng mạo không diễm lệ như nữ nhân, nhưng khí chất phiêu dật linh động kia và đôi mắt sáng khiến Long Việt Băng không mở nổi mắt. Y thích nhất chính là mỹ nhân trí tuệ kiểu này.

“Đại môn hiện giờ không dùng, muốn vào xin mời đi cửa bên.” Người nọ nhắc tay, chỉ vào một cánh cửa nhỏ mở rộng ở cách đó không xa.

“Người là người của Triệu gia?” Long Việt Băng hào hứng hỏi.

“Ừm.” Người nọ đáp ngắn gọn.

“Triệu gia có thể thu ta làm môn đồ không?”

“Hiện giờ tạm thời không thu bất cứ môn đồ nào.” Đáp án của người nọ khiến Long Việt Băng thất vọng, nhưng lập tức lại nói “Hiện giờ chỉ tuyển quản gia.”

“Quản gia?” Long Việt Băng nghĩ có điểm kỳ quái, quản gia nhà giàu có thể tùy tiện để người xa lạ làm sao?

“Nếu có hứng, thì hãy nhìn bố cáo tại cửa.”

Long Việt Băng quay đầu, lúc này mới chú ý tới cạnh đại môn có một tờ giấy chi chít chữ. Y đang muốn hướng mỹ nhân nói lời cảm tạ, nhưng phát hiện người đã biến mất.

Phỏng chừng là đi vào cửa bên rồi... Dù sao chờ mình vào Triệu gia xong có thể gặp lại hẳn.

Long Việt Băng lại dời mắt về phía tờ “Thông báo chiêu mộ quản gia.”

“Tuyển một quản gia thành thật, lương bổng hậu đãi. Yêu cầu tướng mạo nghiêm chỉnh, khí chất tốt đẹp, có tài ăn nói, am hiểu cùng người khác giao tiếp, xử sự quyết đoán, có năng lực làm việc, có kinh nghiệm buôn bán.”

Long Việt Băng mới nhìn vài chữ trong lòng đã thấy nghi hoặc. Cái bố cáo này... có đúng là tìm quản gia không đó?

“Yêu cầu văn võ song toàn, thân thể cường tráng, đao thương bất nhập, có nghiên cứu về việc rèn binh khí, các kỹ năng đều phải lành nghề, có thể ngâm thơ, viết văn, hiểu âm luật, cầm kỳ thi họa đều tinh thông.”

... Xin hỏi đây là gì vậy? Võ sư và phu tử?

“Yêu cầu biết nữ công, biết làm cơm, biết quét tước, biết chăm ngựa, biết dọn củi, biết giặt quần áo, chăm chỉ thành khẩn, đối xử với mọi người hiền lành.”

Đoạn này xem qua thì lại như là đang tìm vợ.

Câu cuối cùng của bố cáo nói là:

“Người phù hợp điều kiện có thể tới ứng lệnh triệu tập, số người có hạn, nhanh chân kéo hết.”

Lại còn nhanh chân... Long Việt Băng bật cười. Từ cái mức độ rách nát của tờ bố cáo này thì có lẽ đã dán ở đây chịu mưa gió mấy tháng rồi... vậy mà vẫn chẳng có ai đoái hoài.

Phù hợp với yêu cầu ghi ở trên, sợ rằng cả nước này cũng không tìm ra một người.

Triệu gia này quả thực là kỳ quái, vì sao không thu môn đồ, nhưng không đầu không đuôi mà muốn thu một quản gia vạn năng?

Có điều...

Long Việt Băng mỉm cười, nhẹ nhàng khoát tay, kéo tờ bố cáo xuống.

Cái chức quản gia này, đã định là do ta làm rồi.

5. Chương 5

Võ lâm minh chủ

Đi vào cánh cửa hông đó, qua hoa viên và một hành lang, là đến nội sảnh rộng mở.

Dọc theo đường đi Long Việt Bằng không gặp bất cứ ai, thậm chí đến hạ nhân tiếp đãi cũng không có. Vì vậy Long Việt Bằng cũng quyết định không khách khí nữa, ngồi ở trên ghế dành cho chủ nhân, chuẩn bị tự rót trà uống.

Y đưa tay ra nhắc ấm trà, trông không, lại một cái bình khác... ách, thật sạch sẽ, phỏng chừng lâu rồi không có khách nhân tới.

“Sao người lại vào đây? Không phải ta đã nói nhà ta không thu môn đồ sao?”

Long Việt Bằng nghe được thanh âm đó, quay đầu lại nhìn, đã thấy ngay vị mỹ nhân gặp lúc ở cửa kia không biết đi tới từ lúc nào.

Nhanh như vậy đã gặp lần thứ hai, Long Việt Bằng tâm tình không tệ phe phẩy tờ giấy nát trong tay nói:

“Ta là vì cái này mới tới.”

“Quản gia...? Người muốn làm quản gia nhà này?” Mỹ nhân hơi kinh ngạc hỏi, nhưng lập tức vẻ mặt hằn lại khôi phục vẻ nghiêm túc lúc trước “Người vững tin mình đã chuẩn bị sẵn tâm lý rồi?”

“Đương nhiên, ta việc gì cũng có thể làm.” Long Việt Bằng cười yếu ớt “Tất cả những điều kiện liệt kê ở mặt trên, ngoại trừ ta ra không ai có thể đạt được.”

“Vậy sao...” Mỹ nhân có vẻ có chút suy nghĩ.

“Vậy nên phiền người đưa ta tới gặp chủ nhà, ta cũng...”

“Không cần đâu.” Mỹ nhân ngắt lời Long Việt Bằng “Hiện tại làm chủ Triệu gia chính là ta.”

“Cái gì...?” Long Việt Bằng sửng sốt, không thể tin được mà hỏi “Người chính là võ lâm minh chủ Triệu Du Vân kia?”

“Đúng, ta chính là Triệu Du Vân.” Mỹ nhân vẻ mặt bình tĩnh nói.

“Không thể nào...”

Trong ấn tượng võ lâm minh chủ không phải nên là một đại thúc uy nghiêm có ria sao? Vì sao lại là một mỹ nhân tuổi còn trẻ? Càng gay go chính là, bản thân vốn muốn lợi dụng võ lâm minh chủ để đạt được mục đích gia nhập ma giáo, mà hiện tại... có thể quyết tâm đối phó với Triệu Du Vân sao? Cho dù mình cũng hay bị người ta nói là lương tâm bị chó tha mất rồi, nhưng người trước mặt dù sao cũng là hình mẫu yêu thích của mình á, bỏ lỡ một người, kiếp này còn có lần thứ hai sao?

Có điều... hoàng đế của chúng ta chính là một người lạc quan quá thể lại thêm năng lực chống đỡ đã kích cực lớn, không quá bao lâu, y đã hạ một quyết định mới.

Mặc kệ nha... Danh môn chính phái thì danh môn chính phái thôi, cổ mà chấp nhận là được. Nếu như sau này phát hiện trong ma giáo còn có mỹ nhân mình thích, tái phán chiến cũng không muộn... (Ồ.Ồ)

“Cái gì mà không thể nào, bộ ta trông không giống à?”

Triệu Du Vân vẫn lạnh mặt như trước, giọng cũng không có nhiều trầm bổng, không thể nói rõ là hắc có giận hay không.

“Giống, trên đời này không ai giống hơn người.” Long Việt Bằng lập mưu ma chước quỷ xong, lập tức hớn hở trả lời.

“Triệu gia gia quy điều thứ mười bảy, cấm a dua nịnh hót.” Triệu Du Vân không chút lưu tình mà hất cho Long Việt Bằng một chậu nước lạnh “Phàm là làm trái gia quy một lần, phạt đứng năm canh giờ, trái gia quy hai lần, thì chạy quanh thành mười lần, trái với gia quy ba lần, ở trước cửa quỳ liền ba ngày, làm trái ba lần thì trục xuất khỏi gia môn thành người ngoài. Người đã có lòng muốn làm quản gia nhà này, như vậy từ nay về sau là người nhà này, ghi nhớ kỹ ngàn vạn lần không thể làm trái gia quy.”

Triệu Du Vân tiện tay quăng một quyển sách cho Long Việt Bằng.

“Triệu gia gia quy tổng cộng có một trăm linh một điều, người phải hảo hảo ghi nhớ đó.” (Ặc, có phải chó đếm đầu mà 101 = =)

Long Việt Bằng mở quyển sách dày cộp ra, nhất thời sững sốt.

Triệu gia gia quy điều thứ nhất, mỗi ngày luyện võ không được đến muộn không được về sớm không được mất tập trung.

Triệu gia gia quy điều thứ hai, nửa đêm không cho phép luyện hát không được cao giọng không được gây ra tiếng động lớn.

Triệu gia gia quy điều thứ ba, trong nhà nghiêm cấm đánh bạc, nghiêm cấm đốt pháo hoa.

Triệu gia gia quy điều thứ tư, không được phá hủy kiến trúc trong nhà, không được hư hao vật phẩm trong nhà, không được giẫm lên hoa cỏ độc hại gia súc.

Triệu gia gia quy điều thứ năm, mỗi ngày tế bái bài vị tổ tông, lúc nào cũng phải bảo trì linh đường sạch sẽ, không được nói năng lỗ mãng với tổ tiên.

Triệu gia gia quy điều thứ sáu, giữa các đệ tử phải ăn ở hòa thuận, cấm khắc khẩu, cấm đánh nhau sinh sự.

Triệu gia gia quy điều thứ bảy, chưa được gia trưởng cho phép, không được tự mình tiếp nhận lời mời quyết đấu của người khác.

Triệu gia gia quy điều thứ tám, không được làm ra bất cứ điều gì làm nhục uy danh Triệu gia, không được vi phạm đạo nghĩa võ lâm.

Triệu gia gia quy điều thứ chín, toàn gia trên dưới phải tiết kiệm, cấm bất cứ hình thức phô trương lãng phí nào.

Triệu gia gia quy điều thứ mười, thái độ làm người phải thành thực khiêm tốn, làm việc đến nơi đến chốn, không được xuất hiện hành vi nói không giữ lời.

.....

Đây là thứ người người đều có thể tuân thủ sao...?

“Người tên là gì?” Triệu Du Vân hỏi.

“Nhạc Bằng.”

“Nguyệt bính?” (Bánh trung thu – Nguyệt bính và Nhạc Bằng đều đọc là yue bing =)))

“Không phải là bánh trung thu... là ‘nhạc’ trong ‘ngũ nhạc’, ‘băng’ trong ‘băng tuyết’!”

“Àn.” Triệu Du Vân gật đầu vẻ đã hiểu “Đi theo ta, ta dặn dò những việc ngươi cần làm.”

Triệu Du Vân dẫn Long Việt Bằng đi ra khỏi phòng khách, trên đường đi qua vô số khách phòng, luyện võ trường, hậu hoa viên... Cuối cùng đi tới một chỗ có vẻ tương đối tiêu điều.

Thế nhưng Long Việt Bằng vẫn không nhìn thấy bất cứ thân ảnh một gia phó nào.

“Ta được thuê rồi sao? Không cần phải trải qua sát hạch?” Long Việt Bằng chẳng ngờ tới quá trình lại giản đơn như vậy.

“Không cần.” Triệu Du Vân trả lời “Ngươi là người duy nhất mấy ngày nay tới ứng lệnh triệu tập, để ngươi đi thì cũng tiếc, nói chung chúng ta trước tiên định ra một kế ước đi.”

Long Việt Bằng tiếp nhận bản giao kèo mà đối phương đã nghĩ ra từ trước, không chút nghĩ ngợi cũng không thêm nhìn mà ấn vân tay lên đó.

“Bây giờ nghe cho rõ này.” Triệu Du Vân gấp giao kèo lại, nghiêm mặt nói “Mỗi ngày sáng sớm gà gáy một tiếng phải rời giường, sau đó quét tước tất cả các phòng, bổ củi, cho ngựa ăn, nấu nước, buổi trưa tới nhà bếp giúp đỡ, buổi chiều giặt quần áo, tưới cây, mài đao, bồi luyện, nếu có khách nhân tới ngươi phải phụ trách tiếp đãi...”

“Chờ chút...” Long Việt Bằng bỗng nhiên có một dự cảm kỳ quái “Ta vì sao phải làm nhiều việc như vậy?”

“Bởi vì nhà ta chỉ có một người hầu là ngươi.” Triệu Du Vân mặt không đổi sắc mà đáp lại.

Quả nhiên... dự cảm trở thành sự thật rồi

6. Chương 6

Bí mật lớn nhất của Triệu gia

“Vậy vì sao... Triệu gia lại chỉ tuyển một hạ nhân làm mọi việc?”

Triệu gia lớn như vậy, theo lý thì phải có tôi tớ thành đàn mới đúng.

“Cái này...” Triệu Du Vân cau mày, có vẻ rất khó mở miệng “Chờ một chút người tự nhiên sẽ minh bạch.

Nói xong, Triệu Du Vân gõ lên cửa một căn phòng nhỏ.

“Vào đi.”

Bên trong truyền ra tiếng trả lời rất yếu ớt. Đẩy cửa đi vào, mùi thảo dược nồng nặc xông vào mũi.

Trong phòng bày biện đơn sơ, một cái giường, một cái bàn, hai ghế gỗ, mấy bình thuốc, hơn nữa bàn lẫn bình đều có lỗ hổng. Một lão nhân thân hình gầy yếu, tuổi chừng sáu mươi đang nằm trên giường nghỉ ngơi.

Có lẽ là quản gia đời trước đây... Bởi vì sinh bệnh rồi, vậy nên mới cần tìm một quản gia mới – Long Việt Băng suy đoán.

“Cha.” Triệu Du Vân nhẹ giọng gọi “Đây là Nhạc Băng quản gia mới tới của nhà chúng ta.”

Sau đó hắn lại xoay người sang nói với Long Việt Băng:

“Sau này người cần thường xuyên tới xem cha ta, ông đã đau ốm nhiều năm ở trên giường, nếu ông có nhu cầu gì, người lập tức nghe theo.”

“...Người gọi ông là gì?” Suy đoán hợp lý bị đối phương vô tình đập tan, Long Việt Băng cho rằng mình nghe lầm.

“Cha a.”

“Ông là cha ruột của người?”

“Đúng vậy.”

“Nếu là cha ruột của võ lâm minh chủ... vì sao lại ở trong căn phòng sơ sài như vậy?”

“Nhà chúng ta nghèo a.”

“Vậy phòng ở bên ngoài nhìn qua vì sao lại tốt như vậy?”

“Thì bề ngoài mà...”

Long Việt Băng nhất thời thấy đầu vầng mắt hoa, chân mềm nhũn, ngã ngồi ở trên ghế gỗ. Nhưng mà chợt nghe ‘răng rắc’ một tiếng, chiếc ghế mục lập tức sụp xuống.

“Triệu gia gia quy điều thứ tư, cấm tổn hại vật phẩm trong nhà.” Âm thanh lạnh lùng của Triệu Du Vân từ đầu đó trên đỉnh đầu truyền tới “Tiền sửa cái ghế này, ta sẽ khấu trừ ở lương bổng của người.”

“Du Vân...” Lão nhân như không hề tồn tại trên giường bỗng không nhin được mà phát ra một tiếng thở dài “Quản gia là người mới tới, con khoan dung với hắn một chút đi...”

“Thế nhưng cha à... gia quy...”

“Cha biết, con làm việc từ trước tới nay rất nghiêm túc.” Lão nhân hữu khí vô lực nói “Thế nhưng Triệu gia cũng chỉ có bề ngoài thoạt nhìn vẻ vang... Từ sau khi nhà chúng ta thành nghèo nàn, phó dịch ngại lương bổng thấp, đều chạy hết... Trong nhà chỉ còn lại cha, con, trù nương và một vài đệ tử, tạp vụ gì cũng chưa

từng có ai để ý tới, hiện giờ cuối cùng cũng có người tới, quả thực chính là việc vui lớn của Triệu gia a... khụ khụ khụ khụ...”

Lão nhân ho khan kịch liệt một trận, Triệu Du Vân liền bước về phía trước vỗ vỗ lưng ông. Khụ khụ một lúc, một ngụm máu tươi phun ra, lão nhân thấy mình thổ huyết, mặt tái mét, hôn mê bất tỉnh.

Triệu Du Vân nhìn quen không sợ hãi mà đặt người lão nhân nằm thẳng lại, sau đó đắp chăn cho ông.

“Ông...?”

“Cha ta bệnh cũ tái phát. Trước đây ông quyết đấu với hộ pháp Nguyệt Linh giáo lọt vào ám toán của đối phương, bị thương rất nghiêm trọng, cho tới giờ vẫn chưa khỏe lại, hơn nữa không biết thế nào lại bị thêm một bệnh nhỏ là thổ huyết.” Triệu Du Vân đáp hồi hợt, dường như loại sự tình này trong mắt hắn căn bản không tính là gì ghê gớm.

Nghĩ thế nào cũng thấy người nhà này càng lúc càng kỳ lạ... tình cảnh càng lúc càng xa với tưởng tượng của mình.

“Hỏi một chút, nếu như hiện giờ ta quyết định không làm nữa, sẽ có hậu quả thế nào?”

“Triệu gia gia quy điều thứ mười, làm người phải thành thực khiêm tốn, không thể nói không giữ lời. Đó cũng là một trong những điều quan trọng nhất trong gia quy, người chờ chịu cực hình đi!” Triệu Du Vân liếc nhìn y.

“Không phải nói chỉ cần phạt đứng năm canh giờ là được sao?”

“Hiện tại là thời kỳ đặc biệt, vậy nên phải đối đãi đặc biệt.”

“ ”

Vị hoàng đế Long Việt Băng trước giờ đều là y đi đâm chọt người khác, ở Triệu gia lần đầu tiên cảm nhận được cảm giác bị người khác đâm chọt là thế nào.

Mở ra các khoản mục của Triệu gia, Long Việt Băng chỉ thấy trước mắt tràn ngập thiếu hụt.

Thu thập của ba gian tửu *** hai võ quán ngoại trừ trả công cho người làm trong *** ra vẫn còn có lợi nhuận, có điều những lợi nhuận này lại kỳ quái biến thành số âm.

“Đây là có chuyện gì?”

“Cho vay.”

“Cho ai vay.”

“Ai cũng cho vay, năm tỷ tỷ đã xuất giá, Lâm gia, Cái Bang...”

“... Vì sao phải cho bọn họ mượn?”

“Bởi vì bọn họ cần giúp đỡ a.”

“Dù là cho vay tới độ mình bản cùng phải ra ven đường ăn xin cũng được sao?”

“Ta không thể phụ danh tiếng của gia gia ta. Căn cứ vào quyển sách Làm thế nào để thành một võ lâm minh chủ giỏi, thân là võ lâm minh chủ, phải là lòng mang đại nghĩa, vui với việc giúp đỡ người khác, vì sự phát triển ổn định của võ lâm mà cống hiến.”

“Làm thế nào để thành một võ lâm minh chủ giỏi ...? Là sách gì vậy?”

“Là sách do võ lâm minh chủ đời trước, cũng chính là gia gia ta viết.”

“Ta có thể hỏi lại một vấn đề không?”

“Hỏi đi.”

“Vì sao người suốt ngày làm mặt cứng đờ, không cười?”

“Căn cứ vào điều viết trong Lâm thế nào để thành một võ lâm minh chủ giỏi , võ lâm minh chủ phải là thấy biến mà không hãi, cũng cần phải trong mọi trường hợp đều biểu hiện khí độ uy nghiêm...”

“Ta đã hiểu...”

Long Việt Bằng đã hiểu. Triệu Du Vân kỳ thực căn bản chẳng phải là mỹ nhân ‘trí tuệ’ gì sất, mà là một tên đầu gỗ chỉ biết làm việc theo điều lệ...

Cái loại người trăm nghìn năm khó gặp này, mà y, lại gặp phải.

(Lúc đầu định để là “có hồn”, nhưng giờ đọc lại thấy không tương phản với màn “đầu gỗ” của ẻm, nên giờ đổi thành trí tuệ ha :)))))))))

7. Chương 7

Tân “quản” nhậm chức

Nơi Triệu Du Vân an bài cho Long Việt Bằng ở là một gian phòng rất lớn, bởi vì thực sự vô cùng đơn sơ, vậy nên nhìn qua mới to một cách dị thường. Trước khi đi Triệu Du Vân còn nhét một con gà trống trong phòng, nói nó có thể nhắc nhở Long Việt Bằng rời giường.

Lúc nửa đêm, Long Việt Bằng ngủ không quá ngon, nghe được tiếng nước nhỏ giọt trên mái ngói, mở mắt ra nhìn, hóa ra bên ngoài đang mưa to, mà ở trong phòng thì mưa nhỏ.

Căn phòng đã rách nát tới mức này rồi cơ đấy...

Long Việt Bằng có chút bất đắc dĩ rời giường, lấy một bồn gỗ ở góc tường ra để hứng nước mưa. Y hiện tại cuối cùng cũng hiểu vì sao gian phòng này không có đồ dùng gì đặc biệt, nhưng lại có một đồng chậu và ô.

Lúc còn làm hoàng đế làm sao mà chịu nổi loại đãi ngộ thế này... Có điều so với làm hoàng đế, thì không khí tự do cũng có chút mê người hơn.

Long Việt Bằng ngồi xổm ở giữa nhà mà nghĩ.

Nói chung mục tiêu hiện tại, chính là phải nỗ lực cải tạo cái đầu đá của Triệu Du Vân. Trước đó, y còn phải hảo hảo “chiếu cố” Triệu gia một chút mới phải đạo...

Cuộc sống quản gia khoái trá của y, ngày mai sắp sửa chính thức bắt đầu.

Đêm đó Long Việt Bằng miên man suy nghĩ thật lâu mới có thể đi vào giấc ngủ. Không ngờ trời còn chưa sáng, Long Việt Bằng đã bị tiếng gáy điên cuồng của con gà trong phòng đánh thức.

Thực sự là phiền muốn chết...

Long Việt Bằng trở mình một cái, dốc hết sức muốn quên đi tiếng ồn bên tai. Hiện giờ chính là lúc y đang cực kỳ buồn ngủ.

“Cục cục tác – cục cục tác – ”

Đáng tiếc con gà nào đó không định cho y ngủ ngon, tiếp tục ngẩng cao đầu mà gáy liên tục.

Long Việt Bằng mơ mơ màng màng nắm lấy tất cả những thứ có thể lần mò được ném về phía phát ra tiếng ồn. Sau một trận tiếng vỗ cánh và tiếng kêu thảm thiết, trong phòng lại khôi phục sự yên tĩnh.

Ưm ưm...

Long Việt Bằng thỏa mãn tiếp tục đi gặp Chu Công.

Tới tận lúc mặt trời lên cao quá cây sào, Long Việt Bằng mới tỉnh dậy. Bước qua con gà trống không biết đã tắt thở từ lúc nào, hít vào luồng không khí mới mẻ để chuẩn bị chấn hưng tinh thần. Sau đó dường như y nhớ ra điều gì, xách con gà trống số phận bi thảm đi ra ngoài.

Long Việt Bằng lững thững đi tới nhà bếp, vừa đi vào... quả nhiên, ở trong bếp chỉ có một người.

Cái nhà này hẳn cùng tới cỡ nào a... Long Việt Bằng lại cảm khái lần nữa.

“Cái đó...”

“Hửm?” Phụ nhân trung niên quay đầu lại, thấy y tướng mạo xa lạ, có chút kinh ngạc mà hỏi thăm “Chẳng lẽ người là... quản gia mới tới?”

“Đúng vậy.”

Xem ra Triệu phủ thực sự chỉ có một tạp dịch là y, bằng không tại sao đến một người chưa từng thấy mặt cũng biết y là ai.

Long Việt Bằng suy nghĩ một chút, ném con gà cho trù nương, nói không chút thương tiếc:

“Vừa mới chết xong, ăn luôn đi.”

“Đây không phải là A Phúc sao...” Trù nương nhìn rõ thi thể gà trống xong, trong nháy mắt lộ ra biểu tình bi thương “Sao lại chết vậy nè... Con gà duy nhất trong nhà lại chết thế này sao...”

Hóa ra đây là con gà duy nhất a... Nói như vậy sau này sẽ không có con gà nào gọi y rời giường nữa, thật sự là quá tốt.

“Nó chê thức ăn dở, nhảy lầu tự sát đấy.” Long Việt Bằng cực kỳ bất đắc dĩ buông tay, nói “Thực sự là quá đáng thương.”

“Aii... Quên đi, trong nhà tiêu điều, đến súc vật cũng phải chịu tội theo.” Trù nương thở dài, đem A Phúc đã chết thả vào nước nóng “Nếu chết rồi thì thôi, đem đi ăn là được, chúng ta cũng nhân thể cải thiện bữa ăn... Xin lỗi nhé, A Phúc.”

Trù nương nắm A Phúc lên, dùng tốc độ sét đánh mà cắt tiết, vặt lông, mổ bụng, sau đó tung con gà lên, vung dao “xoẹt xoẹt”, không cần tới một khắc, gà đã bị thanh lý sạch sẽ chặt gọn gàng.

Kỹ xảo đó hoa lệ không gì sánh được, khiến Long Việt Bằng không khỏi bắt đầu cảm thấy kính nể trù nương mập mập náy.

Xem ra người của võ lâm danh môn quả là khác người thường, nói không chừng đến người hốt phum trong nhà cũng là cao thủ tuyệt thế... Đương nhiên Triệu gia thì không có tiền để thuê người hốt phum...

“Người đi giúp kiếm chút củi đi, không đủ củi nữa.”

Trù nương đưa cho Long Việt Bằng một cái rìu, phân phó.

“Được.”

Long Việt Bằng đáp ứng rất nhanh. Đợi sau khi ra khỏi trù phòng mới bỗng nhiên nhận ra mình cũng không biết phải đi đâu đốn củi.

Nhìn cảnh vật chung quanh một chút, cuối cùng Long Việt Bằng ngưng mắt lại trên một cái cây trong viện.

“Người rót cuộc đang làm gì...?”

“Đốn củi.”

“Ta hình như không cho phép người động thủ với cổ mộc ngàn năm trong nhà.” Triệu Du Vân mặc dù tức giận tới mức muốn đem cái thang trước mặt chặt ra làm tám khúc, nhưng vẫn cố hết sức duy trì phong độ ‘cần phải có’ của võ lâm minh chủ, “Người đã vi phạm nghiêm trọng điều thứ tư trong gia quy, đi ra dưới nắng đứng năm canh giờ cho ta rồi mới được quay lại.”

“Thế nhưng chủ nhà à,” Long Việt Bằng giả vờ nghiêm túc nói “Chiều nay ta còn phải làm việc đấy, nếu như phạt ta đứng, vậy y phục ai giặt? Ngựa ai cho ăn? Hoa ai tưới? Nước ai đun? Phòng ai quét? Nóc nhà ai sửa? Trà ai pha?... Ngài sao?”

Triệu Du Vân bị y hỏi liên tiếp khiến cho á khẩu không trả lời được. Tự hỏi một hồi, con người bản tính thập phần thành thật này chỉ đành đáp lại rằng:

“VẬY... quên đi. Ta hôm khác sẽ tìm người tính sổ...”

Triệu Du Vân đơn thuần không có khả năng đấu lại y đâu. Vị quản gia này không chỉ trở thành nhân vật không thể thiếu vào trong Triệu gia, đồng thời cũng là nhân vật quan trọng nhất.

Long Việt Bằng ở trong lòng âm thầm cười trộm.

8. Chương 8

Bi kịch không ngừng xảy ra một ngày

Triệu gia sống chết giữ lấy thể diện thực sự làm cho người ta thấy có chút dở khóc dở cười. Bề ngoài thì nguy nga lộng lẫy ăn vận gọn gàng, kỳ thực lộng lẫy cũng chỉ có chính sảnh và khách phòng, gọn gàng chỉ có áo khoác và bội sức, gian phòng bản thân ở thì đa số đều giột, ghế đa số đều lung lay sắp đổ, áo trong thì vá chằng vá đụp, keo kiệt tới vô phương cứu chữa. Gần đây lại thêm một quản gia có năng lực phá hoại kinh người, xem ra ngày diệt vong còn cách không xa nữa rồi.

Điểm này, từ quá trình giặt quần áo của Long Việt Bằng có thể nhìn ra được.

Đem một bộ y phục nhúng vào trong dòng suối, y phục lập tức bị nước suối làm cho mất đi phân nửa, lại dùng gậy gỗ nện mạnh một trận, y phục vốn mỏng manh yếu đuối lại còn bị tấn-công như vậy, càng trở nên rách nát, chẳng khác gì giặt lau, đến vá cũng không thể. Cuối cùng Long Việt Bằng đem non nửa cái giặt lau quay về Triệu gia.

Giặt y phục xong Long Việt Bằng bắt đầu đun nước. Đun không cẩn thận cạn gần hết, đem tất cả đồ đầy ấm trà vẫn còn dư, vì vậy Long Việt Bằng lười biếng liền đem chỗ nước nóng thừa đi tưới cây... Hậu quả thảm khốc đương nhiên không cần phải nói.

Hoàn toàn không để ý những việc mình làm kinh khủng tới mức nào, Long Việt Bằng tiếp tục làm hết phận sự mà đi quét phòng, cho ngựa ăn, mài dao... Lúc Triệu Du Vân thấy mí mắt giật liên tục phải từ luyện võ trường trở về hậu viện xem thế nào, thì Long Việt Bằng đang ngồi trên nóc nhà sửa mái.

“Chủ nhà, đã về rồi?”

Long Việt Bằng đứng dậy vẫy tay. Y khẽ động một cái, đỉnh mái ngói cũng bắt đầu rung rung.

“Người... người đừng lộn xộn...”

Triệu Du Vân biết rõ mái nhà yếu tới mức nào, cuống quýt mở miệng ngăn. Đáng tiếc đã muộn, Long Việt Bằng dùng sức một cái, ‘rầm’ một tiếng, chộc thủng một cái lỗ lớn trên mái nhà. Xem ra... trong gian phòng này từ giờ sẽ là có mưa to.

“A... thực xin lỗi, ngoài ý muốn ngoài ý muốn.”

Long Việt Bằng thả người nhảy xuống từ trên nóc nhà, đáp xuống trước mặt Triệu Du Vân.

“Ngoài ý muốn?” Mặt Triệu Du Vân căng ra, lạnh lùng nói “VẬY những thứ này cũng là ngoài ý muốn sao?”

Sau đó hắt chỉ vào đồng y vật bị hủy tới thê thảm và đám hoa đã bị tuyên cáo tử vong.

“Còn nữa,” Hắn tiếp tục nói “Để chính miệng ta ăn con gà duy nhất trong nhà, bình hoa trong phòng khách bị ném vỡ xong ghép lung tung lại, trà có mùi vị cực kỳ kinh dị... những thứ này toàn bộ đều là ngoài ý muốn sao?”

“Chủ nhà...” Long Việt Bằng hảo tâm mà chỉ “Nếu ngài muốn phát hỏa thì cứ phát hỏa đi, cổ nén khó chịu lắm, ngài nhìn ngài mà xem... da mặt cũng co giật rồi đây nè...”

“Nhạc Bằng!” Triệu Du Vân rốt cuộc bạo phát, giận dữ hét “Làm một con người, người rốt cuộc còn có chỗ lợi nào?!”

“Phỏng chừng là không có...”

“Vậy người mau chóng rút đi cho ta!”

“Ôi chào... Chủ nhà, thế nhưng ta đã ký khế ước ba năm rồi a.” Long Việt Băng cười nói “Khế ước đó là do ngài định mà, ngài không thể đổi ý a.”

“Người...” Triệu Du Vân từ trước đến nay làm việc theo quy định một cách nghiêm ngặt lần đầu tiên thấy thống hận thời hạn lâu dài của khế ước này, ngồi ở trên bậc thang mà đổi.

“Thấy người tức giận ta thật cao hứng.” Cái tên khởi xướng còn ở bên thản nhiên mỉm cười.

“Người...”

“Không nên bởi vì làm vô lâm mình chủ mà suốt ngày che giấu tâm tình mình...” Long Việt Băng ôn nhu nói “Người tuy rằng có vẻ ngoài đẹp như vậy, nhưng suốt ngày xụ mặt thực sự rất tổn hại tới dung mạo của người đó. Giống như bây giờ, lúc nên tức thì cứ tức, nên cười thì cứ cười, thật là tốt.”

“Thế nhưng sách nói...” Triệu Du Vân ảo não thanh minh.

“Sách viết gì quan trọng thế sao? Quan trọng tới mức vượt lên cả nguyện vọng cá nhân của người?” Long Việt Băng ôn hòa khuyên bảo “Sách dù sao cũng là người khác viết, không có liên quan tới tình huống của bản thân người. Con người có nhất thiết phải ép buộc bản thân làm những chuyện mình không muốn làm không?”

“Có.”

Triệu Du Vân, đã làm cục cưng ngoan hai mươi ba năm, trả lời không chút do dự.

“...”

Quên đi... xem ra tên này không thể khai thông trong một chốc một lát đâu.

9. Chương 9

Đóng giả tiểu bạch thành quen

(trên baike có ghi là hiện giờ trên internet “tiểu bạch” dùng để chỉ người mới, chưa biết gì, ngu ngơ, chiếu theo nội dung chương này thì chắc là “Giả ngu thành quen”)

Sáng sớm hôm sau, Triệu Du Vân tự mình tới phòng Long Việt Băng gọi y rời giường.

“Mau tỉnh lại, dậy đi.”

Long Việt Băng bị hấn đẩy vài cái, mở hai mắt mông lung, mơ mơ hồ hồ lẩm bẩm:

“Đến nằm mơ cũng có thể mơ tới người a... Thật sự là quá tốt...”

“Nằm mơ cái gì?” Triệu Du Vân đập vào y một chút “Đây là hiện thực.”

“A...?” Long Việt Băng vẫn còn trong trạng thái mờ mịt, vươn tay ra muốn nắm lấy y phục Triệu Du Vân.

Triệu Du Vân thấy thế lập tức lui về sau một bước, nhú mày nói.

“Mau rời giường, trời cũng không còn sớm nữa.”

“Thế nhưng gà còn chưa gáy a...” Lúc này Long Việt Băng mới chậm rãi từ trên giường ngồi dậy, ngáp một cái thật to.

“Người quên rồi à? Nhờ người ban tặng, toàn bộ Triệu phủ chẳng còn con gà nào nữa.” Triệu Du Vân lạnh lùng nói “Mau chuẩn bị đi, cùng ta tới luyện võ trường.”

“Luyện võ trường?” Nghe tới địa điểm bất ngờ, Long Việt Băng nhất thời tỉnh táo hẳn ra “Vì sao ta phải tới luyện võ trường? Lẽ nào giặt quần áo, bỏ củi, quét tước, cho ngựa ăn, đun nước đều không cần làm nữa sao?”

“Xin người đẩy, để chúng ta tự làm đi, người còn làm tiếp, nhà này sớm muộn cũng bị hủy thành một đồng gạch vụn.” Triệu Du Vân bước tới đẩy cửa sổ ra, để không khí trong lành buổi sáng ủa vào “Hôm nay ta đã suy nghĩ thật lâu, ta cho rằng người tuy là người vô dụng, nhưng hình như cũng không phải là cái gì cũng tệ.”

“Í?” Long Việt Băng ngồi trên giường cười mỉa “Lẽ nào ngài chuẩn bị để ta làm người hầu tùy thân?”

“Cũng không phải. Ta còn muốn sống thêm vài năm nữa.” Triệu Du Vân không chút do dự đập tan vọng tưởng của Long Việt Băng “Người chí ít cũng biết võ công chứ hả? Từ hôm nay trở đi, mỗi ngày người theo ta tới luyện võ trường, làm bồi luyện cho đệ tử bản môn.”

“Không thể nào... Võ công của ta kém lắm, làm như vậy không phải đưa đầu ra cho người khác hội đồng sao?”

“Không phải là định đánh người, là bồi luyện thôi.” Triệu Du Vân trả lời “Người yên tâm đi, bọn họ rất có chừng mực, sẽ không xuống tay quá nặng đâu.”

“Có phải người đang trả thù những việc ta làm hôm qua không...?” Long Việt Băng có chút hoài nghi nói.

“Tuyệt đối không có. Thân là võ lâm minh chủ, phải khoan hồng độ lượng, nhìn xa trông rộng.”

“Tuyệt đối có.”

Sau nửa canh giờ, Long Việt Băng bị Triệu Du Vân lôi tới luyện võ trường.

Một đám gia đồ ăn mặc chỉnh tề đang luyện kiếm, nhìn thấy Triệu Du Vân thì đều ngừng tay, đồng thanh hô.

“Sư phụ, chào buổi sáng.”

“Chào buổi sáng.” Biểu tình của Triệu Du Vân vẫn nghiêm túc như muôn thuở “Ngày hôm nay các vị cũng phải chăm chỉ luyện võ, tranh thủ sớm ngày danh dương võ lâm, làm vẻ vang cho Triệu gia.”

“Tuổi trẻ đã làm sư phụ nhiều người như vậy, chủ nhà thật là giỏi.” Long Việt Băng ở sau lưng chột chột hẳn.

“Ta chỉ tiếp nhận vị trí của phụ thân mà thôi.” Triệu Du Vân trả lời thản nhiên, sau đó hắn xoay người, kéo Long Việt Băng tới trước mặt mọi người, nói với các đệ tử “Người này là cao thủ hôm nay ta đặc biệt mời tới để luyện tập cùng mọi người Nhạc đại hiệp, nếu như mọi người cần gì, có thể thỉnh hắn chỉ giáo.”

Có thể được sư phụ lợi hại gọi là cao thủ nhất định là một nhân vật có thực lực siêu quần đây. Ánh mắt của chúng đệ tử lập tức đồng loạt dán vào người Long Việt Băng. Cả đám bắt đầu sôi sục, tiếng thảo luận không dứt bên tai.

“Vậy để ta trước.” Một nam tử tuổi trẻ từ trong đám đi ra, vòng tay nói “Tại hạ Triệu Đức Xương, thỉnh Nhạc đại hiệp chỉ giáo.”

“Người chắc chắn rằng... muốn ta đi?” Long Việt Băng quay đầu nhìn Triệu Du Vân.

“Biểu hiện cho tốt vào, thực hiện giá trị cuối cùng của đời người đi.” Triệu Du Vân không chút khách khí đẩy y ra, đồng thời tuyên bố “Luận võ bắt đầu.”

“Xin hỏi Nhạc đại hiệp muốn chọn binh khí nào?” Triệu Đức Xương trong tay cầm trường kiếm, lễ độ hỏi.

“...Ta không cần.” Long Việt Băng không định nghiêm túc ứng chiến, trả lời.

“Không cần?” Triệu Đức Xương nghi ngờ hỏi lại.

“Đúng, không cần.”

Sớm chịu thua thì sớm về ngủ... Long Việt Băng miễn cưỡng nghĩ.

Chúng đệ tử ở một bên lại nghĩ Long Việt Bằng mạnh tới mức không cần vũ khí, Triệu Đức Xương thì cho rằng Long Việt Bằng khinh thường mình, dần dần thấy mất hứng.

“Có phải các hạ hơi coi thường Đức Xương quá hay không? Đức Xương ở Triệu gia, thực lực cũng được xếp vào hàng mười.”

“Ta không phải có ý đó a...”

“Vậy các hạ có ý gì?”

“Ta...”

Đâu thể nói là “Muốn về ngủ tiếp” được? Những người này thực sự là phiền muộn chết.

Long Việt Bằng lười biếng đi tới cái giá đặt vũ khí bên cạnh Triệu Du Vân, dùng chân lấy bừa một trường thương rơi dưới đất, vung về phía trước, nắm vững ở trong tay.

“Như vậy là được rồi chứ hả?”

“Vậy, Đức Xương thỉnh đại hiệp chỉ giáo.”

Triệu Đức Xương vừa dứt lời, cây kiếm sáng loáng lấy tốc độ sét đánh đâm về phía Long Việt Bằng.

Kiểm của Triệu Đức Xương dù nhanh, thế nhưng Long Việt Bằng tránh còn nhanh hơn, y né trái né phải, linh xảo tránh khỏi sự tấn công của đối phương.

Thấy y chỉ né tránh không đánh trả, thậm chí còn có vẻ thiếu hứng thú, Triệu Đức Xương người cực kỳ tự tin vào bản thân không khỏi bức hỏa. Kiếm trong tay vừa chuyển, đổi thành kiếm pháp sắc bén chiêu chiêu đều muốn bức hại người.

“Uy uy...”

Long Việt Bằng biết đối phương muốn đánh thật, năm xưa giả ngu thành quen lưu lại phản xạ có điều kiện, còn xoay người bỏ chạy. Triệu Đức Xương đâu chịu dừng tay, theo sát y không tha. Hai người bắt đầu chơi trò đuổi bắt.

Người đứng xung quanh quan chiến thì mắt tròn mắt dẹt, đối với phản ứng của Long Việt Bằng cảm thấy vạn phần khó hiểu. Triệu Du Vân nhú mày, không biết đang suy nghĩ gì.

“Thỉnh Nhạc đại hiệp đừng trốn tránh! Nghiêm túc ứng chiến!”

“Ta chịu thua! Có thể để ta về ngủ hay không...”

“Đừng có giỡn!”

“A a... không được sao?!”

Long Việt Bằng vừa trả lời vừa cầm đầu về phía trước. Bỗng nhiên trước mặt có một cái bóng xuất hiện, hướng một kiếm vào đầu y. Long Việt Bằng dưới tình thế cấp bách, giờ trường thương ra đỡ... ‘keng’ một tiếng, thương gãy...

Người nhảy tới là Triệu Du Vân.

Xem ra đến vũ khí cũng rỉ sét... Ta sớm muộn cũng bị sự bắn cùng của cái nhà này hại chết a a a...

“Ông chủ...” Long Việt Bằng rút cây thương đã bị chém thành hai đoạn đi, cười cứng ngắc “Lẽ nào ngài... cũng muốn chơi?”

Triệu Du Vân nghiêm trang không thêm nhiều lời với y, hai kiếm ‘keng’ ‘keng’, Triệu Đức Xương cũng lập tức tới gia nhập chiến cuộc. Kiếm pháp Triệu gia chính là võ lâm nhất tuyệt, Long Việt Bằng rơi vào trạng thái hỗn loạn, sau khi hóa giải mấy chiêu, biết tình huống không ổn, xoay người một cách linh xảo, nhảy lên nóc nhà.

“Không phải chứ? Hai người đánh một người ta sao có thể thắng nổi?”

Long Việt Bằng ngồi trên nóc nhà, dáng vẻ cực độ ủy khuất.

“Chủ nhà, người có hận ta tới cỡ nào cũng không đến mức tự mình động thủ chứ? Tuy rằng có thể chết trong tay người hình như cũng không phải hoàn toàn lỗ vốn...”

“Đức Xương, dừng tay đi.” Triệu Du Vân gọi tên đệ tử còn đang muốn đấu tiếp lại, chính mình cũng thu hồi kiếm.

Làm người luyện võ nhiều năm, Triệu Du Vân có cảm giác rằng võ công của Long Việt Băng cũng không phải là kém, thậm chí có thể nói là cực giỏi. Thế nhưng từ tình huống vừa rồi, xem ra Long Việt Băng căn bản là không có tâm tình luyện võ, hơn nữa chiêu thức võ công của y cũng không thể nhìn ra được là thuộc về môn phái nào... Hình như còn rất kỳ quái.

“Hôm nay tạm thời tha cho người.” Triệu Du Vân ngừng đầu nói với Long Việt Băng “Nhớ kỹ gia quy điều thứ mười cho ta, làm người phải thành thực khiêm tốn, không được có bất cứ hành vi nào lừa gạt gia trưởng.”

“Lẽ nào ta thiếu thành thực khiêm tốn sao?” Long Việt Băng chỉ chỉ vào mình.

“Nói lời vô ích.”

Hế, lại bối được QT ra =)) Báo động giả nhé :”>

Có điều vẫn chưa mó vào Trường hận ca được, nhìn mah đau mắt : ((

10. Chương 10

Chiến dịch đòi nợ

Cứ tiếp tục những ngày thế này không phải là một biện pháp... Chuyện bản thân biết võ công căn bản khó mà giấu được ai, càng đừng nói là Triệu Du Vân. Long Việt Băng lo mình sẽ trở thành bia ngắm vĩnh viễn của luyện võ trường. Người như y, mặc dù không tính là lưỡi kỳ diệu, đối với võ công cũng coi như có chút hứng thú, nhưng thường chỉ những lúc dùng làm chuyện xấu mới vui vẻ phát huy. Bình thường nếu muốn y cùng người khác luyện võ, y tình nguyện đi đánh một giấc còn hơn.

Đã hơn hai tháng kể từ khi rời khỏi vương cung bước chân vào giang hồ, thế nhưng trên người Long Việt Băng vẫn chưa phát sinh đại sự kích động nhân tâm nào. Ngoại trừ thi thoảng đi trên chợ Triệu Du Vân bảo thủ một chút, thì cuộc sống nhẹ nhàng tới mức có thể dùng ‘chẳng có gì thú vị’ để hình dung.

Nói chung, năng lực thích ứng của Long Việt Băng cực kỳ mạnh. Cuộc sống hiện tại cho dù lệch pha hoàn toàn so với trong tưởng tượng của y, có điều, nếu đến chuyện bản thân thích làm nhất cũng không thể làm, y sợ rằng sớm muộn cũng buồn chán mà chết.

Thở dài liên tục hai mươi tư cái, ngáp một lúc ba mươi ba cái, Long Việt Băng nằm trên nóc nhà phơi nắng cuối cùng cũng nghĩ ra một việc vui mới.

Người mượn nhiều bạc của Triệu gia nhất, đầu tiên phải kể tới đại tỷ Tâm Di của Triệu Du Vân, ngoài ra còn có nhị tỷ Xuân Hoa, tam tỷ Lệ Cẩm, tứ tỷ Vũ Yến, ngũ tỷ Ánh Mai. Có người nói, năm người này trước khi xuất giá là những bại gia nữ nổi tiếng, suốt ngày đánh bạc, xa hoa lãng phí, chỉ biết đánh mặt chược và tiêu tiền, cầm kỳ thi họa mọi thứ đều không tinh thông, hơn nữa tính tình còn dị thường hung hãn, khác một trời một vực với Triệu Du Vân tuân thủ gia huấn.

Triệu gia không ai có thể quản được các nàng, Triệu phủ chỉ cầu các nàng nhanh chóng xuất giá để cho trong nhà trở lại thanh tĩnh. Nhưng mà, năm nữ nhân này lại toàn gả cho những nam nhân tham lam lừa biếng (đương nhiên là làm gì có nam nhân tử tế nào dám cưới các nàng...), trước khi xuất giá lấy một đồng đồ cưới xa hoa đã dành, hết tiền tiêu vặt còn chạy về nhà ngoại cướp đoạt ngân lượng và trân bảo. Có năm nữ nhân này tác quái, Triệu gia muốn không nghèo cũng khó.

Long Việt Bằng định ra nhiệm vụ kế tiếp cho bản thân, đó là tới nhà năm tỷ tỷ của Triệu Du Vân đòi nợ.

Nhiệm vụ rõ ràng là rắc rối. Triệu Du Vân là người thành thật, cho người khác mượn tiền xong còn chẳng bắt đối phương viết giấy vay nợ, không có bằng chứng, đến lúc đó đối phương muốn lật lọng thật là dễ dàng. Thế nhưng vô luận điều kiện thế nào, cũng không làm khó dễ được vị quân chủ hỗn trưởng nhất trong lịch sử các triều đại.

Long Việt Bằng hỏi thăm tất cả tình huống xong, hướng Triệu Du Vân hỏi địa chỉ một cách tỉ mỉ. Triệu Du Vân hỏi y muốn làm gì, Long Việt Bằng chỉ nói mình muốn dùng thân phận quản gia mới nhậm chức tới thăm năm vị tiểu thư đã xuất giá mà thôi.

Mất thời gian vài ngày chuẩn bị, hôm đó Long Việt Bằng rời nhà, dùng số tiền cuối cùng trên người thuê một cái xe ngựa, hướng Vương gia nhà chồng của Triệu gia tiểu thư Triệu Tâm Di mà chạy tới.

Nhà này quả nhiên chẳng tốt đẹp gì đây là cảm nhận đầu tiên của Long Việt Bằng sau khi tới Vương gia. Vừa nghe Long Việt Bằng là người từ Triệu gia tới, quản gia phụ trách trông cửa đầu tiên là lạnh lùng nhìn y một cái khinh thường, sau đó ‘Cạch!’ – đóng đại môn lại.

Bị đối đãi phi thường vô lễ, Long Việt Bằng không hề tức giận. Chỉ thấy y tung người nhảy lên tường, dễ dàng vào được trong viện.

Phòng ở Vương gia vững chắc hơn Triệu gia, hoa viên Vương gia tươi tốt hơn Triệu gia, người hầu ở Vương gia nhiều hơn ở Triệu gia, gà của Vương gia béo hơn của Triệu gia, nóc nhà ở Vương gia không bị giột... Nhìn sơ qua, cái nhà giàu có như vậy có lý do gì để vay tiền Triệu Du Vân chứ hả?

Long Việt Bằng nghênh ngang đi vào nội sảnh, thấy có mấy phụ nhân đang vây quanh bàn chơi mạt chược, tiếng đảo quân không ngừng vang lên.

Long Việt Bằng không lên tiếng chào hỏi, trực tiếp chọn một vị trí mà ngồi tự rót trà uống. Ừm... đến điểm ấy ở Vương gia cũng tốt hơn Triệu gia, chỉ ít ẩm trà không có trống rỗng, trà cũng nóng.

“Người hầu ở đâu ra? Sao lại không có quy củ như thế hả?”

Một nữ nhân trang điểm dày cộp lên tiếng. Nàng ta vừa hỏi vừa không quên sờ bài. Long Việt Bằng đoán nàng hẳn là đại tỷ của Triệu Du Vân. Chỉ tiếc son phấn quá độ hủy mất dung mạo của nàng, nhìn qua hoàn toàn không có điểm nào giống với vẻ đẹp đầy tự nhiên của Triệu Du Vân.

“Vương phu nhân, ngày hôm nay tại hạ lấy thân phận quản gia Triệu gia để tới đây.” Ngón tay Long Việt Bằng nhẹ nhàng gõ lên nắp chén.

“Triệu gia?” Nữ nhân nhướn đôi mày liễu “Tới làm gì?”

“Tới lấy lại hai vạn lượng bạc người vay.”

Nữ nhân vừa nghe tới chữ ‘bạc’, sắc mặt liền thay đổi. Nàng đẩy bàn đứng lên, làm mấy người cùng chơi đều giật nảy cả mình.

“Bạc nào?” Khẩu khí gây sự “Không có bằng chứng, người dựa vào cái gì nói ta mượn bạc của nhà ngoại?”

Sớm biết nàng sẽ quỵt, Long Việt Bằng cũng không giận, y đứng dậy, thông thả bước đi trong sảnh.

“Chuyện bạc người đích xác có thể giả vờ không biết, thế nhưng...” Long Việt Bằng hơi cười “Những cổ đồng trên bảo (đồ cổ, châu báu) lấy đi từ Triệu gia đều có ghi lại từng thứ một trong danh sách.”

Long Việt Bằng dáng vẻ anh tuấn phi phàm, cười lên khiến những nữ nhân này suýt thì mù cả mắt, nhưng hành động tiếp theo của y khiến các nàng hồn phi phách tán.

Chỉ thấy y cầm một cái bình hoa ở trên bàn lên, rồi thoải mái buông tay.

“Tỷ như... bình hoa mỹ lệ do công tượng Hoàng Tư Hiên nổi tiếng làm này...”

Bình hoa đáp lời rơi xuống đất nát bấy.

Sau đó y lại cầm một cái đĩa lên.

“Lại tỷ như... cái đĩa từ thời Cảnh Nhạc này.”

‘Choang’ một tiếng, đĩa cũng nát.

Triệu Tâm Di hết cả hồn, không khỏi kêu to “Người đâu Người đâu”, mấy người hộ vệ (bảo vệ) liền vội vã từ ngoài vọt vào.

“Bắt hẩn quăng ra ngoài cho ta!” Triệu Tâm Di không chút khách khí mà ra lệnh.

“Vương phu nhân... Đạo đãi khách không phải là như thế đâu nha.”

Đối mặt với những tráng hán đang nhào về phía mình, Long Việt Bằng thản nhiên mỉm cười tự đắc. Ý nghiêng người một cái, tránh khỏi nắm tay của hộ vệ, lại dẫm đá một hồi khiến đối phương kêu cha gọi mẹ. Không bao lâu sau, mấy tráng hán đã nằm một đồng trên mặt đất, chỉ có thể rên rỉ ‘ai ui ai ui’.

“Người...” Triệu Tâm Di thiếu chút nữa thì ngất xỉu “Không có thiên lý! Vô lâm minh chủ Triệu Du Vân lại dám phái người tới đối phó với tỷ tỷ ruột của mình!!!”

“Việc ta làm không có liên quan tới Triệu Du Vân, đây thuần túy là ý chí cá nhân của ta, nếu người dám nhắc lại việc hôm nay với hẩn, thì cứ chờ chịu chết đi.” Long Việt Bằng đi tới trước bàn, rút ra một chủ thủ sáng loáng bên hông, hung hăng cầm xuống bàn.

Lúc này y hoàn toàn thu lại nụ cười ưu nhã, dùng khẩu khí âm lãnh trầm thấp trước nay chưa từng có để nói:

“Nữ nhân, đừng tưởng đệ đệ ngươi bản tính thành thật thì vọng tưởng khi dễ hẩn. Nói cho ngươi biết, chỉ cần một ngày ta còn ở Triệu gia, ta sẽ không cho phép bất cứ kẻ nào gây bất lợi cho Triệu Du Vân.

Đương nhiên là... trừ ta ra. (*té*)

“Cái kia... Chúng ta đột nhiên nhớ tới còn có việc gấp... cáo từ trước...” Bàn bè của Triệu Tâm Di sợ đến nỗi đứng hết dậy cuống quýt chạy trốn.

“Trả tiền đi, trả tiền đi, có vay có trả đó là chuyện thiên kinh địa nghĩa mà.” Long Việt Bằng bỗng nhiên đổi khẩu khí, biểu tình lại khôi phục vẻ ôn hòa lúc trước, chỉ có điều ở trong mắt Triệu Tâm Di thì lại càng có thêm cảm giác rợn tóc gáy. “Nếu không trả tiền, ta đánh phải mỗi ngày đều tới viếng thăm người, mỗi ngày, mỗi đêm, đều không rời đi. Ban ngày ở trước cửa nhà người đánh hạ nhân, buổi trưa giúp người hảo hảo ‘chiếu cố’ cả nhà người, buổi tối ở bên tai người kêu oan... Đương nhiên, người có báo quan cũng vô ích, về tình về lý đều không thể nào nói nổi a. Hơn nữa, trong tay ta nắm giữ chứng cứ việc năm ngoái phụ quân người buôn bán thì giở thủ đoạn để chiếm đoạt tài sản của đối phương, cuối cùng khiến đối phương treo cổ tự vẫn. Hừm hừm, nói chung những điều cần nói ta đã nói xong...”

Long Việt Bằng rút chủ thủ cầm chưa quá nửa ở trên bàn lên, cầm trong tay ngắm nghía, cười hỏi.

“Hiện tại do người quyết định, trả, hay không trả?”

“... Ta trả! Ta trả! Ta lập tức trả!” Triệu Tâm Di hoang mang rối loạn mà chạy vào buồng trong.

“Vậy ta về trước nhé, ngày mai xin hay chủ động đưa ngân lượng tới Triệu phủ a.”

Long Việt Bằng nhìn bóng lưng chật vật của nữ nhân, bổ sung thêm một câu.

Tuy anh rất phá hoại nhưng cũng biết cách kiếm-tiền, có anh thì Triệu gia mới phát lên đc, chứ có được một đứa toàn năng làm hết việc nhà thì nghèo vẫn hoàn nghèo thôi a~ Nói chung là anh không hoàn toàn vô dụng! *chấm nước mắt*

11. Chương 11

Cuộc sống yên ả bắt đầu dậy sóng

Cứ như vậy, hôm nay Long Việt Bằng tới thăm đại tỷ, hôm sau tới thăm nhị tỷ, sau nữa tới thăm tam tỷ, sau nữa nữa thì tứ tỷ ngũ tỷ không cần Long Việt Bằng đích thân tới cửa đã chủ động trả lại hơn nửa số tiền mình nợ, phỏng chừng là nghe phong thanh từ chỗ mấy tỷ tỷ khác.

Triệu Du Vân đối với kỳ tích trăm nghìn năm khó gặp này kinh ngạc không thôi. Hắn chỉ nói một câu ‘Các tỷ khách khí quá.’, các tỷ tỷ đáp lại “Cho dù là người nhà, tiền thiếu nợ vẫn cứ phải trả mà.’, đồng thời còn nói sau này sẽ không mượn nữa.

Đương nhiên, Triệu Du Vân không thấy Long Việt Bằng đứng một bên cười gian.

“Thật là kỳ quái a...”

Một lúc lâu sau khi ngũ tỷ đi, Triệu Du Vân còn đứng tại chỗ cảm khái như vậy. Sau đó hắn xoay người hỏi Long Việt Bằng.

“Mấy ngày nay người đi bái phỏng các tỷ tỷ của ta có phát hiện ra điểm gì kỳ quái không?”

“Điểm kỳ quái?” Long Việt Bằng cố tình giả ngu.

“Tỷ như lời nói, cử chỉ a... có hành động gì kỳ quái không?”

“Không có không có.” Long Việt Bằng lắc đầu dứt khoát.

“Thật không...” Triệu Du Vân có điểm không nghĩ ra “Thế nhưng ta cứ thấy các tỷ ấy không giống trước đây...”

“Có sao đâu mà, chủ nhà.” Long Việt Bằng vỗ vỗ vai Triệu Du Vân, cười nói “Các nàng ấy có thể ý thức được mình làm sai đó là chuyện tốt a. Hiện giờ tiền cũng đã trả hơn phân nửa, chúng ta rốt cuộc không cần sống những ngày nghèo khổ nữa.”

“Cũng đúng...” Triệu Du Vân gật đầu, tâm tình cũng vì những lời này mà khôi phục sự vui vẻ hiếm có “Ngày mai đi tuyển thêm vài người tới làm việc, từ nay về sau không tất phải làm phiền người đích thân động tay phá hủy nữa.”

“Chủ nhà...” Long Việt Bằng nghe hắn hàm ý bất minh, có chút chột dạ hỏi lại “Lẽ nào ngài... muốn đuổi ta đi sao?”

“Ta đương nhiên muốn đuổi người đi.”

“Không phải chứ...”

“...Có điều, nếu trên khế ước đã viết là ba năm, ta cũng đành lưu người lại ba năm.” Triệu Du Vân nhìn dáng vẻ khẩn trương của Long Việt Bằng, không nhịn được bật cười “Người cứ thanh thản mà làm một gạo đi nha.”

(Nói ‘một gạo’ là chỉ những người cả ngày chẳng làm gì chỉ dựa dẫm vào người khác :>)

“Chủ nhà...”

Từ khi tới nhà này, đây là lần đầu tiên Long Việt Bằng thấy Triệu Du Vân cười. Mặc dù chỉ là nhẹ nhàng nhếch khóe miệng, nhưng động tác nhỏ bé đó cũng có thể khiến biểu tình của cả khuôn mặt có thay đổi... Ngũ quan thanh lệ nhất thời linh động hẳn lên, khiến người khác ngây dại.

Long Việt Bằng lúc này mơ hồ cảm nhận được tâm tình của quân chủ vì mỹ nhân mà từ bỏ giang sơn... Tuy rằng y vốn cũng không yêu giang sơn.

“Ngây ra làm gì đó?” Triệu Du Vân vung vẩy tay trước mặt Long Việt Bằng, trên mặt đã khôi phục biểu tình ngày thường.

“Chủ nhà, người cười lên thật là đẹp...” Long Việt Bằng lẩm bẩm.

“...Người đang nói bậy bạ cái gì đó... Mau đi vào trong đi...”

Triệu Du Vân ngay lập tức xoay người, nhưng gương mặt hần, hình như hơi ửng đỏ.

Thực sự là quá khả ái mà... Long Việt Băng nhìn bóng lưng hần, lộ ra nụ cười sâu xa.

Triệu gia rốt cuộc hết bản cùng, tất cả mọi người chờ đợi ngày này đã lâu. Triệu phụ còn kích động tới mức phun ra mấy ngụm máu, sau đó hôn mê bất tỉnh một cách vinh quang.

Ngày thứ hai có bạc, Long Việt Băng liền dán một cái bả cáo trước cửa, tuyển người chăn ngựa, làm vườn, thợ sửa chữa, nữ tỳ nam phó... Còn đối tất cả những người ở tửu lâu của Triệu gia thành những người tương mạo đoan chính, đồng thời mua một đồng đồ mà y cho là nhu yếu phẩm, dùng vài chiếc xe mới có thể kéo về phủ. Chỉ là sau đó bởi vì hành vi phô trương lãng phí quá độ mà bị phạt đứng cả chiều.

Nhưng bất luận thế nào, quản gia Long Việt Băng rốt cuộc đổi đời rồi. Không cần phải làm mấy việc vất vả, không cần phải ở phòng giặt nát, có một đám hạ nhân tùy y sai phái, một đồng bạc tùy y tiêu, mỗi ngày hết ăn lại nằm vênh mặt hất hàm sai khiến, sống cuộc sống đế vương như lúc trước. Triệu Du Vân bận việc võ lâm và luyện tập cho đệ tử, cũng không có nhiều thời gian dùng để giáo huấn Long Việt Băng.

Từng ngày trôi qua, tới lúc sắp nhập thu, võ lâm vốn đang trong khoảng thời gian yên ả hiếm có rốt cuộc xảy ra chuyện.

Người của Nguyệt Linh giáo giết hại mấy môn đồ của Lâm gia.

Nguyệt Linh giáo trước giờ thủ đoạn độc ác, nếu như động thủ chắc chắn sẽ đuổi tận giết tuyệt, vậy nên chuyện này phát sinh ra sao, quá trình thế nào không có bất cứ ai biết. Chỉ biết là mấy môn đồ của Lâm gia ra ngoài làm việc rồi đột nhiên mất tích, sau đó, thi thể họ vào ngày thứ hai bị đặt công khai trước đại môn Lâm gia. Lâm gia tốt xấu gì cũng là danh môn, đâu thể chịu được loại khiêu khích ngang nhiên như vậy, trong lúc nhất thời tiếng đòi thảo phạt Nguyệt Linh giáo nổi lên bốn phía, toàn gia trên dưới đều hỗn loạn.

Triệu Du Vân thân là cháu của Lâm Tương, đương nhiên phải đi phụ trách trấn an Lâm gia đang kích động, mỗi ngày đều chạy qua chạy lại giữa hai nhà, buổi tối thường ngủ không ngon. Long Việt Băng thấy mỹ nhân lộ ra vẻ mệt mỏi, trong lòng cảm thấy thương tiếc.

Mỗi khi Long Việt Băng khuyên bảo hần nghỉ ngơi một chút thì Triệu Du Vân kiểu gì cũng trả lời:

“Không được, hiện tại là thời khắc mấu chốt, ta phải gánh vác trách nhiệm mà một võ lâm minh chủ cần làm.”

Trách nhiệm, trách nhiệm, trách nhiệm... trong cảm nhận của Triệu Du Vân đại khái chỉ có cơ nghiệp của Triệu gia, danh tiếng của gia gia và cái quyền Lâm thế nào để thành một võ lâm minh chủ giỏi, những việc khác sợ rằng không cách nào lọt được vào mắt hần... như là ái tình, hay là như, chính mình.

Lần này quả thực đã chọn một mục tiêu khó nhằn rồi...

Long Việt Băng đi dạo trong hậu viện, lại một lần nữa phát ra cảm khái như vậy.

Lúc này đêm đã khuya, nhưng Triệu Du Vân còn chưa về.

Có điều, chỉ cần nghĩ tới nụ cười mỹ lệ hiếm khi xuất hiện trên mặt Triệu Du Vân kia, trong lòng Long Việt Băng lại thấy nổi lên tình cảm ấm áp.

“Ta sẽ không dễ dàng từ bỏ đâu... Vậy nên, Triệu Du Vân, người chờ tiếp chiêu đi.”

Long Việt Băng cười yếu ớt lắm bầm.

Bá...

Trên nóc nhà phát ra một tiếng vang rất nhỏ, khiến Long Việt Băng nhất thời sinh cảnh giác, y xoay người lớn tiếng chất vấn:

“Ai!?”

Không ngờ tiếng nói vừa dứt, trên nóc nhà chợt có bốn hắc y nhân nhảy xuống, cấp tốc nhào về phía Long Việt Bằng.

Có thích khách...

Đôi mắt thâm thúy của Long Việt Bằng thu lại sự ôn nhu vừa nãy, nhân thần trở nên lãnh liệt sắc bén.

Tranh đấu kịch liệt trong nháy mắt yên ắng xảy ra trong viện.

Ôi~ em Vân thật là đáng yêu @_____@

chẹp... ngày mai không biết có post chương mới được không :>“

12. Chương 12

Nam nhân gọi tinh phong huyết vũ tới

Long Việt Bằng đã lâu không nghiêm túc cùng ai đối chiến. Lần gần đây nhất là năm năm trước, khi đó y mười tám tuổi, vẫn còn là thái tử. Y không chút do dự giết hết mấy người muốn ám sát mình, thậm chí mặt không biểu cảm ra lệnh cho tâm phúc xử lý đám thi thể.

Y khi đó, không thể để lộ ra bất cứ tài năng nào. Vì đảm bảo cho sự an toàn của bản thân, cũng để có thể sớm thực hiện nguyện vọng thật sự trong lòng.

Bốn hắc y nhân trước mắt cầm các loại vũ khí khác nhau, chiêu chiêu đều hung ác không gì sánh được. Long Việt Bằng tay không tác sát phải vợ đại cái chổi trong viện, ra sức đánh trả.

Thế lực ngang nhau. Mặc dù mấy năm nay Long Việt Bằng không thường cùng người khác luận võ, nhưng y có nền tảng cực tốt. Huống chi, y còn có một sự phụ trợ danh dương thiên hạ...

Ám khí.

Long Việt Bằng nhanh chóng né người, một loạt độc châm tỏa hàn quang đồng thời cắm lên thân cây.

Thực hung ác...

Đã vậy, ta cũng không khách khí với các người nữa.

Long Việt Bằng âm thầm ra quyết định...

“Khuya khoắt rồi! Huyền nào cái gì a?!”

Đột nhiên xuất hiện một tiếng quát lớn khiến mọi người giật mình, sau đó chỉ nghe hai tiếng ‘viu viu’, hai cái dao phay sáng như tuyết bay thẳng về hướng hắc y nhân.

Long Việt Bằng thuận thế cho tên hắc y nhân hoảng hốt né dao một cước, rồi mới quay đầu lại nhìn... hóa ra là trù nương... tay chống hông đứng ở cửa viện hùng hổ quát to.

“Trộm vật mà cũng dám tới Triệu gia, không xem đây là nơi nào.” Trù nương lạnh lùng hừ một tiếng, rồi chuyển lớn giọng “Người đâu Đức Xương a Phong Ly a có kẻ muốn giết người ”

Không ngờ giữa chừng lại xuất hiện một lão phụ nhân, đã thế bà còn bắt đầu gọi người, hắc y nhân nháy mắt với nhau, sau đó xoay người đào tẩu.

“Cái kia...”

Im lặng nửa buổi, Long Việt Bằng vẫn không biết nên giải thích với trù nương như thế nào về chuyện vừa rồi.

“Xảy ra chuyện gì vậy...?”

“Ai muốn giết người a...”

Sau một lát, chúng đệ tử bị âm thanh đánh thức đều chạy vào hậu viện, đa số còn đang mơ màng.

“A... không có việc gì.” Trù nương xoay người, cười tủm tỉm nói “Thật vô ý, vừa rồi ta tưởng lầm Nhạc quân gia là kẻ trộm, không có việc gì không có việc gì... Các vị mau trở về ngủ tiếp đi.”

“Ôi chào...”

Mọi người thấy chỉ là chuyện không đâu, đồng thời thở dài, rồi nối đuôi nhau quay về.

“Cảm tạ đại nương.”

Đợi mọi người đi hết, Long Việt Bằng mới thấp giọng hướng đối phương tạ ơn.

“Tạ cái gì mà tạ, ta cũng không muốn làm lớn chuyện.” Trù nương nói “Hơn nữa, sau này đừng gọi là đại nương nữa, muốn gọi thì gọi là Tiểu Hoa.”

“Tiểu... Hoa...?” Long Việt Bằng chỉ thấy lạnh sống lưng “Thực sự phải gọi vậy sao?”

“Đó là nữ danh của ta a... Lão thái bà ta năm xưa chính là một nhánh hoa trong võ lâm đấy...” Trù nương thấy vẻ mặt quái dị của Long Việt Bằng, hoài nghi hỏi “Lẽ nào người không tin ta sao?”

“Ta tin...”

“Ân ân, vậy là được rồi.” Trù nương phi thường thỏa mãn gật đầu “Thích khách vừa nãy, hẳn không phải là người của ma giáo đâu nhỉ?”

“Không biết nữa.”

“Tiểu Nhạc, tiểu tử ngươi đừng có giả ngu với ta. Nguyệt Linh giáo cho dù điên cuồng tới cỡ nào, cũng không dám trực tiếp chạy tới Triệu gia động thủ.”

“Đại khái thế... Mấy người kia chiêu thức võ công không xuất phát từ một môn phái, hẳn là không phải Nguyệt Linh giáo.” Long Việt Bằng chậm rãi nói “Về phần rốt cuộc thân phận của bọn họ thế nào, ta thực sự không rõ ràng lắm.”

“Tiểu Nhạc.” Trù nương cười hòa ái “Kỳ thực ta thấy hứng thú nhất không phải là với thân phận của họ, mà là thân phận của ngươi.”

“Ta?” Tuy rằng không biểu hiện gì ra ngoài, nhưng trong lòng Long Việt Bằng vẫn hơi chút kinh hãi.

“Đúng, ta vẫn nghĩ ngươi không phải người thường. Vừa nãy bị những người đó tập kích, ngươi cũng không có ý định kêu cứu không phải sao?” Trù nương ôn hòa nói “Du Vân là một hài tử thành thật, nó đương nhiên không nhìn ra, có điều ngươi muốn giấu diếm được lão thái bà ta, thì vẫn còn hơi sớm đấy.”

“Đại... không, Tiểu Hoa, bà thực sự là một người thông minh.” Long Việt Bằng cười yếu ớt “Thế nhưng bất luận trước đây ta là ai, hiện tại, ta chỉ là một tiểu quân gia của Triệu gia mà thôi. Đương nhiên, nếu bà thấy ta ở đây sẽ mang đến phiền phức, cũng có thể đuổi ta đi.”

“Không, ta đương nhiên sẽ không đuổi ngươi đi.” Trù nương nhìn Long Việt Bằng một lát, rồi mở miệng “Ta mong ngươi có thể giúp đỡ Du Vân. Huống chi, người có thể thực sự cải biến hài tử đó, có lẽ trên đời chỉ có mình ngươi.”

“Đó là đương nhiên.” Long Việt Bằng cười đến thích ý.

Sáng sớm hôm sau, Triệu Du Vân vừa mới về tới nhà, trên mặt khó giấu nổi vẻ uể oải.

“Chủ nhà, ngươi không sao chứ?” Long Việt Bằng quan tâm hỏi.

“Không sao... Chỉ là có chút vầng đầu.” Triệu Du Vân yếu ớt xoa trán.

Long Việt Bằng có thể tưởng tượng đại khái tình cảnh. Triệu Du Vân vạn năm thành thật nhất định là bị một đồng ý kiến của đông đảo võ lâm nhân sĩ làm cho khó có thể ra quyết định, thực sự là một người đáng thương a...

Long Việt Bằng sai người rót cho Triệu Du Vân một chén trà nóng. Triệu Du Vân vừa uống hai ngụm, bên ngoài đã có một đệ tử chạy vào, thần sắc khẩn trương báo cáo:

“Sư phụ... Vừa rồi Lâm gia có người gặp phải nhân sĩ ma giáo ở Thúy Ngọc lâu, không nói không rằng đã động thủ gây sự, hiện tại Thúy Ngọc lâu đang...”

Triệu Du Vân nghe vậy sắc mặt đại biến, buông chén trà vội vã đi ra cửa. Long Việt Bằng cũng liền xông ra theo. Y không vì cái gì khác, chỉ vì Thúy Ngọc lâu chính là sản nghiệp Triệu gia, hơn nữa trước đó vài ngày mới được y dùng tiền tân trang lại một lượt.

Lúc bọn họ chạy tới Thúy Ngọc lâu, nhân sĩ hai bên đang oanh oanh liệt liệt liều mạng với nhau. Triệu Du Vân xông lên đầu, thấy khắp nơi là bàn ghế đồ đạc bị phá nát, không khỏi sinh ra sự kích động muốn phạt cả đám quỷ ba ngày.

Tiết kiệm là chủ yếu... Triệu Du Vân từ nhỏ tới lớn đã được nghe giáo huấn như vậy.

“Chủ nhà... không sao đâu.” Long Việt Bằng đỡ lấy thân thể run rẩy không thôi của hắn, ôn nhu thoải mái “Cùng lắm thì ngày mai ta đi đòi nợ Lâm gia giúp người.”

“Các người... trước hết đi ra ngoài mà đánh cho ta!!!” Chủ nhân phần nộ rốt cuộc không giữ được sự ổn trọng uy nghiêm của một vị võ lâm minh chủ, không nhịn được mà gào rú.

Thế nhưng, những người đang giao chiến kịch liệt hoàn toàn không để ý sắc mặt Triệu Du Vân, tiếp tục vùi đầu vào uýnh nhau, rất chi là náo nhiệt.

“Chủ nhà... để cho ta.”

Long Việt Bằng ý bảo Triệu Du Vân lui ra phía sau, mỉm cười lấy một bao bột phấn từ trong ngực ra, che miệng lại rồi vẩy về hướng đám người lộn xộn...

Sau một lát, mọi người ngã lung tung xuống đất.

“Chắc... Được tính mạnh như vậy sao.” Long Việt Bằng nhỏ giọng thầm nói “Thật không hổ là kiệt tác của sư nương... Có điều thuốc này cũng không chỉ là làm mê man không thôi đâu á...”

“Chủ nhà, đã giải quyết xong.”

Làm xong chuyện xấu, Long Việt Bằng xoay người, cười mỉm chuẩn bị nhận lời ca ngợi của Triệu Du Vân.

“!!!”

Đúng lúc này, bên tai đột nhiên vang lên tiếng chân gấp rút lên lầu. Một đám quan binh lần lượt xuất hiện, triển khai thành hình chữ nhật.

“Ngô đại nhân hôm nay vừa nhậm chức trở thành quan phụ mẫu bản thành, chợt nghe ở Thúy Ngọc lâu phát sinh ẩu đả, đặc biệt đích thân giá lâm xử lý.” Quan binh dẫn đầu vẻ mặt nghiêm túc thông báo.

“Lẽ nào quan ở đây còn muốn quản việc giang hồ sao...?” Long Việt Bằng nhỏ giọng hỏi người bên cạnh.

“Vốn là mặc kệ, bởi vì bọn họ không muốn tự chuốc lấy phiền phức.” Triệu Du Vân thản nhiên đáp.

“Vậy xem ra, thái độ đại nhân tân nhiệm này quá nửa là một tên ngu xuẩn... Rối rắm quá đi tìm việc để làm.”

Đám quan viên tự động tránh ra khỏi lối cầu thang lên, nam nhân được Long Việt Bằng gọi là ‘ngu xuẩn’ kia kỳ thực nhìn từ phương diện nào cũng chỉ có thể dùng những từ ngữ cao quý như ‘khí chất cao nhã’, ‘tuần mỹ tiêu sái’, ‘ngọc thụ lâm phong’ để hình dung, đang thông thả tiến tới.

“A...”

Vừa thấy người đến, Long Việt Bằng trong nháy mắt tựa như nhìn thấy quỷ, sắc mặt trắng bệch.

Sao lại có thể là... hắn...?

Vốn tưởng rằng cả đời này sẽ không bao giờ gặp nữa... vậy mà hôm nay...

Cửa sổ... cửa sổ ở đâu...

Nhất định phải nhanh nhanh đào tẩu a a a...

Ồi

Sao số em Vân khổ vậy... Tự dưng bị “gả” vào tay anh Bằng trong yên lặng, thằng kia lại còn “cười đến thích ý”, quả là gian không để đâu cho hết mah = =

Chương này dài hơn những chương khác một chút đó =)))))))))))

Qua thời kì bản loạn ời :> Mai sẽ sửa máy và tập trung edit hơn :-“

;_____ ; Muốn làm một bộ hiện đại của Lăng Báo Tư quá~ Thích quá đề~

13. Chương 13

Hoàng vị và tình thân

“Người rốt cuộc đang làm gì vậy...?” Triệu Du Vân nhìn dáng vẻ quỳnh quáng của Long Việt Bằng, nghi hoặc hỏi.

“Ta còn có việc... ta phải đi trước...” Long Việt Bằng xoay người định nhảy khỏi cửa sổ mà chuồn.

“Chờ chút.” Thái thú anh tuần lập tức mở miệng chặn lại “Không có mệnh lệnh của ta, bất cứ ai cũng không được phép rời khỏi đây.”

Long Việt Bằng nghe thanh âm trầm thấp quen thuộc đó, lưng một trận lạnh buốt.

“Ai là *** chủ của *** này?” Thái thú cao giọng hỏi.

“Là tại hạ.” Triệu Du Vân phi thường cung kính mà hồi đáp.

“Ồ...” Trên mặt thái thú đầy ẩn ý quan sát Triệu Du Vân một chút, sau đó thông thả đi lại trong ***.

“Việc này là của võ lâm... Ta vốn không nên quản...” Khẩu khí của hắn tựa như đang nói chuyện phiếm, “Có đánh nhau gì cũng chỉ là chuyện cơm bữa.”

Hắn đi tới phía sau Long Việt Bằng thì ngừng một chút, mỉm cười tiếp tục nói:

“Vậy nên, nếu hiện tại song phương đã ngừng động võ... vậy ta cũng có thể dẫn người trở về, tránh gây trở ngại cho công việc của mọi người ở đây.”

Long Việt Bằng kiên kỵ người ở phía sau, cho nên hoàn toàn không dám nói lời nào, chỉ có thể đưa lưng về phía hắn không nhúc nhích. Trong lòng Long Việt Bằng chỉ hy vọng đối phương trí nhớ đủ kém, tốt nhất là không nhận ra y là ai.

“Phiền đại nhân rồi.” Chuyện phiền toái trong dự liệu không xảy ra, Triệu Du Vân thở phào nhẹ nhõm, chuẩn bị tiễn khách xuất môn.

Lúc này, chỉ thấy Thái thú đại nhân giơ một tay lên, hướng Long Việt Bằng đang đứng im như tượng, ôn hòa nói:

“Áp người này lại, mang đi.”

“Vì sao?!” Triệu Du Vân đối với mệnh lệnh này cảm thấy khó mà tin được “Vì sao không bắt những kẻ gây chuyện, lại bắt quản gia nhà chúng ta?”

“Cái này...” Thái thú cười thần bí “Chính hắn rõ nhất.”

“Nhạc Bằng?!” Triệu Du Vân quay đầu hỏi Long Việt Bằng.

Thế nhưng, Long Việt Bằng đã hoàn toàn mặc người xâm lược trước sau không nói được một lời, cũng không làm ra bất cứ hành vi chống cự nào, để cho quan binh áp giải y đi.

Y lo lắng một khi mình ăn nói lung tung, nam nhân kia sẽ hại y triệt để.

Kết quả Long Việt Bằng bị đưa tới phủ Thái thú, vào một gian phòng bố trí hoa lệ. Sau khi bảo mọi người lui ra, Thái thú cười với Long Việt Bằng nói:

“Không ngờ nhanh như vậy đã gặp lại... bệ hạ thân ái.”

“Tể tướng đại nhân... Nếu như cố thể, ta thật hy vọng cả đời này cũng không gặp lại ngươi.” Long Việt Bằng phi thường chán nản kêu gào “Vì sao ngươi lại xuất hiện trước mặt ta... đây nhất định không phải là trùng hợp...”

Người ở trước mặt, chính là Tể tướng đương triều Ngô Ảnh Trạch, cũng là một trong hai người trước đây Long Việt Bằng phải ứng phó khổ cực nhất. Lúc Long Việt Bằng còn làm hoàng đế sở dĩ không tạo ra tai họa nào đặc biệt nghiêm trọng, là bởi vì trong đó có công lao của Ngô Ảnh Trạch và mấy lão đại thần.

“Đúng vậy, đó đương nhiên không phải là trùng hợp.” Ngô Ảnh Trạch gật đầu, ngồi xuống bên cạnh Long Việt Bằng, khẩu khí ôn hòa nói “Tiểu Việt, đừng nghĩ tất cả mật thám trong cung phái ra đều là ngu si, hành tung của ngươi đã sớm bị bọn họ phát hiện rồi.”

“Cái đó... Ảnh Trạch thân ái a.” Long Việt Bằng hỏi cứng ngắc “Ngươi tới đây... chắc không phải là để bắt ta về chứ hả?”

“Ngươi nói xem?” Ngô Ảnh Trạch cười vô hại “Vô duyên vô cớ thoái vị trốn đi, ta và Nhược Đình đều rất bức tức.”

Ngô Ảnh Trạch đem danh tự có lực uy hiếp ra. Nhược Đình, cũng chính là cựu vương gia trước kia Long Nhược Đình, đương kim thánh thượng. Người duy nhất trong cả đất nước này dám gọi thẳng tên thánh thượng, sợ rằng chỉ có vị Ngô đại nhân trước mặt này mà thôi.

“Không đến mức như vậy chứ...” Long Việt Bằng ngoài cười nhưng trong không cười, hỏi “Tiểu hoàng thúc hiện tại cũng đã yên vị rồi, còn muốn ta quay về làm gì... Chẳng lẽ là muốn giam lỏng ta?”

“Ai nha, sao ngươi lại thông minh vậy?”

“...”

Ngô Ảnh Trạch thỏa mãn nhìn thấy sắc mặt Long Việt Bằng trong nháy mắt trở nên trắng bệch, liền cười lớn lên.

“Tiểu Việt... ngốc nghếch... Ha ha ha... Ngươi tin thật sao?”

“Ngô Ảnh Trạch!!!” Long Việt Bằng lúc này mới biết là mình bị lừa giỡn, vỗ bàn thật mạnh, cả giận nói “Mặc kệ ngươi tới đây là muốn làm gì, nói chung ta cảnh cáo ngươi, đừng có phá hư cuộc sống hiện tại của ta!”

“Tiểu Việt... Là ta sai, ngươi bình tĩnh một chút...” Ngô Ảnh Trạch thấy y nổi giận, dần dần ngưng cười, khôi phục vẻ nghiêm túc hiếm có “Có điều, Tiểu Việt, ngươi thực sự định ở lại Triệu gia cả đời sao?”

“Mặc kệ thế nào vẫn tốt hơn ở trong cung không phải sao?” Long Việt Bằng hỏi lại.

“Thật á... Ta nghĩ là do ngươi coi trọng Triệu Du Vân kia cơ?” Ngô Ảnh Trạch nói một phát trúng tim đen.

“Thế thì sao?” Khẩu khí vẫn hùng hồn.

“Tiểu Việt... Ngươi chính là như thế.” Ngô Ảnh Trạch mỉm cười lắc đầu “Đôi khi ta cũng thực bội phục hành động của ngươi.”

“Ảnh Trạch.”

“Cái gì?”

“Người không phải là tới bắt ta, vì sao phải đích thân chạy tới nơi này?” Long Việt Băng đưa ra vấn đề mà mình muốn biết nhất.

“Không phải ta nói rồi sao?” Ngô Ảnh Trạch có chút kỳ quái nhìn y “Ta hiện giờ là Thái thú của nơi này.”

“Đang đùa cái gì đó...” Long Việt Băng nhíu mày, nhưng thấy vẻ mặt đối phương vẫn nghiêm túc như cũ, lúc này mới kinh hãi nói.

“Cái gì...? Đừng nói với ta... Người bị giáng chức rồi!”

“Ta bị giáng chức rồi mà.” Thái độ của Ngô Ảnh Trạch tương đối ung dung “Lúc người làm hoàng đế ta làm Tể tướng, lúc người không làm nữa ta vẫn còn có thể là Tể tướng sao?”

“Thế nhưng tiểu hoàng thúc sao lại có thể ra tay với người...”

Long Việt Băng thực sự khó mà tin nổi Long Nhược Đình kiêu dè nhiều như vậy. Ngô Ảnh Trạch là một nhân tài, điểm này Long Nhược Đình hẳn là rõ hơn bất cứ ai mới đúng.

Long Việt Băng suy nghĩ nửa ngày, chỉ nghĩ tới một khả năng, vì vậy mở miệng hỏi:

“Có khi nào người... phạm phải lỗi lớn gì hay không?”

“Ta suốt ngày ở trước mặt hần nói muốn đi gặp Tiểu Việt muốn đi gặp Tiểu Việt, hần nghe tới phát chán, tìm một tội danh có-lẽ-có rồi đá văng ta tới đây.”

(mặc tu hữu – có lẽ có: thời Tống, Trung Quốc, gian thần Tần Cối vu cho Nhạc Phi là mưu phản, Hàn Thế Trung bất bình, bèn hỏi Tần Cối có căn cứ gì không, Tần Cối trả lời “có lẽ có”. Về sau từ này dùng theo ý nghĩa bịa đặt không có căn cứ)

“Các người...” Long Việt Băng sầm mặt nói “Không phải là vì một nguyên nhân nhầm chán như thế chứ...”

“Đương nhiên còn có nguyên nhân khác...Ta muốn tới xem người, hần cũng muốn tới xem người, chỉ là hần thực sự không ra ngoài được, vậy nên đành tìm một cái cớ để ta tới chiếu cố người một thời gian, tiện thể có thể tạm thời hòa hoãn những lời chỉ trích của đám quan viên về việc hần vẫn còn dùng ta...” Ngô Ảnh Trạch nhớ tới một việc, biểu tình dần dần ôn nhu hần lên “Tâm tình của Nhược Đình rất phức tạp. Hần đồng thời rất muốn ngôi vị hoàng đế này, một mặt khác lại vì người tùy tiện vứt bỏ hoàng vị cho hần mà sinh hờn dỗi... Thế nhưng, hần thực sự rất thích người, rất quan tâm đến người đó, Tiểu Việt.”

“Ta biết... Bởi vì hần cũng là tiểu hoàng thúc ta kính ngưỡng nhất, tôn kính nhất mà...” Long Việt Băng cười khổ “Kỳ thực hần cần gì phải giận ta, loại quân vương ngu ngốc vô dụng như ta...”

“Tiểu Việt, người nói sai rồi.” Ngô Ảnh Trạch nhẹ nhàng cắt lời y “Vô luận người giả ngu thế nào, vô luận người lừa được bao nhiêu người, trước sau người vẫn không thể gạt được con mắt của ta và Nhược Đình đâu. Dù sao người cũng phải thừa nhận, chúng ta là người hiểu người nhất trên thế giới này.”

“Cũng đúng...” Long Việt Băng run sợ một hồi, gật đầu nói “Ta ngay từ đầu, vốn cũng không hy vọng có thể lừa được các người...”

Nói câu đó xong, hai người đồng thời rơi vào yên lặng.

Một người liều mạng muốn từ bỏ hoàng vị, một người lại liều mạng muốn đạt được, hiện tại đầu đã vào đây, có lẽ là kết cục viên mãn nhất.

Chỉ là... Con đường sau này, liệu có thuận buồm xuôi gió hay chăng?

Long Việt Băng nhớ tới gương mặt người kia, trong lòng dâng lên một chút hoài niệm vô hạn. Tiểu hoàng thúc kiêu ngạo nhất, tiểu hoàng thúc không dễ dàng chịu thua, tiểu hoàng thúc luôn dốc hết sức vì thực hiện nguyện vọng... Y từ nhỏ đã đặt trong mắt, vững vàng nhớ trong lòng. Bí mật mà không phải bí mật kia và tình thân mạnh mẽ đối người nọ làm y bối rối rất nhiều năm, vậy nên hiện tại y thà từ bỏ tất cả, cũng phải giúp người kia đạt được thứ người đó muốn.

“Ảnh Trạch, người nghĩ tiểu hoàng thúc hần... hiện giờ có hạnh phúc không?”

“Chủ, chủ nhà... người dừng một chút có được không...”

“Muốn ta dừng... người dừng trước đi...”

“Ta không dừng...”

“Vậy ta đây cũng không dừng...”

Nửa canh giờ liền cứ đối thoại vô nghĩa như vậy.

Chạy đến mức hầu như hư thoát cũng không thấy ai ra can ngăn. Long Việt Bằng thầm nghĩ nếu cứ tiếp tục thế này cũng không phải là biện pháp, không thể làm gì khác hơn là dừng trước, mang ý chí quyết tử xoay mạnh người lại nói:

“Dừng !”

“!!!” Âm một tiếng, cây côn to không gì sánh được hung hăng nện xuống bên chân Long Việt Bằng.

“Nguy hiểm thật...”

Suýt chết... Long Việt Bằng nhất thời toát mồ hôi lạnh.

“Chủ nhà...”

Hoảng hốt ngẩng đầu, nhưng không mong muốn nhìn thấy dáng vẻ hùng hổ của Triệu Du Vân, xuất hiện trước mắt... là tú nhan đỏ ửng vì vận động, cùng một đôi con ngươi có thể nói là... bao hàm ai oán.

Bị cặp mắt mỹ lệ kia nhìn chăm chăm, tim Long Việt Bằng run lên, hầu như không thể nhúc nhích nữa.

“Người... rốt cuộc có biết ta lo lắng tới mức nào không hả?”

Mỹ nhân cắn môi dưới, hung hăng đập y.

“A...?” Hơi hơi ngớ ra, sau đó lập tức phản ứng lại.

Triệu Du Vân... hóa ra là lo lắng cho y sao? Lo lắng quá... thành tức giận?

Long Việt Bằng bỗng thấy mình rất rất rất vui sướng.

“Đã nói là hiểu lầm rồi mà... Ta không phạm tội, cũng không hạ độc Thái thú.” Long Việt Bằng ôn nhu mỉm cười nói “Kỳ thực ta và Thái thú là người quen cũ, hẳn bất quá là muốn đùa chúng ta chút thôi. Hẳn giải ta về phủ, là vì ôn chuyện.”

“Thật sao...?” Triệu Du Vân sợ run một chút, nghi hoặc hỏi.

“Thật, ta việc gì phải lừa người?”

Quả thật là không cần phải lừa hắn a... Còn nếu cần, Long Việt Bằng đương nhiên sẽ lừa. (Cái suy nghĩ rách nát gì thế này?)

“... Dù sao giấy không gói được lửa, ta hiện tại tạm thời tin người.” Triệu Du Vân nhẹ nhàng gật đầu “Ngày mai Lý gia mở tiệc chiêu đãi tân khách, mời tất cả đại hộ nhân gia trong thành tới để đón tiếp Thái thú đại nhân, người đã là người quen cũ của Thái thú, vậy cùng ta đi dự tiệc đi.”

“Không thành vấn đề.” Long Việt Bằng cười hì hì nói “Có điều, chủ nhà a, hôm nay có thật là người rất lo lắng cho ta không?”

“Ừm...” Triệu Du Vân có chút xấu hổ quay đầu đi “Bởi vì ta nghĩ, nếu như không có người...”

“Thì sao?” Long Việt Bằng hăng hái chờ đợi đáp án.

“Ta nghĩ, nếu không có người, nhà của ta có khả năng sẽ lại nghèo rớt...” Triệu Du Vân chớp mắt, nhẹ giọng đáp lại “Cuộc sống như thế quả thật đáng sợ...”

Vì vậy... có ai đó ngã bịch xuống đất.

Lý gia là thủ phủ của thành này, làm đủ loại buôn bán lớn nhỏ, liên quan đến rất nhiều hành nghiệp. Chủ nhân Lý gia – Lý Thuận ngoại trừ lúc buôn bán ra, thì cho người ta ấn tượng là một người hào sảng, không

câu nệ tiểu tiết. Hơn nữa ông bình thường hay xuất tài lực vì việc của võ lâm và triều đình, vậy nên nhân duyên cũng không tệ.

Hôm đó, tiệc tẩy trần cho Thái thú tân nhiệm Ngô Ảnh Trạch là do Lý gia tổ chức. Triệu Du Vân tính tình chính trực thành thật, không biết a dua nịnh hót, vậy nên không chuẩn bị lễ vật gì, tay không mà đi.

Đợi tới lúc đến Lý gia, Triệu Du Vân nhìn lễ vật chất cao như núi, mới ý thức được mình hình như có chút không giống người thường.

“Chủ nhà, không sao đâu.”

Thấy Triệu Du Vân có vẻ bối rối, Long Việt Bằng lập tức thoải mái hẳn.

“Yên tâm đi, Ngô đại nhân sẽ không nhận lễ vật của bọn họ đâu. Ngược lại, nếu ta cho người mượn một thứ tặng Ngô đại nhân, hẳn không chỉ nhận, hơn nữa nhất định sẽ rất vui vẻ.”

“Vật gì thần kỳ như vậy?” Triệu Du Vân tò mò hỏi.

“Chính là cái này.” Long Việt Bằng lấy từ trong ngực ra một tờ giấy mỏng, đưa cho Triệu Du Vân.

Trang giấy đó xem qua không biết là có từ đời thuở nào. Triệu Du Vân cẩn thận mở ra, thấy mặt trên có những chữ xiên xẹo viết một bài thơ cực tệ

Một đoá hai đoá ba bốn đoá, năm đoá sáu đoá bảy tám đoá.

Hoa nhi kiều diễm nhiều biết bao, gió lớn thổi qua toàn bộ rơi.

“Thứ vớ vẩn lộn xộn này...” Triệu Du Vân nhú mày “Thái thú đại nhân có sở thích sưu tầm những thứ kiểu này sao?”

“Đừng coi thường nó nha, đây là bảo bối trước đây ta mất rất nhiều công sức mới tìm ra, Thái thú đại nhân muốn còn không được ý...” Long Việt Bằng cười đến sâu xa “Chủ nhà, dù sao người cứ theo như ta bảo mà làm.”

Không lâu sau, Ngô Ảnh Trạch mặc thường phục giá lâm. Trang phục bình thường khó mà át được khí thế tuần mỹ bức nhân của hắn. Mặc dù hắn đã tới ba mươi lăm, nhưng bề ngoài thoạt nhìn không nhiều tuổi hơn Long Việt Bằng là mấy.

Trong lúc nhất thời, tiếng tán thán nổi lên bốn phía, tất cả mọi người khen ngợi Thái thú đại nhân mới tới là nhân trung long phượng, đồng thời dâng lễ phẩm quý giá lên. Nhưng hết thấy đều y như Long Việt Bằng dự đoán, Ngô Ảnh Trạch không nhận bất cứ lễ vật nào trong số đó.

Vào lúc đó Triệu Du Vân bước lên phía trước, đưa trang giấy kia nói:

“Tại hạ có một món quà nhỏ, mong Ngô đại nhân vui lòng nhận cho.”

Mọi người thấy lễ vật đó chỉ là một tờ giấy rách, lại chưa từng nghe nói Triệu gia có văn nhân học sĩ nào, nói vậy trên tờ giấy đó cũng không viết những câu thơ cực phẩm gì, trong tiếng nghị luận còn phát ra vài lời châm biếm rất nhỏ.

Ngô Ảnh Trạch có chút hiếu kỳ tiếp nhận tờ giấy mỏng, vừa mở ra nhìn, trên mặt nhất thời xuất hiện nụ cười rộ rỡ.

“Đây là lễ vật tuyệt vời nhất ta từng được nhận trong đời. Phi thường cảm tạ Triệu minh chủ.”

Mọi người thấy Ngô Ảnh Trạch không chỉ nhận thứ đó, lại còn vui mừng cực kỳ, không khỏi bội phục bản lĩnh của Triệu Du Vân, đồng thời cũng suy đoán rốt cuộc trên trang giấy đó là viết cái gì.

Là danh thi? Hay là danh họa?

Ngô Ảnh Trạch nhìn lướt qua Long Việt Bằng ở bên cạnh Triệu Du Vân, hai người trao đổi một nụ cười nhẹ đầy thâm ý.

Đương nhiên... mọi người sẽ không biết, trên trang giấy đó chỉ viết một bài thơ cực dở.

Đương nhiên... mọi người lại càng không biết, đó chính là bút tích của đương kim thánh thượng Long Nhược Đình lúc bốn tuổi rưỡi...

Nhân vật vĩ đại tới cỡ nào, cũng sẽ có một vài chuyện tương đối mất mặt đó mà...

Nói chung, giao dịch này tuyệt đối không thể để tiểu hoàng thúc biết, bằng không mình chết chắc... Long Việt Bằng cười trộm, thầm nghĩ trong lòng.

15. Chương 15

Dạ yến

Mọi người vây quanh bàn nói chuyện phiếm nửa buổi, chủ nhân phân phó hạ nhân khai yến. Bởi vấn đề thân phận, vị trí của Triệu Du Vân được an bài ở một bàn với Thái thú và chủ nhà, còn Long Việt Bằng thì bị xếp ở trong viện...

Không thể ngồi cùng chỗ với người quen, trong lòng Long Việt Bằng đương nhiên không vui vẻ gì. Y nhân cơ hội kính rượu, len lén hạ thuốc xổ vào chén của Trương viên ngoại ngồi cạnh Triệu Du Vân, sau đó nhân lúc người ta phải không ngừng ‘phương tiện’ (tức là đi thăm WC á!), mặt dày chiếm chỗ luôn.

“Trước mặt là cả một bàn sơn trân hải vị mà không thể hảo hảo hưởng thụ, Trương viên ngoại thực sự là bất hạnh a...” Đầu số gây chuyện còn giả vờ giả vịt tiếc hận.

Triệu Du Vân nhú nhú mày, nhưng cũng không nói gì.

Cả bàn mọi người đều quá nghiêm túc, chỉ biết đàm luận quốc sự và võ lâm đại sự. Chẳng được bao lâu, Long Việt Bằng ngáp dài thấy buồn chán cực độ.

“Mấy ngày nay, trong chốn võ lâm có phát sinh chuyện gì sao?” Ngô Ảnh Trạch hỏi “Lần trước ở Thúy Ngọc lâu là có chuyện gì?”

“Chính là đám yêu nghiệt Nguyệt Linh giáo, giết môn đồ của ta, làm nhục danh dự nhà ta, một ngày nào đó chúng ta phải diệt trừ cả đám để tiêu mối hận trong lòng.” Chủ nhân Lâm gia – Lâm Hoàn oán hận mà uống cạn sạch chén rượu, “Hơn nữa lần trước ở Thúy Ngọc lâu, không biết đám yêu nghiệt kia sử dụng độc phần gì, lúc đầu tưởng rằng chỉ khiến người ta mê man mà thôi, kết quả sau khi tỉnh lại thì như chó dại cắn người lung tung... Mãi đến mấy hôm trước mới khôi phục bình thường.”

Long Việt Bằng vừa nghe, thiếu chút nữa ‘phụt’ cười thành tiếng, Triệu Du Vân thì cực mất tự nhiên ho nhẹ hai cái, ý cảnh cáo Long Việt Bằng không nên tự chui đầu vào rọ.

Sư nương quả nhiên lợi hại a... Thuốc làm từ hai mươi năm trước đến giờ vẫn còn hiệu quả mãnh liệt như vậy. Long Việt Bằng có chút hối hận năm xưa vì sao mình không học thêm chút độc thuật của sư nương, bằng không hiện tại cũng không đến mức chỉ biết làm mấy thứ vô dụng kiểu như thuốc nôn mửa, thuốc đau bụng, thuốc văng đầu. (vô dụng? * A *)

“Muốn diệt trừ ma giáo, chỉ có thể dựa vào các môn phái trong võ lâm đồng tâm hợp lực, cùng với Triệu minh chủ anh minh quyết đoán.” Gia trưởng Mộ Dung gia – Mộ Dung Phi đứng dậy nói, “Nào, lão phu kính Triệu minh chủ một chén.”

Anh minh quyết đoán...? Long Việt Bằng hoài nghi sâu sắc bốn chữ đó.

Mộ Dung Phi uống cạn chén rượu, sau đó lại nâng một chén khác lên:

“Hơn nữa, lão phu cũng kính Ngô đại nhân một chén, sau này trong thành có nhiều sự vụ, phải làm phiền đại nhân làm ơn nhiều hơn rồi.”

“Nhất định.” Về tươi cười của Ngô Ảnh Trạch lúc nào cũng hoàn mỹ không gì sánh được.

“Xem ra mọi người đều rất hăng hái.” Lý Thuận đầy mặt tươi cười nói, “Hôm nay ta đặc biệt mời mấy mỹ nhân từ Bạch Ngọc các tới đây giúp vui. Nào, tất cả mọi người ra đi!”

Ông vỗ tay một cái, mấy nữ tử trang điểm xinh đẹp từ nội thất đi ra, đều vây quanh bàn bọn họ ngồi xuống.

“Còn không mau kính rượu các vị đại nhân?” Lý Thuận lại phân phó.

Bạch Ngọc các... thanh lâu nổi danh nhất thành. Long Việt Bằng không để ý chén rượu đưa đến bên môi, quay đầu sang nhìn Triệu Du Vân. Quả nhiên... cái tên thành thật yên phận đó bị nữ nhân vây quanh toàn thân đã cứng ngắc, tay chân thừa thãi không biết để vào đâu.

Thực sự là phản ứng khả ái a... Có điều, cái người đùa hăng kia nếu là chính mình thì cảm giác nhất định rất tốt.

Long Việt Bằng lại quay đầu về phía Ngô Ảnh Trạch ở đối diện. Không hổ là Tể tướng đại nhân thân kinh bách chiến... gặp dịp ăn chơi bản lĩnh hạng nhất, còn thỉnh thoảng đùa cho nữ tử bên cạnh cười khanh khách không ngừng, hai người nhìn qua rất là khoái hoạt.

“E hèm... Ngô đại nhân.”

Long Việt Bằng gõ gõ bàn, muốn cố ý nói kích nam nhân vĩnh viễn bình thản ung dung kia một chút.

“Nhạc quản gia, có chuyện gì?” Ngô Ảnh Trạch nheo mắt, tâm tình không tệ.

“Ngài nhất định từng gặp qua đương kim thánh thượng rồi nhỉ... Hoàng đế bề hạ là loại người thế nào?”

“Ách...” Nụ cười của Ngô Ảnh Trạch chợt cứng đờ, tựa hồ nhớ tới chuyện gì đó đáng sợ. (=)) nhớ tới “vợ” ở nhà)

“Bề hạ ngài... đương nhiên là anh minh thần võ, khí độ bất phàm.” Ngô Ảnh Trạch vừa nói vừa có ý định giãn khoảng cách với nữ tử bên cạnh “Nhạc quản gia... người đột nhiên hỏi chuyện này làm gì?”

“Tại hạ chỉ bất quá là muốn nhắc nhở ngài sự tồn tại của một người mà thôi, không có ý tứ gì thừa thãi.”

Long Việt Bằng thần nhiên nói câu đó song, thích ý cực kỳ uống thêm vài chén.

Rốt cuộc báo được một mối thù với Ngô Ảnh Trạch, cảm giác thật sự là quá sung sướng. Ngô Ảnh Trạch hẳn có tiêu sái đậm nhiên tới cỡ nào, cũng không đỡ nổi sự uy hiếp trá hình như vậy đâu nhỉ?

“Đại gia...”

Một thanh âm nũng nịu từ bên cạnh truyền tới. Long Việt Bằng lúc này mới ý thức được bên cạnh y có một nữ nhân đang ngồi.”

“Sao ngài mãi không để ý tới Đào Hồng vậy... Có phải Đào Hồng không hợp ý ngài không?”

Giọng điệu mềm mại lại ai oán của nữ nhân nghe vào toàn thân tê dại.

Kỳ thực trên đời tất cả nữ nhân đều không hợp ý ta. Long Việt Bằng thực sự rất muốn trả lời như vậy, nhưng để không làm mọi người mất vui, Long Việt Bằng vẫn đưa tay ra nhận chén rượu đối phương đưa.

‘Choang ’

Long Việt Bằng còn chưa đón lấy, chén rượu thoáng cái đã rơi xuống đất, vỡ tan tành.

“A... Đại gia... là lỗi của thiếp...” Nữ tử cuống quýt xin lỗi y.

“Không có gì.” Long Việt Bằng rộng lượng khoát tay “Để tự ta là được rồi.”

“Đại gia ngài thật là tốt...”

Nữ tử thấy Long Việt Bằng quan tâm, cười đến càng phong tình vạn chủng, còn suồng sã ngả cả người vào cánh tay y.

“Khụ khụ...” Triệu Du Vân ở một bên đỏ mặt, không ngừng ho khan. (hảo đáng yêu XD)

“Chủ nhà, người thật là e thẹn.” Long Việt Bằng cố ý trêu chọc.

“Ta... ta không hề e thẹn...” Triệu Du Vân vì bản thân phản ứng quá độ mà cãi lại “Ta chỉ là bởi vì...”

“Du Vân chỉ là bởi vì đã có hôn ước từ nhỏ với nữ nhi Lâm Giác nhà chúng ta, nên hấn mới như vậy.” Lâm Hoàn tiếp lời Triệu Du Vân, thay hấn biện giải “Vậy nên cũng thỉnh các vị cô nương đừng làm hấn khó xử nữa.”

“Hóa ra là vậy...” Tân khách cả bàn bưng tỉnh đại ngộ “Như vậy, Lâm gia và Triệu gia thế hệ này lại kết thân, thực sự là hỉ sự đáng ăn mừng a...”

Triệu Du Vân có vị hôn thê? Long Việt Bằng kinh ngạc nhìn người nghiêm trang bên cạnh.

Sao mình lại chưa bao giờ nghe ai nói qua vậy???

...Quên đi, mình ở Triệu gia làm quản gia nhiều ngày như vậy, cũng chưa từng thấy qua nữ nhân nào ngoài trừ nương tỳ nữ, từ đó suy ra, Triệu Du Vân hình như cũng không coi trọng Lâm Giác kia cho lắm. Hấn khẳng định là nghĩ ‘Vô lâm minh chủ phải đặt tư tình nhi nữ ở hàng hai’ kiểu kiểu thế.

Nghĩ như vậy, trong lòng Long Việt Bằng thả lỏng rất nhiều. Y hiện tại, có một việc quan trọng phi thường cần giải quyết.

Thời cơ, là tuyệt đối không thể bỏ qua.

“Ở đây âm ỉ như thế... Chi bằng chúng ta tìm một nơi an tĩnh ngồi riêng với nhau?”

Long Việt Bằng lên lút nói với Đào Hồng ở bên cạnh. Âm sắc đó trầm thấp mà hoa lệ đủ để kích thích từng sợi thần kinh của nữ nhân.

“Được...”

Đào Hồng ngẩng đầu, si mê trả lời.

AAA, ta đang bắn Sờ Sờ quá dê =)) Thật là thích mấy bạn công khẩu thị tâm phi đã ngu còn bày đặt nguy hiểm như vậy mah ;))

16. Chương 16

Như vậy sẽ chết

“Các vị xin cứ chậm rãi uống” Long Việt Bằng ôm Đào Hồng đứng dậy “Tại hạ phải rời tiệc trước rồi.”

Lý Thuận thấy Long Việt Bằng ôm mỹ nhân, còn nói phải rời tiệc, lập tức ngầm hiểu, gọi một hạ nhân tới phân phó:

“Người mang Nhạc quản gia và Đào Hồng cô nương tới khách phòng nghỉ ngơi.”

“Đêm dài thông thả, Nhạc huynh phải hảo hảo hưởng thụ nha.” Những khách nhân khác cũng hiểu ra mà cười vang.

“Nhất định Nhất định.”

Long Việt Bằng cúi đầu nói một câu ‘Đi thôi’ với Đào Hồng, sau đó hai người theo sự dẫn dắt của hạ nhân, ôm nhau đi tới phòng cho khách.

Long Việt Bằng cũng không phải không thấy vẻ mặt mang chút suy nghĩ của Ngô Ảnh Trạch, và con người chứa đầy ngạc nhiên của Triệu Du Vân. Y chỉ có thể xin lỗi cười cười, quyết định quay lại sẽ giải thích sau.

Du Vân a, người phải tin tưởng ta là người rất chung tình đó nha...

Long Việt Bằng và Đào Hồng chọn một gian khách phòng ở nơi khuất nẻo nhất. Theo như lời Long Việt Bằng, chính là ‘Muốn đảm bảo không có bất cứ ai tới quấy rối’, Đào Hồng đương nhiên là lòng tràn đầy vui mừng đồng ý. Kỳ thực hôm nay là ngày Lý gia thiết yến, tởn tởn toàn gia trên dưới đều bận chết đi được, không có ai rỗi rãi mà tới đây lượn lờ.

Cửa phòng vừa đóng, Đào Hồng liền lộ ra mị thái mềm mại, yếu đuối ngã vào lòng Long Việt Bằng.

“Đại gia...”

“Nàng làm sao vậy, Đào Hồng cô nương?”

“Có lẽ vừa nãy uống hơi nhiều rượu, giờ đầu thiếp choáng váng quá...” Đào Hồng làm bộ làm tịch ần ần lên trán, thân thể mềm mại càng không ngừng dựa sát vào lòng Long Việt Bằng.

Mùi son phấn nồng nặc xông vào mũi, bộ ngực cọ mạnh vào người Long Việt Bằng, tựa hồ đang mời gọi nhiệt liệt.

Hóa ra đã... không thể chờ được nữa rồi sao? Vậy thì thuận theo ý nàng ta đi...

Long Việt Bằng mỉm cười, khom người xuống, một tay ôm ngang lấy Đào Hồng.

“Đại gia...”

“Không phải nàng vắng đầu hay sao?” Long Việt Bằng cười mỉa “Giờ chúng ta lên giường đi thôi...”

“Àn...”

Đào Hồng mỉm cười tựa đầu lên vai y, ngoan ngoãn trả lời.

Nhuễn ngọc ôn hương trong lòng quả thực có thể khiến nam nhân tâm tụy thần mê a...

Long Việt Bằng đi tới bên giường lớn, nhẹ nhàng buông Đào Hồng xuống.

“Đại gia...” Hai tay Đào Hồng vẫn ôm lấy cổ y không muốn buông ra, một đôi mắt đẹp phát ra sự rực rỡ mê người “Ngài thực sự rất anh tuấn, thiếp đời này chưa từng thấy ai đẹp như ngài...”

“Ta đây so với Thái thú đại nhân, ai đẹp hơn?”

Long Việt Bằng nhẹ cởi y phục mỏng manh của nàng, ôn nhu cười hỏi.

“Đương nhiên là ngài rồi...” Đào Hồng mị nhãn chớp chớp, trả lời không chút do dự.

“Ha ha...”

Tuy rằng đây là một lời nịnh hót không hơn không kém, nhưng vẫn khiến Long Việt Bằng sinh ra ảo giác mình đã thắng Ngô Ảnh Trạch.

Xem ra bản thân đúng là càng lúc càng vô vị a... Long Việt Bằng trầm nghĩ.

Trong lúc thừa dịp ve vãn, Long Việt Bằng bất giác đã cởi mất phân nửa quần áo của Đào Hồng.

Cúi đầu cắn nhẹ vào bờ vai trắng mịn, đổi lấy tiếng rên rỉ kiều mị của người bên dưới.

Nữ nhân này quả thực rất đẹp, rất mê người... Thế nhưng muốn quyến rũ y, khiến cho y đánh mất tâm trí, sợ rằng vẫn còn hơi sớm.

Cánh tay ngọc của Đào Hồng lơ đãng trượt xuống lưng Long Việt Bằng, lục lọi bên cạnh giường, tìm một cây trầm cài đầu vừa bị gỡ xuống.

Trâm cài tuy đẹp, nhưng sắc nhọn, cũng có thể trở thành vũ khí lấy mạng, nhất là... nếu ở trên đầu lại còn bôi một chất kịch độc có thể làm cho nội tạng hư thối.

Chỉ thấy Đào Hồng vừa làm ra biểu tình say mê, vừa giơ cao cây trâm kia lên, nhắm ngay vào gáy Long Việt Bằng đâm mạnh...

Nói thì chậm, diễn ra thì nhanh, Long Việt Bằng đột nhiên xoay người, thận trọng đáp xuống đất. Sau đó y đứng lên, hướng nữ nhân mỉm cười nói:

“Người rót cuộc cũng động thủ... Đào Hồng cô nương.”

“Hóa ra người đã sớm biết...”

Đào Hồng trăm triệu lần không ngờ tới kế hoạch sẽ thất bại, biểu tình mềm mại lúc trước biến mất trong nháy mắt, đổi thành dáng vẻ hung ác độc địa.

“Dù nguy trang hoàn mỹ tới đâu cũng sẽ có kẽ hở.” Long Việt Bằng dùng khẩu khí chậm chọc để nói “Một bàn khách nhân, người có tướng mạo đẹp nhất lại không đi nịnh bợ Thái thú, cũng không nịnh bợ võ lâm minh chủ, mà lại cứ phải quần lấy một tiểu nhân vật đến tên cũng không biết như ta, không phải là rất kỳ quái sao? Vừa nãy lúc người rót rượu cho ta, ta đã phát hiện tay người rất thô ráp, là có liên quan đến việc luyện võ nhiều năm đúng không? Huống chi... độc được người dùng mùi cũng kỳ lạ, cho dù có mùi son phấn che giấu bớt, nhưng mùi của ‘Liên diễm’ thì ta đã quá quen thuộc rồi...” (Bắt liên thanh a * A *)

Long Việt Bằng dừng một chút, nói tiếp:

“Đây là kịch độc cực phẩm chỉ trong cung mới có... Có điều có lẽ các người không biết, người làm ra loại độc được này chính là sư nương ta?”

Sự nhạy bén của Long Việt Bằng khiến Đào Hồng lấy làm kinh hãi. Không cam lòng bị chiếm thế thượng phong như vậy, Đào Hồng hung mãnh nhào về phía Long Việt Bằng, muốn lập tức giết chết y.

Hai người ở trong gian phòng chật hẹp bắt đầu tranh đấu.

Lúc đầu Đào Hồng căn bản không để tâm có thể có người đi qua hay không. Nhiệm vụ của nàng ta chính là mau chóng đẩy người trước mặt vào chỗ chết, bằng không sau đó người phải chết sẽ là nàng.

“Xin lỗi nha... Ta đối đãi với nữ nhân chưa bao giờ biết cái gì gọi là thương hương tiếc ngọc, nhất là đối với một người muốn giết ta...”

Sự lạnh lẽo khác thường trong giọng Long Việt Bằng có vẻ càng lúc càng rõ ràng.

Thân thể Đào Hồng linh hoạt mà mềm dẻo, sau khi nàng tiếp hai chiêu của Long Việt Bằng, nhanh chóng vọt ra phía sau Long Việt Bằng, nhân lúc đối phương chưa kịp phản ứng hướng cây trâm về phía y.

Chỉ sau một khắc, một luồng chưởng phong âm hàn sắc bén không gì sánh được chấn văng cây trâm ra, đồng thời đánh mạnh vào đầu vai nàng ta.

“Bịch!” một tiếng, cả người Đào Hồng nặng nề đập vào tường, nàng rên rỉ trượt xuống đất, hết sức kinh ngạc cảm thấy kinh mạch toàn thân đều tràn ngập đau đớn cường liệt như muốn đứt lìa.

“Đây là... U huyền...” Nàng ‘ộc’ một tiếng thổ ra một ngụm máu lớn, dùng thanh âm run rẩy cố gắng nói “Sư phụ người... chẳng lẽ là...”

“Không phải quan tâm sư phụ ta là ai.” Long Việt Bằng chăm chú nhìn nữ nhân đã mất hết sức chiến đấu, lạnh lùng hỏi “Ta chỉ dùng ba thành công lực, người còn chưa chết được. Nói cho ta biết là ai phái người tới, ta sẽ bỏ qua cho người.”

“Người... nói dối... Nếu như người thực sự là đệ tử của người kia... vậy căn bản không có khả năng... buông tha ta...” Đào Hồng nở nụ cười thống khổ.

“Rốt cuộc là ai phái người tới?” Long Việt Bằng nghiêm mặt ngắt lời nàng, lần thứ hai chất vấn.

“Không... Ta... không thể nói...”

Đào Hồng dùng chút sức lực cuối cùng cắn răng một cái, sau đó yếu ớt ngã xuống.

Mắt nàng trợn trắng, biểu tình quái dị không gì sánh được. Long Việt Bằng lập tức bước tới mở miệng nàng ra... toàn bộ đều đen sẫm. Nàng ta cắn độc tự sát.

Y quả nhiên không đoán sai... Người lần trước ám sát y ở Triệu gia, và nữ nhân này là như nhau. Bọn họ đều không phải muốn đối phó với võ lâm danh môn thế gia, mà là vì muốn giết hoàng đế đã thoái vị là Long Việt Bằng...

Rốt cuộc là ai... nhất định phải làm như vậy? Tuy rằng khả năng lớn nhất là thuộc về người kia, nhưng Long Việt Bằng hoàn toàn không muốn tin.

Không có khả năng là người đó, nhất định không có khả năng...

“Cốc cốc.”

Tiếng gõ cửa nhẹ nhàng truyền tới.

“Ai?” Long Việt Bằng cảnh giác hỏi.

Hiện tại bên cạnh y có một thi thể chưa xử lý, đồ đạc trong phòng cũng đều lộn xộn lung tung, nếu như lúc này có người ập vào...

“Tiểu Việt, là ta.” Giọng nói quen thuộc của Ngô Ảnh Trạch từ ngoài cửa truyền vào “Đừng nói với ta giờ các người vẫn còn đang phong lưu khoái hoạt a.”

Long Việt Bằng nhất thời thở phào nhẹ nhõm, đi ra mở cửa cho đối phương, đồng thời khôi phục tiểu ý ung dung.

“Phong lưu khoái hoạt cái gì? Người cũng chết rồi.”

17. Chương 17

Hôn thê của đầu gối

“Chuyện gì xảy ra?!” Ngô Ảnh Trạch nhìn thi thể của Đào Hồng và căn phòng bừa bãi, không khỏi nhăn lại đôi lông mày duyên dáng.

“Nữ nhân này là thích khách.” Long Việt Bằng tìm một cái ghế còn chưa hỏng để ngồi xuống, thở phào nhẹ nhõm một cái thật dài.

“Hèn gì ta thấy hành vi của người hôm nay khác thường, cho nên mới tới xem... Không ngờ quả thật xảy ra chuyện... May là người không có việc gì.” Ngô Ảnh Trạch thở dài hỏi thăm “Là ai phái tới?”

“Không biết. Cũng định hỏi nàng ta, nhưng đã tự sát.” Long Việt Bằng nhún nhún vai “Xem ra chủ tử của nàng ta không phải nhân vật đơn giản.”

“Tiểu Việt... từ lúc người rời cung tới nay, không chọc vào kẻ thù nào chứ hả?”

“Ta còn có thể có kẻ thù nào hả?” Long Việt Bằng cười khê “Ngoại trừ thân phận đặc thù của ta ra, sợ rằng không ai có hứng thú với ta cả.”

“Ý người là...” Ngô Ảnh Trạch lập tức ý thức được mức độ nghiêm trọng của sự việc “Nàng ta biết người là Long Việt Bằng?”

“Ừm.” Trả lời khẳng định “Độc nàng ta dùng, là cực phẩm ‘Liên diễm’ chỉ trong cung mới có.”

“Ta hiểu rồi... Chuyện này ta sẽ mau chóng đi điều tra rõ.” Ngô Ảnh Trạch gật đầu, rồi ôn hòa nói “Có điều Tiểu Việt à, ta có thể đảm bảo... Nhược Đình sẽ không làm những chuyện như thế này.”

“Ta hiểu.” Long Việt Bằng mỉm cười nói “Ta tình nguyện hoài nghi Ảnh Trạch người, cũng không muốn đi hoài nghi tiểu hoàng thúc a.”

“Tiểu Việt...Người đâu thể nào đến ta cũng nghi?”

“Hắc hắc...” Cảm giác khiến Ảnh Trạch đau đầu thật là sung sướng.

“Người a...”

Nhìn thần tình trẻ con hiêm có của Long Việt Bằng, Ngô Ảnh Trạch cũng không khỏi nở nụ cười.

“Tiểu Việt, người đi trước đi, người này cứ để ta thu xếp. Ta đảm bảo việc hôm nay tuyệt đối sẽ không lộ chút phong thanh nào.”

“Cảm tạ người, Ảnh Trạch.”

“Còn nữa... chủ tử nhà ngươi hiện tại tâm tình đang rất không tốt đó, tìm một cái cơ mà giải thích với hần đi.”

“Đã rõ.”

Trước mắt hiện ra dáng vẻ hờn dỗi của Triệu Du Vân, đôi mắt mỹ lệ đó, đôi môi hơi mỏng đó... Sự bực bội vừa nãy nhất thời bị quét sạch.

“Ảnh Trạch...”

Lúc đi ra khỏi cửa phòng, Long Việt Bằng lại như nhớ tới điều gì, quay lại nói:

“Ta có điều rất cảm tạ phụ hoàng. Tỷ như, Người đã tìm cho ta một sư phụ tốt...”

“Chính xác...” Ngô Ảnh Trạch cười đáp lại.

Tiếng động lớn huyên náo trong phòng khách, tiệc rượu chưa tàn, một mình Triệu Du Vân ngồi trong góc uống rượu. (tự kỉ)

Không biết vì sao, vừa nghĩ tới Long Việt Bằng lúc này đang cùng mỹ nữ trong phòng tiêu dao khoái hoạt, hần lại thấy lửa giận bùng lên.

Tuy rằng trong gia quy cũng không viết gì kiểu như ‘Không được phép thân cận nữ sắc’, thế nhưng trong lòng Triệu Du Vân trước sau vẫn thấy không tốt lắm.

Tiếng cười nói của tân khách, tiếng ồn ào của mỹ nữ, nghe vào thật chói tai, khiến người ta sinh chán ghét.

Thái thú đại nhân vừa rồi cùng hần hàn huyên vài câu cũng đã đi, hiện giờ chẳng còn ai nguyện ý cùng hần nói chuyện nữa.

Có chút tịch mịch... Thật muốn về a.

Triệu Du Vân xiết chén rượu trong tay.

Lúc Long Việt Bằng quay lại, thấy thân ảnh bạch sắc đó đang ngồi cô đơn một bên, nhìn vào đoàn người náo nhiệt.

Thực sự là khả ái lại đáng thương... Trong lòng Long Việt Bằng dâng lên ý nghĩ thương xót vô hạn.

“Chủ nhà.” Long Việt Bằng đi tới phía sau hần, vỗ nhẹ vào vai “Ta về rồi đây.”

“Ngươi...”

Triệu Du Vân quay sang, trong đôi mắt sáng đầy vẻ cảm động vì thấy người quen, rồi lại lập tức nhăn mày, lạnh giọng nói:

“Sao đã quay lại rồi? Đào Hồng cô nương của ngươi đâu?”

Tuy rằng biết rõ là không có khả năng, nhưng Long Việt Bằng vẫn tự động coi những lời Triệu Du Vân nói ra là vì ghen.

“Xong việc, ta đương nhiên là phải quay lại rồi.” Y cố ý nói.

“Sắc quỷ!” Triệu Du Vân lạnh lùng liếc xéo y “Mùi trên người nồng như vậy, đứng xa xa ra một chút.”

“Lừa ngươi đó.” Long Việt Bằng thấy vẻ mặt hần khó chịu, không khỏi nở nụ cười “Ta chưa làm gì cả.”

“Ngươi nghĩ rằng ta sẽ tin chắc?”

“Sao lại không tin?” Long Việt Bằng nghiêm túc hỏi “Ta hôm nay ném thử một chút, kết quả phát hiện hóa ra là thật...”

“Cái gì?” Triệu Du Vân nhăn mày.

“...Ta quả nhiên không thể ôm nữ nhân.” Long Việt Bằng dùng thanh âm yếu ớt, làm ra vẻ mặt cực kỳ khó nói “Đây chính là bí mật lớn nhất của ta a... Chủ nhà, ta chỉ nói cho mình ngươi thôi đó.”

“Chẳng lẽ ngươi...” Triệu Du Vân kinh ngạc nói.

“Cái kia của ta có vấn đề...”

“A...” Mặt Triệu Du Vân nhất thời đỏ lên, gật đầu biểu hiện đã hiểu “Ta hiểu rồi, thật sự khiến kẻ khác thông cảm.”

Ý của Long Việt Băng là tính hướng của y có vấn đề, nhưng vì bị y tận lực bóp méo, thành công khiến Triệu Du Vân ngây thơ tưởng lầm là nửa thân dưới của y có bệnh không tiện nói ra...

Nhìn nhân thân Triệu Du Vân vừa thân thiết vừa đồng tình, Long Việt Băng thiếu chút nữa thì phì cười.

Không nên không nên... Nhất định phải nhịn. Vì sớm ngày thực hiện mục tiêu vĩ đại, vì sớm ngày ăn sạch sẽ mỹ nhân trước mắt...

Triệu Du Vân đáng thương về mặt vô tri, hoàn toàn không ngờ mình đã trở thành mục tiêu của ác quỷ...

Ngô Ảnh Trạch làm việc quả nhiên khiến người ta yên tâm. Sau đêm đó Long Việt Băng về nhà, vài ngày sau cũng không nghe thấy bất cứ tin gì về chuyện Đào Hồng chết. Ngô Ảnh Trạch tự mình tới Bạch Ngọc các để điều tra thân phận, biết được Đào Hồng kia là vài ngày trước mới tới Bạch Ngọc các làm việc, bởi vì xinh đẹp lại hiểu chuyện, vậy nên liếc mắt đã được Lý Thuận coi trọng đưa vào phủ. Về phần nàng ta trước đây làm gì, từ đâu tới, không có bất cứ ai biết.

Công phu của nữ nhân này tà khí cổ quái, giỏi dùng ám khí, không dễ nhìn ra được là thuộc về môn phái nào, hơn nữa độc nàng ta dùng chỉ trong cung mới có, bởi vậy Long Việt Băng suy đoán, nàng ta là sát thủ do một thế lực nào đó trong cung đào tạo.

Việc trong cung hiện tại y cũng không phải có thể quản lý, vậy nên Long Việt Băng đem nhiệm vụ điều tra lai lịch giao cho Ngô Ảnh Trạch toàn quyền xử lý, còn mình tiếp tục những ngày nhàn nhã làm quản gia Triệu gia.

Vài ngày sau, Long Việt Băng dĩ nhiên lại gặp được vị hôn thê trong lời đồn đại của Triệu Du Vân mà y vẫn có chút hiếu kỳ – Lâm Giác.

Hôm đó Long Việt Băng đang ở trong viện sai khiến hạ nhân làm việc, chợt thấy một thiếu nữ thân hình nhỏ nhắn xinh xắn, khuôn mặt xa lạ chạy ngang qua y, thẳng đến phòng của Triệu Du Vân.

“Đứng lại!” Long Việt Băng tiến tới nắm bả vai nàng, hỏi “Cô là ai?!”

“A đau muốn chết !”

Thiếu nữ bỗng nhiên kêu to, khiến mọi người trong viện đều ghé mắt nhìn.

“Làm sao vậy?”

Nghe thấy âm thanh, Triệu Du Vân ở trong phòng thò đầu ra. Thiếu nữ kia vừa nhìn thấy hắn, lập tức cố sức giãy ra khỏi tay Long Việt Băng, chạy về phía Triệu Du Vân.

“Vân ca ca! Muội đã trở về !”

Thanh âm của nàng vừa cao vừa chói tai, Long Việt Băng cảm thấy lỗ tai của mình đang không ngừng bị tàn phá.

“Tiểu... Giác...”

Triệu Du Vân dẫn mặt ra đứng tại chỗ, không nhúc nhích để mặc nàng nhào tới ôm lấy.

“Là muội đây!” Thiếu nữ vui mừng vùi đầu vào lòng Triệu Du Vân “Muội rất nhớ huynh a, Vân ca ca!”

“Ách...”

Nói thật, nếu như không phải mấy hôm trước dự tiệc Lâm Hoàn từng nhắc tới tên nàng, Triệu Du Vân chỉ sợ cũng sắp quên mất trên đời có một người tên là Lâm Giác...

Tình địch xuất hiện

18. Chương 18

Thời buổi rối ren

Nói chung tình hình hiện tại là... Triệu Du Vân đang chờ ra, Long Việt Bằng đang hờn giận, Lâm Giác đang hưng phấn, tạp dịch đang vây xem.

Một giây đồng hồ sau đó, Long Việt Bằng phản ứng cực nhanh kéo Lâm Giác, một tay túm nàng ra từ trên người Triệu Du Vân.

“Người...”

Lâm Giác còn đang muốn kháng nghị hành vi thô bạo đó, Long Việt Bằng đã lập tức thay bộ mặt người tốt, mỉm cười hỏi:

“Vị cô nương này là ai vậy? Sao ta chưa từng gặp qua?”

“Nàng...” Nghe được câu hỏi của Long Việt Bằng, Triệu Du Vân lúc này mới bị gọi quay lại hiện thực “Nàng là họ hàng của ta Lâm Giác...”

“...Ta là vị hôn thê của Vân ca ca!” Lâm Giác lớn tiếng sửa lưng Triệu Du Vân “Đợi sau khi Vân ca ca giải quyết chuyện Nguyệt Linh giáo xong, ta sẽ được gả tới đây.”

“Ừm...” Mặc dù nhìn qua có chút miễn cưỡng, nhưng Triệu Du Vân vẫn nhẹ nhàng gật đầu, khẳng định lời nói của nàng.

“Vì sao trước đây ta chưa từng gặp Lâm cô nương?” Long Việt Bằng lại hỏi.

“Nàng và đại ca của nàng ra ngoài có việc...”

“Ta và đại ca xuất môn cũng là vì thu thập kinh nghiệm, rèn đúc bản thân.” Lâm Giác mặt mang vẻ tươi cười, tràn đầy tự tin nói “Đợi sau khi ta trở thành thê tử của Vân ca ca, cũng sẽ không làm Triệu gia mất mặt.”

“Huynh nói có đúng không, Vân ca ca?” Nàng ngẩng đầu hỏi người bên cạnh.

“Ừm...”

Triệu Du Vân vẫn như cũ trả lời rất miễn cưỡng.

Aii... Vô luận thế nào cũng là nữ nhân này đơn phương tình nguyện mà... Long Việt Bằng không khỏi ai thần dưới đáy lòng.

Du Vân đáng thương a, tuổi còn trẻ đã bị loại tình cảm hôn sự này làm khó rồi... Huống chi đối tượng lại còn là một nữ nhân gốc tể nhạ...

Bất quá không sao, ta nhất định sẽ cứu người ra khỏi ma chướng của nữ nhân này...

“Tiểu Giác... muội ở lại dùng bữa tối chứ?”

“Cái này ý mà...” Lâm Giác cười khoái trá “Muội đã nói với phụ thân rồi, muội muốn ở nhà Vân ca ca vài ngày.”

“Không thể nào?!”

Triệu Du Vân và Long Việt Bằng đồng thời thấy không khí lạnh buốt. Triệu Du Vân kiên trì cho rằng trước khi kết hôn không thể có hành vi vượt quá khuôn phép, Long Việt Bằng thì lại lo lắng cho trinh tiết của Triệu Du Vân. (Hự = =)

Tôi tớ xung quanh đang nghị luận rằng chủ tử nhà mình thực sự là có điểm phúc, bị Long Việt Bằng nghe thấy hung hăng quát cho mấy cái lườm.

“Tiểu Giác... như thế có vẻ không hay lắm đâu.” Trán Triệu Du Vân bắt đầu toát ra mồ hôi lạnh “Dù sao chúng ta cũng chưa thành thân...”

“Có sao đâu, muội biết Vân ca ca là người chính trực, sẽ không nửa đêm lên tấn công muội đâu.” Lâm Giác nghịch ngợm nháy nháy mắt “Dù sao thì cũng cứ quyết định như thế nhé!”

Nữ nhân rắp tâm bắt lương... Ai đi tấn công lên người a? Ta đây là sợ người đi tấn công lên Du Vân ý, có được không?

Long Việt Bằng đứng một bên oán hận nghiền răng.

Đám phó dịch không hổ làm việc vì tiền, vừa nhìn thấy người có vẻ là nữ chủ nhân tương lai tới, hai mắt đều tỏa sáng, cùng lộ vẻ nịnh nọt. Cảnh này khiến Long Việt Bằng lập tức quyết định, sau này nếu trong nhà xuất hiện ai lấy lòng Lâm Giác, thì đều không lưu tình mà đuổi luôn.

Tới bữa tối, Lâm Giác ngồi bên cạnh Triệu Du Vân thay hân gấp thức ăn, còn không ngừng hỏi này hỏi nọ, Long Việt Bằng ngồi bên trái đương nhiên thấy phi thường không vừa mắt. Một cuộc chiến nho nhỏ ở trên bàn cơm vốn yên bình giờ bắt đầu triển khai...

Đũa của Lâm Giác hướng tới đâu, đũa của Long Việt Bằng sẽ hướng theo tới đó, đồng thời chỉ hướng vào đúng mục tiêu của nàng mà hạ thủ. Lâm Giác lúc đầu còn không phát giác ra sự bất thường, nhưng vài lần ra quân mà tay không trở về, nàng rốt cuộc nhận không được ngẩng đầu trừng mắt với Long Việt Bằng mấy cái. Có điều, Long Việt Bằng nếu không phải làm bộ tươi cười vô hại, thì chính là nhìn nơi khác giả vờ mờ mịt không hiểu.

Lâm Giác trong lòng tức giận, không thể phát tác trước mặt Triệu Du Vân, thẳng thắn ném đũa cái ‘cạch’ một cái, bám vào người Triệu Du Vân làm nũng.

“Vân ca ca... Muội không gấp được thức ăn, huynh dứt cho muội có được không?”

Trước giờ Triệu Du Vân và nữ nhân ở chung đều đặc biệt ngượng ngùng, nghe xong lời này, thiếu chút nữa thì sặc chết.

“Khụ khụ... Muội, muội nói cái gì cơ...”

“Muội muốn huynh dứt cho muội ăn...”

“Khụ khụ khụ khụ...”

“Chủ nhà, người chậm một chút.” Long Việt Bằng sẵn sóc đưa trà tới, đồng thời vỗ nhẹ vào lưng hân.

“Vân ca ca...” Lâm Giác kéo ống tay áo Triệu Du Vân, yêu cầu lần nữa.

“Lâm cô nương, cô nương đừng làm khó dễ cho chủ nhà nữa.” Long Việt Bằng cười tủm tỉm “Nếu như cô nương không thể ăn, vậy để ta dứt cho cô nương.”

Lâm Giác vừa nghe, đang định cự tuyệt, Long Việt Bằng đã nhanh chóng đi tới ngồi xuống bên cạnh nàng, gấp một khối thịt cá to dùng nhét vào miệng nàng.

“Ư ư ư...”

Cái miệng xinh xắn của Lâm Giác nhất thời bị nhồi cứng, mặt nàng đỏ lên, phát sinh tiếng rên thống khổ không gì sánh được.

“Từ từ ăn a, Lâm cô nương.” Long Việt Bằng một bên ‘săn sóc’ mà quan tâm, một bên tiếp tục tổng đủ thứ thức ăn cho nàng.

Lâm Giác liều mạng xua tay, ý bảo nàng sắp nghẹn chết tới nơi rồi, nhưng Long Việt Bằng đâu chịu buông tha cho nàng, lại nỗ lực đem một gấp rau xanh nhét vào.

Lâm Giác rốt cuộc không nhịn nổi nữa, nàng cố sức đẩy Long Việt Bằng ra, nhổ hết tất cả các thứ trong miệng, hét lớn:

“Người làm cái trò gì đấy? Có phải là muốn giết ta không hả?!”

“Xin đừng nói oan cho người tốt.” Long Việt Bằng mỉm cười “Ta cũng không có cái ý đó a, Lâm cô nương.”

“Người...!” Phổi Lâm Giác như sắp nổ tung, nàng ngược lại nhào tới bên cạnh Triệu Du Vân, nũng nịu oán giận nói “Vân ca ca... Huynh xem, hấn khi dễ muội!”

“Ta mặc kệ các người làm gì...” Gia trưởng vẫn cầm nín nẩy giờ bỗng nhiên vỗ mạnh bàn, cả giận nói “Nói chung không được phép lãng phí thức ăn!”

Trong cảm nhận của Triệu Du Vân... quả nhiên chỉ có gia quy là quan trọng nhất a...

Đêm đó, Lâm Giác mặt dày mày dạn ở lại Triệu phủ.

Gian phòng của nàng, ở rất gần phòng Long Việt Bằng.

Trăng sang sáng, tâm hoảng hốt. Cuộc chiến giữa hai người, vẫn còn muốn tiếp tục trình diễn.

Long Việt Bằng vẫn không đi vào giấc ngủ, mở cửa sổ ra ngắm cảnh đêm, thuận tiện lưu ý động tĩnh của người nào đó. Vào lúc canh ba, y phát hiện phòng Lâm Giác bỗng sáng đèn.

Nữ nhân kia quả nhiên là chuẩn bị đêm nay hành động... Nếu nói như vậy, mình nên tiên hạ thủ vi cường, không phải sao?

Long Việt Bằng lập tức đi ra cửa, chạy về hướng phòng Triệu Du Vân.

Đi tới trước phòng ngủ của Triệu Du Vân, không kịp chờ đối phương mở cửa, Long Việt Bằng đã đơn giản từ cửa sổ chui vào.

Ngay lúc đáp xuống, một thanh âm đồng thời vang lên rõ ràng:

“Đêm hôm khuya khoắt, người lén lút chạy tới phòng ta làm gì?”

Triệu Du Vân tóc buông xõa, khoác áo khoác đang đứng ngay trước mặt y, khoanh tay trước ngực lạnh lùng chất vấn.

19. Chương 19

Trăng sang sáng, tâm hoảng hốt

Long Việt Bằng chỉ cảm thấy Triệu Du Vân lúc này đắm chìm dưới ánh trăng thật sự đẹp kinh người. Không biết có phải là vì giấc ngủ bị quấy rối hay không, mà khẩu khí của Triệu Du Vân tuy nghiêm túc, nhưng sắc mặt nhu hòa hơn ngày thường rất nhiều. Đầu hơi nghiêng, mắt sáng khép hờ, tóc dài mềm mại... đều mang theo vẻ biếng nhác gợi cảm, khiến người ta khó mà không động tâm.

Long Việt Bằng cứ vậy ngắm tới ngáy người, mãi tới khi Triệu Du Vân khó chịu phát sinh tiếng nhấc nhỏ thứ hai, y mới ý thức được mình quên trả lời.

“Người rốt cuộc muốn làm gì?”

“Chủ nhà.” Long Việt Bằng tiến lên nắm hai vai Triệu Du Vân “Ta tới bảo vệ sự an toàn của người.”

“Nực cười.” Triệu Du Vân cười, không cho là đúng “Không phát sinh chuyện gì nguy hiểm, vì sao ta phải cần người bảo hộ?”

“Vậy ta hỏi người... Người có nguyện ý đêm nay cùng Lâm giác ‘gạo nấu thành cơm’ hay không hả?”

“Ồ...” Triệu Du Vân sững sốt, rất mất tự nhiên hỏi “Người hỏi làm gì?”

“Đương nhiên là bởi vì lát nữa Lâm Giác sẽ tới đánh lén người a.” Long Việt Bằng cố gắng nhấn mạnh vào hai chữ ‘đánh lén’, “Nếu như chủ nhà không thèm để ý, vậy ta là xen vào việc của người khác rồi, đành phải rời đi thôi.”

“Chờ chút!!!” Về mặt Triệu Du Vân hiển nhiên là phát hoảng “Người nói thật?!”

“Vị thể tử chưa cưới hỏi kia của người sắp tới đây rồi.” Long Việt Bằng thấy hấn đã tin, nhanh chóng kéo hấn tới bên giường “Không muốn nàng ta thành công thì cứ làm theo ý ta.”

“Làm, làm cái gì...?”

Lâm Giác lòng tràn đầy vui mừng đi tới cửa phòng Triệu Du Vân. Thấy cửa sổ không đóng, hờn dỗi nói một câu “Như vậy sẽ cảm lạnh đó”, sau đó gọi khê thăm dò:

“Vân ca ca, là muội đây...”

Ánh trăng ngân sắc ngoài cửa sổ chiếu vào trong phòng, vừa vắn chiếu rọi một khung cảnh khiến Lâm Giác suýt té xỉu.

Trong phòng không chỉ có một người... hơn nữa bầu không khí còn cổ quái.

Vân ca ca... đang y sam lộn xộn bị một nam nhân đặt trên giường, hôn kịch liệt...

Mà nam nhân ở phía trên kia... chính là người nàng ghét nhất trong nhà này – quản gia Nhạc Bằng!

Vân ca ca võ công giỏi như vậy... không lý nào không phản kháng? Vậy vì sao...

Lâm Giác đang muốn kích động chạy ào vào, thì nghe thấy một âm thanh

“Nếu thức thời thì mau cút đi.”

Nam nhân nào đó trong phòng lạnh lùng lên tiếng.

Lâm Giác không khỏi run rẩy toàn thân. Thanh âm khàn khàn tràn ngập hàm ý cảnh cáo... như là bởi vì chuyện tốt bị nàng phá đám mà cảm thấy rất không vừa lòng.

Tại sao có thể như vậy...

Bọn họ từ lúc nào bắt đầu loại quan hệ này...?

Vấn si ngốc cho rằng, Vân ca ca đối với nàng lãnh đạm, chỉ là bởi vì không am hiểu thể hiện tình cảm mà thôi, nhưng trong lòng huynh ấy thực sự thích mình. Nhưng hiện tại xem ra... tất cả bất quá chỉ là lừa mình dối người.

Hèn gì ban ngày quản gia kia luôn đối nghịch với mình, Vân ca ca cũng không trách cứ y, hóa ra là bởi vì... y hận mình là hôn thê của Vân ca ca!

Bị một tiểu quản gia, bị một nam nhân đánh bại... làm hôn thê còn tôn nghiêm gì nữa?

Lâm Giác cũng không nhìn nổi nữa, giậm chân một cái, xoay người nhanh chóng chạy mất.

Không ngờ rằng đến lúc nghĩ ra được thì, cái chủ ý rách nát chồng chất kẻ hở này lại hiệu quả như vậy... Long Việt Bằng hôn người bên dưới thật sâu, bất giác đã say đắm trong đó.

Khê liếm phiến môi mỹ lệ, sau đó nhân lúc chưa kịp phòng bị mạnh mẽ đột nhập, từng cái một lướt qua hàm răng trắng bóng, mút lấy cái lưỡi mềm mại, trao đổi tân dịch ngọt ngào... Đối phương lúc đầu hơi chống cự, nhưng cuối cùng cũng đầu hàng dưới loại hành vi giữa người yêu với nhau này, thậm chí phản ứng trực trác nhưng khiến kẻ khác hưng phấn...

“Ừm...”

Tiếng bước chân ngoài cửa sổ xa dần rồi biến mất, Triệu Du Vân vươn tay, đẩy nam nhân đang cùng dây dưa với hấn ra.

Lúc hai đôi môi tách ra, lưu lại một sợi tơ ngân sắc ám muội, Triệu Du Vân hoảng loạn lau đi, sắc mặt phủ kín một màu đỏ.

“Tiểu Giác đã đi rồi... người cũng có thể đi...”

Âm thanh đó cực nhỏ cực nhẹ, biểu hiện đầy đủ sự ngưỡng ngùng của chủ nhân nó.

“Chủ nhà, lẽ nào người không còn lời nào khác muốn nói sao?”

Đại hoi lang quần gia cười đến cực tà cực mỉ, vẻ giả hoạt như đang quan sát con mồi.

(đại hoi lang = sói xám lớn :”>)

“Nói chung... cảm tạ người.”

Triệu Du Vân hoàn toàn không ý thức được mình vừa bị người khác chiếm tiện nghi, thành thật trả lời.

Kỳ thực muốn đuổi Lâm Giác đi cũng đâu cần làm loại sự tình này... chỉ cần trong phòng có người thứ hai, chẳng phải kế hoạch của Lâm Giác sẽ không thể thực hiện được hay sao?

Aii, không hổ là gốc tử nổi danh...

Thế nhưng, lại khả ái tới không thể tưởng tượng nổi, khiến kẻ khác càng nhìn càng thích.

Long Việt Bằng cười yếu ớt, lại cúi người chồm chìa một nụ hôn trên đôi môi mỏng của đối phương, lúc này mới cảm thấy mỹ mãn ngã xuống giường.

“Chủ nhà, ngủ đi.”

Mặc dù rất muốn đem mỹ vị trước mắt nuốt ực một cái, nhưng ngày hôm nay dừng ở đây thôi... Không phải người ta thường nói ‘Dục tốc bất đạt’ sao?

“Người...” Triệu Du Vân thấy y hoàn toàn không có ý rời đi, giật mình hỏi “Người định ngủ ở đây à?”

“Đúng vậy...” Long Việt Bằng kéo chăn găm qua, miễn cưỡng nói “Hôm nay ta sẽ ngủ ở đây... ày, không, chỉ cần một ngày Lâm tiểu thư còn ở Triệu gia, ta liền có trách nhiệm bảo vệ sự an toàn của người, để tránh khỏi nằng trở lại lần thứ hai.”

“Này...” Thời gian một đêm cũng sắp nhanh chóng trôi qua. Triệu Du Vân ngay cả rất muốn cự tuyệt, nhưng lại thực sự không tìm được lý do nào ra hồn... Nghĩ kĩ thì, lời Long Việt Bằng nói hình như cũng không phải hoàn toàn không có đạo lý...

Triệu Du Vân tâm tình mâu thuẫn ngồi cạnh Long Việt Bằng rất lâu, mãi đến khi tiếng hít thở đều đều của đối phương truyền tới, hắn mới thở dài một hơi, quyết định thỏa hiệp.

Quên đi... mình cũng ngủ thôi.

Không ngờ hắn vừa nằm xuống, một người hầu đã hô to gọi nhỏ ở ngoài phòng.

“Chủ nhà! Chủ nhà!”

“Làm sao vậy?”

“Lâm tiểu thư đi ra ngoài...!”

“A...?” Triệu Du Vân và Long Việt Bằng đồng thời hết sạch buồn ngủ, khoác áo vào hướng ra cửa.

“Có chuyện gì xảy ra?”

“Lâm tiểu thư vừa rồi không thèm để ý ta ngăn cản, một mực rời đi... Nàng còn nói, còn nói...”

Phó dịch nhìn Long Việt Bằng đứng một bên, có điểm không dám nói thêm.

“Còn nói cái gì nữa?” Triệu Du Vân nóng lòng chất vấn.

“Còn nói chủ nhà ngài... và Nhạc quần gia quan hệ ám muội... Nàng ở cái nhà này đã không còn địa vị nữa...” Phó dịch đỏ mặt, trả lời kích động “Nàng, nàng còn nói nàng không muốn sống nữa...!”

Không muốn sống nữa??!

Sắc mặt Triệu Du Vân nhất thời thay đổi. Đã trễ thế này, Lâm Giác ở ngoài nếu có chuyện gì không hay xảy ra, bảo hắn làm sao ăn nói với Lâm Hoàn đây?

“Hiện tại nên làm gì bây giờ?” Long Việt Bằng nhẹ giọng hỏi.

“Nàng hẳn là chưa đi xa...” Triệu Du Vân ra lệnh “Tìm! Nhanh lên một chút... Nhất định phải đảm bảo Tiểu Giác bình an vô sự!”

20. Chương 20

Phát hiện ngoài ý muốn

Long Việt Bằng nhìn ra được rằng, Triệu Du Vân thật sự lo lắng cho Lâm Giác, hơn nữa đồng thời với lo lắng, còn vô cùng tự trách.

Dù là không có tình cảm với Lâm Giác, nhưng dù sao cũng là vị hôn thê mà... Huống chi, Triệu Du Vân là một người coi trọng trách nhiệm và nghĩa vụ hơn bất cứ điều gì khác.

Long Việt Bằng không nói gì nữa, chỉ yên lặng nhìn Triệu Du Vân phân công người trong nhà ra ngoài tìm.

Nhưng mà, tin tức khiến người ta thất vọng không ngừng truyền tới, Lâm Giác tựa như bốc hơi, không thấy chút hình bóng. Nàng không quay về nhà mình, cũng không tới nhà bạn bè thân thích. Phó dịch tìm đi tìm lại trên những con đường chính trong thành, nhưng vẫn tay không trở về.

Biết ái nữ mất tích, Lâm Hoàn gấp đến độ như kiến bò trên chảo nóng. Tuy rằng ông chưa có bất cứ lời nào trách cứ Triệu Du Vân, nhưng các anh của Lâm Giác thì từ đầu tới cuối vẫn rất thái độ.

Trong đám phó dịch Triệu gia cũng bắt đầu đồn thổi về bí sự ‘đặc sắc’ phát sinh vào đêm Lâm Giác mất tích. Khởi điểm thì nói là ‘Lâm tiểu thư phát hiện chủ nhà và Nhạc quản gia quan hệ ám muội, vậy nên tức giận bỏ đi’, sau đó là ‘Lâm tiểu thư tận mắt thấy tình sự giữa chủ nhà và Nhạc quản gia, hơn nữa chủ nhà lại còn là người ở dưới... Lâm tiểu thư trong lúc tức giận mắng vài câu, bị Nhạc quản gia đánh đuổi’, cuối cùng thậm chí diễn biến thành ‘Nhạc quản gia nhân lúc Lâm tiểu thư không có ở đó thì câu dẫn chủ nhà, còn định ép chủ nhà phải lựa chọn, chủ nhà suy đi nghĩ lại vẫn quyết định cưới Lâm tiểu thư, kết quả Nhạc quản gia giận quá mất khôn, đã chôn sống Lâm tiểu thư... Vậy nên hiện tại mới không tìm thấy người’... Càng truyền càng khoa trương, hầu như đã hình dung Long Việt Bằng thành hồn đản tội ác tày trời rồi...

Long Việt Bằng biết ẩn tượng về Triệu Du Vân của phó dịch cũng khá, nhưng danh tiếng của mình thì cực tệ, vậy nên tất cả mọi người không hy vọng Triệu Du Vân sẽ cùng với y, bởi vậy Long Việt Bằng ngược lại cũng không tính toán với những lời bàn luận của đám phó dịch. Cùng lắm nếu phát hiện ra ai đó đặc biệt thích nói huyên thuyên thì sẽ phạt đối phương đi quét dọn nhà vệ sinh mười tám ngày, không như lúc trước, không khiến cho trong nhà như hiện trường hung án thì chưa bằng lòng dừng tay.

Sau đêm đó, Long Việt Bằng và Triệu Du Vân thông thường ngoài vài câu chào hỏi ra thì không nói thêm câu gì dư thừa.

Triệu Du Vân bắt đầu kiêng kỵ y, Long Việt Bằng mơ hồ cảm thấy thế.

Mặc dù trong đầu Triệu Du Vân đại khái còn chưa có khái niệm rằng nam nhân có thể cùng với nam nhân, nhưng kẻ ngu si cũng rõ ràng, Lâm Giác rốt cuộc là hiểu lầm cái gì mới giận dữ bỏ đi.

Triệu Du Vân thần tình nghiêm túc ngồi trong đại sảnh. Hôm nay đã qua bốn ngày kể từ ngày Lâm Giác mất tích.

“Chủ nhà...” Long Việt Bằng buông chén trà, ôn nhu nói “Người cũng đừng quá quan tâm nữa, Lâm cô nương nhất định sẽ không có việc gì đâu.”

“Nói thì nói vậy...” Triệu Du Vân nhứ chặt lông mày “Thế nhưng cũng đã bốn ngày rồi, một chút tin tức cũng không có, bảo sao lại không lo lắng cho được?”

“Aii...” Long Việt Bằng than nhẹ một tiếng “Nhưng ta thì lo lắng nếu người còn tiếp tục thế này sẽ khiến bản thân mệt chết.”

“Ta không sao.” Triệu Du Vân dùng ngữ khí khẳng định để nói.

Đây chỉ sợ là lần đối thoại dài nhất giữa bọn họ trong mấy ngày nay. Long Việt Bằng không khỏi nghĩ, có khi nào Triệu Du Vân đã cam kết gì đó với Lâm gia? Bất luận là lần trước tranh chấp với đệ tử ma giáo hay là lần này Lâm Giác trốn đi, vì sao đều luôn là Lâm gia khiến Triệu Du Vân đau đầu?

“Chủ nhà, người thực sự muốn lấy Lâm cô nương làm vợ sao?” Long Việt Bằng mở miệng hỏi. Xem ra cắt đứt quan hệ với Lâm gia mới là tốt cho Triệu Du Vân a...

“Lệnh của phụ mẫu không thể trái.” Biểu tình của Triệu Du Vân trước sau vẫn nghiêm túc “Một ngày nào đó, ta sẽ phải lấy Tiểu Giác.”

“Cho dù người đối với nàng không có tình yêu nam nữ?”

“Chuyện tình cảm, sau khi kết hôn có thể chậm rãi vun đắp.”

“Vậy nếu như Lâm Giác đã xảy ra điều bất trắc rồi thì sao?”

“...Người đừng có rửa nàng!” Triệu Du Vân biến sắc, đập bàn đứng dậy “Hiện tại ai ai cũng lo muốn chết, người lại còn nói những lời này làm gì?”

“Chẳng có ý gì.” Long Việt Bằng thấy hần khẩn trương như vậy, không khỏi cười nhẹ “Ta chỉ là nói những khả năng có thể xảy ra mà thôi.”

“Người...!” Triệu Du Vân cả giận nói “Người tốt nhất đừng có quên, lúc trước nếu không phải bởi chủ ý tệ hại của người thì Tiểu Giác cũng không bỏ đi giữa đêm!”

“Như vậy, người là đang trách cứ ta?” Long Việt Bằng nhướn mày, như cười như không mà nhìn hần.

“Đó chỉ là sự thực!”

Triệu Du Vân hầu như sắp bị cái thái độ không cho là đúng của Long Việt Bằng làm cho tức tới mất bình tĩnh, cũng không rõ mình rốt cuộc đang nói gì.

“Được... Ta hiểu rồi.”

Long Việt Bằng đứng lên, dùng thanh âm không chút trầm bổng để nói.

“Coi như ta xen vào việc của người khác.”

Nói xong, y xoay người hướng ra ngoài cửa.

Ngữ khí lạnh lùng ngoài ý muốn khiến Triệu Du Vân trong lòng cả kinh, cuống quýt kêu lên:

“Người định đi đâu...?”

“Giúp ngài tìm Lâm tiểu thư a.” Long Việt Bằng quay đầu lại, thản nhiên nói “Không tìm thấy nàng ta sẽ không trở về. Như vậy là được rồi chứ hả?”

“Người...”

Không biết nên nói gì, Triệu Du Vân chỉ ngơ người ra nhìn y rồi đi.

Bất tri bất giác... lối xưng hô cung kính lâu rồi không dùng tới kia, lại một lần nữa vương bên khóe môi.

Như là đang nhắc nhở, khoảng cách rất xa giữa bọn họ...

“Chủ nhà...” Vừa lúc đi qua phòng khách, nhìn thấy tất cả, Trù nương ôn hòa khuyên nhủ “Kỳ thực chuyện này, cũng không thể hoàn toàn trách Nhạc quản gia.”

“Cháu biết...” Triệu Du Vân oán hận cắn môi dưới, tự trách “Chỉ là cháu nhất thời mất bình tĩnh, nên mới...”

“Du Vân, bất kể thế nào, cũng không nên làm những chuyện khiến bản thân hối hận.” Trù nương nói lời thâm thía “Hiện tại Nhạc quản gia hẳn là cảm thấy rất mất mát.”

“Sao hẳn lại...”

“Đừng thấy hần bình thường như thế kia, thực ra mỗi lời cháu nói, đều có sức ảnh hưởng rất lớn đến hần.” Trù nương nói chậm rãi “Một người ở trong lòng càng có trọng lượng thì lại càng trở thành sự uy hiếp đối với chính mình... Điểm này cháu có hiểu không?”

“Cháu không hiểu...” Triệu Du Vân nhẹ nhàng lắc đầu.

“Hiện tại không hiểu, sau này sẽ hiểu.” Trù nương yêu thương sờ sờ tóc Triệu Du Vân “Ta biết cháu đối đãi với Tiểu Giác như muội muội, nàng biến mất cháu rất lo lắng, thế nhưng nếu Nhạc quân gia không bao giờ quay lại nơi này nữa, vậy cháu phải làm gì bây giờ?”

“...Hần đã là một thành phần trong Triệu gia, không có hần cháu sẽ thấy không quen.”

Triệu Du Vân tự hỏi một hồi, nói ra đáp án trong lòng.

Mặc dù y luôn không nghiêm chỉnh, mặc dù y luôn làm mình tức giận, mặc dù y luôn luôn nghĩ ra mấy cái chủ ý cổ quái trên cột người khác... Thế nhưng y đối với nhà này, vẫn rất quan trọng.

“Vậy là được rồi...” Nghe xong lời nói thành khẩn của Triệu Du Vân, trù nương lộ ra nụ cười thấu hiểu “Đợi Nhạc quân gia trở về, hảo hảo nói chuyện với hần lần nữa.”

“Àn.” Triệu Du Vân gật đầu.

Thế nhưng... khi nào mới có thể tìm được Lâm Giác đây?

Y rốt cuộc... Có quay lại không?

Sau khi Long Việt Băng ra khỏi Triệu phủ thì đi thẳng tới phủ Thái thú. Nếu muốn có thêm nhân lực đi tìm cái ngôi sao phiền phức Lâm Giác kia, vậy biện pháp duy nhất là tới nhờ Ngô Ảnh Trạch hỗ trợ.

Không ngờ tại giữa đường, Long Việt Băng lại gặp Ngô Ảnh Trạch ra ngoài một mình.

“Tiểu Việt, ta cũng đang định đi tìm ngươi.” Ngô Ảnh Trạch mỉm cười nói “Chuyện kia đã có chút manh mối rồi.”

“Ồm, vậy vừa đi vừa nói chuyện đi.”

Hai người sóng vai đi trên đường. Bởi vì bề ngoài thực sự quá mức xuất chúng, thỉnh thoảng lại có người đi đường quay đầu, ngấm ngĩa phong cảnh khó gặp.

“Tiểu Việt...” Lặng yên một hồi lâu, Ngô Ảnh Trạch lên tiếng “Nhìn dáng vẻ của ngươi... hình như là không mấy vui vẻ?”

“Có sao?” Long Việt Băng cười cười, không hề cho là đúng.

“Có.” Ngô Ảnh Trạch trêu ghẹo “Thế nào, chủ tử mỹ nhân nhà ngươi giận rồi ah?”

“Đừng nói nữa.” Long Việt Băng nghe vậy, thở dài thườn thượt “Ta hôm nay tới tìm ngươi, chính là muốn nhờ ngươi hỗ trợ, mau chóng tìm ra vị hôn thê Lâm Giác của Du Vân, nàng ta mất tích bốn ngày rồi.”

“Thật không nhìn ra đó nha...” Ngô Ảnh Trạch kinh ngạc nói “Ngươi lại còn suy nghĩ cho tình địch?”

“Nếu không phải vì Du Vân, ta cũng không muốn quản cái việc việc phiền toái này. Hơn nữa việc nàng ta mất tích có liên quan trực tiếp tới ta.” Long Việt Băng không biết phải làm sao, “Đúng rồi, Ảnh Trạch... về chuyện ngươi vừa nhắc tới...”

“Hừ...” Ngô Ảnh Trạch lắc đầu, ngăn y lại “Việc trọng đại, chúng ta không thể nói ở nơi đông người, bị ai nghe thấy thì không tốt lắm.”

“Quả thật là liên quan tới người có địa vị cao...?”

“Àn... Có người bị tình nghi nhất, nhưng bây giờ còn chưa có chứng cứ xác thực.” Ngô Ảnh Trạch trả lời “Nói chung, chúng ta đi tìm một chỗ nào không có ai đã.”

“Được.”

Long Việt Bằng gật đầu. Đường nhìn của y chuyển sang phía trước, bỗng nhiên ở phía đầu đường xa xa, xuất hiện một thân ảnh quen thuộc.

Đó không phải là... Lâm Giác đã mất tích bốn ngày qua sao?

Long Việt Bằng nhất thời cả kinh.

Y thấy Lâm Giác cước bộ loạng choạng bên người còn có một nam nhân cao to đang đẩy mạnh nàng vào trong ngõ nhỏ. Thân ảnh thoáng cái biến mất.

Chờ một chút...!

Long Việt Bằng kêu lên một câu ‘Mau đuổi theo!’ với Ngô Ảnh Trạch, sau đó nhanh chóng phóng về hướng ngõ nhỏ kia.

Lẽ nào Lâm Giác là bị người khác bắt??!

21. Chương 21

Thu hoạch hoành tráng của ai đó

Nam nhân giữ Lâm Giác phát giác ra động tĩnh khác thường một cách nhanh chóng, quay đầu thấy Long Việt Bằng và Ngô Ảnh Trạch đuổi theo hẩn, vội vã một tay vác Lâm Giác lên vai, chốc lát đã lủi vào trong hẻm nhỏ.

Long Việt Bằng và Ngô Ảnh Trạch chăm chú đuổi theo sau, chỉ sợ một khi bất cẩn sẽ mất dấu.

Nam nhân khiêng Lâm Giác chạy xuyên qua thành, càng chạy càng xa, rất nhanh đã trốn tới một rừng cây vắng vẻ tại ngoại ô.

Hiện tại đang giữa mùa thu, trong rừng lá cây khô vàng bị gió thổi qua, phủ đầy đất, tạo thành một tấm thảm xốp, dẫm lên trên sẽ phát sinh âm hưởng sần sật.

Bởi cây trong rừng thực sự rất nhiều, trở ngại tầm nhìn, vậy nên Long Việt Bằng chỉ có thể dựa vào âm thanh để phán đoán phương hướng nam nhân kia chạy đi.

Nam nhân đó tựa hồ rất quen thuộc cảnh vật trong rừng, hơn nữa khinh công không tệ, không lâu sau liền kéo dài khoảng cách với hai người. Long Việt Bằng chỉ thấy âm hưởng mà đôi phương phát ra càng lúc càng nhỏ dần rồi biết mất, lúc này mới có chút tiếc nuối dừng bước.

“Không đuổi theo sao?”

Ngô Ảnh Trạch thấy y ngừng lại, cũng lập tức ngừng chân, quay đầu hỏi.

“Không được, đuổi không kịp.” Long Việt Bằng bình ổn hô hấp, đáp lại “Thật đáng tiếc... Vốn cho rằng đã tìm được đầu mối.”

“Không sao, chí ít chúng ta cũng biết Lâm Giác vẫn còn trên nhân thế.” Ngô Ảnh Trạch khuyên giải an ủi “Hôm nay thôi vậy, đợi sau khi ta trở về sẽ phái người đi tìm.”

“Ừm.” Long Việt Bằng gật đầu.

“Cứu... cứu ta...”

Lúc này, lỗ tai của hai người nghe thấy được một tiếng cầu cứu vô cùng yếu ớt.

Thanh âm này phiêu đảng trong cơn gió nhẹ.

“Nhạc quân gia... là người sao...? Tới cứu ta...”

Nghe thấy tên mình, Long Việt Bằng hơi sửng sốt, sau đó vội vàng chạy về hướng phát ra âm thanh...

Hóa ra người nọ là Lâm Giác! Nàng đang ngồi dưới một thân cây, rên rỉ vô cùng đau đớn.

“Xem ra tội phạm không mang nàng theo, mà bỏ nàng ta ở lại đây để chạy thoát thân.”

Ngô Ảnh Trạch ngẫm suy đoán sơ qua, sau đó ngồi xổm xuống, thân thiết hỏi Lâm Giác:

“Lâm tiểu thư, người không sao chứ?”

“Chân ta bị trật rồi... Đau quá...” Lâm Giác trời sinh yếu ớt có vẻ sắp phát khóc “Người kia đối với ta rất hung ác... Ta sợ quá... Mấy ngày nay chỉ sợ hắn sẽ đột nhiên giết ta...”

“Người kia rốt cuộc là có thân phận thế nào? Vì sao lại muốn bắt người?”

“Ta không biết...”

Có lẽ là nhớ tới một hồi ức tồi tệ, thân thể Lâm Giác run lên, kinh khủng mà co rúm lại.

“...Ta tạm thời không hỏi người nữa.” Ngô Ảnh Trạch thấy nàng sợ hãi, ôn hòa nói “Trước tiên chúng ta đưa người về đã, được chứ? Phụ thân người hẳn là rất lo lắng.”

Ngô Ảnh Trạch vươn một tay, muốn nâng Lâm Giác dậy.

“Cảm tạ ngài... Thái thú đại nhân.”

Lâm Giác run run vươn tay, cố sức nắm lấy cánh tay Ngô Ảnh Trạch để đứng lên. Trong đôi mắt đen láy của nàng bao hàm nước mắt lấp lánh, đồng thời cũng kín đáo ẩn dấu một.....

“Ảnh Trạch mau tránh ra...!!!”

Tất cả đều phát sinh trong nháy mắt đó.

Theo tiếng gọi gấp gáp bỗng nhiên phát ra của Long Việt Bằng, thân thể Ngô Ảnh Trạch chậm rãi ngã xuống đất.

“Ảnh Trạch !!!”

‘Lâm Giác’ cầm chủy thủ vẫn giấu kín này giờ, lúc này đã nhiễm máu của Ngô Ảnh Trạch, khoe môi nhếch lên một nụ cười âm tà. Hắn nhanh chóng nhảy tới, muốn cho Ngô Ảnh Trạch thêm một đao trí mạng.

“Dừng tay!”

Long Việt Bằng tiến tới ngăn trở chủy thủ sắp sửa hạ xuống, đánh nhau với thích khách.

Không thể không nói chính là... thích khách này thực sự rất mạnh, hành động cũng thực sự quá chuẩn. Đầu tiên dịch dung thành Lâm Giác, phái một đồng bọn đem mình đi, để đối phương tưởng lầm mình là Lâm Giác thật... Sau đó nhân lúc đối phương không đề phòng thì đại khai sát giới. Nếu như không phải Long Việt Bằng biết Lâm Giác thật bởi vì ra ngoài đã lâu, chưa gặp qua Thái thú mới nhậm chức, bọn họ có lẽ hiện giờ vẫn còn chưa phát hiện ra Lâm Giác trước mặt kỳ thực là giả.

Nếu như sớm nhận ra chỗ bất thường thì tốt rồi... Nếu vậy Ảnh Trạch đã không xảy ra chuyện. Bây giờ rơi vào tình huống này, bảo y làm sao ăn nói với tiểu hoàng thúc đây?

Không chỉ về mặt đầu óc, ngay cả võ công của thích khách lần này cũng hơn hẳn hai lần trước. Nội công thâm hậu, tràn ngập tâm cơ, hầu như có thể cùng y không phân được cao thấp. Xem ra đại nhân vật muốn mạng y kia đã đem toàn bộ tiền cược vào lần ám sát cuối cùng này. Thế nhưng y không rõ, vì sao thích khách lại chọn động thủ với Ảnh Trạch đầu tiên?

Long Việt Bằng một cước đá vào tay trái thích khách, đánh rơi chủy thủ, đối phương bị lực chấn động mạnh vẫn đứng vững không lui, bắn ra ngân châm đã chuẩn bị từ trước. Long Việt Bằng không tránh kịp, trên vai bị một cây ngân châm đâm trúng.

Cảm giác tê dại nhất thời tràn ra từ bả vai, còn chưa kịp phản ứng lại, đối phương đã tiếp tục theo đà công kích. Long Việt Bằng xoay người né, nhưng bỗng nhiên thân thể bất ổn, nặng nề ngã xuống đất.

Thích khách thấy biểu tình Long Việt Bằng khổ sở, giãy dụa nhiều lần không dậy nổi, biết độc châm vừa đâm trúng đã phát huy tác dụng.

“Ha ha ha...” Nụ cười âm tà đó, thanh âm khàn khàn đó, ‘Lâm Giác’ hóa ra lại do một nam nhân thân hình mảnh mai giả trang.

Thích khách khinh miệt nói:

“Xem ra công phu của Long Việt Băng cũng chẳng ra gì... vì sao hai lần trước lại thất bại nhỉ?”

Hắn dừng một chút, cười nói:

“Cảm giác ra sao? Hiện tại có phải toàn thân bắt đầu tê dại, không thể nhúc nhích hay không?”

“Ta chưa thấy tên sát thủ nào lại lấm mồm như ngươi...” Long Việt Băng thoi giã dựa, thần sắc đậm nhiên nói “Muốn giết thì giết đi, ta chỉ cầu ngươi thả cho Ảnh Trạch một con đường.”

“Buông tha hắn? Ha ha ha ha ha...” Tiếng cười lớn khoa trương truyền tới “Người ta không thể buông tha nhất chính là hắn!”

“Vì sao?”

“Ngươi không hiểu đâu, ta cũng chẳng muốn nói với ngươi.” Thanh âm khàn khàn của thích khách như mang theo tiếng nghẹn ngào, trong nháy mắt biểu tình của hắn có vẻ thống khổ, nhưng rồi lại lập tức khôi phục đáng vẻ lãnh khốc.

“Long Việt Băng, ta sẽ tiễn ngươi ra đi thống khoái.”

Viu viu viu

Thích khách bỗng nhiên nghe thấy âm thanh không tầm thường, cảnh giác ngẩng đầu, sau đó hắn thấy một cảnh tượng mà trăm triệu lần cũng không ngờ tới... Mười mấy hộ vệ như thần binh trời giáng, đều đáp xuống bên cạnh bọn họ, vây lấy.

“Thế này...”

Thích khách cực kỳ ngạc nhiên, nhưng phản ứng của hắn cũng rất cấp tốc, lập tức cầm lấy chủy thủ để trên cổ Long Việt Băng, lớn tiếng uy hiếp:

“Không được tới đây !”

Đám hộ vệ mới bước về phía trước vài bước thấy hành động của thích khách, đều đứng tại chỗ không dám đi tới. Dù sao bọn họ cũng phải đảm bảo sự an toàn của Long Việt Băng.

“Nếu tới đây... ta sẽ lập tức giết hắn!”

Thanh âm vốn tràn đầy tự tin của thích khách dần dần trở nên hoảng loạn, trong ánh mắt tràn ngập tình tự khó hiểu.

Long Việt Băng nhìn hắn thỉnh thoảng có thay đổi, bỗng nhiên hơi nở nụ cười.

“Ngươi có biết... chỗ thiếu hụt lớn nhất của ngươi trong vai thích khách là gì hay không?” Long Việt Băng thấp giọng hỏi.

“Ngươi câm miệng!” Thích khách dè chủy thủ xuống, tạo nên một vết máu trên cổ Long Việt Băng.

“Làm thích khách, dù là phải hy sinh tính mệnh cũng phải đạt được mục đích, mà thiếu sót lớn nhất của ngươi... chính là ngươi căn bản không muốn chết.”

Long Việt Băng vừa dứt lời, bỗng dưng cố sức đá vào người ở trên, nhào lên áp trụ đối phương.

Tình thế cải biến trong nháy mắt. Long Việt Băng giữ lấy cổ thích khách, khí lực lớn tới mức khiến đối phương khiếp sợ.

“Ngươi... ngươi không trúng độc?!”

“Chút độc ấy chỉ làm ta thấy hơi tê tê mà thôi, không thể làm gì nổi ta.” Long Việt Băng cười khê, “Dược tính của ‘Hoặc tâm tán’ quá nhẹ. Lần sau chí ít cũng phải đổi sang dùng ‘Liên diễm’ hay là ‘Bích lạc’ ý!”

Nói xong, Long Việt Băng không đợi thích khách đáp lời, điểm mạnh vào huyệt của đối phương.

“Hô...”

Cuối cùng cũng giải quyết xong chuyện phiền toái này, Long Việt Bằng nhẹ nhàng thở hắt ra. Hộ vệ xung quanh đều tiến lên, bắt lấy thích khách, có người thì đi để ý thương thế của Ngô Anh Trạch. Hôm vai Ngô Anh Trạch bị đâm một dao, chảy máu rất nhiều, nhưng không đủ nguy hiểm tính mạng

Những hộ vệ này chắc là Ảnh Trạch âm thầm an bài đi theo bọn họ... Long Việt Bằng thầm nghĩ.

Đúng lúc đó...

“Tiểu Việt, đã lâu không gặp a...”

Long Việt Bằng đang trong trạng thái uể oải nghe được thanh âm truyền tới từ cách đó không xa, nhất thời lưng cứng đờ.

Cái giọng này... thật là giống đã nghe qua ở đâu đó nha...

Lẽ nào... là là là là là...

Không không không không thể nào a...

“Ban ngày ban mặt, sao lại có ảo giác a... ha ha ha ha...”

Long Việt Bằng vỗ đầu, chợt dạ phá lên cười.

“Không phải ảo giác, người cũng không cần phải trốn tránh hiện thực.” Cái thanh âm kia hết lần này tới lần khác phá tan kỳ vọng trong nội tâm của Long Việt Bằng.

“Người quay lại đây.”

“Ha ha...” Tự biết trốn không thoát, Long Việt Bằng đành cười gượng xoay người “Tiểu hoàng thúc... ầy, không... Hoàng đế bệ hạ...”

22. Chương 22

Nội tình

Cảm y nam tử trước mặt có đôi mắt phượng dài nhỏ và khuôn mặt cực kỳ duyên dáng. Vóc người hần hơi gầy, nhưng lại cảm thấy khí chất cao quý băng lãnh trời sinh, có thể khiến người nhìn rung động cả thể xác lẫn tinh thần.

“Thật vui vì người vẫn còn nhớ rõ trẫm là ai.” Long Nhược Đình liếc nhìn Long Việt Bằng, nhàn nhạt nói.

“Ha ha ha ha... Việt Bằng sao dám không nhớ...”

“Bớt giả ngu trước mặt ta đi.” Long Nhược Đình bỏ cách xưng hô độc tôn của hoàng đế, nhíu đôi mày đẹp nói “Giữa chúng ta cũng không nhất thiết phải tuân theo mấy cái lễ tiết dư thừa này.”

“Tiểu hoàng... cửu thúc, nói chuyện chính trước đi, liệu có thể trước tiên xác nhận một việc với ta hay không?” Long Việt Bằng nhìn sắc mặt đối phương, mở miệng hỏi một cách thiếu tự tin.

“Người nói đi.”

“Có phải người vẫn còn đang... rất giận ta?”

“Lời vô ích.” Đôi môi mỏng của Long Nhược Đình khẽ mở “Đem vị trí của mình nhường cho ta sau đó chạy mất, người thật là cho ta đủ thể diện a.”

“Chất nhi biết sai rồi...” Long Việt Bằng thành thực cúi đầu.

Tuy rằng vẫn biết rõ tiểu hoàng thúc tâm cao khí ngạo, nhưng thứ cho y ngoại trừ phương pháp này ra, cũng không nghĩ được bất cứ chủ ý nào ra hồn nữa...

“Quên đi.” Long Nhược Đình thấy y một vẻ thành thật nhận sai, khẩu khí cũng trở nên ôn hòa “Kỳ thực mà nói... ta nên cảm tạ người mới đúng.”

“Không... chắc hẳn mới phải cảm tạ cứu thúc.” Long Việt Bằng ngắt lời hẳn “Liệu có thể không tiếp tục nói chuyện này nữa có được không? Chúng ta không phải nên nói chính sự sao?”

“Được...” Long Nhược Đình gật đầu, lập tức đổi giọng “Người và Ảnh Trạch cũng thật bất cẩn, lại bị lừa bởi cái loại mưu kế này... Nếu như không phải nhờ có thám tử phát hiện được hành tung của các người, báo với ta đúng lúc thì không biết đã phát sinh chuyện gì rồi.”

“Cứu thúc vì sao lại đích thân tới đây? Tới từ lúc nào vậy?” Long Việt Bằng nghĩ rất kỳ quái “Người mà lại trốn ra được à?”

“Sự việc trọng đại. Ta vừa nhận được thông báo của Ảnh Trạch, liền mang theo cao thủ đại nội cấp tốc chạy tới đây, mới đến không bao lâu.” Mặt phượng liếc sang ngang, đáp lại “Bởi vì lần này, ta nhất định phải tự mình thăm vấn phạm nhân.”

Hắn nói câu đó xong, chậm rãi đi tới bên cạnh thích khách hôn mê, đưa tay lột nhân bì diện cụ trên mặt đối phương ra.

Long Việt Bằng không khỏi hơi hơi kinh hãi. Điều bất ngờ chính là, dưới diện cụ là một tuấn nhan thanh tú. Thích khách này xem ra còn chưa quá mười tám mười chín tuổi.

“Quả nhiên là hắn...” Long Nhược Đình không hề cảm thấy kinh ngạc, âm lãnh mỉm cười, hiển nhiên là nhận ra thân phận của thích khách “Ta biết ngay hắn sẽ là quân cờ cuối cùng của ả tiện nhân Tô Tình kia. Ảnh Trạch, hiện tại người cũng đã tới, thủ cũng đã động, người không còn cách nào thay hắn biện hộ nữa nhỉ?”

Tô Tình??! Chính là người mới thăng từ Vương phi lên Hoàng hậu kia... Chính thể Tô Tình của cứu thúc sao? Long Việt Bằng nghe thấy cái tên bất ngờ, nhất thời ngây ngẩn cả người.

Nếu như nhớ không lầm... Tô hoàng hậu hình như đúng là quyết một lòng vì cứu thúc? Lẽ nào vì nguyên nhân đó, ả mới muốn giúp cứu thúc loại bỏ hết cản trở, tiện thể củng cố địa vị của bản thân sao?

Thế nhưng thích khách trước mắt vì sao lại chấp nhất với tính mệnh của Ảnh Trạch như vậy? Thậm chí không thèm để ý nhiệm vụ quan trọng nhất cũng muốn giết Ảnh Trạch trước?

Long Việt Bằng cảm thấy không thể hiểu nổi.

“Nhược Đình...” Nghe thấy câu hỏi của Long Nhược Đình, Ngô Ảnh Trạch yếu ớt kêu lên “Người hãy bỏ qua cho Tiểu Nguyên đi, hắn còn chưa hiểu chuyện...”

“Người lại đang đùa cái gì đấy?” Long Nhược Đình phút chốc biến đổi sắc mặt, lạnh lùng nói “Lẽ nào người quên lúc này suýt thì toi mạng rồi sao?”

“Ta biết, thế nhưng...”

“Vậy cảm miệng cho ta! Ta không muốn nghe người cầu tình cho hắn nữa!” Long Nhược Đình thần tình băng lãnh có vẻ cực kỳ đáng sợ, trong đôi mắt sắc bén như cát dầu giông bão “Tô Tình là một kẻ ngu xuẩn không hơn không kém, tự cho là thông minh muốn giúp ta diệt trừ vật cản, nhiều lần gây phiền phức cho Tiểu Việt, cho nên tự bức bản thân tới đường cùng. Nhưng ta không nghĩ người so với ả lại còn ngu hơn gấp ngàn vạn lần!” (nữ vương thụ <3) “có=”” lẽ=”” vậy...”=”” ngô=”” ảnh=”” trạch=”” nhẹ=”” nhàng=”” cười=”” khổ=”” như=”” thể=”” việc=”” long=”” nhược=”” đình=”” nổi=”” giận=”” hoàn=”” toàn=”” nằm=”” trong=”” dự=”” liệu=”” của=”” hắn=”” “tiểu=”” nguyên=”” vốn=”” vô=”” tội=”” người=”” không=”” buông=”” tha=”” cho=”” hắn,=”” lòng=”” ta=”” khó=”” yên.”=”” “người...”=”” “cứu=”” thúc!”=”” long=”” việt=”” bằng=”” vội=”” vàng=”” cần=”” trợ=”” sự=”” tranh=”” chấp=”” sắp=”” sửa=”” nổ=”” ra=”” giữa=”” hai=”” người,=”” nói=”” lời=”” khuyên=”” bảo=”” “tuy=”” rằng=”” ta=”” không=”” rõ=”” chuyện=”” gì=”” đang=”” xảy=”” ra,=”” nhưng=”” chúng=”” ta=”” mau=”” trở=”” về=”” đi=”” thôi.”=”” ảnh=”” trạch=”” bị=”” thương=”” không=”” nhẹ,=”” cần=”” trị=”” liệu=”” thật=”” tốt...”=”” “cái=”” tên=”” dân=”” độn=”” vô=”” dụng=”” này,=”” để=”” mặc=”” hắn=”” phơi=”” thầy=”” nơi=”” hoang=”” dã=”” đi!”=”” long=”” nhược=”” đình=”” oán=”” hận=”” phát=”” tay=”” áo,=”” bỏ=”” đi=”” không=”” thêm=”” quay=”” đầu=”” lại.”=”” long=”” việt=”” bằng=”” đi=”” tới=”” bên=””

cạnh=" nam=" nhân=" bị=" thương,=" cần=" thận=" nâng=" thân=" thể=" hấn=" dấy="
 "ảnh=" trạch...=" trở=" về=" thôi."=" xem=" ra=" thật=" sự=" chọc=" giận=" hấn="
 rồi...=" ngô=" ảnh=" trạch=" có=" chút=" bắt=" đắc=" dĩ=" cười=" cười.= "cửu="
 thúc=" là=" bởi=" vì=" quá=" quan=" tâm=" người=" nên=" mới=" như=" vậy,=" nếu="
 như=" hấn=" thật=" sự=" không=" quan=" tâm,=" với=" cá=" tính=" của=" người,="
 sợ=" rằng=" đã=" sớm=" chết=" mười=" vạn=" tám=" nghìn=" lần."=" "ta=" biết...="
 ngô=" ảnh=" trạch=" có=" sức=" đứng=" lên,=" mồm=" cười=" nói=" "lần=" này=" vô="
 luận=" thể=" nào,=" ta=" cũng=" phải=" bảo=" trụ=" thích=" khách=" kia.= "mặc="
 dù=" hấn=" phạm=" vào=" tội=" lớn,=" nhưng=" dù=" sao=" cũng=" chỉ=" là=" bị="
 người=" ta=" lợi=" dụng."=" "chuyện=" giữa=" các=" người=" ta=" không=" nhúng="
 tay=" vào,=" ta=" cũng=" không=" để=" ý=" các=" người=" sẽ=" trừng=" trị=" thích="
 khách=" kia=" thể=" nào."=" long=" việt=" bằng=" nói=" đậm=" nhiên=" "ta=" chỉ="
 muốn=" biết,=" người=" muốn=" giết=" ta=" là=" tô=" hoàng=" hậu=" sao?"=" "ân..."="
 ngô=" ảnh=" trạch=" hơi=" gật=" đầu=" "nữ=" nhân=" kia=" và=" phụ=" thân=" ả="
 vẫn=" rất=" có=" dã=" tâm,=" bọn=" họ=" mong=" có=" thể=" dựa=" vào=" vị="
 trí=" hoàng=" hậu=" đó=" cũng=" có=" thể=" lực=" của=" tô=" gia=" trong=" triều.= "
 người=" cũng=" biết...=" nhọc=" đành=" không=" có=" bắt=" cứ=" tình=" cảm=" gì="
 với=" hoàng=" hậu,=" bởi=" vậy=" tô=" tình=" suốt=" ngày=" lo=" âu=" thấp=" thỏm,="
 trăm=" phương=" nghìn=" kế=" muốn=" lấy=" lòng=" nhọc=" đành.= "bọn=" họ="
 đã=" sớm=" phát=" hiện=" người=" có=" ý=" định=" giả=" ngu,=" lần=" này=" càng="
 hoài=" nghi=" ta=" tới=" tìm=" người=" là=" vì=" khuyên=" người=" trở=" lại=" đoạt="
 hoàng=" vị,=" vậy=" nên...=" "ta=" hiểu=" rồi...=" xem=" ra,=" hình=" tượng=" một="
 đời=" danh=" thần=" của=" người=" cũng=" không=" thể=" nào=" thâm=" nhập=" lòng="
 người=" mà...=" "bọn=" họ=" vốn=" cũng=" không=" tin=" tưởng=" ta."=" ngô=" ảnh="
 trạch=" cười=" khổ=" lắc=" đầu=" "kỳ=" thực,=" không=" chỉ=" có=" cả=" nhà=" họ,="
 đa=" số=" người=" trong=" triều=" đều=" giữ=" thái=" độ=" cũ=" với=" ta."=" "bởi="
 vì=" người=" phụng=" dưỡng=" tên=" hôn=" quân=" là=" ta?"=" "coi=" như=" người="
 cũng=" tự=" mình=" biết=" mình."=" hai=" người=" cười=" thoải=" mái=" cho=" qua="
 vẫn=" đề=" này.= "nhưng=" trong=" lòng=" cả=" hai=" đều=" rõ=" ràng,=" nguyên="
 nhân=" cũng=" không=" phải=" giận=" đơn=" như=" vậy.= "ân=" oán=" tình=" thù="
 giữa=" ngô=" ảnh=" trạch=" và=" long=" nhọc=" đành,=" vĩnh=" viễn=" đều=" là="
 không=" thể=" dùng=" đôi=" ba=" câu=" mà=" nói=" rõ=" ra=" được.= "trải=" qua="
 cần=" thận=" lòng=" bắt,=" đồng=" bọn=" lúc=" trước=" ở=" trong=" rừng=" cây="
 giúp=" đỡ=" thích=" khách=" diễn=" kịch=" rớt=" cuộc=" cũng=" sa=" lưới.= "đêm="
 đó=" lâm=" giác=" là=" bị=" chính=" bọn=" chúng=" bắt=" cóc,=" tiện=" thể=" hoàn="
 thành=" vở=" kịch=" một=" cách=" hoàn=" hảo.= "lâm=" giác=" bị=" nhốt=" trong="
 một=" ngôi=" miếu=" đồ=" nát=" nơi=" hẻo=" lánh,=" mấy=" ngày=" nay=" chưa="
 từng=" chịu=" khổ.= "long=" nhọc=" đành=" nói=" ngắn=" gọn=" vài=" câu=" xong,="
 phái=" mấy=" thị=" vệ=" đưa=" nàng=" về=" nhà.= "xem=" ra=" chuyện=" này=" cuối="
 cùng=" sẽ=" bị=" biến=" thành=" một=" vụ=" bắt=" cóc=" bình=" thường=" để=" xử="
 lý.= "dù=" sao=" bề=" bối=" trong=" cung=" và=" thân=" phận=" của=" long=" việt="
 bằng,=" đều=" là=" những=" bí=" mật=" không=" thể=" tiết=" lộ.= "phủ=" thái="
 thú.= "long=" việt=" bằng=" không=" vội=" vã=" trở=" lại=" triều=" gia,=" mà=" ở="
 lại=" chăm=" sóc=" ngô=" ảnh=" trạch.= "ngô=" ảnh=" trạch=" không=" bị=" thương="
 tới=" kinh=" mạch=" nào=" quan=" trọng,=" có=" điều=" đại=" phu=" nói=" hấn="
 phải=" tỉnh=" dưỡng=" hai=" tháng.= "ngô=" ảnh=" trạch=" tựa=" ở=" đầu=" giường,="
 yếu=" ớt=" thở=" phào=" một=" cái.= "không=" biết=" nhọc=" đành=" làm=" gì="
 với=" tiểu=" nguyên...=" tiểu=" nguyên,=" tức=" là=" tô=" nguyên.= "hai=" ngày="
 nay,=" long=" việt=" bằng=" thường=" nghe=" hấn=" nhắc=" tới=" cái=" này,=" tô="
 gia=" và=" ngô=" ảnh=" trạch=" đại=" khái=" là=" có=" vấn=" đề=" sâu=" xa=" gì="
 đó...=" có=" điều,=" tô=" hoàng=" hậu=" đến=" đệ=" đệ=" ruột=" của=" mình=" cũng="
 phái=" đi=" làm=" thích=" khách,=" không=" biết=" là=" một=" kẻ=" dụng=" tâm="
 thể=" nào=" đây?=" "theo=" như=" cá=" tính=" cửu=" thúc...=" sợ=" rằng=" lạnh="
 ít=" dữ=" nhiều.= "long=" việt=" bằng=" thân=" nhiên=" nói=" "nhưng=" nếu=" hấn="

thành=" thật=" phối=" hợp=" thăm=" vấn,=" cử=" thúc=" có=" khi=" sẽ=" thả=" cho=" một=" con=" đường,=" "ừm,=" ngô=" ảnh=" trạch=" gât=" đầu,=" sau=" đó=" lại=" rơi=" vào=" trong=" trầm=" tư=" vị=" tế=" tướng=" đại=" nhân=" luôn=" tiêu=" sai=" thoả=" mái=" trong=" ăn=" tượng,=" hiện=" tại=" lại=" có=" hình=" dạng=" tâm=" sự=" chồng=" chất=" hiềm=" có=" thực=" sự=" khiến=" long=" việt=" bằng=" thấy=" không=" quen,=" "ảnh=" trạch...=" tô=" nguyên=" kia=" thực=" sự=" quan=" trọng=" với=" người=" như=" thể=" sao?"=" "cũng=" không=" phải...=" chỉ=" là=" trước=" đây=" có=" một=" số=" việc=" thực=" sự=" có=" lỗi=" với=" hân,=" ngô=" ảnh=" trạch=" khe=" khẽ=" thờ=" dài,=" có=" chút=" bắt=" đắc=" dĩ=" nói=" hơn=" nữa=" không=" chỉ=" có=" hân,=" bi=" kịch=" của=" cả=" nhà=" họ,=" kỳ=" thực=" đều=" do=" ta=" giá=" tiếp=" tạo=" thành...=" "ô?=" vậy=" người=" vì=" nguyên=" nhân=" này=" mà=" tự=" trách?"=" một=" giọng=" nói=" trào=" phúng=" cất=" ngang=" lời=" ngô=" ảnh=" trạch,=" "chẳng=" thà=" nói=" rằng,=" người=" cần=" bản=" là=" yêu=" thương=" tên=" tiểu=" tử=" đó=" đi=" cho=" xong?!=" "nhược=" đình...=" ánh=" mắt=" ngô=" ảnh=" trạch=" chuyển=" hướng=" cửa,=" long=" nhược=" đình=" chau=" mảy=" cái=" kinh=" đi=" vào=" phòng,=" trên=" mặt=" mang=" theo=" chút=" cảm=" giác=" uể=" oải,=" nhưng=" nhân=" thần=" vẫn=" lợi=" hại=" như=" cũ,=" xem=" ra=" hân=" phải=" bận=" bị=" thăm=" vấn=" phạm=" nhân,=" "cử=" thúc...=" "tiểu=" tử=" đó=" nhận=" tội=" rồi,=" long=" nhược=" đình=" lạnh=" mặt=" nói=" với=" tội=" danh=" mưu=" hại=" mệnh=" quan=" triều=" đình,=" cũng=" đủ=" để=" đầy=" tô=" tình=" vào=" lãnh=" cung,=" trọn=" đời=" cũng=" không=" góc=" đầu=" lên=" được,=" thần=" tình=" và=" ngữ=" khí=" của=" long=" nhược=" đình=" lúc=" này=" đều=" mang=" theo=" sức=" uy=" hiếp=" phi=" phạm,=" làm=" người=" khác=" sợ=" hãi=" cực=" độ=" làm=" vua,=" hân=" tuy=" rằng=" công=" bằng=" hiểu=" lý=" lẽ,=" nhưng=" lúc=" cần=" tàn=" nhẫn=" thì=" cũng=" tuyệt=" đối=" không=" lưu=" tình,=" "thật=" sao...=" ngô=" ảnh=" trạch=" thờ=" dài,=" tất=" cả=" đều=" nằm=" trong=" dự=" liệu,=" trước=" sự=" uy=" nghiêm=" của=" hoàng=" đế,=" không=" ai=" dám=" không=" khuất=" phục,=" tô=" nguyên...=" đại=" khái=" là=" không=" cứu=" được=" rồi,=" lảng=" yên=" một=" hồi,=" long=" nhược=" đình=" có=" chút=" mất=" tự=" nhiên=" quăng=" thêm=" một=" câu:=" "...=" nể=" mặt=" người,=" ta=" tạm=" thời=" lưu=" mạng=" hân=" lại,=" người=" chờ=" đi=" mà=" hảo=" hảo=" ôn=" chuyện=" với=" hân=" đi,=" "người...=" không=" ngờ=" long=" nhược=" đình=" lại=" xuống=" tay=" lưu=" tình,=" ngô=" ảnh=" trạch=" nhất=" thời=" ngây=" ngẩn=" cả=" người,=" "ta=" đi=" đây,=" long=" nhược=" đình=" nhanh=" chóng=" quay=" mặt,=" xoay=" người=" định=" đi,=" "nhược=" đình!!!=" vội=" vàng=" gọi=" lại,=" "gì?!"=" "ta=" yêu=" người,=" "...=" cái=" câu=" khiến=" kẻ=" khác=" đỏ=" mặt=" vừa=" nói=" xong,=" trong=" phòng=" nháy=" mắt=" trở=" nên=" hoàn=" toàn=" yên=" tĩnh,=" bước=" chân=" long=" nhược=" đình=" không=" tự=" chủ=" được=" dừng=" lại,=" "ngô=" ảnh=" trạch...=" sao=" người=" không=" chết=" quách=" đi=" cho=" xong!=" sau=" một=" lát,=" lời=" mắng=" mỏ=" tức=" giận=" được=" thốt=" ra,=" nam=" nhân=" mỉm=" cười=" không=" nhìn=" ra=" chút=" nào=" là=" mới=" bị=" thương,=" thản=" nhiên=" tự=" đắc=" nói:=" "ta=" chết=" sẽ=" làm=" người=" thương=" tâm=" a...=" "...cử=" thúc,=" ảnh=" trạch...=" các=" người=" chậm=" rãi=" tâm=" sự,=" long=" việt=" bằng=" thấy=" cuộc=" đối=" thoại=" phát=" triển=" theo=" chiều=" hướng=" ám=" muội,=" phi=" thường=" thúc=" thời=" đứng=" dậy=" nói=" "cử=" thúc,=" lúc=" rảnh=" rồi=" lại=" mời=" uống=" trà=" nhé,=" chất=" nhi=" hiện=" tại=" phải=" về=" triệu=" gia=" cái=" đã,=" long=" việt=" bằng=" tốt=" bụng=" khép=" cửa=" phòng=" thay=" bộ=" họ,=" lúc=" cửa=" phòng=" đóng=" lại,=" y=" nghe=" thấy=" ngô=" ảnh=" trạch=" nói:=" "cả=" đời=" này,=" chúng=" ta=" sợ=" rằng=" cũng=" không=" thể=" xa=" rời=" nhau...=" quan=" hệ=" của=" hai=" người=" quả=" thực=" có=" thể=" dùng=" 'nghiệt=" duyên,=" để=" hình=" dung...=" long=" việt=" bằng=" không=" khỏi=" hồi=" tưởng=" lại=" câu=" chuyện=" thật=" lâu=" trước=" kia,=" tất=" cả=" của=" tất=" cả,=" đều=" bắt=" đầu=" từ=" mười=" năm=" trước...=" năm=" ấy=" phụ=" hoàng=" đưa=" ảnh=" trạch=" tới=" trước=" mặt=" y,=" năm=" ấy=" y=" lên=" tới=" biệt=" uyển=" chỉ=" thủy=" gặp=" được=" hoàng=" thúc,=" năm=" ấy=" ảnh="

trạch=" và=" hoàng=" thúc=" kết=" cục=" là=" không=" thể=" tách=" rời...=" hai=" người=" quần=" quít=" dây=" đưa=" tới=" tận=" bây=" giờ,=" đã=" từng=" thương=" tổn=" đối=" phương,=" thương=" tổn=" cả=" người=" ngoài,=" đồng=" thời=" thương=" tổn=" chính=" mình...=" nhưng=" từ=" đầu=" tới=" cuối=" có=" thể=" xác=" định=" một=" điểm,=" cảm=" tình=" của=" họ=" với=" người=" kia=" đều=" là=" thuần=" túy,=" chân=" thực=" mà=" mãnh=" liệt.= " như=" vậy,=" nơi=" chốn=" trở=" về=" đời=" này=" của=" y...=" ở=" nơi=" đâu=" nhỉ?=" tuy=" rằng=" vài=" ngày=" không=" gặp,=" nhưng=" gương=" mặt=" triệu=" du=" vân=" trong=" đầu=" lại=" càng=" lúc=" càng=" rõ=" nét...=" long=" việt=" băng=" nhẹ=" nhàng=" nhếch=" khóe=" miệng.= " đợi=" tới=" khi=" y=" trở=" lại,=" không=" biết=" nên=" dùng=" vẽ=" mặt=" gì=" để=" đối=" mặt=" với=" đối=" phương=" đây?=" giữa=" y=" và=" du=" vân,=" sợ=" rằng=" còn=" cả=" một=" con=" đường=" rất=" dài=" phải=" ">

23. Chương 23

Địa vị của quân gia

Long Việt Băng về tới Triệu gia.

Vừa rảo bước vào đại môn, đã thấy bầu không khí thâm đạm dị thường. Phó dịch buồn bã ỉu xiu, đình viện âm u không ánh sáng, như thể vừa mới trải qua một hồi tai họa.

“Thế này là sao?!” Long Việt Băng đứng trong sân cau mày.

Một phó dịch tình cờ đi qua bên cạnh nhìn thấy Long Việt Băng, dáng vẻ vốn như du hồn bỗng sáng bừng hai mắt, lớn tiếng kêu:

“Trời ạ! Nhạc quân gia đã trở về !!”

“...Về thì sao nào?” Long Việt Băng khó hiểu hỏi “Có cần phải kêu lớn tiếng như vậy không hả?”

Nhưng một giây sau đó, Long Việt Băng bị tình cảnh trước mắt làm cho càng hoảng sợ. chỉ thấy lão Trương quét rác, lão Vương nuôi gà, Đại Ngưu đưa thư, Tiểu Lương hốt phân, A Tam làm vườn, tỷ nữ Thu Tinh... hầu như tất cả hạ nhân trong nhà đều kêu lên, từ bốn phương tám hướng vây quanh Long Việt Băng, cả một đám đông nghịt.

Trong đám người còn có trù nương Tiểu Hoa đang cầm một con dao...

Không phải chứ... Lẽ nào bọn họ chất chứa oán hận đã lâu, hôm nay muốn liên thủ làm thịt mình?

Long Việt Băng vội vã lui về sau mấy bước, tự hỏi nên chạy ra từ đường nào mới có thể thoát được toàn thân.

Trên? Dưới? Trái? Phải?

...Trước sau đều bị người vây quanh, cũng không biết công phu độn thổ, vậy chỉ có thể dựa vào khinh công... Ân, vậy chạy lên phía trên đi!

Long Việt Băng hạ quyết tâm xong, đang định nhảy lên, lại bị...trù nương trọng lượng khổng lồ nhào tới đè ngã ra đất.

“Tiểu Hoa... bà, bà bình tĩnh một chút...”

Con dao phay sáng lóa đảo qua đảo lại trước mắt Long Việt Băng, y nhìn mà cả người nổi da gà.

Trù nương nghe Long Việt Băng gọi tên bà, bỗng nhiên nhắm mắt, kích động tới mức khóc rống lên.

“Tiểu Nhạc! Vì sao lâu như vậy cũng không về? Chúng ta rất nhớ người a...”

Lúc đó còn lấy y phục của Long Việt Bằng ra lau nước mắt.

“Nhạc quân gia! Người là mạng của chúng ta...” Trong khoảnh khắc, tất cả người hầu đều bu vào, liều mạng kéo ông tay áo Long Việt Bằng, sợ y sau một khắc nữa lại biến mất.

Hành động của bọn họ hoàn toàn không giống với suy nghĩ lúc đầu... Long Việt Bằng nhất thời mờ mịt.

“Ách... mọi người...”

“Tiểu Nhạc! Người quả nhiên là phúc tinh của nhà chúng ta... Sau này người đừng mơ tưởng rời khỏi Triệu gia lấy một bước!” Trù nương ngược gương mặt già nua tèm lem nước mắt lên, nói kiên định.

“Cái đó... Tiểu Hoa... Lúc nói chuyện liệu có thể trước tiên buông dao phay ở trong tay xuống được không?” Long Việt Bằng thần tình cứng ngắc, kiến nghị “Mặt khác, ai có thể giải thích với ta một chút được không... Ta bất quá mới đi có dăm ba ngày mà thôi, các người kích động như vậy làm gì a?!”

“Tiểu Nhạc à!” Trù nương bỏ dao trong tay đi, lại gắt gao ôm lấy y “Người không biết í... Người đi còn chưa tới một ngày, nhà chúng ta lại nghèo rớt... sắp không phát nổi tiền công nữa rồi, sắp phải giết con gà cuối cùng rồi, sắp phải ăn chay mỗi ngày rồi, sắp phải ở phòng giặt rồi...”

“Chúng ta không muốn a a a a...” Phó dịch xung quanh hòa theo gào khóc thảm thiết một trận.

“Lại bần cùng rồi?” Long Việt Bằng hơi sững sốt, rất nhanh liền phản ứng lại.

Nguyên nhân nghèo trở lại còn có thể là gì khác nữa... nhất định tên đầu gỗ kia lại cho vay tiền khắp nơi đây mà? Nguyên nhân khác xin thứ cho y không nghĩ ra được.

“Khụ khụ khụ... khụ khụ khụ...” Một chuỗi tiếng ho khan mãnh liệt bỗng nhiên từ cách đó không xa truyền tới. Long Việt Bằng tập trung nhìn, người cha ốm yếu của Triệu Du Vân đang được thị nữ đỡ đi ra nghênh tiếp y.

Thế này... có hơi bị quá long trọng không? Xem ra người nhà này quả nhiên là sợ nghèo... (đùa, ai hèm sợ? = =)

“Nhạc quân gia... Khụ khụ khụ... Hoan nghênh trở về... Khụ khụ khụ... Ta rất vui... Khụ khụ khụ... Cái nhà này xin trồng cây vào người... Khụ khụ khụ...”

Triệu phụ kích động tới mức hầu như không nói được một câu hoàn chỉnh.

“Lão gia, ngài nói chậm chậm chút...” Long Việt Bằng nghĩ bệnh tình của người trước mặt hình như càng ngày càng nghiêm trọng.

“Sau này... khụ khụ... người cứ tự làm theo ý mình... khụ khụ khụ... nhất định phải... đem tiền... khụ khụ khụ... tiền a tiền a tiền...”

Triệu phụ khoa tay múa chân, thần tình kích động, bỗng nhiên phun ra một búng máu, sau đó... mắt trợn trắng, ngất xỉu.

Đây là lần thứ mấy y nhìn thấy rồi nhỉ? Lão nhân gia thân thể không tốt, cũng đừng dễ dàng kích động như vậy chứ.

Long Việt Bằng bắt đắc dĩ lắc đầu, phát tay bảo hạ nhân khiêng Triệu phụ đi.

“Tiểu Hoa, chủ nhà đâu rồi?”

Y nhận ra rằng đến giờ mình vẫn chưa nhìn thấy Triệu Du Vân.

“Từ lúc Lâm tiểu thư được đưa về phủ xong, nó mỗi ngày đều tới thăm, hôm nay vẫn chưa về.”

Quả nhiên... lại là Lâm Giác a. Biết ngay, vị hôn thê mà.

“Tiểu Nhạc, người nghìn vạn lần đừng giận nó.” Trù nương thấy Long Việt Bằng cười khổ, ngữ khí ôn hòa khuyên nhủ “Đã nhiều ngày rồi người không về nhà, ta thấy nó mỗi ngày đều rất nhớ thương... Thấy hạ nhân vóc dáng cao một chút, còn gọi nhầm tên đối phương thành tên người...”

“Thật không?” Long Việt Bằng cảm thấy có chút bất ngờ. Lẽ nào đầu gỗ của y... thông suốt rồi?

“Hài tử này bình thường hơi nghiêm túc một chút, hơi ngây ngô một chút, thế nhưng nó biết người nào là thật sự đối tốt với nó, người nào quan trọng với nó... Nó thực sự rất nhớ người á, Tiểu Nhạc.”

“Đúng vậy đúng vậy! Chủ nhà rất nhớ người! Chúng ta cũng rất nhớ người!” Tất cả người hầu trăm miệng một lời, liềm mạng gật đầu.

“Í?” Long Việt Bằng liếc ngang “Các người không phải đều hướng về Lâm tiểu thư, ước gì ta mau mau cút đi sao?”

“Nào có! Chúng ta đều là người ủng hộ trung thực của Nhạc quân gia!” Mọi người thề thốt phủ nhận.

“Nhạc quân gia anh tuần tiêu sai lại đáng tin, phạm phụ tục tử đâu thể sánh bằng!”

“Nhạc quân gia chính là phúc thần của Triệu gia... Có Nhạc quân gia, gia nghiệp chắc chắn thịnh vượng, vạn sự như ý. Nhạc quân gia quả thực là thần tiên hạ phàm chính cống a!!!”

“Hàng thật giá thật! Nếu là giả đền lại gấp mười!”

Cái gì đền lại gấp mười... Càng nói càng thái quá... Quả nhiên là một đám nịnh nọt a...

“Nhạc quân gia! Ta rót trà cho người!”

“Nhạc quân gia, ta giúp người ấm lưng!”

“Nhạc quân gia có muốn dùng bữa trước hay không?”

“Nhạc quân gia...”

Xét theo sức mạnh to lớn của tiền tài, Long Việt Bằng lại một lần nữa ở Triệu gia có địa vị như đế vương.

Chạng vạng, Triệu Du Vân lê tấm thân uể oải trở về.

Mấy ngày nay hần ngoại trừ lo lắng cho Lâm Giác ra, còn lo lắng tìm một người khác là Long Việt Bằng... Hai người này cùng mất tâm mất tích, khiến hần mỗi ngày đều ăn không ngon ngủ không yên, một lòng ngóng trông sau một khắc có thể có được tin tức bình an của bọn họ. Hiện tại Lâm Giác cuối cùng cũng đã trở về, vẫn dây dưa với hần không buông, nhưng lòng hần vẫn không an ổn được... Hần thực sự có chút lo sợ, rằng Long Việt Bằng sẽ bởi vì tức giận nhất thời, không bao giờ quay lại cái nhà này nữa.

Aii...

Triệu Du Vân nhẹ nhàng thở dài, cúi đầu đi qua cửa, đình viện, đi tới phòng mình.

Ngay lúc đẩy cửa phòng ra, Triệu Du Vân thiếu chút nữa cho rằng mình bị hoa mắt. Bởi vì hần nhìn thấy... Long Việt Bằng đang đứng giữa phòng hần.

“Là người?!” Triệu Du Vân kinh ngạc, trong lòng dâng lên một trận mừng như điên. (sướng quá quên mất cả mảng cái thằng tự tiện vào phòng rồi ==)

“Lâm tiểu thư nếu đã trở về, ta đây đương nhiên cũng nên trở về không phải sao?” Long Việt Bằng cười yếu ớt hỏi lại.

“Người đi ra ngoài mấy ngày cũng không báo tin gì về...” Tăng đá lớn đè nặng trong lòng mấy ngày nay rốt cuộc biến mất, Triệu Du Vân toàn thân nhất thời nhẹ nhõm tới mức hầu như sắp bay lên.

“Người nghĩ rằng ta sẽ không quay lại?” Long Việt Bằng nhìn ra hần nhớ thương mình, cười đến càng ôn nhu “Thật vô ý á, Du Vân, thế nhưng da mặt ta rất dày đó.”

Nghe Long Việt Bằng gọi tên mình vô cùng thân thiết, Triệu Du Vân cũng không hề thấy có chút tức giận nào. Ngược lại, một loại cảm giác phức tạp bắt đầu xao động trong lòng... Đây là an tâm? Là vui sướng? Là ôn nhu? Hay là...

Ý thức theo dòng suy nghĩ dần dần trôi xa, gương mặt Long Việt Bằng ở trước mắt cũng bắt đầu trở nên mờ ảo. Đột nhiên một cái quá, muốn ngủ quá...

Có điều trước đó, cần phải xin lỗi y, bằng không lúc tỉnh lại, y sẽ lại bỏ đi...

“Xin lỗi...”

Triệu Du Vân thì thào nói xong, nhắm hai mắt lại.

Long Việt Bằng tiến lên một bước, vững vàng đỡ lấy thân thể lung lay sắp đổ.

Người ở trong lòng hình như đã ngủ... nhất định là mấy ngày nay mệt muốn chết.

“Chúc người có giấc mơ đẹp, thân ái...”

Long Việt Bằng mỉm cười nói xong, nhẹ nhàng hôn lên tóc Triệu Du Vân

An trí Triệu Du Vân xong, Long Việt Bằng đi xem xét các khoản ghi chép trong nhà. Không xem thì thôi, vừa xem đã bị dọa cho nhảy dựng lên. Hóa ra các ca ca của Lâm Giác lấy cố Lâm Giác bị bắt cóc là trách nhiệm của Triệu gia, xảo trá lấy rất nhiều ngân lượng... Hèn gì đám phó dịch thấy y về lại hưng phấn như vậy.

Xem ra Triệu gia thiếu y quả nhiên sẽ không tiếp tục sinh tồn được a... Nhờ Triệu Du Vân đáng yêu lại có chút bại gia kia ban tặng, đường đường hoàng đế từ nay về sau biến thành một quân gia lấy đòi nợ làm công việc...

Có điều, như vậy cũng tốt.

24. Chương 24

Quyết tâm của mười năm trước

Không biết Triệu Du Vân có nằm mơ thấy mộng đẹp không, còn đêm đó Long Việt Bằng lại có một giấc mộng rất rất dài.

Trong giấc mộng đó, y quay về mười năm trước, lúc y mười ba tuổi.

Tất cả khung cảnh trong mộng đều có vẻ mông lung mà mờ mịt, nhưng ngôn ngữ và cảm tình trong đó, chân thực tới mức như quay lại năm xưa.

Biệt uyển Chỉ Thủy của mười năm trước là một nơi thanh u mà hẻo lánh. Lúc y còn nhỏ phụ hoàng từng nói, trong Chỉ Thủy có yêu ma quỷ quái, tùy tiện tới gần sẽ bị quái vật bắt đi, nhưng y đối với lời đó trước sau vẫn nửa tin nửa ngờ. Bởi vì khi y ngủ trưa trên một cái cây gần đó, từng chính tai nghe thấy trong uyển có tiếng đàn truyền ra. Ưu mỹ động nhân như vậy, réo rắt đau thương như vậy... Cầm sư (nghệ sĩ chơi đàn) từng nói, nếu như không phải là người có tâm, không thể nào gảy ra nhạc khúc chấn động nhân tâm.

Lòng hiếu kỳ mạnh mẽ của y đối với Chỉ Thủy không ngừng lấy một khắc. Rốt cuộc tới một hôm, không nhịn được được lên lút lên vào. Khiến y cảm thấy bất ngờ chính là trong Chỉ Thủy căn bản không có yêu ma quỷ quái, mà là một mỹ nhân chưa từng gặp qua.

Mỹ nhân kia, chính là đệ đệ ruột của phụ hoàng, cửu thúc của y.

Cửu thúc cũng là lần đầu tiên nhìn thấy y, hơi nghiêng đầu, hỏi y rằng, người là Long Việt Bằng?

Án. Y gật đầu.

Người có sợ ta không?

Vì sao phải sợ? Y không hiểu gì lắc đầu, thành thật nói, ta thích người đẹp.

Càng xinh đẹp, tâm địa sẽ càng xấu xa đó...

Ta không sợ, bởi vì ta cũng rất xấu. Y nghịch ngợm cười cười.

Ha hả... Cửu thúc nhẹ nhàng nở nụ cười. Hắn cười lên đẹp cực kì, đến bông hoa đẹp nhất trong viện cũng không sánh nổi.

Tiểu Việt... Thật ra người rất thú vị, tuyệt đối không giống với phụ thân người...

Không giống...

Cửu thúc nói xong, mi dài rủ xuống.

Đây là ảo giác sao? Vì sao y lại thấy trong nụ cười của cửu thúc, mang theo mùi vị bi thương cùng không cam lòng?

Người không nên khổ sở...

Tuy rằng không rõ nguyên nhân bên trong, nhưng y vẫn vươn tay chạm vào mặt cửu thúc, muốn cố gắng hết sức an ủi đối phương.

Phụ hoàng thường để mặc y cho sự phụ lo, loại phương thức giáo dục buông lỏng tự do này khiến cho y có rất nhiều cơ hội. Chỉ cần có một lúc rảnh rỗi, y liền tới Chỉ Thủy, làm bạn với cửu thúc giết thời gian. Nam nhân mỹ lệ đã quen với tịch tịch, tiếng đàn động nhân như khóc như than, hai người yên ổn ở chung hầu như trở thành toàn bộ sinh hoạt của y... Mãi đến một hôm, phụ hoàng đưa một người tới trước mặt y.

Thần Ngô Ảnh Trạch tham kiến thái tử điện hạ.

Nam nhân trẻ tuổi ưu nhã mỉm cười với y, thái độ không kiêu ngạo không siểm nịnh.

Phụ hoàng đứng một bên nói, Ảnh Trạch là người trầm lựa chọn, hẳn sẽ đem toàn lực ra phụ tá cho con, vĩnh viễn không phản bội. Phụ hoàng nói đầy khẳng định, bởi vì Người từng có đại ân với Ngô gia.

Thế nhưng ngay từ đầu, y đã chẳng có được mấy hảo cảm với Ngô Ảnh Trạch. Nam nhân đó đôi mắt trầm ổn tới mức giống như một đầm nước sâu thẳm, dường như đến gió cũng không thể làm gợn lên chút sóng nào.

Ngô Ảnh Trạch dùng thanh âm nhẹ nhàng để nghe nói với y, Thái tử điện hạ, ta biết bí mật của ngài.

Cái gì?

Ngài mỗi ngày đều len lén tới biệt uyển Chỉ Thủy gặp người sống trong đó.

Y cả kinh, tức khắc khôi phục trấn định. Người muốn làm gì?

Ta sẽ không tiết lộ ra ngoài... Thế nhưng lần sau, hãy mang ta đi cùng tới Chỉ Thủy gặp hẳn nhé. Ngô Ảnh Trạch cười cực giống một con mèo mới trộm thịt thành công.

Một thợ săn thiếu quyết đoán và một con hồ ly thiếu giáo hoạt, nhờ có y tác động, cuối cùng gặp nhau. Có thể đối với hai người đó mà nói, đây là sự dây dưa định mệnh. Y nghĩ vậy.

Ngày từng ngày trôi qua, theo số lần gặp mặt tăng dần, cửu thúc và Ảnh Trạch cũng dần có bí mật đến y cũng không thể nói cho. Thế nhưng y không gốc, y cái gì cũng biết.

Cùng lúc đó, chuyện cũ năm xưa trong cung được y tận lực thám thính, cuối cùng nổi lên mặt nước.

Người hiện tại vốn nên ngồi trên hoàng vị, nhẽ ra phải là cửu thúc của y.

Năm xưa phụ thân y dùng kế đoạt được hoàng vị thuộc về cửu thúc, cũng đem tất cả huynh đệ không phục mình xử tử hết. Chỉ có cửu thúc còn sống sót, nguyên nhân là... chủ động giao ra quyền lực, chủ động quỳ xuống trước mặt phụ hoàng, biểu thị hoàn toàn thần phục.

Vậy nên, cửu thúc mới có thể ở trong biệt uyển Chỉ Thủy đó, vượt qua nhiều năm liền cô độc vắng lặng. Đây là nhân cách đánh đổi bằng tôn nghiêm, y chỉ nghĩ cũng có thể cảm nhận được quá trình ngăn ngừa mà cửu thúc cúi đầu, nội tâm đã trải qua không biết bao nhiêu đấu tranh thống khổ.

Lý giải được tất cả, y cười chán nản, nói với Ảnh Trạch, ta đã hạ một quyết định.

Ảnh Trạch hỏi, Điện hạ ngài lại nghĩ ra ý đồ xấu gì để trêu cợt người khác à?

Đó không phải là ý đồ xấu mà... Ảnh Trạch, đó đại khái là quyết định quan trọng nhất trong đời ta.

Vì tự do của ta, cũng vì nguyện vọng của hẳn...

Nói đến đây, cảnh sắc chung quanh bỗng nhiên thay đổi.

Hiện tại y ở vào cái đêm rời cung kia, A Khuyết viên mất rưng rưng nhìn y đi xa.

Y chạy về phía trước, thấy cách đó không xa, một người mặc bạch y đang đứng.

Du Vân...

Triệu Du Vân mỉm cười, vươn tay ra với y.

Đi theo ta. (Sao tả em Vân như ma vậy Ô.Ô)

Y vui mừng nhìn mặt đối phương, từng bước một đi tới chốn trở về mới của mình...

Trời đã sáng.

Long Việt Bằng dậy sớm hiếm thấy. Giấc mộng kia mặc dù dài, nhưng không khiến người ta thấy mệt mỏi rã rời.

Trong mộng, y lại một lần nữa vững tin bản thân sẽ không hối hận vì sự lựa chọn trong quá khứ. Đại khái là vĩnh viễn...cũng sẽ không hối hận.

“Nhạc quản gia...” Một hạ nhân nhẹ nhàng gõ cửa phòng y.

“Chuyện gì vậy?”

“Ổ đại môn có khách nhân muốn gặp người.”

Long Việt Bằng mở cửa phòng, hỏi “Vì sao không mời người đó vào?”

“Hắn nói không cần... Hơn nữa hắn còn mang theo rất nhiều người.” Hạ nhân trả lời “Nói thật, ta chưa từng thấy khách nhân nào mỹ lệ uy nghiêm như hắn...”

Long Việt Bằng đại khái cũng biết được người tới là ai.

Long Nhược Đình, tiểu hoàng thúc của y, mang theo một đám thị vệ đứng trước cửa nhà họ Triệu, vẻ ngoài hoa mỹ có thể khiến toàn bộ sân cổng đều rực rỡ phát sáng.

“Cửu thúc... sớm vậy.”

“Tiểu Việt.” Long Nhược Đình sâu sắc nhìn chất nhi của mình “Ta là tới nói lời từ biệt.”

“Người phải đi rồi?” Long Việt Bằng hơi có chút kinh ngạc “Nhanh như vậy?”

“Nơi đây không thích hợp ở lâu. Bên-kia có chút việc cần ta về xử lý, hơi nữa xem xét quyết định với Tô gia cũng vô cùng cấp bách.”

“Àn...” Long Việt Bằng lý giải gật đầu “Cửu thúc lần này đến đi đều vội vàng, chất nhi không có thời gian cùng thúc thúc ôn chuyện, khó tránh khỏi thấy có chút tiếc nuối.”

“Tiểu Việt, ta làm sao lại không thấy có lỗi?” Một bàn tay tuyết trắng nhẹ nhàng xoa mặt Long Việt Bằng, Long Nhược Đình dùng thần tình ôn nhu hiếm có nói “Hôm nay từ biệt, sắp tới có lẽ khó gặp lại... Tự bảo trọng.”

“Cửu thúc, người không mang Ảnh Trạch theo sao?” Long Việt Bằng không nhìn thấy gương mặt quen thuộc trong đám người.

“Vết thương trên người hắn còn chưa khỏi hẳn, để hắn ở lại đây tĩnh dưỡng mấy tháng, đợi lời đồn đại ở bên-kia lắng xuống, ta tự nhiên sẽ điều hắn quay lại.”

“Chính xác... như vậy là tốt nhất.” Long Việt Bằng ngẩng đầu, mỉm cười nói “Vây cáo biệt cửu thúc.”

“Tạm biệt. Đợi tới khi người rồi rồi tới kinh thành, thúc chất chúng ta sẽ lại gặp nhau.” Long Nhược Đình đáp lại bằng một nụ cười nhẹ nhẹ “Được rồi... Người với chủ tử nhà người, cần phải hảo hảo ở chung a.”

Nói xong, Long Nhược Đình mang người rời đi.

“...”

Không hiểu... vì sao đến tiểu hoàng thúc cũng biết y đối với Triệu Du Vân tâm hoài bất quý? (tức là để trong lòng, giữ trong lòng)

Nhất định là cái miệng quạ đen của Ngô Ảnh Trạch kia nói...

Ồi chào... Thôi đành thôi đành. Dù sao đó cũng không coi là bí mật gì cả.

Long Việt Bằng xoay người đi vào Triệu gia.

25. Chương 25

Tiểu cường quân đánh không chết xuất hiện

Long Việt Bằng ngồi vào chỗ của mình trong sảnh, bắt đầu tự hỏi hôm nay tới Lâm gia đòi nợ trước hay là chinh đồn gia phong trước. Lúc này hạ nhân vừa rồi lại vội vàng vàng chạy vào thông báo:

“Nhạc quản gia... Ngoài cửa có người ”

“Không phải lại là một khách nhân khí chất cao quý tuấn dật phi phàm nữa chứ hả?” Long Việt Bằng nhàn nhả nâng chung trà lên.

“Không...”

Hạ nhân đó vừa nói chữ ‘không’ ra khỏi miệng, ngoài phòng đột nhiên có một lục y công tử xông vào, không chút khách khí hét lớn:

“Ta Mộ Dung Thanh Vũ đã trở về! Gọi Triệu Du Vân ra đây cho ta!”

Hắn khí thế hùng hổ thần tình ngạo nghễ, dường như Triệu Du Vân có thâm thù đại hận gì với hắn không bằng.

Long Việt Bằng cũng không kinh ngạc, lé mắt sang nhìn, lục y công tử trước mặt nhìn qua còn rất trẻ, đáng vẻ không quá mười bảy mười tám, tướng mạo chỉ có thể nói là nghiêm chỉnh bình thường, cũng không có bất cứ điểm gì đặc biệt, vì vậy Long Việt Bằng khép nắp chén trà lại, thản nhiên nói:

“Ồ... Hóa ra là một vị khách nhân không thể coi là khí chất cao quý cũng không thể tính là tướng mạo tuấn dật a... Mới sáng sớm đã tới Triệu gia làm ầm gì vậy? Nếu muốn rao hàng thì mời ra cửa rẽ phải tới chợ, nếu muốn kêu oan mời rẽ trái tới quan phủ, các hạ đi thông thả, không tiễn.”

“Ngươi là ai?!” Lục y công tử bị thái độ không cho là đúng của y làm tức muốn chết “Ngươi thì tính là cái thứ gì? Dám mạo phạm bản thiếu gia?!”

“Ta là người, không phải ‘thứ gì.’” Long Việt Bằng thản nhiên ngáp, lười biếng nói “Thật vô ý a, nhà chúng ta trước giờ không thu người hầu nào tướng mạo không qua cửa, nói chung thỉnh các hạ đi kiếm gia đình tử tế khác a.”

“Ta tới không phải để tìm việc làm!” Lục y công tử nổi trận lôi đình.

“Vậy ngài là người quen cũ của Du Vân?”

“Ta không thêm làm bằng hữu với hắn!”

“Vậy ngài là tới bái sư học nghệ?”

“Ta đường đường là con cháu nhà Mộ Dung, vì sao phải bái hắn ta làm thầy?!”

“Ày... thứ nhất không phải tới xin việc, thứ hai không phải bái sư, ba không phải ôn chuyện. Nói chung ngài là một người xa lạ.” Long Việt Bằng nhẹ nhàng buông chén trà, ôn nhu gọi “Người đâu, đem hắn đuổi đi.”

“Người người người...”

“Nhạc quản gia, không được vô lễ.” Triệu Du Vân chậm rãi đi tới, ngăn đám người hầu lại, nói “Vị này chính là tiểu thiếu gia của Mộ Dung gia, Mộ Dung Thanh Vũ.”

“Hừ!” Người muốn tìm đã xuất hiện, Mộ Dung Thanh Vũ vung ống tay áo, oán hận nói “Không ngờ đường đường võ lâm minh chủ lại huấn luyện hạ nhân như thế này! Một quản gia nho nhỏ, lại dám làm càn như vậy!”

“Lời đó người nói sai rồi, Mộ Dung công tử.” Long Việt Bằng cười nhạt “Ta cũng không phải hạ nhân Triệu gia.”

“Vậy người là cái gì? Đừng quên, quản gia cũng là hạ nhân!”

Lúc này, chỉ thấy Long Việt Bằng nhìn phó dịch xung quanh, lên giọng hỏi:

“Các vị, nói một chút xem, ta là ai nhỉ?”

Mọi người nghe câu hỏi của Long Việt Bằng, lập tức ngừng làm việc, xoay người trăm miệng một lời:

“Ngài là thần! Ngài là thần!”

“Tốt.” Long Việt Bằng cười thỏa mãn (tự sướng cấp độ cao rồi ==) “Mộ Dung công tử, hiện tại người đã biết rồi chứ?”

Mộ Dung Thanh Vũ không biết rõ trình tự địa vị kỳ lạ của cái nhà này, lại một lần nữa tức tới choáng váng đầu óc, ngã bịch xuống ghế.

“Mộ Dung công tử.” Triệu Du Vân thấy hần im lặng, lễ độ mở miệng hỏi “Xin hỏi hôm nay đại giá quang lâm có gì chỉ giáo?”

“Đúng...” Thiếu chút nữa quên mục đích tới đây, Mộ Dung Thanh Vũ nhất thời tỉnh ngộ, thoáng cái lại nhảy dựng lên.

“Triệu Du Vân! Ta ở ngoài tu hành hai năm, ngày hôm nay rốt cuộc tới lúc cùng người phân cao thấp!”

Phân cao thấp??! Long Việt Bằng sững sốt. Tên tiểu tử thiếu đại não này rốt cuộc là có mục đích gì?

“Người cùng ta tỷ thí, nếu như ta thắng, người nhất định phải giải trừ hôn ước với Lâm Giác!”

A... thì ra là thế.

Nhìn dáng vẻ kích động của Mộ Dung Thanh Vũ, Long Việt Bằng bỗng nhiên rất muốn cười trộm.

Đã sớm ước có ai đó tới tiếp nhận cái củ khoai lang nóng bỏng tay Lâm Giác nọ, hiện tại chẳng phải vừa lúc sao? Chỉ là... Du Vân kia là đầu gỗ coi trọng lời phụ mẫu như vậy, sợ rằng sẽ không đơn giản đồng ý đâu...

“Mộ Dung công tử, hôn sự của ta với Lâm cô nương là lệnh của phụ mẫu, không thể dùng thái độ tùy tiện để đối đãi.” Triệu Du Vân nói nghiêm túc “Đề nghị khiêu chiến của người, xin thứ cho ta không thể đáp ứng.”

Quả nhiên đoán không sai... Long Việt Bằng phát sinh một tiếng thở dài dưới đáy lòng.

“Hừ.” Mộ Dung Thanh Vũ thấy hần thần sắc kiên quyết, có chút không cam lòng hỏi lại “Người không phải là không dám đấy chứ?”

“Không phải như thế.” Triệu Du Vân trả lời thản nhiên.

“Ta nhìn ra người sợ bị ta đánh bại sẽ mất thể diện của võ lâm minh chủ, mới không nhận lời khiêu chiến đúng không?” Mộ Dung Thanh Vũ cười lạnh.

“Không phải như thế.”

“Vậy còn có thể thế nào? Người là đồ nhát gan, căn bản không xứng làm trưởng phu của Lâm tiểu thư!” Mộ Dung Thanh Vũ thấy hắn không phản bác gì nhiều, đáng vẻ càng lúc càng kiêu ngạo, nói càng lúc càng chọc ngoáy.

“Không phải như thế.”

Ta bảo Du Vân à... người còn định nói mấy lần ‘Không phải như thế’ nữa đây?

Long Việt Bằng không nhịn được, phút chốc đứng lên, nói với Mộ Dung Thanh Vũ.

“Ta thay hắn nhận lời khiêu chiến của người.”

“Nhạc Bằng!!!” Đôi lông mày tú lệ của Triệu Du Vân cau lại.

“Tốt tốt!” Mộ Dung Thanh Vũ phá lên cười “Nếu Nhạc quán gia đã có địa vị cao như thế ở nhà này, vậy quyết định của người liền có thể đại biểu cho quyết định của Triệu Du Vân rồi.”

“Không sai.”

“Ta tuyên bố trước, luận võ ba ngày sau, ta và hắn không chỉ muốn luận võ, còn phải so văn. So cầm kỳ, so kỳ nghệ, so thư pháp, so họa công.” Mộ Dung Thanh Vũ từ nhỏ tài nghệ xuất chúng, cho nên rất tự cao, cảm thấy lần này tỷ thí nắm chắc thắng lợi, không khỏi càng thêm đắc ý.

“Không thành vấn đề.” Long Việt Bằng ung dung đáp ứng, hoàn toàn không để ý mây đen trên mặt Triệu Du Vân.

“Chúng ta đây ba ngày sau gặp mặt ở Lãnh Tuyền sơn trang của Lâm gia, cáo từ.”

Mộ Dung Thanh Vũ thỏa mãn cười ha ha, đi ra đại môn Triệu gia.

Lặng yên một hồi, Triệu Du Vân khó chịu nói:

“Người là định gây phiền toái cho ta...”

“Không sao đâu, người sẽ không thua hắn đâu.” Long Việt Bằng ôn nhu cười “Bất luận là độ cái gì, ta đều có thể cho người lấy ưu thế áp đảo để thắng tiểu tử kia.”

“Thế nhưng ta cũng không tinh thông cầm kỳ thi họa.”

“Đừng lo lắng. Người quên rồi sao? Bên cạnh người còn có quán gia vạn năng là ta a.” Long Việt Bằng vỗ nhẹ vai hắn, nói khoác không đỡ mặt “Ta chính là người duy nhất trên đời này thượng được phòng lớn hạ được phòng bếp trên thông thiên văn dưới tường địa lý tinh thông mọi kiểu kỹ năng cầm kỳ thi họa ngâm thơ hát đối thủ thừa may vá nữ công y học được lý (tiếp theo tỉnh lược...) đều nắm vững a.”

“Thật không?” Thỏ con vô tri hỏi.

“Đương nhiên.” Sói xám tà ác đáp.

Tuy rằng Long Việt Bằng rất muốn thoải mái đem Lâm Giác biểu tặng miễn phí cho Mộ Dung Thanh Vũ, thế nhưng lần này tỷ thí dù gì cũng quan hệ tới vấn đề thể diện võ lâm minh chủ của Triệu Du Vân...

Vậy nên phải đem hết toàn lực ra bảo chứng toàn thắng.

26. Chương 26

Cơ hội xoay chuyển

Triệu Du Vân mặc dù xuất thân danh môn thế gia, nhưng thuở nhỏ vì lấy tập võ là việc chính, nên ở phương diện tài nghệ đương nhiên so ra kém Mộ Dung Thanh Vũ. Long Việt Bằng đặc biệt mượn một thám tử ở chỗ Ngô Ảnh Trạch tới, điều tra tình hình Mộ Dung Thanh Vũ một phen. Không lâu sau, báo cáo thứ nhất được trình lên

Một Dung gia một trong ba đại danh môn thế gia của Giang Nam, mấy đời tinh thông y học được lý, không ai bì kịp, điềm đạm ẩn nhẫn, rất ít khi nhúng tay vào việc võ lâm. Tổ phụ của Mộ Dung Thanh Vũ là Mộ Dung Yêu lúc còn trên đời được hưởng tiếng tăm “thần y”. Thế nhưng, năng lực xuất chúng của ông lại mang đến tai họa. Năm đó cự giáo chủ Nguyệt Linh giáo Bạch Thánh thân mang trọng bệnh, ép buộc Mộ Dung Yêu trị liệu cho mình, Mộ Dung Yêu chết cũng không theo, cuối cùng bị đệ tử Nguyệt Linh giáo sát hại tàn nhẫn. Từ đó về sau, phụ thân của Mộ Dung Thanh Vũ là Mộ Dung Phi kết làm đồng minh với hai nhà Triệu, Lâm, thế sống chết tiêu diệt Nguyệt Linh giáo để an ủi Mộ Dung Yêu trên trời có linh thiêng...

“Đây là cái khổ gì?” Long Việt Bằng còn chưa đọc xong đã lộ ra vẻ không kiên nhẫn nổi “Ta muốn điều tra Mộ Dung Thanh Vũ, cũng không phải là muốn biết chuyện cũ của Mộ Dung gia.”

Thảm tử nơm nớp lo sợ lui ra, hai canh giờ sau, lại trình lên phần thứ hai

Mộ Dung Thanh Vũ, nam, chưa kết hôn, tướng mạo bình thường, trong nhà là con thứ tư, là đứa con trai không có khả năng sẽ kế nhiệm vị trí chủ nhà nhất của Mộ Dung Phi. Không giỏi y học không giỏi võ học, chỉ thích lui tới cùng văn nhân nhã sĩ. Từ hai năm trước ngẫu nhiên gặp Lâm Giác liền nhất kiến chung tình, hoàn toàn không để ý người nhà phản đối, vào trong núi sâu chuyên tâm tu hành, lấy việc đánh bại Triệu Du Vân cưới Lâm Giác làm vợ làm mục tiêu cuộc đời. Ưu điểm: sinh mệnh lực ngoan cường, khuyết điểm: cả đồng.

Phía dưới còn phê một chữ lớn đỏ thắm bắt mắt làm tổng kết Đản.

“Ừm... Như vậy mới được chứ.” Long Việt Bằng thỏa mãn gật đầu.

Thieu hỷ trang giấy đỏ xong, y xoay người đi tới phòng Triệu Du Vân.

“Du Vân, đến giờ học rồi nè~”

Mở ra một tờ giấy lớn, chấm mực, Long Việt Bằng nói với người bên cạnh:

“Chỉ cần người có thể mô phỏng theo nét chữ của ta, cho dù là vài chữ thôi, thì thắng được tên kia không phải là chuyện khó.”

Nói xong, y hạ bút tràn đầy tự tin, viết ra một chữ như thể bị cuồng phong quét qua, méo mó tới không thể nhận ra là chữ gì.

Sắc mặt Triệu Du Vân trở nên cực kỳ xấu xí.

“Người để ta bắt chước theo cái thứ chữ ghê này?”

“A... vô ý quá.” Long Việt Bằng cười hắc hắc “Viết quen rồi, quên đổi tay.”

Nói xong, y đem bút đổi sang tay trái, viết lại một chữ như hành vân lưu thủy, phiêu dật linh động, khiến kẻ khác kinh diễm.

Triệu Du Vân cả kinh, lẩm bẩm “Hóa ra là người thuận tay trái?”

“Cũng không tính là thế, nhưng từ nhỏ luyện chữ chỉ dùng tay trái.” Long Việt Bằng mỉm cười “Đây chính là bí mật của ta, không thể nói ra ngoài a.”

Dạy Triệu Du Vân tới trưa, Long Việt Bằng tựa hồ có thể cảm nhận được tâm tình của phu tử trước đây bị mình làm cho tức giận chết... Thi và kỳ của Triệu Du Vân cũng không tệ lắm, nhưng họa và cầm thì vô cùng thê thảm... Vẽ gà như vịt, vịt như dê, dê như lừa, lừa như ngựa, ngựa như trâu... Gảy đàn lại càng giống như ma âm xuyên não, phát hiện ra chức năng mới của đàn là dùng như vũ khí chiến đấu, đảm bảo gây mây tiếng đổ vài người.

Triệu Du Vân hiển nhiên cũng biết bản thân làm ra hiệu quả kinh khủng tới cỡ nào, thần tình có chút ưỡ oải.

“Nhạc quần gia, rất xin lỗi...”

“Không sao, còn hai ngày nữa, chúng ta có thể từ từ.”

Long Việt Bằng có vẻ khá rộng lượng. Vô luận thế nào, trong cảm nhận của y Triệu Du Vân vẫn là sự tồn tại đáng yêu nhất, hướng chỉ... tiểu tử Mộ Dung Thanh Vũ kia muốn đấu với y, sợ rằng còn sớm mười vạn tám ngàn năm đó...

Kỳ hạn ba ngày qua rất nhanh.

Ngày hôm nay, phải tới Lãnh Tuyền sơn trang để tỷ thí với Mộ Dung Thanh Vũ.

Còn chưa ra khỏi cửa, thám tử đã mang đến một tin tức. Tiểu tử ngốc Mộ Dung Thanh Vũ kia vì muốn tôi luyện ý chí, hôm trước chạy tới dưới thác nước lạnh đứng mấy canh giờ, kết quả bị nhiễm phong hàn đến giờ chưa khỏi, nhưng hần vẫn rời giường đứng dậy tới chỗ hẹn.

Aii... Có ý chí lắm. Long Việt Bằng cảm thán một tiếng.

Triệu Du Vân và Long Việt Bằng đến Lãnh Tuyền sơn trang, Lâm Giác liền sôi nổi ra nghênh tiếp Triệu Du Vân. Xem ra bóng ma về việc bị bắt cóc ở trong lòng nàng đã hoàn toàn tiêu tán.

Thật là một người ngoan cường a...

“Vân ca ca! Không ngờ huynh thực sự tới vì muội, muội thật là vui!”

Mắt thấy nữ nhân đó sẽ nhào vào lòng Triệu Du Vân, Long Việt Bằng lập tức liêu minh lấy thân ra chắn. Kết quả đương nhiên là Lâm Giác... nhào vào người Long Việt Bằng.

“... Người, người quá vô lễ rồi đấy!” Mắt vài giây mới phản ứng lại được, Lâm Giác lập tức thét lên nhảy ra. Sự căm ghét của nàng đối với tình địch này, chỉ có thể dùng ‘nước sông cuộn cuộn chảy mãi không ngừng’ để hình dung.

“Lâm cô nương... cô nương thật là nặng a.” Long Việt Bằng còn không quên châm chọc một câu.

“Người người người...” Long toàn thân Lâm Giác cũng sắp xù dựng lên “Ôm người ta mới là người thấy tởm đây này!!!”

“Được rồi, hai người dừng ăm ỉ nữa.” Triệu Du Vân ngắt lời họ “Mau vào đi thôi, thời gian sắp tới rồi.”

“Không sao, Vân ca ca. Tuy rằng muội đồng ý với điều kiện Mộ Dung Thanh Vũ đưa ra là ai thắng sẽ được cưới muội, thế nhưng muội tuyệt đối không để hần thắng huynh đâu.” Lâm Giác thấy Triệu Du Vân lên tiếng, lập tức hài lòng bám dính lấy “Lén nói cho huynh biết nha, muội đã thả chút mê dược vào trong trà hần uống, đến lúc đó đảm bảo đầu vầng mắt hoa ý thức rã rời, dù thế nào cũng không thắng nổi huynh!”

“ ”

Lời nói đầy tính oanh tạc đó vừa ra khỏi miệng, Long Việt Bằng và Triệu Du Vân đều đồng thời câm nín.

Trời ạ... Phong hàn còn thêm mê dược...

Mộ Dung Thanh Vũ đáng thương, chân trời nơi nào không có cây cỏ, người vì sao hết lần này tới lần khác lại đi nhìn trúng Lâm Giác cái loại nữ nhân vô lương tâm này a...

Cuộc tỷ thí do đệ tử Lâm gia giám sát này chỉ có thể dùng hai chữ hỗn loạn để hình dung. Triệu Du Vân vẽ ngựa tuy rằng giống trâu, nhưng so với Mộ Dung Thanh Vũ vẽ ra hầu vẫn còn khá hơn... Tiếng đàn của Triệu Du Vân tuy rằng còn khó nghe hơn cả ma đao cò cửa, nhưng còn đỡ hơn tình cảnh Mộ Dung Thanh Vũ ôm đá tuột là đàn... Trong tiếng cười huyên náo của mọi người, Triệu Du Vân thắng một cách dễ dàng.

Triệu Du Vân lo lắng mà nhìn dáng vẻ Mộ Dung Thanh Vũ nghiêng trái ngã phải như say rượu, vài lần mở miệng khuyên hần nên về đi, hôm khác sẽ đấu lại, nhưng Mộ Dung Thanh Vũ thiên tính quật cường kiên quyết không đáp ứng, rất có tư thế thà chết trên đài này cũng không nguyện mất mặt bỏ chạy.

Lâm gia nhị phu nhân đứng một bên quan chiến không nhịn được nói rằng “Nếu không phải sớm ước định với Triệu gia, ta thật ra không ngại gả Giác Nhi cho Thanh Vũ.”

Đương chủ Lâm gia – Lâm Hoàn biết rõ tình trạng thân thể Mộ Dung Thanh Vũ cũng gật đầu nói “Đúng vậy, dù rằng ai cũng thấy được Giác Nhi đối với Du Vân là đơn phương tình nguyện, nhưng mà hài tử Thanh Vũ này đối với Giác Nhi cũng là một mối thâm tình.”

Hiện nay người duy nhất phản đối đại khái chỉ có bản thân Lâm Giác mà thôi...

Vấn thí kết thúc, luận võ bắt đầu.

Mộ Dung Thanh Vũ dưới tác dụng của dược vật hoàn toàn không thể tập trung tinh lực, bộ pháp rời rạc, Triệu Du Vân chưa xuất thủ chính hắn đã ngã trước.

Lâm Giác che miệng muốn cười, lại bị Lâm Hoàn trừng mắt.

Mộ Dung Thanh Vũ liều mạng đứng dậy trên đài, tiến về phía Triệu Du Vân.

“Thanh Vũ! Rốt cuộc con đang làm gì?! Thật sự không thể tưởng tượng nổi!”

Một giọng nói uy nghiêm truyền tới, mọi người quay lại nhìn, người vừa tới hóa ra là Mộ Dung Phi.

“Cha...” Mộ Dung Thanh Vũ nghe thấy thanh âm quen thuộc, nhất thời ngây ngẩn cả người.

“Hôn ước giữa Triệu gia và Lâm gia con có thể phá đám sao?” Mộ Dung Phi lớn tiếng khiển trách “Con còn dám bất kính với mình chứ? Còn không mau mau xin lỗi, theo cha trở về!”

“Không được đâu... cha à... con còn chưa thi đấu xong.” Mộ Dung Thanh Vũ liều mạng chống cự lại dược lực, cắn răng nói “Con không thể để Lâm tiểu thư gả cho một nam nhân không có khả năng làm nàng hạnh phúc...”

“Mình chủ không có khả năng, lẽ nào con có?!” Mộ Dung Phi thấy thái độ của nhi tử kiên quyết, giận tím mặt “Con còn ngại Mộ Dung gia chưa mất thể diện đủ đây à?!”

“Tha thứ cho con... cha... ngày hôm nay con nhất định phải thắng...”

“Bởi vì con... thích Lâm tiểu thư...”

Mộ Dung Thanh Vũ nói xong, lần thứ hai nhảy về phía Triệu Du Vân. Triệu Du Vân nhẹ nhàng tránh, cái người quá cố sức kia nhào vào khoảng không, ngã sấp xuống đất.

“Thanh Vũ! Nghiệt tử này, đến lời cha nói cũng không thêm nghe! Con muốn chết hay sao!”

Mộ Dung Phi thấy nhi tử bất động, nổi giận ùng ùng xông lên muốn bắt hắn. Long Việt Băng vươn tay kéo Mộ Dung Phi lại.

“Đây là ý chí tự thân của lệnh công tử, xin ngài hãy thành toàn cho hắn đi.”

“Thế nhưng nó...”

“Lâm tiểu thư, tiểu thư thấy chưa?” Long Việt Băng nhìn cái người vẫn còn giãy giụa, bình tĩnh nói với Lâm Giác bên cạnh “Kiếp này có người chịu như vậy vì tiểu thư, chính là phúc khí tu luyện từ kiếp trước.”

Lâm Giác không phản bác lời Long Việt Băng, cũng không cười trộm nữa, chỉ một mực trầm mặc nhìn bóng dáng Mộ Dung Thanh Vũ.

“Mộ Dung công tử, ngừng tay đi.” Triệu Du Vân vẫn tránh né, không hề đánh lại “Còn tiếp tục như vậy, bệnh tình của ngươi sẽ nặng thêm.”

“Ta không bệnh... Không cần người quan tâm... Triệu Du Vân... Ngươi giả bộ từ bi mè nheo vuốt ve thôi...”

Thấy đối phương vẫn cố chấp như vậy, Triệu Du Vân nhướn mày, tiến lên giữ chặt cổ tay Mộ Dung Thanh Vũ lại, lên giọng tuyên bố.

“Hãy dừng tay đi, ta chịu thua!”

“Triệu Du Vân!!!”

“Ta bại bởi thực tâm và nghị lực của Mộ Dung công tử.” Triệu Du Vân thản nhiên bỏ sung.

Xung quanh hoàn toàn yên tĩnh.

“Vân ca ca...” Lâm Giác không thể tin nổi mở lớn hai mắt.

“Khá lắm, Du Vân.”

Sau một lát, Long Việt Bằng mỉm cười.

Tuy rằng trận tỷ thí này kết quả vẫn là bất phân thắng bại như cũ, nhưng cách xử sự của Triệu Du Vân thật sự là có tiến bộ a...

“Người...” Mộ Dung Thanh Vũ nhìn Triệu Du Vân thần sắc đạm nhiên, oán hận nói “Ta không cần người nhường ta... Ta không cần...”

Nhưng giọng hắn càng lúc càng nhỏ, càng lúc càng nghe không rõ, cuối cùng ngã lên người Triệu Du Vân, hoàn toàn không chống đỡ nổi nữa.

Thấy tình hình như vậy, Long Việt Bằng phi thân nhảy lên lôi dài, vội vàng kéo Mộ Dung Thanh Vũ ra, đưa chính xác tới trong lòng Lâm Giác.

Lâm Giác lại càng hoảng sợ, ngã bịch xuống đất. Đầu của Mộ Dung Thanh Vũ cũng vì thế mà tiện đà trượt xuống, gối lên đùi nàng.

Lâm Giác tuy có chút không tình nguyện, nhưng chung quy cũng không làm ra thêm cử động thất lễ nào nữa, chỉ lặng lặng duy trì tư thế đó tới khi có hạ nhân tới.

“Thực sự là... ngốc nghếch...”

Lâm Giác nhìn Mộ Dung Thanh Vũ đã mất ý thức, buồn bã lắc đầu.

27. Chương 27

Kế hoạch cải tạo tiểu ngốc qua Thanh Vũ

Ngày kế, Long Việt Bằng đi cùng Triệu Du Vân tới Mộ Dung gia vấn an Mộ Dung Thanh Vũ ốm đau.

Khiến bọn họ thấy bất ngờ chính là, vào tới phòng của Mộ Dung Thanh Vũ, họ lại gặp Lâm Giác.

“Vân ca ca, huynh không được hiểu lầm muội đâu đó... Muội cũng không phải đặc biệt tới xem hắn, chỉ là trùng hợp đi ngang qua đây mà thôi.”

Lâm Giác vừa thấy Triệu Du Vân tới, lập tức cười ngọt tới gần, sắc mặt thay đổi so với lật sách còn nhanh hơn, hoàn toàn không để ý sắc mặt của Mộ Dung Thanh Vũ đang ngồi trên giường khó coi tới mức nào.

“Mộ Dung công tử, người đã khỏe lên chút nào chưa?”

Triệu Du Vân cũng không quên mục đích tới đây, lùi về sau giãn khoảng cách với Lâm Giác.

“Cảm ơn đã quan tâm, ta còn chưa có chết.” Mộ Dung Thanh Vũ khịt mũi, trả lời đầy giận dữ.

“Thanh Vũ, sao con có thể ăn nói với khách nhân như vậy được.”

Đã quá năm mươi nhưng diện mạo vẫn hiên ngang như cũ, Mộ Dung Phi đi vào, trùng mắt với Mộ Dung Thanh Vũ.

“Cha...”

“Mộ Dung thế bá.”

“Du Vân thế chất a.” Mộ Dung Phi tươi cười vỗ vai Triệu Du Vân “Người chịu đến thăm thằng con không hiểu chuyện của lão phu, thật sự khiến người ta vui vẻ. Nếu như Thanh Vũ nó có chỗ nào mạo phạm thì hãy thông cảm cho nó.”

“Đâu có đâu có.”

Mộ Dung Thanh Vũ mắt húng, bắt đầu ồn ào “Con vì sao phải cần hắn thông cảm?”

“Thanh Vũ! Con còn chưa bị giáo huấn đủ hả?” Mộ Dung Phi trừng mắt với tiểu nhi tử, ngược lại vẻ mặt ôn hòa nói với Triệu Du Vân “Du Vân thể chất và Lâm cô nương thường ngày hiếm khi quang lâm hàn xá, hôm nay đồng thời tới chơi, chính là vinh hạnh to lớn của lão phu. Lão phu đã sai người chuẩn bị rượu và thức ăn ở trong viện để khoản đãi nhị vị, mời nhị vị tới thưởng thức, theo lão phu tới đó đi.”

“Ngài thực sự là quá khách khí.”

“Cha!” Mộ Dung Thanh Vũ hỏi ừ xù “Còn con thì sao ạ?”

Mộ Dung Phi nhướng mày, nghiêm khắc nói “Ăn ăn ăn, con suốt ngày chỉ có biết ăn, hôm nay không có phần con!”

“”

Long Việt Bằng nhìn sắc mặt của Mộ Dung Thanh Vũ, biết hẳn lúc này rất muốn hỏi một câu ‘con rốt cuộc có phải do cha sinh ra không vậy nè’.

Thực là một kẻ đáng thương a...

Mộ Dung Phi dẫn Triệu Du Vân và Lâm Giác đi. Long Việt Bằng cũng không đi theo bọn họ, mà ở lại trước giường Mộ Dung Thanh Vũ.

Mộ Dung Thanh Vũ liếc liếc nam tử đứng bên giường, hỏi khó hiểu:

“Người còn đứng đây làm gì?”

“Ta lưu lại, là có chút việc muốn thương lượng với công tử.” Long Việt Bằng cười cao thâm.

“Ta với người có cái gì đáng thương lượng?” Mộ Dung Thanh Vũ nghi hoặc hỏi. Hắn cũng không quên hôm đó tới Triệu Gia nam nhân này đã khiến mình khó chịu thế nào, vậy nên khẩu khí tự nhiên cũng mang theo chút địch ý.

“Chúng ta giao dịch đi.” Long Việt Bằng nghiêng đầu nói “Ta giúp người giải quyết vấn đề Triệu Du Vân, người giúp ta giải quyết vấn đề Lâm Giác, thế nào?”

“Là sao?” Mộ Dung Thanh Vũ nhất thời chưa hiểu mô tê gì.

“Ôi dào... Không hiểu à?” Long Việt Bằng chậm rãi lắc đầu, giải thích “Nói đúng ra thì là, ta muốn Du Vân người muốn Lâm Giác, chúng ta hợp thành hai cặp, như vậy kết cục mọi người đều vui mừng, thật tốt.”

“Người...” Mộ Dung Thanh Vũ hiển nhiên là có chút hoảng sợ, há hốc miệng “Người... hóa ra là người thích... nam nhân?”

“Đúng, ta thích nam nhân.” Long Việt Bằng thản nhiên thừa nhận, lập tức phát hiện thân thể Mộ Dung Thanh Vũ đang bắt đầu run, quần chặt chẽ hơn, không khỏi cười lên khanh khách “Yên tâm... với loại như người ta không có hứng thú đâu.”

“Nhưng, nhưng... người định làm Triệu Du Vân yêu người như thế nào?”

“Cái này ta tự nhiên sẽ có biện pháp.” Long Việt Bằng nhún nhún vai “Huống hồ Du Vân cũng không có cảm tình đặc biệt gì với Lâm Giác.”

“Thật không...?”

“Ân. Nhưng hiện tại trọng điểm là Lâm Giác cứ quần chặt lấy Du Vân không tha.” Long Việt Bằng than thở “Thanh Vũ lão đệ a, cái này cần người nỗ lực hơn đấy.”

“Nhưng... Lâm tiểu thư hình như rất ghét ta...” Mộ Dung Thanh Vũ sầu não nói.

Xem ra tiểu tử này cũng tự mình biết mình mà...

“Không sao, không phải hôm nay Lâm Giác chủ động tới thăm người sao? Đây là bước ngoặt trong mối quan hệ của các người a...” Long Việt Bằng nói khá tự tin “Ta dạy cho người mấy chiêu, đảm bảo Lâm Giác sẽ một lòng với người.”

“Thật sao?!” Bệnh nhân trên giường nhất thời hai mắt sáng ngời, cả người có vẻ bùng bùng khí thế.

Long Việt Bằng gật đầu, đi thong thả vài bước trong phòng, giả vờ bí mật nói:

“Đó là một chiêu tốc chiến tốc thắng mà... chính là...”

“Là cái gì?”

“Hạ được Lâm Giác, sau đó hai người các người gạo nấu thành cơm, đến lúc đó nàng ta chắc chắn sẽ một lòng vì người.”

Mộ Dung Thanh Vũ nghe xong mục trừng khẩu ngữ, mặt chợt đỏ quạch, liều mạng lắc tay:

“Không được không được! Nếu làm vậy, Lâm tiểu thư sẽ hận ta cả đời! Ta cũng sẽ suốt đời phỉ nhổ bản thân! Làm một nhân sĩ chính phái, sao có thể sử dụng ba cái thủ đoạn hạ lưu để bức bách nàng theo ý mình được...”

“Được rồi được rồi...” Long Việt Bằng vội ngắt lời thao thao bất tuyệt của đối phương, trong lòng thầm bắt măn ‘Đúng là bảo bảo ngoan ngoan’.

“Người đã không muốn dùng chiêu này, vậy chỉ còn cách cố gắng. Người phải biết rằng ai cũng có lòng thích hư vinh, tâm hư vinh của Lâm Giác lại càng lớn so với người thường, vậy nên người phải thường xuyên ca ngợi nàng, lấy lòng nàng, thỏa mãn tâm hư vinh của nàng, đây là mấu chốt để thành công.”

Mộ Dung Thanh Vũ có chút tin lời Long Việt Bằng, gật lia lịa như gà mổ thóc.

“Bất luận Lâm Giác đối với người thế nào, người cũng phải đề cao tinh thần một không sợ khổ, hai không sợ chết. Bất cứ lúc nào, vô luận ở đâu, đều phải cho nàng ấn tượng người rất đáng tin cậy. Lúc nàng buồn chán thì cùng nàng nói chuyện phiếm, lúc nàng vui vẻ thì vui cho nàng, lúc nàng bất lực thì giúp đỡ, lúc nàng lạnh thì khoác thêm áo, lúc nàng khóc thì an ủi, lúc nàng tức giận thì cho nàng trút giận, lúc nàng mắng chửi tuyệt không cãi lại, lúc nàng đánh người người phải để mặc nàng đánh, lúc nàng muốn giết người thì tự mình chấm dứt... A, không, nhầm nhầm. Nói chung, dù là thái độ của nàng với người có tệ tới mức nào, người cũng phải vững tin ‘núi xanh còn không sợ không có củi đốt’, người cũng phải tin vào đạo lý lâu ngày nhất định có thể sinh tình cảm... nhớ kỹ, nam nhân quan trọng nhất không phải là mặt, mà là tâm.”

“Là tâm...?” Mộ Dung Thanh Vũ như thể thấy được ánh rạng đông trong đêm tối.

“Đúng, là tâm.” Long Việt Bằng khẳng định lại những lời này. Tuy rằng trong đầu y lại nghĩ là “Nam nhân quan trọng nhất cũng không phải là mặt, mà là tiền.”

“Người là nói... Ta chỉ cần làm theo lời người bảo, nhất định sẽ thành công?” Mộ Dung Thanh Vũ đến giọng cũng bắt đầu run rẩy.

“Đúng!”

“Nhạc quần gia... Hôm nay ta mới phát hiện, người là thần do ông trời phái xuống cứu vớt ta a...” Mộ Dung Thanh Vũ kích động khác thường, giống như ngày mai là lấy được Lâm giác, không quản thân thể suy yếu bò xuống giường ôm chặt lấy Long Việt Bằng.

“Rất cuộc... rất cuộc cũng có người hiểu ta... có thể giúp ta rồi...” Nói xong, hắn còn khóc rống lên.

Ai... xem ra thường ngày bị Lâm Giác làm cho ủy khuất nhiều lắm, hắn dù sao cũng chỉ là một hài tử sức chống đỡ không cao...

“Ngoan, ngoan.” Long Việt Bằng như thể dỗ tiểu hài tử, vỗ nhẹ lưng đối phương, an ủi “Tất cả rồi sẽ tốt đẹp thôi.”

Mặt khác, Triệu Du Vân mãi không thấy Long Việt Bằng tới, cảm thấy rất kỳ quái, quay lại phòng Mộ Dung Thanh Vũ để tìm, không ngờ vừa bước vào phòng liền thấy hình ảnh Mộ Dung Thanh Vũ và Long Việt Bằng đang dính lấy nhau.

Trong ngực bắt đầu nảy sinh cảm giác khác thường. Triệu Du Vân không quấy rầy bọn họ, mà im lặng lui ra.

Đó rất cuộc là... có chuyện gì xảy ra?

28. Chương 28

Bà bà tri kỷ

Triệu Du Vân vốn không nói nhiều, lúc này đi cùng đường, lại càng trầm mặc như một tảng đá, khiến Long Việt Bằng giống như sờ không tới đầu trượng nhị hòa thượng.

(hòa thượng cao một trượng hai thước ~ 4m(?), nên không sờ tới đầu được, để ám chỉ việc không nắm bắt được đối phương nghĩ gì)

“Người làm sao vậy, Du Vân?”

“...”

“Thân thể khó chịu à?”

“...”

“Có phải vừa nãy ở yến hội xảy ra chuyện gì hay không?”

“...”

Bị đáp lại bằng yên lặng liên tiếp, Long Việt Bằng kiến nghị một cách đơn giản:

“Nếu như người không muốn nói, vậy chỉ dùng gạt đầu và lắc đầu để đáp lại, thế nào?”

“...”

“...”

Thấy đối phương một điểm cũng không phối hợp, Long Việt Bằng cũng đành bất đắc dĩ buông tha. Y thở dài một tiếng, nói “Đợi tới khi người muốn nói, ta sẽ hỏi lại, được không?”

Đợi về đến nhà xong, Triệu Du Vân vẫn không có ý định mở miệng. Cùng lúc đó, cũng không biểu thị muốn ăn hay là buồn ngủ, chỉ ngơ ngác thất thần ngồi trong phòng.

Long Việt Bằng thấy hần bỗng nhiên thành như vậy, ngực lo lắng, trong đầu loạn hết cả lên không ngừng suy đoán, cuối cùng y dường như bình tĩnh đại ngộ, vỗ đầu đứng dậy:

“Ta biết rồi! Nhất định là nữ nhân Lâm Giác kia làm gì đó với người!”

Triệu Du Vân cũng dùng ánh mắt đầy ngạc nhiên nhìn y.

“Người yên tâm đi, Du Vân. Ta sẽ đi tìm nàng ta ngay để tính sổ.” Long Việt Bằng thần tình nghiêm túc đang muốn lao ra cửa, đột nhiên góc áo bị Triệu Du Vân kéo lại.

Triệu Du Vân mê hoặc mà nhìn y, nhẹ nhàng lắc đầu.

“Du Vân... người muốn nói là ‘không sao’ hay là ‘không phải như thế’?”

“Không phải như thế...”

Triệu Du Vân khẽ động khóe miệng, cuối cùng khó khăn thốt ra vài chữ.

Long Việt Bằng nhất thời đại hỉ:

“Trời ạ, người rốt cuộc cũng nói rồi. Ta còn tưởng Mộ Dung Phi đã hạ độc người, khiến người mất tiếng...”

Triệu Du Vân nghe xong câu vui đùa này, thỉnh linh cau mày cũng không cười, chỉ nhẹ nhàng hỏi một câu “Người... sẽ rời khỏi Triệu gia sao?”

“Ta đi? Vì sao phải đi?” Long Việt Bằng nghe hần nói mà cảm thấy kỳ quái.

“Người sẽ tới Mộ Dung gia làm việc sao?” Triệu Du Vân lại hỏi.

“Ta vì sao lại muốn tới Mộ Dung gia làm việc?”

“Thật không... Vậy là tốt rồi.”

Nghe xong câu trả lời của y, Triệu Du Vân an tâm thở dài một hơi.

Long Việt Bằng thấy dáng vẻ Triệu Du Vân khác thường, khẳng định là đã xảy ra chuyện gì, ngữ khí ôn nhu hỏi:

“Du Vân, người rốt cuộc làm sao vậy?”

“Không có việc gì.” Triệu Du Vân nói nhàn nhạt “Ta chỉ là có chút lo lắng người sẽ rời khỏi cái nhà này.”

“Ta sao lại phải bỏ đi?” Long Việt Bằng cười yếu ớt “Ở đây còn có thứ ta lưu luyến, sao có thể đi được.”

“Thứ gì vậy...?”

“Người.”

“Ta...?” Hơi bị kinh ngạc.

“Đúng.” Long Việt Bằng nhìn hẩn thật sâu, nhẹ nhàng nói “Bởi vì ta thích người.”

Đêm đó, ánh trăng như nước. Triệu Du Vân hoàn toàn không thấy buồn ngủ, một mình ngồi ở lương đình trong hậu viện.

“Du Vân, đã trễ thế này rồi còn đang phiền não cái gì vậy?” Giọng trù nương truyền tới từ phía sau “Còn chưa ngủ sao?”

“Không ngủ được.” Triệu Du Vân hơi quay đầu lại nói “Không phải bà cũng không ngủ sao?”

“Ta mới dọn dẹp xong.” Trù nương cười nói “Thật hiếm có a, Nhạc quản gia sau khi trở về, không phải mỗi ngày cháu đều ngủ rất ngon sao?”

“Không biết nữa.” Triệu Du Vân trả lời mất tự nhiên.

“Tiểu Vân, có phải cháu có tâm sự gì không?” Trù nương ngồi xuống bên cạnh Triệu Du Vân “Có tâm sự thì nói ra nghìn vạn lần đừng giấu nhem trong lòng, nói ra nghe chút xem nào, nói không chừng ta có thể giúp cháu giải quyết?”

“Không có gì... chỉ là thấy có chút kỳ quái thôi ạ.”

“Chuyện gì kỳ quái?”

Triệu Du Vân có chút khó mở miệng, dừng lại một hồi, rốt cuộc nói “Bà nói xem... nam nhân với nam nhân... cũng có thể cùng một chỗ sao?”

Trù nương sững sốt một chút, bật cười nói “Đương nhiên.”

Triệu Du Vân thấy bà đáp quá dễ dàng, biểu tình không được tự nhiên hỏi “Thế nhưng, như thế không phải rất kỳ quái sao?”

“Có cái gì kỳ quái chứ?... A, ta hiểu rồi, cho tới bây giờ không ai dạy cháu việc này, cũng khó trách trong đầu cháu có quan niệm như vậy...” Trù nương đã lý giải, nói “Có điều Du Vân a, sao cháu lại hỏi vấn đề này vậy? Chẳng lẽ có liên quan tới Nhạc quản gia?”

“...”

“Hắc hắc, ta đoán trúng rồi hử?” Trù nương thấy hẩn trầm mặc không lên tiếng, trong lòng đã có cân nhắc “Thế nào, hẩn nói thẳng với cháu rồi? Nói rằng hẩn thích cháu?”

“...Sao bà lại biết?” Triệu Du Vân âm thầm lấy làm kinh hãi.

“Ta sao lại biết không phải là điểm quan trọng, then chốt là bản thân cháu thấy thế nào.”

“Cháu hay nhìn thấy hắc và nam nhân... có hành động thân mật.” Triệu Du Vân nói áp ứng “Lần trước ở cửa, hắc và vị quý công tử kia, còn ngày hôm nay ở Mộ Dung gia, hắc và Mộ Dung Thanh Vũ... vừa rồi hắc còn nói hắc thích cháu...”

“Du Vân a, thấy Nhạc quản gia thân mật với người khác, trong lòng cháu có thấy khó chịu hay không?”

“Có chút... là lạ. Rất lo lắng hắc sẽ rời khỏi cái nhà này, tới nơi của những người khác...”

“Vậy tức là cháu sợ hắc sẽ bỏ cháu lại?” Trù nương mỉm cười nói.

“Cháu...”

“Du Vân, cháu nghe ta nói nè. Hiện tại cháu phải bỏ qua hôn ước với Giác Nhi, bỏ qua tất cả thân phận cùng lập trường, tử mĩ ngẫm lại cảm giác của cháu đối với Tiểu Nhạc.”

“Hắc rất kỳ lạ, có thể ở tình huống tồi tệ nhất phát huy sức mạnh thần kỳ... Trong lúc bất tri bất giác, mọi người ở cái nhà này, đều bắt đầu ỷ lại vào hắc.” Triệu Du Vân hơi rũ mắt xuống “Cháu nghĩ càng hiểu hắc... Đồng thời, cháu không muốn để hắc đi. Nếu không thì nói là, cháu thực sự không biết nên tiếp tục thế nào...”

“Đúng vậy... Ta cũng vẫn nghĩ Tiểu Nhạc không phải người thường, nhưng hắc nếu chọn trở thành một phần của nhà chúng ta, ta đây cũng không nguyện đi sâu truy cứu hắc là ai.” Trù nương nói “Có lẽ có một ngày nào đó, hắc sẽ chủ động nói cho chúng ta biết chẳng.”

“Ừm...”

“Vậy nên, hãy hảo hảo ngẫm lại đi, Du Vân.” Trù nương đứng dậy, xoa xoa đầu Triệu Du Vân “Đợi tới lúc cháu hiểu rõ, tất cả sẽ tốt đẹp hơn.”

Long Việt Băng thực sự không biết nên dùng cái dạng từ ngữ gì để hình dung tên Mộ Dung Thanh Vũ này... Hắc hôm nay không biết tặng hoa gì cho Lâm Giác, đưa tới cả một đàn ong mật, ngày mai tới cửa nhà họ Lâm nằm vùng, bị quan binh tưởng là kẻ trộm bắt đem đi, hôm sau nữa xuất hiện lúc Lâm Giác bị quấy rối, lại bị Lâm Giác nhảm cho ăn đập... Cuối cùng đành phải mang vẻ đầy thương cảm chạy tới trước mặt Long Việt Băng khóc lóc kể lể.

Đường ái tình của Mộ Dung Thanh Vũ... vẫn dài dằng dặc như cũ a.

Có điều, có một việc khiến Long Việt Băng rất cao hứng, Triệu Du Vân cuối cùng cũng hoàn toàn khôi phục bình thường, hơn nữa mấy ngày nay còn thi thoảng quay ra cười với y.

Tuy rằng Long Việt Băng không hiểu lắm vì sao biểu tình của Triệu Du Vân đột nhiên lại trở nên phong phú như vậy, nhưng mỗi ngày có mỹ nhân quay ra nhìn mình cười, thật sự là điều rất may mắn trong đời a.

“Du Vân~”

“Gì vậy?”

“Tâm tình người hình như không tệ đi?”

“Hoàn hảo.”

“Ngày hôm đó lời ta nói không làm người kích động sao?”

“Lời nào?” Triệu Du Vân mỉm cười “Ta đã quên rồi.”

“A...!”

Long Việt Băng nhất thời sửng sốt, đột nhiên có cảm giác thất bại.

Triệu Du Vân thấy y một vẻ mờ mịt, không khỏi cười thành tiếng:

“Gạt người thôi, những lời như vậy ta đương nhiên sẽ không quên.”

“Du Vân...”

Trời ạ... Đây là ảo giác sao...? Mỹ nhân đầu gối của y từ lúc nào... lại học được cách nói giỡn?

“Nãi nãi nói muốn ta hảo hảo ngắm lại, vậy nên trước khi hiểu rõ, ta sẽ không có bất cứ câu trả lời thuyết phục nào.”

“Chờ chút...” Long Việt Băng nghe được từ không ngờ tới, nghi hoặc hỏi “Nãi nãi người... là ai?”

“Ta chưa nói với người sao?” Triệu Du Vân kỳ quái nói “Trù nương chính là tổ mẫu của ta mà.”

“...”

Sau một lát

“Cái gì?! Người nói Tiểu Hoa... Tiểu Hoa bà là tổ mẫu của người?!”

“Đúng vậy. Với tình trạng nhà chúng ta như vậy, đâu mời nổi người ngoài tới làm đầu bếp.”

“Vây vây vây vây vây... tên thật của Tiểu Hoa không phải là...”

“Lâm Tương.” Triệu Du Vân trả lời “Tiểu Hoa là nhũ danh của bà.”

Lâm Tương... Tổ mẫu của Triệu Du Vân, từng là mỹ nữ một thời trong chốn võ lâm, là a di của chủ Lâm gia hiện thời – Lâm Hoàn...

Hèn gì trù nương từng nói, trước đây bà là một nhánh hoa...

“Trời ạ...”

Long Việt Băng lại một lần nữa bị cái nhà này kích động.

29. Chương 29

Sơn vũ dục lai phong mãn lâu

(ám chỉ không khí căng thẳng trước khi xảy ra biến động lớn)

Mùa đông hàn lãnh vừa qua, nghênh đón mùa xuân của năm thứ hai. Long Việt Băng đã ở Triệu gia làm quản gia được nửa năm, hưởng thụ những ngày vui sướng trước đây chưa từng có, dần dần không cảm thấy thời gian trôi qua.

Phải nói rằng, nếu như sự kiện đó không phát sinh, mọi người ở Triệu gia bao gồm cả Triệu Du Vân có khi đều quên cuộc sống cũng không phải là tuyệt đối bình an... Vậy nên lúc này xảy ra chuyện đó, nhắc nhở bọn họ mỗi người đều trong tình trạng không thể yên ổn.

Long Việt Băng nhớ rõ mình cũng từng có suy nghĩ như thế này – Triệu Du Vân và Lâm gia liệu có phải là xung khắc nhau gì đó hay không? Từ khi bản thân tới cái nhà này, thường xuyên thấy Triệu Du Vân phải hao tâm tổn trí vì việc của Lâm gia. Hiện tại xem ra, có thể là bởi vì Lâm gia kiểu gì cũng gặp phải kiếp nạn này...

Lâm Hoàn – phụ thân của Lâm Giác đã chết.

Cũng không phải tự sát, không phải tai nạn ngoài ý muốn, không phải bệnh cấp tính, mà là bị người khác giết ngay tại nhà.

Chủ nhà một đại danh môn đột nhiên chết, không cần phải nghi ngờ gì nữa chính là việc làm dậy lên sóng to gió lớn trong chốn võ lâm. Lâm Giác tận mắt thấy tử trạng của phụ thân, ngất xỉu tại chỗ, Mộ Dung Phi tự thân xuất mã, mang đệ tử tới làm hậu sự, Triệu Du Vân càng cảm thấy trách nhiệm của mình trọng đại, liên tục vài ngày lưu lại Lâm gia, các môn phái nhân sĩ trong chốn võ lâm đều tới diếu niệm... Đồng thời, các lời đồn về nguyên nhân Lâm Hoàn chết cũng nổi lên khắp nơi, trong lúc nhất thời, thiên hạ đại loạn.

Ngày hôm đó, lúc Triệu Du Vân và Long Việt Băng nhận được tin tức chạy tới Lâm gia, nhìn thấy khung cảnh là như thế này.

Lâm Hoàn bị đặt nằm thẳng trên giường, tóc tán loạn, môi xanh tím, trên quần áo loang lổ vết máu. Hai mắt ông mở to cực đại, dường như trước khi chết bị cái gì kích thích, không thể nhắm mắt.

Long Việt Bằng theo Triệu Du Vân tiến lên, tỉ mỉ kiểm tra thi thể Lâm Hoàn, sau đó đăm chiêu lùi ra.

Mộ Dung Phi phụ trách khám nghiệm tử thi, thở dài, vỗ vai Triệu Du Vân nói:

“Lâm Huynh là tựa vào bên tường rồi chết, đáng về chết sao mà thê thảm...”

“Lâm thế bá chết như thế nào?”

“Ông bị trúng một chưởng, tắt thở tại chỗ.”

“Lâm thế bá võ công rất mạnh, sao lại bị một chưởng mà mất mạng?” Triệu Du Vân hỏi nghi hoặc.

“Lâm huynh bị đứt hết các đại kinh mạch, toàn thân tản mát ra một luồng khí âm hàn... chắc là trúng phải...”

“U Huyền thần chưởng??!” Triệu Du Vân thần sắc ngưng trọng tiếp nhận lời của Mộ Dung Phi “Võ công độc môn của Nguyệt Linh giáo...”

“Đúng.” Mộ Dung Phi bắt đầu gật đầu “Ngoại trừ chiêu đó ra, ta cũng không nghĩ tới được chiêu thức nào ác độc hơn.”

“Người ma giáo làm cách nào lên được vào Lâm gia? Không có ai phát hiện ra sao?”

“Là Hoa Liên Sinh... Nhất định là hắn làm...” Lâm gia nhị phu nhân Tư Cúc không để ý nước mắt đang chảy ròng ròng, nghẹn ngào lên án “Tối hôm qua hắn lên vào nhà trộm bí kíp độc môn tâm pháp của bốn gia... còn giết lão gia!”

“Hoa Liên Sinh?” Triệu Du Vân lẫn Long Việt Bằng đều ngây ngẩn cả người, “Sao có thể là hắn? Sao hắn lại biết võ công ma giáo?”

“Kết luận sơ bộ là Hoa Liên Sinh cấu kết với Nguyệt Linh giáo, nghe lệnh Nguyệt Linh giáo, cho nên mới tới Lâm gia tác quái.” Mộ Dung Phi đem một đóa hoa sen bằng đồng cho Triệu Du Vân “Đây là đệ tử phát hiện trong thư khố (kho sách), đồng thời cũng phát hiện không thấy bí kíp đâu, nếu không, chúng ta cũng sẽ không hoài nghi Hoa Liên Sinh kia.”

Hoa Liên Sinh là thần thủ (thần trộm :-“) nổi tiếng giang hồ, khinh công rất tốt, hành tung quỷ bí. Hắn ra tay với tư tàng bí kíp của các đại môn phái, sự thành rồi chắc chắn sẽ như thể thị uy mà lưu lại một đóa hoa sen đồng, các chưởng môn môn phái bình thường tức đến nhảy dựng lên, nhưng trước sau vẫn không có biện pháp nào.

Long Việt Bằng từng gặp Hoa Liên Sinh, bởi vì Hoa Liên Sinh cũng từng tới viếng-thăm Triệu gia. Chỉ tiếc lần đó vận khí của hắn không tốt lắm, bị Long Việt Bằng và Tiểu Hoa đồng thời bắt gặp, sau đó Long Việt Bằng lại ở Thúy Ngọc lâu của Triệu gia nhận ra hắn, hai người còn uống với nhau mấy chén, thảo luận một hồi cuộc sống của tiểu thủ thời nay có tốt đẹp hay không... Long Việt Bằng có lẽ là người duy nhất trong chốn giang hồ gặp Hoa Liên Sinh hai lần. Đương nhiên, việc này Triệu Du Vân không biết.

Lẽ nào Hoa Liên Sinh thực sự cùng Nguyệt Linh giáo cấu kết... Mà hắn vì sao lại phải động thủ với Lâm Hoàn trước nhỉ?

“Nguyệt, Linh, giáo!” Tư Cúc rơi nước mắt, oán hận gằn từng chữ “Không tiêu diệt các người triệt để, khó mà ăn nói với lão gia trên trời!”

“Nguyệt Linh giáo và Lâm gia, còn có Mộ Dung gia ta đều đã kết hạ huyết hải thâm thù.” Mộ Dung Phi xoay người, biểu tình ngưng trọng nhìn Triệu Du Vân “Tuy rằng hiện tại đã phái người lùng bắt Hoa Liên Sinh ở khắp thành, nhưng vẫn mong minh chủ hãy lo lắng thật tốt, giờ đây có phải đã tới mức phải có hành động đối với Nguyệt Linh giáo rồi hay không.”

Triệu Du Vân suy ngẫm trong chốc lát, ngừng đầu nói “Mấy ngày sau, ta chắc chắn sẽ dành cho các vị câu trả lời thuyết phục.”

Bầu không khí trong linh đường một vẻ trang nghiêm, chỉ nghe thấy tiếng khóc nức nở, khói hương chậm rãi bay lên, cuối cùng tiêu thất trong không trung. Lâm Hoàn lúc còn sống đức cao vọng trọng, ông ra đi có thể nói là một sự đả kích trầm trọng đối với rất nhiều người, mỗi một người đang ở linh đường lúc này đều cảm thấy bị thống cường liệt không gì sánh được.

Lâm gia chính phu nhân Hồng Diệp đang quỳ gối trước linh vị đốt tiền giấy, mấy năm nay ăn chay niệm Phật không màng thế sự, tình cảm với Lâm Hoàn cũng không sâu sắc, nhưng khi biết được chuyện này cũng không tự chủ được mà trở nên ngây ngẩn. Về phần nhị phu nhân Tư Cúc nhận được nhiều sự sủng ái của Lâm Hoàn hơn thì đã khóc khô cả hai mắt, mấy lần ngất xỉu trước linh đường.

Lâm Giác và Mộ Dung Thanh Vũ cùng quỳ một bên, nhân thần trống rỗng mà mờ mịt, hiển nhiên hoàn toàn vô pháp tiếp thu sự thực.

Triệu Du Vân trong lòng khó chịu xiết chặt nắm tay, thấp giọng lập lời thề ‘chắc chắn phải cho Lâm gia một thuyết pháp’.

Nhìn tình hình đó, Long Việt Bằng lòng còn nghi ngờ cũng nhẹ giọng khuyên nhủ.

“Du Vân... người bình tĩnh một chút, đồng thời người phải tỉnh táo lại. Nếu quá vội vàng xao động, sự tình sẽ phát triển theo hướng không thể khống chế nổi...”

“Ý của người là...?” Triệu Du Vân có chút khó hiểu quay đầu lại.

“Ta nghĩ việc này còn phải đợi điều tra.”

“Điều tra cái gì? Hoa Liên Sinh?”

“Đúng...” Long Việt Bằng gật đầu “Hắn bị tình nghi nhất, vậy nên chuyện hắn biết cũng nhiều nhất.”

“Ta cũng minh bạch.” Triệu Du Vân nhíu mày “Thế nhưng Hoa Liên Sinh xuất quỷ nhập thần, muốn lòng bất hủ đúng là không dễ, càng không cần phải nói đến chuyện bất hủ khai ra...”

Thấy Long Việt Bằng lặng yên không nói gì thêm, Triệu Du Vân nghi hoặc hỏi:

“Chẳng lẽ... người cho rằng Hoa Liên Sinh vô tội?”

“Àn.” Long Việt Bằng hơi gật đầu.

“Hiện tại mọi điều kiện bất lợi đều nhằm vào hắn, người có chứng cứ gì khác chứng minh hắn vô tội?”

“...Xin lỗi, Du Vân.” Long Việt Bằng ngẩng đầu, nhẹ nhàng nói “Ta không thể nói.”

“Người...”

“Nếu bây giờ ta nói, người đại khái sẽ không còn sức lực để xen vào chuyện của Lâm gia nữa.” mà có lẽ sẽ đem ta đuổi ra khỏi nhà trước.

“Vì sao?”

“Ta không thể nói.”

“Người rốt cuộc là ai?”

“Ta không thể nói.”

“Tùy người thôi!!!” Sự kiên trì của Triệu Du Vân dù sao cũng có hạn, trừng mắt với y nói “Ta hiện tại không rảnh quan tâm tới người, ta phải đi bàn bạc đối sách.”

Nói xong, xoay người bỏ đi.

“Du Vân a... Ta thực sự không thể nói a.” Long Việt Bằng nhìn bóng lưng của Triệu Du Vân, cười khổ “Nếu như ta nói với người, Hoa Liên Sinh là bằng hữu của ta, người sẽ có cảm tưởng thế nào? Nếu như ta nói cho người... Lâm Hoàn trước khi chết rất có khả năng bị người ta hạ một loại độc được vô sắc vô vị, người sẽ có cảm tưởng thế nào? ...Nếu ta nói với người... đánh trúng Lâm Hoàn cũng không phải U Huyền thân chương chính tông... người sẽ có cảm tưởng thế nào?”

30. Chương 30

Nhật được một đại cầu về nhà

Long Việt Bằng không thể đi quấy rối Triệu Du Vân đang cùng quần hùng vô lâm thương thảo đại kế, vì vậy về nhà một mình.

Ba ngày không về, trong nhà vẫn yên bình như cũ, phó dịch đều làm việc thuộc bổn phận, trù nương đang ở trù phòng vung dao phay phập phập.

Cảnh tượng an tĩnh tường hòa như vậy, có thể một ngày nào đó sẽ biến mất hay không?

Bất luận thế nào, cũng phải bảo vệ tất cả trước mắt... Không thể để có chút nhân tố không yên bình nào tới phá hủy cuộc sống tươi đẹp này.

Long Việt Bằng cười nhẹ, càng thêm kiên định vào niềm tin của mình.

Cửa ‘chỉ nha’ một tiếng mở ra, trù nương bưng một chén thuốc đi ra.

“Tiểu Hoa.”

Tuy rằng đã biết thân phận của đối phương, nhưng Lâm Tương cũng không yêu cầu Long Việt Bằng bỏ cách xưng hô với bà.

“Ai nha... Tiểu Nhạc.” Trù nương nghe thấy tiếng Long Việt Bằng thì sửng sốt một chút, kinh ngạc xoay người “Sao người đã về rồi?”

“Không còn việc của ta nữa, vậy nên đương nhiên phải về.” Long Việt Bằng nhìn chằm chằm chén thuốc trong tay bà, mỉm cười hỏi “Bà đi đưa cho lão gia à?”

“A... ừm.”

Trù nương gạt đầu, sau đó chuyển hướng trọng tâm câu chuyện một cách không tự nhiên.

“Vậy... tình huống bên kia ra sao rồi?”

Long Việt Bằng lắc đầu nói “Chẳng thế nào cả... loạn hết cả lên. Nói vậy chắc bà cũng nghe nói, tất cả mọi người đều đang vì vấn đề đuổi bắt Hoa Liên Sinh và thảo phạt ma giáo mà không ngừng tranh luận.”

“Ai...” Trù nương thở dài “Thành thật mà nói... Tuy rằng cái chết của Hoàn Nhi khiến ta rất thương tâm, thế nhưng ta căn bản không tin hẳn là bị Hoa Liên Sinh giết.”

“Bà không tin?” Long Việt Bằng hơi lên giọng “Ta cũng cho rằng không phải Hoa Liên Sinh làm.”

“Tiểu Nhạc... người tới đây.”

Trù nương suy nghĩ một chút, kéo Long Việt Bằng vội vã đi tới một góc không người.

“Có chuyện gì vậy?”

Trù nương dừng bước, nhẹ giọng hỏi:

“Người có biết y thuật không?”

“Không quá hiểu... Làm sao vậy?”

Trù nương nghe câu trả lời của y xong, gương mặt tràn ngập chờ mong nhất thời trở nên khá thất vọng “Vậy nên làm sao bây giờ... Cũng không thể ra ngoài tùy tiện tìm một thầy thuốc.”

Long Việt Bằng thấy bà phiền não như vậy, phi thường nghi hoặc mà hỏi thăm “Tiểu Hoa, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”

Trù nương dè dặt giọng, thần bí nói “Tiểu Nhạc... người biết ta đang chuẩn bị đưa thuốc cho ai không?”

Long Việt Bằng thoáng sinh ra một loại dự cảm kỳ lạ.

“Là ai?”

“Là Hoa Liên Sinh, hắn hiện tại đang ở ngay trong nhà chúng ta.” Trù nương trả lời thập phần trấn định.

“Trời...” Long Việt Bằng bị sự thực kinh người này làm cho càng hoảng sợ “Hắn là... làm thế nào để tới được đây?”

“Cái đêm mưa mà Hoàn Nhi bị giết, ta đi mua đồ ở ngoài về, phát hiện hắn chập vật ngã ở cửa sau. Ta liếc mắt liền nhận ra hắn là Hoa Liên Sinh, nghĩ thầm hắn có lẽ là bị kẻ thù gây thương tích, vì vậy liền đưa hắn vào nhà giấu...”

“Vì sao bà không nói cho Du Vân?”

“Tuy rằng lúc đó ta cũng không biết Hoàn Nhi đã chết, càng không biết Hoa Liên Sinh là nghi phạm sát hại Hoàn Nhi, nhưng hắn dù sao cũng là một kẻ trộm nổi tiếng giang hồ a. Du Vân nếu biết hắn ở trong nhà, không khéo đem hắn ra tử hình tại chỗ... Người nói xem ta làm sao còn dám nói cho Du Vân?”

“Tiểu Hoa... Tiểu Hoa...” Long Việt Bằng khó có thể ức chế nội tâm kích động, nắm vai trù nương kêu lên “Tiểu Hoa... ta yêu bà cực kỳ! Bà làm ra một quyết định sáng suốt lắm đó!”

“Đáng ghét à... Tiểu Nhạc người sao có thể nói thế, ha ha ha...”

Long Việt Bằng thở phào một hơi nói “Chỉ cần Hoa Liên Sinh ở đây, tất cả sự tình đều có thể giải quyết... Mau mang ta đi xem hắn đi, ta có rất nhiều vấn đề muốn hỏi.”

“Được...” Trù nương gật đầu đáp ứng “Có điều Tiểu Nhạc a, có chuyện ta phải nhắc nhở người trước á.”

“Chuyện gì?”

“Hoa Liên Sinh đã bị đánh trọng thương, đến giờ vẫn hôn mê bất tỉnh... Vậy nên hắn đương nhiên là không thể nói chuyện...”

“...”

Sau một lát, Long Việt Bằng gặp được Hoa Liên Sinh trong tiểu sài phòng ở hậu viện, hắn nằm ở trên một giường ván gỗ đơn giản, hai mắt nhắm nghiền.

“Hắn hiện tại tuy rằng chưa chết... Nhưng phỏng chừng cũng sắp.” Trù nương thở dài một hơi “Chúng ta phải nhanh chóng đi tìm một đại phu tốt cho hắn.”

“Tiểu Hoa...” Lặng yên hồi lâu, Long Việt Bằng mở miệng nói “Ta thực bội phục bà...”

“Vì sao?”

“Hoa Liên Sinh kia đã bị đánh thành trông như đầu heo rồi, vậy mà bà liếc mắt liền có thể nhận ra hắn là ai...”

“Ha ha ha ha...”

Long Việt Bằng một bên cúi người xuống, tỉ mỉ kiểm tra thương thế của Hoa Liên Sinh, một bên không kìm được mà ai thán:

“Chắc... Hoa Sinh huynh thân thấu tiêu sái lỗi lạc của chúng ta a... Sao người lại rơi vào tình cảnh này vậy...”

Xem ra người trên giường quả nhiên là thần trí mơ hồ... Hoa Liên Sinh trong dĩ vãng nếu nghe Long Việt Bằng gọi hắn là ‘Hoa Sinh huynh’, cho dù là đang ngủ cũng bật dậy mắng nhiếc.

(Hoa liên sinh = Hoa sen nở :”> Còn hoa sinh là đậu phộng hay lạc :)) Buồn thay cho một cái tên tao nhã rơi vào miệng thói của anh Bằng)

“Ra tay cũng thật hung ác a...” Long Việt Bằng lẩm bẩm “Hắn và Lâm Hoàn hắn là bị cùng một người đả thương... chỉ là Lâm Hoàn lúc đó không có nội công hộ thể, còn hắn thì có thể giảm thiểu tương đối thương tổn của một chương đó với bản thân, cho nên mới chưa chết.”

“Tiểu Nhạc... Ý của ngươi là Hoàn Nhi hử...?”

“Lâm Hoàn nếu như không phải trúng độc khiến nội công tạm thời tan hết, ông ta hẳn là sẽ không dễ dàng chết như vậy. Chúng ta nhìn thấy thi thể Lâm Hoàn môi xanh tím, toàn thân tỏa ra khí âm hàn, nhìn như là bởi vì bị U Huyền thần chưởng đánh trúng, kì thực không phải... Đó là bệnh trạng khi trúng phải ‘Băng phệ’. Loại độc kỳ lạ này vô sắc vô vị, cũng sẽ không lưu lại lâu trong thân thể, cho dù khám nghiệm tử thi tỉ mỉ cũng chưa chắc sẽ tìm ra được... Thế nhưng, ai lại có được ‘Băng phệ’ hiểm có đó nhỉ...”

Thấy Long Việt Băng hầy còn lâm vào trầm tư, trù nường không nhịn được hỏi:

“Tiểu Nhạc... Vì sao ngươi lại biết rõ như vậy...?”

“Tiểu Hoa...” Long Việt Băng ngẩng đầu nói “Ta sở dĩ nói với bà những điều này, là bởi vì ta biết bà sẽ không đi sâu truy cứu vấn đề cá nhân của ta.”

“Vậy được rồi... Ta không hỏi nữa.” Trù nường lặng yên một hồi, lý giải gật đầu “Nói chung hiện tại việc cấp bách là phải tìm một đại phu đáng tin cậy cho Hoa Liên Sinh.”

“Chuyện này để ta làm, ta sẽ tìm đại phu tốt nhất tới.” Long Việt Băng mỉm cười.

Mục tiêu của Long Việt Băng, đương nhiên là phủ Thái thú

Ảnh Trạch thân yêu

~Đem đại phu ở bên cạnh người giỏi y thuật nhất điều kiện nhân phẩm tốt nhất mồm miệng kín đáo nhất chịu được đe dọa hiếp ám chỉ tới đây cho mượn dùng đi, thời gian mượn có lẽ khoảng từ vài ngày tới hơn mười ngày không biết được, làm ơn trong vòng nửa canh giờ phải đưa hàng tới cửa, cảm tạ, hôn một cái!

Thề rằng vĩnh viễn yêu ngươi – Tiểu Việt.

(*Nôn*)

Ngô Ảnh Trạch nhận được thư tay của Long Việt Băng cười đến lật ngửa ra sau, cười đủ xong, sảng khoái phát tay phân phó hạ nhân:

“Mau đưa Vương thái y tới Triệu gia, ông không muốn đi cũng phải tới đi.”

“Dạ.”

Hạ nhân lập tức làm theo. Vương thái y được Long Nhược Đình phái tới đây chiếu cố Ngô Ảnh Trạch sau lại bị Ngô Ảnh Trạch dễ dàng chuyển giao, cứ vậy không minh bạch mà đi tới Triệu gia.

Thế nhưng, Vương thái y trăm triệu lần cũng không ngờ vừa bước vào tiểu sài phòng của Triệu gia, ông lại thấy một người vốn tưởng rằng cả đời này sẽ không bao giờ gặp lại nữa.

Ác mộng của triều đại Long Việt Băng.

“Hoàng... Hoàng hoàng hoàng...” Ông khiếp sợ tới mức nói cũng không xong.

“Đại phu, ngươi hoảng hoảng cái gì a, có chuyện chậm rãi nói đừng gấp mà.” Long Việt Băng một tay vỗ vai gầy yếu của Vương thái y, sau đó đè thấp giọng âm hiểm cười “Vương thái y thân ái, đã lâu không gặp a... nếu như ngươi dám gọi một câu ‘hoàng thượng’, ta liền làm thịt ngươi.”

(hoàng với hoảng đọc giống nhau đó mah)

“Dạ... Dạ dạ dạ...”

“Dạ cái gì?” Trù nường ở một bên nghi hoặc hỏi.

“Cựu thần... Không không không, ta ta ta nhất định sẽ hảo hảo điều trị cho vị công tử này...”

Vương thái y đáng thương sợ đến mức sắp chảy nước mắt rồi.

31. Chương 31

Tín nhiệm và hoài nghi

Chẳng lẽ... người cho rằng Hoa Liên Sinh vô tội?

Ân.

Hiện tại mọi điều kiện bất lợi đều nhằm vào hần, người có chứng cứ gì khác chứng minh hần vô tội?

Xin lỗi, Du Vân. Ta không thể nói.

Từ sau khi Long Việt Bằng về nhà, đoạn đối thoại đó cứ không ngừng vang lên bên tai Triệu Du Vân. Người khác bởi vì cái chết của Lâm Hoàn, suốt ngày thảo luận về tung tích của Hoa Liên Sinh và những chuyện ác liệt của Nguyệt Linh giáo, đó rõ ràng là những phản ứng bình thường, nhưng Triệu Du Vân lại thấy phiền toái một cách kỳ lạ. Trong lòng Triệu Du Vân biết rõ, trước đây hần chưa bao giờ hoài nghi tiêu chuẩn thiện-ác và năng lực phán đoán của mình, nhưng ngay lúc này đây, hần lại bị dao động bởi những lời nói của Long Việt Bằng.

Chẳng lẽ... Người cho rằng Hoa Liên Sinh vô tội?

Ân.

Hần không có lý do gì để nghi ngờ nguyên nhân Lâm Hoàn chết. Nếu như hần hoài nghi, đó là không tín nhiệm Lâm gia và Mộ Dung gia, còn đi ngược lại với suy nghĩ của cộng đồng võ lâm quần hùng. Nhưng nếu như hần không nghi ngờ, vậy đó là hần không tin Long Việt Bằng...

Xin lỗi, Du Vân. Ta không thể nói.

Không thể nói...

Ngôn ngữ vô cùng đơn giản, nhân thần không thể nhìn thấu, rốt cuộc cất giấu bí mật ra sao? Vì sao không thể nói, vì sao không chịu nói chân tướng cho hần, vì sao luôn luôn dễ dàng có thể nắm giữ tất cả?

Có thể đó là phạm vi mà vĩnh viễn hần cũng không thể chạm đến... Thế nhưng dù nhiều dù ít cũng thấy, không cam lòng...

Vị quân gia thần kỳ nửa năm trước đột nhiên tới nhà hần, bắt tri bắt giác trở thành trụ cột trong nhà, trở thành hy vọng của toàn gia. Vị quân gia lúc nào cũng ở bên hần, luôn luôn hơi cười cười, dành cho hần sự quan tâm chu đáo.

Thanh âm êm tai lúc gọi tên hần, ngón tay ấm áp xoa mặt hần, đôi môi nóng bỏng hôn hần... Tất cả những thứ này đều có cảm giác đặc biệt chưa từng có.

Thế nhưng, chẳng phải rất trào phúng sao? Đối phương biết tất cả về hần, nhưng hần không biết chút nào về đối phương. Kỳ thực nếu như có thể, hần cũng muốn thử lý giải, cũng muốn thử tín nhiệm.

Lông mày Triệu Du Vân càng lúc càng nhíu chặt, tâm tư càng lúc càng loạn. Sau khi nghị sự kết thúc, hần là người đầu tiên đi ra ngoài.

Không khí thanh lãnh ứa vào mặt, Triệu Du Vân hô hấp thật sâu.

Váng đầu quá... Còn tiếp tục như vậy cũng không phải là cách, cái gì nên tới sớm muộn cũng sẽ tới. Võ lâm đại hội, liền xác định vào mừng tám đầu tháng sau đi...

“Thật không hổ là võ công độc môn của ma giáo a...”

“Nếu nội công đủ thâm hậu, hần là có thể bảo vệ tâm mạch.”

“Thế nhưng đến chủ nhà cũng không chống đỡ được, trên đời này còn được mấy người có thể hóa giải đây?”

“Chắc... Tiểu tử Hoa Liên Sinh kia cũng thật độc ác, tất cả mọi người đều bị thân phận của hần che mắt.”

Hai đệ tử Lâm gia đi ngang qua đã nghị luận như vậy.

Hoa Liên Sinh... đến nay hành tung bất minh.

Nếu như chiếu theo lời Long Việt Băng, người giết chết Lâm Hoàn không phải là Hoa Liên Sinh, vậy thì là ai đây?

Nói thật ra thì, trong lòng Triệu Du Vân không phải là không có chút nghi ngờ. Hẳn biết, Hoa Liên Sinh là một kỳ tài võ học, nắm giữ chiêu thức của mười mấy môn phái lớn nhỏ, thế nhưng nếu muốn hẳn trong lúc học gián đoạn các võ công khác lại thông hiểu được được tâm pháp của U Huyền thần chương, đạt được tới trình độ một chương đầy cao thủ vào chỗ chết, chỉ sợ là không có khả năng.

Vì vậy cái nghi vấn kia lại một lần nữa nổi lên trong lòng... Người giết Lâm Hoàn không phải là Hoa Liên Sinh, vậy thì là ai?

Mang theo nghi vấn trong lòng, Triệu Du Vân bắt tri bắt giác đã đi tới hậu viện của Lâm gia.

Hậu viện vắng vẻ, không có ai. Gió lạnh đầu xuân thổi qua cành cây và song cửa, sinh ra không khí điều hiu. Đường như theo đợt biến cố này kết thúc, sinh khí trong nhà cũng biến mất.

Triệu Du Vân đứng trước phòng ngủ của Lâm Hoàn, đây chính là địa điểm Lâm Hoàn chết. Tuy rằng gian phòng đã sớm được dọn dẹp, nhưng nếu như có thể phát hiện ra thêm cái gì...

Nghĩ tới đây, hắn nhẹ nhàng đẩy cửa ra.

“Triệu minh chủ, người ở đây làm gì?”

Một giọng nữ bỗng nhiên truyền tới từ phía sau.

Triệu Du Vân quay đầu lại, không chút nào chột dạ nhìn người vừa tới.

Chính phu nhân Hồng Diệp của Lâm gia, tuổi khoảng trên dưới bốn mươi, một thân bạch y, sắc mặt cũng tái nhợt tới không gì sánh được. Giọng bà đầy lãnh đạm, có loại cảm giác không giống con người.

Hồng Diệp tuy là thân sinh mẫu thân của Lâm Giác, nhưng bởi những năm gần đây cả ngày ăn chay niệm Phật không thích gặp ai, vậy nên Triệu Du Vân không thường tiếp xúc, quan hệ giữa hai người cũng xa lạ.

Triệu Du Vân trầm ngâm “Ta muốn tới xem lại nơi này lần nữa...”

“Cát bụi lại trở về với cát bụi.” Hồng Diệp ngắt lời Triệu Du Vân “Người cũng đã yên giấc rồi, còn cái gì đáng xem đây?”

Trong lòng Triệu Du Vân minh bạch bà là không muốn có ngoại nhân vào đây, vì vậy gật đầu nói “Phu nhân nói đúng, vậy Du Vân ly khai.”

Hồng Diệp nhìn nhất cử nhất động của Triệu Du Vân, lại mở miệng gọi hắn lại “Triệu minh chủ, xin đợi một chút. Ta có điều muốn nói với người.”

“Mời phu nhân nói.”

“Bồ đề bản vô thụ, minh kính diệc phi thai. Bản lai vô nhất vật, hà xử nhạ trần ai.”* Hồng Diệp diện vô biểu tình, chậm rãi nói “Triệu minh chủ, nếu như người có ý muốn kết hôn với Giác Nhi, vậy hãy mang theo nó ẩn cư sơn lâm, từ nay về sau không hỏi tới chuyện của giang hồ nữa.”

“Phu nhân.” Triệu Du Vân dừng một chút, lễ phép hồi đáp “Có thể thoát khỏi thế gian hỗn loạn đương nhiên là điều tốt, nhưng Du Vân trước sau vẫn cho rằng, nên đi, cố giữ cũng không được, nên tới, cố tránh cũng không thoát, có một số việc là nhất định xảy ra nhất định phải đối mặt, ẩn cư, cũng không thể giải quyết được tất cả vấn đề.”

“Triệu minh chủ chỉ bằng nói là không rũ bỏ được trách nhiệm đúng không?” Rõ ràng là ngữ điệu thông thả, khẩu khí thản nhiên, nhưng ngoài ý muốn có vẻ hăm dọa.

“Không sai.” Triệu Du Vân gật đầu “Du Vân là minh chủ, vậy trong thời khắc nguy nan nên dũng cảm đứng ra, đó không chỉ là có trách nhiệm với toàn bộ võ lâm, còn là trách nhiệm đối với thanh danh của Triệu gia ta.”

“Triệu minh chủ, trước tiên đừng nói những cái khác, hãy thành thật trả lời một vấn đề của ta.” Đôi mắt của nữ nhân vẫn vững vàng nhìn hấn chăm chăm “Người thực sự muốn lấy Giác Nhi sao? Hay phải nói là, người thực sự thích Giác Nhi chứ?”

Triệu Du Vân chưa bao giờ biết, tới bây giờ, vấn đề này lại trở nên khó trả lời như vậy, hấn ngỡ ngàng sững sốt một lúc, thấp giọng nói:

“Du Vân tự nhận là không có năng lực cho Giác muội được hạnh phúc... Mà người chân chính có thể khiến muội ấy hạnh phúc, đã xuất hiện rồi.”

“Chính xác.” Hồng Diệp phu nhân gật đầu đầy vẻ sâu xa “Mộ Dung công tử đối với Giác Nhi là nhất vãng tình thâm, mà chân tâm của người lại không biết đã đi nơi nào... Ta căn bản là nhìn không thấy.”

“Triệu minh chủ, hãy tự bảo trọng.”

Nói xong, bà cũng không đợi Triệu Du Vân trả lời, xoay người rời đi.

Có lẽ là chọc giận đối phương rồi... Triệu Du Vân nghĩ.

Thế nhưng, lời hôm nay nói, đích xác đều là thật lòng. Hấn đối với Lâm Giác chưa từng có bất cứ tình cảm đặt biệt gì, vậy nên hấn đã định trước sẽ giao Lâm Giác cho người khác. Chính như lời Hồng Diệp Phu Nhân nói, chân tâm của hấn, không biết đã đi nơi nào...

Vậy, rốt cuộc là ở đâu nhỉ?

Triệu Du Vân bỗng nhiên nhớ tới một người nào đó một cách mãnh liệt. Hấn muốn về nhà.

“Aii... vì sao không sớm tìm đại phu một chút.” Vương thái y một bên chẩn trị thay cho Hoa Liên Sinh, một bên lắc đầu nói “Tình huống hiện tại của hấn rất nguy hiểm, hầu như bất cứ lúc nào cũng có thể tắt thở... Không biết là ai lại còn cho hấn uống mấy thứ thuốc bậy bạ, đến trị đi tả lẫn an thai đều có... Còn tiếp tục như vậy, không chết cũng bị uống thuốc chết.”

Long Việt Bằng dùng ánh mắt hoài nghi nhìn về phía trù nương. Người kia cười hắc hắc rất không có ý tứ, nói “Ta không biết y thuật mà...”

“Thế này...” Vương thái y ngẩng đầu nhìn hai người “Các người ai có thể dùng nội công để phụ trợ trị liệu?”

“Bà ý.” Long Việt Bằng chỉ chỉ vào trù nương.

“Sao không phải là người?” Trù nương nghi hoặc hỏi.

Long Việt Bằng xòe tay “Có nguyên nhân đặc biệt, không tiện giải thích.”

“Tiểu Nhạc...”

Trù nương bất đắc dĩ lắc đầu, dưới đáy lòng thầm nghĩ:

“Sớm muộn cũng có ngày phải vạch trần trò lừa bịp của người.”

*

Bồ-đề vốn chẳng cây,

Gương sáng cần chi đài

Bản chất là hư không

Lo chi bám bụi trần.

Câu này phải hiểu theo tùy cảnh, cơ may ta vẫn chưa hiểu lắm bà Hồng Diệp bà nói là có ý gì ==

32. Chương 32

Nguyễn không thanh tỉnh

Hoa Liên Sinh được thái y trị liệu, ít nhiều cũng có thể khiến người ta yên tâm một chút. Tuy rằng Vương thái y thiên tính bi quan vẫn lắc đầu quày quảy nói tình huống hung hiểm tình huống hung hiểm, nhưng ở phương diện cứu người thì trước sau vẫn tận hết sức lực đương nhiên trong đó cũng có liên quan tới việc bị Long Việt Bằng đe dọa.

Tiểu sài phòng ở hậu viện trở thành nơi bí mật của ba người. Vương thái y giả vờ là người hầu trong nhà, mỗi ngày tại sài phòng ra ra vào vào, Long Việt Bằng đặc biệt an bài một người hầu cầm điếu tới canh sài phòng, còn trù nương thì phụ trách bốc thuốc sắc thuốc. Bởi vì hạ nhân trong nhà từ trước đến nay đối với Long Việt Bằng đều là nói gì nghe nấy, bởi vậy cũng không có ai dám trái quy củ, tới gần gian sài phòng kia.

Lúc này sự trở về của Triệu Du Vân khiến việc giữ bí mật càng trở nên cực kỳ khẩn trương. Trong lúc căng thẳng, liền trở nên mất tự nhiên.

Triệu Du Vân mặc dù gần đây rất ít quản việc trọng nhà, đồng thời phi thường bận rộn, nhưng hẳn cũng không phải là hoàn toàn không biết gì.

Lão đầu tướng mạo xấu kỳ lạ đi theo bên cạnh Long Việt Bằng, là tiên phong gây sự chú ý của Triệu Du Vân.

“Ông ta là mới tới?”

“Ông là Vương thái y... Ách...” Gọi quen, lỡ miệng rồi.

“Ông là thái y trong cung?! Người lừa ở đâu tới?”

Câu hỏi của Triệu Du Vân khiến trù nương và Vương thái y đứng một bên đều hết hồn.

“Không phải như thế đâu Du Vân.” Long Việt Bằng là người ra sao, cho dù bị vạch trần vẫn đủ trấn định tự nhiên “Ông không phải là thái y trong cung cái gì cả, mà tên của ông là Vương, Thái, Y, thái trong thái sơn, y trong y như cũ... Vì cái tên mất mặt này mà ông đã bị người khác cười nhạo vài chục năm, thật đáng thương.”

“Thì ra là thế...”

Rõ ràng chính là người quảng bữa cho ta, tên của ta vốn uy phong lẫm lẫm a... Vương thái y khóc không ra nước mắt.

Triệu Du Vân hoàn toàn không hề nghi ngờ, chuyện này coi như là dễ dàng thoát, thế nhưng, chỗ giấu kín Hoa Liên Sinh vẫn như cũ là một bí mật lớn.

Trù nương một lòng chỉ lo làm sao giấu diếm, Long Việt Bằng thì đặt vấn đề sinh tử của Hoa Liên Sinh lên hàng đầu, bọn họ đều dần dần quên đi Triệu Du Vân tâm tình biến hóa.

Triệu Du Vân cũng không phải ngốc, hẳn cảm giác được, Long Việt Bằng mấy ngày nay tận lực xa lánh hẳn.

Trước đây mỗi ngày đều như bóng với hình, hiện tại thì thường thường chẳng thấy người đâu. Triệu Du Vân thậm chí nghĩ hiện tại Long Việt Bằng tình nguyện nói chuyện với hạ nhân, cũng không muốn ở cùng với hẳn lâu thêm một giây. (Ai da, tự kỷ, tội nghiệp!)

Có một loại tâm tình thất vọng, lan tràn dưới đáy lòng.

Rất thất vọng... Nhất là lúc lê thân thể uể oải về nhà, nhìn thấy mặt đối phương thì thấy cảm động, nhưng đối phương lại không hề có phản ứng gì.

Triệu Du Vân nhớ nãy nãy từng nói “Hiện tại cháu phải bỏ qua hôn ước với Giác Nhi, bỏ qua tất cả thân phận cùng lập trường, tử mĩ ngẫm lại cảm giác của cháu đối với Tiểu Nhạ.” Có phải bởi vì mình chậm chạp mãi không nghĩ thông, nên mới...?

Tuy rằng bây giờ còn chưa bỏ đi, nhưng nhất định là rất mệt mỏi rồi. Làm bạn vô điều kiện, nỗ lực vô điều kiện, cho nên mệt mỏi là một kết quả tất nhiên mà...

Bằng không, người kia tuyệt đối sẽ không như vậy.

Kỳ thực, bản thân tựa hồ có thể cảm nhận được tình cảm kỳ diệu... Cho dù thể xác và tinh thần đều mệt mỏi, nhưng vừa nhìn thấy người kia mỉm cười, toàn bộ thân thể đều rất tự nhiên trở nên thoải mái.

Đại khái... sớm đã quen với những ngày có y bên người, sớm đã quen được y ôn nhu bao bọc.

Kỳ thực... cũng đã dần dần bắt đầu quyến luyến sự ôn nhu như vậy, cũng không thể suy nghĩ kết quả nếu mất đi.

Lần đầu tiên gặp mặt, phá vỡ gia quy, lễ vật thần bí, nộ hôn đêm đó, huấn luyện đặc biệt trước khi thi đấu, phiền phức liên tiếp của Lâm gia...

Mỗi khi nhớ tới từng giờ từng phút ở bên y, trong lòng sẽ dâng lên một sự ảm áp làm rơi lệ, nhớ tới lúc y không ở bên cạnh mình, lại cảm thấy một loại khổ sở khó có thể nói thành lời.

Như vậy, tâm tình thực sự của mình, là gì? Nếu như bây giờ mới hiểu được, có phải là quá muộn rồi hay không?

Triệu Du Vân lại một lần nữa cảm nhận được, còn có một loại tâm tình, đó là hối hận.

Long Việt Bằng hiện tại không cùng hấn xuất môn, tựa hồ mỗi ngày đều có rất nhiều chuyện phải xử lý, mỗi lần hỏi, luôn nhận được câu trả lời là việc nhà. Triệu Du Vân nghĩ đó hoàn toàn là mượn cớ, nhưng lại không kiểm chế được muốn tin lời đối phương, thường thường vì thế mà khiến bản thân phiền não không chịu nổi.

Hắn biết, cảm giác bị người kia lừa dối thật sự rất khó chịu... Vậy nên, hấn tình nguyện chọn tin tưởng.

Vào một hôm... Triệu Du Vân ra ngoài làm việc, lại bởi vì đối phương sai hẹn mà về nhà sớm. Khi đó đều không thấy cả trù nương lẫn Long Việt Bằng.

Triệu Du Vân nhàn nhã không có gì làm, tâm tình cũng không tốt, đi loay quanh trong nhà, cuối cùng ngoài ý muốn phát hiện trong trù phòng chôn cất rất nhiều dược liệu, số lượng lớn tới kinh ngạc.

Trù phòng ngoại trừ trù nương và mấy hạ nhân ra, bình thường không có người khác tới. Triệu Du Vân nhất thời nhớ tới chuyện trong nhà có một Vương Thái Y đại phu, đầu óc mê hoặc không ngớt.

Đây là dược chuẩn bị cho phụ thân, hay là trong nhà có người sinh bệnh? Ai? Nãi nãi, hay là quần gia?

Triệu Du Vân bỗng nhiên loáng thoáng nghe thấy một ít động tĩnh, vì vậy cấp tốc vọt ra sau cửa.

Đi vào là A Toàn một người hầu câm điếc.

Triệu Du Vân chỉ thấy A Toàn nhìn trái nhìn phải một chút, cuối cùng ôm lấy một gói dược liệu lớn đã được buộc chắc đặt dưới đất, lóng ngóng đi ra ngoài.

Triệu Du Vân lén lút đi sau A Toàn, đi tới hậu viện.

“Chi nha” một tiếng, A Toàn đẩy cửa đi vào sài phòng, sau đó lại nhanh chóng đóng kín cửa.

Hắn đem thuốc vào sài phòng làm gì?

Triệu Du Vân nhẹ nhàng nhảy lên nóc, cẩn thận nhấc một mảnh ngói lên.

Bất ngờ, hấn nhìn thấy ở chính giữa sài phòng đặt một mộc dũng lớn, một nam nhân hấn chưa từng gặp qua đang ngâm mình trong mộc dũng. A Toàn đem toàn bộ dược liệu vừa mang tới thả vào trong thùng.

Mùi thuốc nồng đậm xông vào mũi. Người trong phòng này hấn là bị thương rất nặng đây... Thế nhưng, người đó rốt cuộc là ai nhỉ?

Triệu Du Vân không kinh động tới người bên trong, im lặng đặt mái ngói lại xong, lén lút rời khỏi hậu viện.

Buổi chiều Long Việt Bằng trở về, thấy Triệu Du Vân ở nhà, hơi kinh hãi một chút. Loại phản ứng này khiến tâm tình của Triệu Du Vân càng thêm khổ sở.

Triệu Du Vân cũng không phải muốn tận lực truy cứu người mà Long Việt Bằng giấu trong nhà là ai... Hoàn toàn bị hãm trong bồng tối, là một sự bi ai rất cường liệt.

Nhưng mà càng bi ai hơn chính là, hắn vẫn muốn tin tưởng... rằng đối phương kỳ thực cũng không lừa gạt mình điều gì.

Xem ra độc trùng phải, đã lan tràn khắp thể xác và tinh thần, không thể tiêu trừ được nữa.

Long Việt Bằng rút cuộc đợi được tới lúc Hoa Liên Sinh tỉnh lại.

Theo một tiếng rên khê, người gầy gò trên giường kia, tựa như trẻ con vừa mới sinh, chậm rãi mở hai mắt.

Nỗ lực nhiều ngày nay rốt cuộc có kết quả tốt, Vương thái y không nhịn được xoa xoa viền mắt.

“Hoa Sinh huynh... người cảm thấy thế nào?” Long Việt Bằng không kiềm chế được nội tâm kích động, vội vã hỏi thăm.

Thanh âm khô khốc gian nan lên tiếng “Đây... là đâu?”

“Đây là nhà ta. Người đừng lo lắng, không còn nguy hiểm nữa.”

Long Việt Bằng dự định hỏi tiếp về chuyện đêm đó Lâm Hoàn bị giết, nhưng mà, câu tiếp theo của Hoa Liên Sinh khiến mọi người ở đó đều dần mặt ra.

“Người là ai? Ta... là ai?”

“...”

Lặng yên hồi lâu, Long Việt Bằng mỉm cười méo mó:

“Hoa Sinh huynh... Trò đùa này thật sự không hề thú vị a...”

“Hoa Sinh huynh? Người là đang gọi ta đấy sao?” Người nằm trên giường nhân thần vẫn mờ mịt.

“Hắn... vì sao lại mất trí nhớ?!”

Long Việt Bằng chỉ vào Hoa Liên Sinh kêu to.

33. Chương 33

Thế này... có tính là công đức viên mãn hay không??!

“Xem ra... hắn đã thật sự mất trí nhớ rồi.” Vương thái y đối với tình huống tình hình xảy ra này cảm thấy vô cùng kinh ngạc, lắp bắp hỏi đáp “Có lẽ là lúc đó nhìn thấy tình cảnh khiến hắn chịu phải kích thích cực lớn, hoặc là có thể đầu đã bị đánh quá mạnh...”

“Xin hỏi... các người là gì của ta...?” Hoa Liên Sinh dùng thanh âm cực kỳ suy yếu để hỏi.

“Trời ạ... Trời ạ!!!” Long Việt Bằng không chịu nổi sự thực rằng Hoa Liên Sinh đã mất đi ký ức, còn không ngừng xoay quanh trong phòng “Các người xem... giọng điệu hắn nói có bao nhiêu lễ độ, ánh mắt hắn nhìn người khác có bao nhiêu ngây thơ!!! Trước đây hắn đâu phải như vậy? Nhìn thấy làm cho người ta tức muốn chết!”

“Tiểu Nhạc... Người bình tĩnh một chút... Nhất định sẽ có biện pháp...”

“Đúng rồi...” Long Việt Bằng hình như nhớ tới điều gì, đột nhiên ngừng bước, trên mặt mang nụ cười méo mó khiến người ta rợn tóc gáy “Ta nghe nói cách tốt nhất để chữa mất trí nhớ chính là để bệnh nhân bị đánh ngang với mức trước khi mất trí nhớ... hắc hắc hắc hắc...”

Vương thái y vừa thấy Long Việt Băng nhắc một cơn to ùng ở bên cạnh lên, vội vã nhào tới ôm lấy thắt lưng y.

“Hoa Liên Sinh chết tiết! Ta hôm nay không đánh cho người quay về nguyên hình không được!”

“Đừng aaa! Thật vất vả mới cứu được... đánh nữa là hấn chết không cần phải nghi ngờ a!!!”

Tình cảnh hoàn toàn hỗn loạn.

Sau khi tĩnh dưỡng vài ngày, Hoa Liên Sinh rốt cuộc có thể xuống giường đi lại.

Có lẽ oán niệm trong lòng thực sự quá mãnh liệt, Long Việt Băng “truyền bá” chuyện cũ của hấn như sau:

“Người không phải tên là Hoa Sinh, chỉ là bởi vì trước đây người bán lạc, cho nên mới có người gọi người Hoa Sinh, kỳ thực tên của người vốn cũng dễ nghe, gọi là Vương Tài, ân... sau này chúng ta gọi người như vậy nhé. Người không có thân nhân, vẫn sống một mình, trước đây thường bán lạc cho nhà chúng ta, kết quả một hôm đi tới trước cửa nhà chúng ta thì bị sét đánh, ừm... có lẽ là trước đây làm rất nhiều việc thất đức đây mà. Sau đó thì, đại gia ta đây lấy tinh thần ‘cứu một mạng người còn hơn xây chùa bảy tháp’, nhất người đã sống dở chết dở trở về. Người thấy đại gia chúng ta thật tốt, còn mời một danh y toàn quốc tới cứu người sống lại. Aii, số tiền thuốc men phỏng chừng người có bán lạc cả đời cũng không thanh toán hết được. Chi bằng như vậy đi, đại gia ta đây hảo tâm thu người tới làm một người hầu quét rác trong nhà, cho người ăn cơm, ý người thế nào?”

Hoa Liên Sinh không nơi nương tựa, lại còn mất trí nhớ, chính là lúc tâm hồn yếu đuối nhất, vì vậy gật đầu thật mạnh nói:

“Tiểu nhân nguyện ý, tiểu nhân nguyện ý... Cảm tạ hảo ý của Nhạc đại gia, cảm tạ hảo ý của Nhạc đại gia...”

Không hề hoài nghi lời của Long Việt Băng.

Long Việt Băng trêu cợt được hấn xong, trong lòng cũng thấy khá hơn, đồng thời suýt chút nữa thì cười tới nghẹn thở. Trừ nương hảo tâm nhắc nhở:

“Hoa Liên Sinh khôi phục ký ức xong sẽ giết người...”

“Có sao nào, chỉ cần hấn có thể khôi phục ký ức, chỉ cần hấn có thể giết được ta, ta sẽ mặc hấn.” Long Việt Băng tiếp tục cười như điên.

“Nhưng mặt Hoa Liên Sinh đã hết sưng, nếu như đi lại chung quanh nhà chúng ta, tướng mạo đó quả thực hơi quá thu hút...”

“Chuyện này đơn giản.” Long Việt Băng xoay người, trái phải mỗi bên cho Hoa Liên Sinh một quyền, trên gương mặt anh tuấn của Hoa Liên Sinh nhất thời thêm một đôi mắt gấu mèo vô cùng thâm trầm.

“Vậy là được rồi.” Long Việt Băng hoàn toàn không để ý Hoa Liên Sinh khóc thét, mỉm cười vẫy vẫy tay.

“Tiểu Nhạc... Người thực sự quá kinh khủng...”

Cải-trang hoàn tất, Long Việt Băng chính thức đưa ‘Vương Tài’ tới trước mặt Triệu Du Vân, giới thiệu hạ nhân mới tới này. Vốn tưởng rằng Triệu Du Vân sẽ nghi ngờ hỏi thêm mấy câu, không ngờ hấn chỉ nhàn nhạt nói một câu ‘Ta đã biết’, sau đó phát tay bảo Hoa Liên Sinh lui xuống.

“Du Vân...”

Mấy ngày nay không quan tâm tới người trước mặt, Long Việt Băng mơ hồ thấy đối phương có chút kỳ quái.

“Chuyện gì?”

“Người đang làm gì vậy?”

“Mùng tám đầu tháng sau tổ chức võ lâm đại hội, ta đang viết anh hùng thiệp.” Từ đầu tới cuối Triệu Du Vân không hề ngắt đầu lên.

“Thế... tìm được Hoa Liên Sinh rồi à?” Long Việt Băng hỏi thử.

“Nếu tìm được, hiện tại hẳn đã không yên bình như vậy.”

“Ây...”

“Người vẫn còn ở đây làm gì?” Triệu Du Vân nhẹ nhàng buông bút, chỉnh lý sổ thiệp đã viết xong trên bàn, đứng dậy xếp lên giá sách, thản nhiên nói “Người không còn việc gì khác để làm à?” (Dối =)))

Long Việt Bằng vẫn xuất thần nhìn động tác của hắn. Sau một lát, nhẹ nhàng nói:

“Du Vân... hình như người thay đổi.”

“Ta thay đổi chỗ nào?” Biểu tình cười như không cười.

“Người gầy, hơn nữa người có tâm sự.”

“...”

Triệu Du Vân nghe vậy, lặng yên không nói mà lặp lại động tác của mình.

“Du Vân, mấy ngày nay, chúng ta chưa từng hảo hảo trò chuyện.”

Triệu Du Vân hơi sửng sốt, lập tức đáp lại đầy cay đắng:

“Người bề bộn nhiều việc... Ta cũng rất bận, không quấy rầy lẫn nhau, không phải cũng tốt sao?”

“Du Vân...”

Long Việt Bằng đi dần tới gần bàn học. Dưới ngọn đèn mờ, hai người bốn mắt nhìn nhau.

“Có phải người... đã biết gì hay không?”

Long Việt Bằng chưa từng hy vọng rằng có thể giấu diếm lâu sự tồn tại của Hoa Liên Sinh với Triệu Du Vân.

“...Ta cái gì cũng không biết. Người làm gì, không liên quan tới ta.” Triệu Du Vân quay đầu đi, không nhìn vào mắt Long Việt Bằng nữa.

Phản ứng như vậy, khiến Long Việt Bằng nhảy bén lại càng thêm chứng thực suy đoán của mình, y khẽ thở dài một hơi, nói:

“Xin lỗi, ta vốn cũng không muốn giấu người, nhưng thật sự là bất đắc dĩ... Kỳ thực hạ nhân vừa rồi chính là...”

“...Đừng nói nữa!” Triệu Du Vân nhú chặt lông mày, cố hết sức khống chế thanh âm của mình “Ta cái gì cũng không muốn biết...”

Không muốn thừa nhận sự thực là mình bị gạt, không muốn miễn cưỡng đối phương nói ra chuyện không muốn nói, không muốn lại khiến đối phương có thêm chút khó xử nào, không muốn lần nữa thấy đối phương rời khỏi mình... Nếu y muốn, thì tùy y. Chỉ cần y không bỏ đi, chỉ cần y lưu lại...

Nhiều năm như vậy... Bản thân chưa bao giờ biết yêu hay được yêu, rốt cuộc bị khuất phục dưới tư tâm bị ai...

Mình... đối với y...

“Du Vân...”

Một tiếng gọi trầm thấp mà ôn nhu, theo đó là một cái ôm thật chặt. Long Việt Bằng cảm thấy từ thân thể trong lòng truyền tới một trận run rẩy khiến người ta đau lòng.

Hóa ra Du Vân vẫn một mực kiềm chế. Nếu như sớm phát hiện một chút, thì tuyệt đối sẽ không làm hắn phải khổ sở...

“Từ hôm nay trở đi, ta thề sẽ không giấu người bất cứ chuyện gì nữa... Để chúng ta có thể tin tưởng lẫn nhau, có được không?”

“Người hà tất phải...”

“Du Vân.” Long Việt Bằng nhẹ nhàng nâng mặt người trong lòng lên, dịu dàng hỏi “Nói cho ta biết, trong lòng người đối với ta thế nào?”

“Ta...” Muốn nói lại thôi. Lòng mi thật dài chậm rãi chớp hai cái, sau đó, cuối cùng cũng nói ra đáp án khiến Long Việt Bằng mừng rỡ.

“Thích...”

“Ta yêu người... Du Vân.”

Khẩn cấp phủ lên hai cánh hoa môi mỹ lệ, gần như thô bạo mà cắn nát. Tâm nguyện bấy lâu nay rốt cuộc tới lúc kết trái ngọt, Long Việt Bằng không thể tiếp tục ức chế nội tâm cường liệt khát cầu được nữa.

Triệu Du Vân phối hợp theo nụ hôn nóng bỏng tới ngẹt thở này, không có bất cứ sự phản kháng nào. Tất cả bên trong khoang miệng đều bị đối phương chiếm đoạt mãnh liệt, hơi thở ngọt lịm không kìm nổi mà tuôn trào. Trong đầu hẳn đã trống rỗng, trước mắt ngoại trừ thân ảnh của Long Việt Bằng, thì không thể nhìn thấy bất cứ thứ gì khác nữa, hẳn thậm chí cũng không muốn suy nghĩ tiếp theo có thể xảy ra chuyện gì.

Hóa ra, yêu và được yêu, chính là cảm giác tốt đẹp như vậy...

34. Chương 34

Rèn sắt khi còn nóng

(Tranh thủ thời cơ :)))

Ngoài trời bắt đầu nổi mưa. Hạt mưa tinh mịn rơi xuống mái nhà và cành cây, phát sinh tiếng vang nhịp nhàng. Khí trời đầu xuân còn có chút hàn lãnh, nhưng điều đó không hề ảnh hưởng tới nhiệt tình trong phòng.

Cửa sổ đóng chặt, đầu ngón tay Long Việt Bằng khẽ chạm vào môi Triệu Du Vân, hai mắt nhìn đối phương thật sâu.

“Đừng nhìn mãi như vậy, được không...” Hơi rũ mắt xuống, tránh né đường nhìn nóng rực.

“Để ta hảo hảo nhìn đi mà, Du Vân, nhiều ngày như vậy rồi...” Long Việt Bằng nâng gương mặt muốn trốn tránh kia lên “Ta muốn bù lại khoảng thời gian đã mất.”

“Sớm biết như vậy... lúc trước hà tất phải.”

“Nói đúng...” Long Việt Bằng mỉm cười, lại áp lên đôi môi đã hơi có chút sưng tấy. Động tác lúc này đây phi thường ôn nhu.

Nhẹ nhàng vờn quanh đôi môi mỹ lệ, vươn đầu lưỡi ra khẽ khiêu khích, lặp đi lặp lại không thấy chán. Mãi đến khi đối phương khó nhịn nổi mà ngượng ngừng đáp lại, mới dần gia tăng động tác, thâm nhập khoang miệng nhiệt liệt dây dưa.

Bất tri bất giác, tay đã bắt đầu trở nên hư hổng. Theo gương mặt trượt tới cái cổ mảnh mai, lại lướt ra sau lưng, rơi xuống bên hông vuốt ve.

Long Việt Bằng mừng rỡ cảm thụ được phản ứng ngây ngô của Triệu Du Vân, bỗng nhiên nhớ tới Ngô Ảnh Trạch từng cười nhạo y quá dè dặt. Ảnh Trạch nói, với cá tính người, coi trọng rồi không phải sẽ lừa thẳng tới giường đè xuống xé y phục sao. Vì sao chỉ riêng với Triệu Du Vân lại dụng tâm như vậy?... Khi đó y không biết nên trả lời vấn đề này, cho dù hiện tại vẫn chưa hiểu rõ lắm, thế nhưng chỉ có thể là, y chưa từng giống như bây giờ, nghe một người nói thích mình thì cảm thấy hạnh phúc tới như vậy, chưa từng giống như bây giờ, thích một ai đó.

“Du Vân...”

Hơi thở theo nụ hôn say mê càng lúc càng trở nên cuồng nhiệt, tiếng gọi khàn khàn, nhiễm phải mùi vị ***.

“Ân...” Đáp lại hầu như vô thức. Long Việt Bằng biết, đối phương dù đơn thuần tới cỡ nào, cũng có thể hiểu được nhu cầu của mình.

Long Việt Bằng ngừng động tác, ánh mắt hữu ý phiêu về phía giường lớn. Mặt Triệu Du Vân nhất thời đỏ ửng, tay chân bắt đầu hoảng loạn lên.

Phản ứng khả ái như vậy khiến Long Việt Bằng thấy có một sự xung động muốn lập tức giữ lấy người kia.

“Du Vân... chúng ta...”

Lời còn chưa dứt, Triệu Du Vân đã dùng lực, đẩy ngã Long Việt Bằng lên giường.

“Du Vân...” Long Việt Bằng nhìn người ở trên, có chút kinh ngạc với hành động của đối phương.

“Ta...Ta biết rồi.” Giọng lấp lập, biểu hiện đầy đủ sự khấn trương của Triệu Du Vân.

“...Người biết cái gì?”

“Nãi nãi... cũng có nói với ta những cái này...”

Triệu Du Vân đỏ mặt cúi đầu, hướng Long Việt Bằng hôn bừa một trận, còn vụng về giằng xé y phục của y. Long Việt Bằng để mặc Triệu Du Vân làm loạn, nghĩ buồn cười mà hỏi:

“Du Vân a... Người muốn ở trên?”

“Không...không phải người nói cái kia của người có vấn đề sao... vậy nên, cứ để ta là được...”

Lúc này Long Việt Bằng mới nhớ ra trước đây mình từng nói đùa như vậy. Y không ngờ Triệu Du Vân đến giờ vẫn còn nhớ kỹ.

“Thế...” Long Việt Bằng nhìn mấy động tác ngốc nghếch của Triệu Du Vân, cố hết sức nén cười “Thế nhưng Du Vân a... Người biết nên làm như thế nào à?”

Triệu Du Vân sững sốt một chút, lập tức lí nhí “Không biết...”

“Ha ha ha ha...” Long Việt Bằng rốt cuộc không nhịn được cười thành tiếng “Người thực sự là quá đáng yêu mà...”

“Người yên tâm... Ta có cách...” Triệu Du Vân xấu hổ giải thích, sau đó lấy một quyển sách từ dưới gối ra. (Àch, sách gối đầu giường của ém đó, hắc hắc ;)))

“Cứ làm theo như sách nãi nãi cho ta... nhất định không thành vấn đề...”

“Ha ha ha ha ha ha...” Long Việt Bằng càng cười dữ dội, sắp chảy nước mắt đến nơi.

Tiểu Hoa a Tiểu Hoa... Bà thực sự biết dạy cháu a... Có điều... đầu gối thân yêu của chúng ta, thực sự định vừa gỡ sách vừa làm sao??!

“Người cười cái gì?” Triệu Du Vân thấy thái độ của y không được nghiêm túc cho lắm, hơi bị dỗi.

“Du Vân... người bảo ta phải làm thế nào với người bây giờ...”

Long Việt Bằng cười ôm lấy người ở trên, xoay một cái, đem Triệu Du Vân đặt ở dưới.

“Những chuyện kiểu này, cứ để ta làm đi...”

“Người... không phải là người...?” Triệu Du Vân có vẻ giật mình.

“Gặp phải người, bệnh gì cũng khỏe rồi.” Long Việt Bằng dẫn dắt tay hắc hướng tới chỗ khó hạ của mình. Vừa chạm tới bộ phận tượng trưng cho *** đã cứng lên, mặt Triệu Du Vân nhất thời càng đỏ.

“Du Vân, ngoan... đem tất cả của người, cho ta...”

Long Việt Bằng thấp giọng lắm bầm, vùi đầu hôn lên cổ Triệu Du Vân, nhẹ nhàng cắn mút thẳng xuống phía dưới.

Y sam dưới động tác thân mật của hai người cứ rơi rụng dần, lả tả dưới đất. Da thịt nóng như lửa càng lúc càng dính chặt vào nhau, không thể tách rời được nữa. Bọn họ lúc này, chỉ cấp thiết muốn thỏa mãn khát vọng trong nội tâm.

“A...”

Điểm mẫn cảm trước ngực bị ngậm vào trong khoang miệng ẩm áp mà mút lấy, Triệu Du Vân không kiềm chế nổi phát ra tiếng rên rỉ. Dần dần, khắp cơ thể đều bị sự mơn trớn thành thạo châm lửa, ý thức vốn thành tỉnh cũng chậm rãi trở nên mơ hồ.

Chỉ cần vừa nghĩ tới mình bị người kia chạm vào thì liền vô pháp ức chế nội tâm cảm xúc dâng trào... Ngón tay linh xảo và đôi môi như chứa ma lực, liên tiếp khơi dậy cảm giác ngọt ngào kì dị. Triệu Du Vân cắn môi dưới, không muốn để âm thanh đáng xấu hổ lại truyền ra lần thứ hai.

“Du Vân... đừng nhịn, để ta nghe thấy tiếng của người...”

Lý trí còn sót lại không thể khống chế ổn định được thanh âm. Long Việt Bằng cắn lên xương quai xanh duyên dáng của đối phương, vuốt ve da thịt trơn láng trong bắp đùi. Sau đó, tay chậm rãi rời về phía cấm địa chưa từng khai phá kia.

Một ngón tay nhẹ nhàng đi vào dò xét, lập tức bị tràng bích nóng rực gắt gao cuốn lấy.

“Ách...” Triệu Du Vân rên lên một tiếng, khó chịu nhíu chặt lông mày. Long Việt Bằng lập tức hạ mấy nụ hôn nhẹ lên trán hắn để trấn an.

Chật quá... Nếu như tùy tiện đi vào, nhất định là sẽ bị thương...

Long Việt Bằng rút ngón tay ra, chuyển sang xoa nhẹ căn nguyên dục vọng đã có thay đổi của Triệu Du Vân.

“Nha...”

Bị cường liệt kích thích mà phát sinh tiếng hít sâu, thân thể nhất thời cũng nhẹ nhàng run lên.

“Du Vân...”

Ngón tay nọ chậm rãi vuốt ve ở trên đỉnh nhọn non mềm, đùa giỡn, giữa đôi môi không ngừng thốt ra những tiếng thì thầm đầu độc lòng người.

“Ta yêu người...”

“A...hnn...”

Nước mắt ham muốn theo ngón tay Long Việt Bằng lúc chạm lúc nhẹ mà dần dần đọng đầy trong mắt. Bỏ qua cảm giác thẹn thùng, bất giác giãy dụa thân thể mảnh mai, khát cầu càng nhiều hơn.

“Du Vân...”

Yêu thương liếm những giọt nước mắt tràn ra, lực đạo ở tay dần mạnh thêm. Rốt cuộc, theo một tiếng rên rỉ ngọt ngào, dịch thể ẩm áp tràn đầy lòng bàn tay Long Việt Bằng.

Trong tay không có thứ gì dư thừa, Long Việt Bằng nhờ vào chất lỏng đó để bôi trơn chỗ kia. Ngón tay ở trong huyết khẩu ra vào nhiều lần, mãi đến khi nơi ngoan cổ ấy dần trở nên mềm mại, mới đem hỏa nhiệt của mình đưa vào.

“A...” Bị vật thể thật lớn xâm nhập, cảm giác không thoải mái khiến thân thể Triệu Du Vân run lên, sau đó dùng lực cắn môi dưới.

Lực cắn vẫn còn quá lớn... nơi này thật sự rất chặt.

“Du Vân, thả lỏng thắt lưng một chút...” Đau lòng nhìn phản ứng của người dưới thân, Long Việt Bằng một bên an ủi, một bên kích thích vào những điểm mẫn cảm khác trên người đối phương.

“Du Vân thân yêu à...Người cũng đừng nổi giận một cái, liền đá ta xuống giường nha...” Long Việt Bằng còn không quên đùa một chút cho đối phương thả lỏng tâm tình “Ta không đánh lại mình chủ đại nhân người đầu a...”

“Nhạc... Bằng...”

“Ân...”

Thấy vẻ mặt đối phương đã không còn khó chịu như vừa nãy, Long Việt Bằng động thân một cái, xuyên vào thật sâu.

“A...” Lòng mày Triệu Du Vân lại lần thứ hai dính chặt vào nhau.

“Người chặt quá...”

Thở hổn hển hôn lên bên khóe mắt mỹ lệ, thơm nhẹ vào cái cảm mịn màng. Đồng thời, cũng bắt đầu tiến hành chậm rãi luật động... Cảm giác đó thực khiến người ta phát cuồng, không nhận được muốn càng nhiều càng nhiều hơn...

“Ha...”

“Du Vân... đau lắm sao?”

“Người... chậm một chút...”

Long Việt Bằng động tác càng lúc càng mạnh đồng thời thay đổi góc độ tiến vào sâu trong thân thể... Triệu Du Vân không thể dùng ngôn ngữ để hình dung cảm giác hiện tại. Tiếp xúc thân mật như thể đang nằm mơ, hạ thể đau mãnh liệt, nội tâm lại dâng lên mật ý nồng đậm, cùng với khoái cảm kỳ diệu không biết từ đâu sinh ra... Đầu óc thật hỗn loạn.

“Ta yêu người...”

Chỉ có những lời này, vẫn rõ ràng vang ở bên tai, rõ ràng không gì sánh được.

“Nhạc... Bằng...”

Lại một đợt trêu động đủ khiến người ta đánh mất hết lý trí, tay Triệu Du Vân không tìm được gắt gao bám lấy lưng người kia.

Tối nay, chìm đắm trong ôm ấp, không nghĩ gì nữa...

35. Chương 35

Những kẻ đó

Mưa rơi tí tách một đêm. Tối sáng sớm ngày thứ hai, rốt cuộc mây tan mặt trời ló rạng.

Vị đạo *** trong phòng vẫn chưa tiêu tan hết, quần áo rơi lả tả dưới đất. Lúc Triệu Du Vân chậm rãi mở hai mắt, thì nhìn thấy đầu tiên chính là vẻ mặt say ngủ của Long Việt Bằng.

Cảm giác đêm qua như sống lại trong thân thể... Da thịt nóng rực dính chặt lấy nhau, ngôn ngữ ôn nhu đầu độc nhân tâm, kích tình triền miên như mộng, cùng với, từng trận đau nhức từ hạ thể truyền tới... Mặt Triệu Du Vân lại đỏ thêm lần nữa.

Tối hôm qua rốt cuộc là sao vậy... cứ như là gặp ma...

Triệu Du Vân cố nén đau đớn, nhẹ nhàng xuống giường, khom lưng nhặt y vật trên mặt đất.

Tiếng động rất nhỏ đó đánh thức Long Việt Bằng ở trên giường. Nheo mắt lại nhìn tấm lưng trần duyên dáng của Triệu Du Vân và động tác chậm chạp rõ rệt, Long Việt Bằng biếng nhác mỉm cười:

“Du Vân... chào buổi sáng a.”

Nghe thanh âm trầm thấp của y, lưng Triệu Du Vân nhất thời cứng đờ.

“Chào buổi sáng...” Giọng cực mất tự nhiên. Triệu Du Vân thậm chí còn không xoay người lại.

“Cảm thấy thế nào rồi?”

Long Việt Băng đứng dậy, quần chần xuống giường, vươn tay ra một cái, kéo cả người Triệu Du Vân vào lòng mình, ôn nhu hỏi thăm “Có đau không?”

“Cũng tạm tạm...” Triệu Du Vân rõ ràng không quen cho lắm với việc hai người có cử động thân mật như vậy giữa ban ngày ban mặt.

“Àn.” Long Việt Băng gật đầu nói “Giờ ta kêu hạ nhân mức nước vào...”

“Không được!!!” Triệu Du Vân thoáng cái kêu lên, sau đó bất chấp hạ thể đau đớn, giãy ra khỏi cái ôm của Long Việt Băng, vọt tới trước giường cố sức lấy nệm trải giường ra.

“Du Vân... ngươi muốn làm gì?”

“Đem thứ này thiêu hủy trước đã!” Triệu Du Vân nắm nệm lên, quần áo bất chỉnh lao ra cửa.

Trên nệm còn có vết tích đêm qua giao hoan... nếu như bị hạ nhân thấy, bảo hắn làm sao mà tự xử đây?

“Du Vân thân yêu...” Khóe miệng Long Việt Băng mang vẻ cười, hoàn toàn không ngăn cản hành động của Triệu Du Vân “Thế nhưng trông ngươi như vậy chạy đi làm chuyện kiểu kia... thì chắc ai cũng đoán được đã xảy ra chuyện gì rồi...”

Lúc điểm tâm

Long Việt Băng, Triệu Du Vân và trù nương cùng ngồi một bàn, bầu không khí trầm muộn không gì sánh được. Mấy lần Long Việt Băng há miệng định nói, đều bị Triệu Du Vân trừng mắt cho im re.

“Du Vân a... hôm nay thân thể cháu khó chịu hả?” Ánh mắt trù nương phiêu về phía tôn nhi một bên, hỏi rất có ý tứ.

“... Không có ạ.”

“Í...?” Trù nương lại dời mắt về phía Long Việt Băng vẻ mặt nghiền ngẫm ở bên cạnh Triệu Du Vân “Nhạc quần gia làm gì cháu sao?”

“... Không có ạ.”

“Tối qua cháu làm gì?”

“... Không làm gì ạ...”

Trước sau không chiếm được đáp án mình muốn, trù nương buông đũa cái ‘cạch’ một cái, hỏi “Tiểu Nhạc, giờ do người trả lời vấn đề của ta.”

“Không cần trả lời nữa.” Long Việt Băng cười hi hi “Thỉnh tự động đổi toàn bộ chữ ‘không’ của Du Vân thành ‘có’.”

“Nhạc Băng!!!” Triệu Du Vân tức giận bật dậy, bất thành linh liên lụy tới chỗ đau trên người, sắc mặt khó coi chống lấy bàn.

“Du Vân, cháu bình tĩnh một chút.” Trù nương vỗ vỗ Triệu Du Vân an ủi “Kỳ thực cần gì phải giấu, dù sao mọi người đều biết rồi, cứ nói thẳng ra còn hơn.”

“Cái gì??!”

“Sáng sớm nay ngươi đã hấp tấp chạy đi đốt nệm cũng đủ làm người khác chú ý rồi, hơn nữa người nhìn thấy ngươi ở trong phòng đi ra cũng không ít, vậy nên chắc cái gì cũng đã biết.” Long Việt Băng kiên trì giải thích với hắn.

Triệu Du Vân trước nay da mặt rất mỏng giờ nhất thời ngây dại.

Nhưng mà, chuyện càn khoa trường còn ở phía sau cơ...

Long Việt Bằng và Triệu Du Vân vừa đi tới sân trong, liền có một hạ nhân chạy tới chấp tay nói:

“Trăm năm hảo hợp, vĩnh kết đồng tâm.”

Sắc mặt Triệu Du Vân liền trở nên cực kỳ xấu xí, Long Việt Bằng thì lại khá là thỏa mãn mà ‘Ồ’ một tiếng, gật đầu nói:

“Lát nữa tới trưởng phòng lĩnh thưởng nha.”

“Nhạc Bằng...”

“Cảm tạ Nhạc đại thần! Cảm tạ Nhạc đại thần!” Hạ nhân đó vội vã khom lưng mấy cái, vui vẻ chạy đi.

Mắt thấy người nọ dễ dàng được lĩnh phần thưởng, một đám hạ nhân đứng xem nhất thời tìm được đường phát tài, cuộn trào mãnh liệt như hồng thủy tới chúc mừng. Cái gì mà đạo đức, luân lý thường thức, đâu thể so nổi với tiền công a?

“Nhạc quản gia và chủ nhà thực sự là trời sinh một đôi a! Tiểu nhân cả đời cũng chưa thấy ai xứng đôi như vậy!”

“Đúng vậy đúng vậy, ông trời tác hợp! Nhị vị đều là nhân trung long phượng, kim quang lóng lánh a! Chiếu tới mức con mắt tiểu nhân sắp không mở ra được nữa...”

“Nhạc quản gia rốt cuộc được đền bù mong muốn, cùng chủ nhà kết làm chim liền cánh, chúng ta trong lòng cũng vui vẻ a...”

Cuối cùng, thậm chí Hoa Liên Sinh chả hiểu mô tê gì cũng chen tới, góp vui một câu ‘Chúc mừng chúc mừng’.

“...”

Hoàn toàn tương phản với vẻ bình thản ung dung của Long Việt Bằng, Triệu Du Vân xanh mặt, càng lúc càng muốn phát cáu. Lúc này chưa qua bao lâu... đám hạ nhân thế nào toàn bộ đều thành loại ghê tởm miệng lưỡi trơn tuột, a dua nịnh hót vậy nè?

Khí trời thật ồ.

Triệu phụ thân tâm tình và thể trạng đều hiếm khi đạt tới trạng thái điều kiện tốt nhất thế này, vươn vai một cái, sản sinh nguyện vọng muốn ra sân phơi nắng, hoạt động gân cốt.

Bởi vì thân thể ốm yếu, ông đã nhiều năm chưa ra khỏi cửa, đến rồi giường cũng ít. Hôm nay hiếm khi có tinh thần, vì vậy gọi một thị nữ tới, dìu ông thông thả đi vào sân trong.

A... Ánh dương quan âm áp biết bao... không khí tươi mát biết bao... Triệu phụ hưởng thụ không khí thiên nhiên, thể xác và tinh thần đều sung sướng. Có điều... phía trước sao lại có nhiều người như vậy a?

Hiếu kỳ tới gần, mới phát hiện nhĩ tử của mình và quản gia đang bị vây giữa đoàn người, bọn hạ nhân biểu tình hưng phấn vô cùng, ríu ra ríu rít nói liên tục.

Có việc vui gì sao?

“A... cha...”

Triệu Du Vân phát hiện phụ thân của mình, đang muốn phất tay kêu đám người xung quanh rời đi, không ngờ vừa lúc đó, đột nhiên có một hạ nhân muốn lĩnh thưởng, hét to không đầu không cuối:

“Hy vọng Nhạc quản gia và chủ nhà ân ái ái! Thật dài thật lâu! Sớm sinh quý tử!”

“...” Trong sân tức khắc trở nên hoàn toàn yên tĩnh.

“Cha... chuyện này...” Triệu Du Vân thực sự không biết nên giải thích thế nào.

Triệu phụ nghe rõ mồn một, ngơ ngác sửng sốt rất lâu, sau đó...

Cuối cùng... Ông phun một cách hoa lệ... ngã một cách ưu nhã...

“Ai nha... Lão gia, ngài kiềm chế chút...”

“Cha!!!”

36. Chương 36

Thân phận của quản gia

Bởi vì chuyện Triệu phụ té xỉu mà tất cả hạ nhân đều không chỉ không được lĩnh tiền thưởng, còn bị Triệu Du Vân nổi giận dùng đòn phạt đứng năm canh giờ dưới nắng. Hoa Liên Sinh vô tội vốn trọng thương mới khỏi, thân thể suy yếu, lại còn thành thành thật thật đi theo chịu phạt. Vừa đứng một cái, chưa được canh giờ đã văng đầu hoa mắt, sau đó nhanh chóng trở thành người thứ hai ngất xỉu.

An trí Hoa Liên Sinh xong, lại gọi Vương thái y tới kiểm tra tỉ mỉ một phen, lúc này Long Việt Bằng mới yên tâm, cùng Triệu Du Vân về phòng.

“Người có định nói cho ta biết Vương Tài kia là ai không?”

Triệu Du Vân khép cửa phòng, xoay người lại hỏi.

“Cái này... Du Vân a...” Long Việt Bằng dừng một chút, hơi khó nói “Bất luận thế nào, người nhất định phải tha thứ ta, bao dung ta, thông cảm ta, hiểu cho ta...”

“Nói đi.”

“...Kỳ thực hẳn chính là Hoa Liên Sinh đang bị các người phát lệnh truy nã.”

“A...” Triệu Du Vân nhất thời không biết phản ứng thế nào, hỏi lại “Người nói lại xem hẳn là ai cơ?”

“Hoa Liên Sinh...”

“...”

Triệu Du Vân lặng yên trong chốc lát, nhếch khóe miệng cười như không cười “Tìm cả nửa buổi... người ta muốn bắt hóa ra lại ở trong nhà mình a...”

“Du Vân, kỳ thực ta...”

“Người biết người làm gì sai rồi sao?” Triệu Du Vân ngắt lời hẳn “Gia quy điều thứ tám, không được vi phạm đạo nghĩa vô lâm; gia quy điều thứ mười, làm người phải thành thực khiêm tốn; gia quy điều thứ mười ba, không được lui tới với tam giáo cửu lưu nhân sĩ... Người đi ra trước cửa nhà quý ba ngày cho ta rồi mới được về.”

“Du Vân... đừng nghiêm túc như thế có được không?” Long Việt Bằng vội vã ôm lấy Triệu Du Vân “Ta thề, sau này mỗi câu ta nói với người đều là nói thật.”

“...Ta cũng không phải là muốn trách cứ gì người.” Triệu Du Vân ngừng một hồi, chậm rãi mở miệng nói “Tuy rằng người tin Hoa Liên Sinh vô tội, thế nhưng chuyện đó rốt cuộc có phải sự thực hay không không có bất cứ ai có thể chứng minh, nếu như hẳn đột nhiên...”

“Chuyện đó người có thể yên tâm... bởi vì Hoa Liên Sinh đã mất trí nhớ rồi.”

“Mất trí nhớ rồi?” Triệu Du Vân có chút giật mình mà ngẩng đầu “Đó là sự thật?”

“Đúng vậy.” Long Việt Bằng gật đầu, tỉ mỉ kể lại tình huống “Buổi tối mà Lâm Hoàn chết, Hoa Liên Sinh thân chịu trọng thương ngã vào cửa sau nhà chúng ta, Vương đại phu thật vất vả mới có thể kéo hẳn về từ quý môn quan, thế nhưng hẳn đã mất đi toàn bộ ký ức... Hơn nữa chiêu thức mà hẳn trúng, cực kỳ giống với chiêu mà Lâm Hoàn trúng. Người ngẫm lại xem, đêm Lâm Hoàn chết, trên dưới Lâm gia không có bất cứ ai nhìn thấy bản thân Hoa Liên Sinh, bọn họ đều là dựa vào việc bí kíp thất tung và đóa liên hoa bằng

đồng dưới đất, mới phán đoán Lâm Hoàn là bị Hoa Liên Sinh giết chết. Nếu thực sự là như vậy, sao Hoa Liên Sinh lại bị thương? Càng không cần phải nói là bị nghiêm trọng tới mức suýt thì mất mạng.”

“Hoa Liên Sinh là bị chính đồng bọn của mình lợi dụng xong diệt khẩu, hoặc là hấn căn bản không liên quan tới chuyện này, hoàn toàn là do người khác giá họa?” Trong lòng Triệu Du Vân dấy lên nghi ngờ.

Long Việt Bằng thần sắc ngưng trọng lắc đầu “Có lẽ cả hai đều không phải.”

“Đều không phải?”

“Ừm. Lấy nhận thức của ta với Hoa Liên Sinh ra xem xét... về phần ta và hấn từ lúc nào có giao tình thì người cũng đừng truy cứu nữa... Ta nghĩ Hoa Liên Sinh không giống như là một người dễ dàng bị Nguyệt Linh giáo mua chuộc. Hấn không có người quen, sống tự do tùy tính, vô câu vô thúc (không gì trói buộc), tất cả mọi việc hấn làm đều là vì bản thân, chọn đầu đao mà sống cũng là vì như vậy, vậy nên ta cho rằng khả năng thứ nhất là không thể. Khả năng thứ hai thì... hấn hấn là cũng không phải hoàn toàn không liên quan tới chuyện này.”

Long Việt Bằng lấy từ giá sách trong phòng ra một quyển sách hơi mỏng, đưa cho Triệu Du Vân.

“Chỉ ít, việc hấn trộm cái này là thật. Đây là phát hiện được từ trên người hấn, bản bí kíp của Lâm gia đem đó thất tung.”

“Thế...” Triệu Du Vân bối rối nhìn bản Ngự Nguyệt tâm kinh trên tay y, “Thế nên làm thế nào bây giờ?”

“Hiện tại có thể tin tưởng rằng, Hoa Liên Sinh nắm giữ mấu chốt của sự việc, mà hấn rất có thể bị người truy sát. Vậy nên ta mới tạm thời giấu hấn trong nhà, đến khi nào hấn khôi phục ký ức, chân tướng sáng tỏ mới thôi.”

“Làm như vậy quá nguy hiểm.” Triệu Du Vân nhíu lại đôi mày tú lệ.

“Du Vân.” Long Việt Bằng nâng mặt đối phương lên, lấy ngón tay chậm rãi mơn trớn lông mày “Người là nghĩ ta làm vậy sẽ khiến người phải xấu hổ với lập trường của mình, hay là người trước sau vẫn cho rằng Hoa Liên Sinh là một nhân vật nguy hiểm?”

Triệu Du Vân lắc đầu, nhẹ giọng nói “Ta tin người. Thế nhưng, ta lo lắng Hoa Liên Sinh sớm muộn cũng bị người ta phát hiện, hiện tại các đại môn phái đều đang hỗ trợ truy tìm tung tích của hấn, mừng tám tháng sau còn tổ chức võ lâm đại hội, quần hùng hội tụ, trong nhà tất sẽ có nhiều người ra vào, người có thể làm cho thân phận hấn không bại lộ sao?”

“Cảm tạ người đồng ý tin tưởng ta.” Long Việt Bằng không nhịn được hôn Triệu Du Vân một chút, mỉm cười nói “Cái này ta sẽ tận lực nghĩ biện pháp. Cùng lắm thì cho hấn uống thêm chút thuốc, để hấn ngủ qua mười ngày đó.”

“Sẽ chết vì uống thuốc đó...”

“Hay là không ngừng thưởng nắm đấm để che giấu diện mạo vốn có của hấn?”

“Mất sẽ bị ụynh mù mắt...”

“Giám hấn trong sài phòng?”

“Người ta sẽ phát điên...”

Triệu Du Vân cũng nghe không nổi nữa, vì vậy kiến nghị “Cho hấn mang mặt nạ, bảo hấn ít ra phía trước là được.”

“Đúng, người thật thông minh.” Long Việt Bằng lại thơm trộm một cái, thâm tình nói nhỏ “Kỳ thực, còn có một việc... ta nghĩ phải tự mình nói với người.”

“Chuyện gì?”

“Thân phận thực của ta... không cần phải tiếp tục che giấu người nữa.”

“Người...”

Triệu Du Vân nhìn đôi mắt thâm thúy của Long Việt Bằng, có vẻ muốn nói lại thôi.

“Kỳ thực, Nhạc Bằng vốn không phải tên ta...”

Thanh âm trầm thấp hoa lệ lay động trong căn phòng an tĩnh. Đây là một quyết định cực kỳ quan trọng lại khó khăn không gì sánh được, nhưng vì người yêu, y hạ quyết tâm cuối cùng.

“Tên thật của ta là... Long Việt Bằng.”

Sau khi nói ra khỏi miệng, mới phát hiện trong phòng an tĩnh tới đáng sợ.

Hít sâu một hơi, Long Việt Bằng duy trì nụ cười yếu ớt như cũ.

“Hiện tại ngươi đã rõ chưa... Du Vân. Lừa ngươi là ta sai, thế nhưng ta hy vọng ngươi có thể hiểu. Trong chuyện này, còn có một cố sự rất rất dài, một chỗ không nói rõ được...”

Chỉ thấy Triệu Du Vân chớp mắt vài cái, sau đó nói ra một câu không tưởng tượng nổi:

“Long Việt Bằng là ai a?”

Thân thể Long Việt Bằng nghiêng một cái, thiếu chút nữa thì ngã xuống đất.

“Du Vân... ngươi không phải là đang nói giỡn đó chứ?” Lẽ nào hắn làm vô lâm mình chủ tới tận tâm tận trách, thế cho nên hoàn toàn không biết gì về quốc sự?

“Ta đương nhiên cũng không phải là nói giỡn.” Môi mỏng cong thành một đường cong tuyệt vời, trong ánh mắt hàm chứa đầy ôn nhu “Chuyện quá khứ hết thảy đều không đáng truy cứu... Ngươi hiện tại, chỉ là quản gia của ta.”

“Du Vân.”

Đó đại khái là câu nói bất ngờ nhất đồng thời cũng êm tai nhất sau khi nói ‘Thích’ mà y từng nghe qua. Trong lòng bị tâm tình mừng như điên chiếm giữ, Long Việt Bằng hôn Triệu Du Vân thật sâu, mãi đến khi đối phương không thể hô hấp, tiếng kháng nghị truyền tới liên tiếp, mới lưu luyến buông tha cho người trong lòng.

Hóa ra cũng không phải là hoàn toàn không biết gì cả... Mà là, mình đã có được sự lượng thứ đáng quý rồi.

37. Chương 37

Bạn Hạch Đào lên sân khấu

~Ngày thứ hai, một cái mặt nạ phủ lên gương mặt vốn anh khí bất phàm của Hoa Liên Sinh, chỉ lộ ra phần dưới và một đôi con ngươi đen lầy.

Hoa Liên Sinh không hiểu vì sao Long Việt Bằng lại ép buộc mình đeo mặt nạ, đối với việc đó Long Việt Bằng giải thích như sau:

“Vượng Tài a, vài ngày nữa trong nhà sẽ có rất nhiều khách tới. Nhẽ ra thì, ngươi nên hỗ trợ một chút, thế nhưng tướng mạo của ngươi thực sự quá khó coi, đi ra giúp đỡ nói không chừng lại làm mất mặt Triệu gia, còn có thể dọa khách nhân chạy mất, vậy nên mấy ngày tới không thể làm gì khác hơn là ủy khuất ngươi một chút, đeo mặt nạ này lên, bình thường tuyệt đối không được gỡ xuống, đã biết chưa?”

“Ta thực sự rất xấu sao...?”

“Khách nhân tới đều quá đẹp, tướng mạo như ta cũng chỉ là bình thường nhất, ngươi nói xem ngươi có tính là xấu không?”

Hoa Liên Sinh vẻ ngoài thực ra không tệ, nhưng so sánh thì kém Long Việt Bằng một chút. Nghe Long Việt Bằng nói xong, Hoa Liên Sinh liền ngoan ngoãn đáp ứng, còn phi thường hiểu chuyện hỏi:

“Nhạc đại gia, có phải ta chỉ có thể hoạt động ở hậu viện hay không?”

“Đúng đúng.” Long Việt Bằng thỏa mãn vổ vai Hoa Liên Sinh “Vượng Tài a... Người cũng đừng quá khó khăn, phải biết rằng về ngoài xấu không phải là lỗi của người.”

“Ta minh bạch.” Hoa Liên Sinh viền mắt hàm lệ gật đầu.

Long Việt Bằng đẩy được Hoa Liên Sinh đi xong, hướng tới thư phòng của Triệu Du Vân.

Trong thư phòng, Triệu Du Vân đang đứng trước một đồng thiệp mời, phân phó sự tình với mấy đệ tử.

“Du Vân, đang làm gì vậy?”

“Chuẩn bị kiểm kê số lượng thiệp mời, sau đó đi phát các nơi.” Triệu Du Vân xoay người, mỉm cười hỏi “Chuyện kia xong rồi sao?”

“Xong rồi.” Hồi tưởng lại phản ứng vừa nãy của Hoa Liên Sinh, Long Việt Bằng không nhịn được cười “Tên kia thực sự là nhu thuận lại hiểu chuyện.”

“Vậy là tốt rồi.” Triệu Du Vân gật đầu, sau đó nói với các đệ tử bên cạnh “các người đi ra ngoài trước đi, đợt lát nữa ta sẽ gọi.”

“Dạ.”

Các đệ tử rất nhanh liền ly khai. Trong phòng chỉ còn lại có hai người bọn họ.

“Du Vân...” Long Việt Bằng hiển nhiên phi thường thỏa mãn với cảnh hai người cùng một chỗ, nhẹ nhàng ôm chầm lấy eo Triệu Du Vân, tặng cho một nụ hôn triền miên nồng nhiệt.

“Được rồi...” Môi lưỡi quấn lấy nhau kịch liệt, dần dần hòa tan lý trí, Triệu Du Vân thừa lúc hô hấp, nghiêng đầu tách ra khỏi môi y, thấp giọng nói “Giờ bàn chính sự quan trọng hơn...”

“Còn có chính sự gì nữa?” Long Việt Bằng không bởi vậy mà dừng lại động tác ở môi, không ngừng thơn nhẹ lên mặt và tai đối phương, liên tiếp lưu lại dấu hôn nhàn nhạt.

“Đến lúc đó... người trong nhà chắc chắn không đủ.” Bị những nụ hôn dịu dàng bao vây, sự chống cự của Triệu Du Vân cũng yếu dần “Người có thể...”

“Tăng thêm hạ nhân sao? Đương nhiên có thể.” Long Việt Bằng như thể khiêu khích dùng lưỡi lướt qua cái cổ thanh mảnh của Triệu Du Vân “Có điều trước đó...”

“Người...”

“Kháng nghị vô hiệu... Du Vân.” Long Việt Bằng cắn nhẹ vành tai tinh xảo của đối phương, cảm thấy từ thân thể trong lòng truyền tới một trận rung động khiến người ta yêu thương “Chỉ bằng... bây giờ ngay ở đây...”

“Đừng có đùa!!!” Triệu Du Vân bỗng nhiên dùng sức, đẩy người y ra, đỏ mặt nói “Toàn nghĩ mấy thứ linh tinh, không thấy giờ vẫn còn là ban ngày hay sao?”

“Vậy ý người là, buổi tối thì có thể?”

“Người đi ra ngoài cho ta...” Triệu Du Vân nghiêm mặt đề phòng.

“Du Vân, đừng tức giận mà.” Long Việt Bằng cười trừ, bắt đắ dĩ quay về vấn đề chính “Trừ chuyện người vừa nói ra, còn có gì khác cần phân phó không?”

Triệu Du Vân suy nghĩ một chút, xoay người cầm lấy một quyển sách trên bàn. Long Việt Bằng vừa nhìn, nhất thời câm nín... Hóa ra trong tay Triệu Du Vân chính là quyển *Làm thế nào để thành một võ lâm minh chủ* giỏi.

“Đại khái còn cần phải nói công việc cụ thể với người trong nhà nhỉ...” Triệu Du Vân vừa lật sách vừa nói.

“Du Vân... người xem sách làm gì?”

“Trong sách ông nội có nói ‘Làm thế nào để tổ chức một võ lâm đại hội’, ta phải làm theo a.”

“...”

Quả nhiên, đầu gối không bỗng chốc biến thành người thường được...

Tiêu chuẩn tuyển người giúp việc của Long Việt Bằng cũng đơn giản, tướng mạo có thể lọt vào mắt y là có thể qua cửa, về phần có chăm chỉ không thì quan tâm sau. Bởi vì Long Việt Bằng chi tiền công khá cao, vậy nên người tới cửa ứng lệnh triệu tập cũng kéo dài không dừng. Trong đó có một thiếu nữ tên Hà Lan Đào khiến cho Long Việt Bằng chú ý.

Hà Lan Đào đáng vẻ khoảng mười sáu, mười bảy tuổi, mặc trang phục vải thô mộc mạc, tướng mạo tuy rằng cũng được coi là đẹp, có điều mỹ mạo của nàng cũng không chạm được tới Long Việt Bằng mắt tâm chỉ có Triệu Du Vân. Điều duy nhất khiến Long Việt Bằng lưu ý chính là tên của Hà Lan Đào.

“Người là... Hạch Đào cô nương?”

“Nhạc Đại gia... Tiểu nữ tên là Hà Lan Đào, không phải Hạch Đào.”

(Hà Đào và Hạch Đào đều đọc là he tao)

“Ha ha ha ha ha...”

Liên đối với Lan, Hạch Đào đối với Hoa Sinh, thật sự là tuyệt phối a! Long Việt Bằng phá lên cười, cười đến mức Hà Lan Đào không biết phải làm sao. Nếu như không phải ngại thân phận và tình cảnh của Hoa Liên Sinh, y thật muốn ghép hai người này thành đôi.

(Liên với Lan thì là hoa sen và hoa lan ai cũng biết rồi ha, còn hạch đào và lạc đều là các loại hạt)

“Nhạc đại gia... Xin hỏi tiểu nữ tử...”

“Người qua cửa rồi... Ha ha ha ha ha...”

Vì vậy, Hà Lan Đào chân tay vụng về nhờ cái tên mà được vào Triệu gia.

“Rầm!”

“Ai nha!”

“Xin lỗi xin lỗi...”

Từ sau khi Hà Lan Đào tới Triệu gia làm việc, tiếng kêu và tiếng xin lỗi như vậy biến thành một loại thường ngày.

Nói thật thì ngoại trừ Long Việt Bằng ra, Triệu Du Vân chưa từng thấy hạ nhân thứ hai có lực phá hoại kinh người như vậy.

Có điều nhìn nàng ta làm sai xong lại nước mắt lưng tròng muôn phần kinh sợ liều mạng xin lỗi, bất luận kẻ nào cũng sẽ nhẹ dạ tha thứ cho nàng.

“Rầm!”

“Ai nha... nguy rồi...”

Đợi Hà Lan Đào làm vỡ ấm trà lần thứ mười, Triệu Du Vân rốt cuộc không nhịn được hỏi một câu:

“Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra với người vậy?”

“Chủ nhà... xin, xin lỗi... nô tỳ xin lỗi ngài... Xin lỗi xin lỗi xin lỗi...” Hà Lan Đào không ngừng cúi cung xin lỗi, nước mắt từng viên từng viên rơi xuống “Nô tỳ quá ngu ngốc... Nô tỳ sai rồi... Nô tỳ không nên sinh ra trên đời này...”

“Có cần đuổi nàng ta về nhà không?” Long Việt Bằng quay đầu hỏi ý kiến Triệu Du Vân.

“Đừng a a a...” Hà Lan Đào ‘bịch’ một tiếng quỳ xuống đất “Nô tỳ đã không còn nơi nương tựa... Cầu chủ nhà và Nhạc quán gia khai ân a... Nghìn vạn lần đừng đuổi nô tỳ đi... Để nô tỳ làm trâu làm ngựa cũng được...”

“Quên đi... Nếu đuổi nàng ta đi, chúng ta trái lại biến thành tội nhân.” Triệu Du Vân khẽ thở dài một hơi, nói “Để nàng ra phía sau làm chút việc vặt vãnh đi, võ lâm đại hội không cần tới nàng, để tránh khỏi gây nhiều loạn.”

“Ân.”

Từ đó về sau Hà Lan Đào trở thành một người tạp công ở trừu phòng Triệu gia, do trừu nương phụ trách trông coi.

Mùng tám tháng ba tới rất nhanh. Triệu gia, Lâm gia, Mộ Dung gia, Uy Thiên bảo, Ánh Hồng trang, cùng với Thiếu Lâm, Võ Đang, Cái Bang, Nga Mi đại biểu các đại môn phái hội tụ nhất đường, biểu hiện dùng võ để kết giao, một lần nữa xác định danh hiệu võ lâm cao thủ, kỳ thực là ngầm chọn nhân tài, cộng đồng thương thảo kế hoạch tiêu diệt Nguyệt Linh giáo.

Sau khi Lâm Hoàn chết, nghi phạm quan trọng là Hoa Liên Sinh vẫn hành tung bất minh, mà đệ tử các phái một mình tập kết tới cứ điểm Nguyệt Linh giáo lại không ai sống sót. Thủ đoạn hành sự hung ác của Nguyệt Linh giáo và tiếng hô thúc ép của các đại phái giục Triệu Du Vân nhanh chóng ra quyết định bao vây tiêu trừ.

Vừa nghĩ tới Hoa Liên Sinh còn giấu ở chính nhà mình, Triệu Du Vân không nhận được bất đắc dĩ thở dài.

“Làm Sao vậy, Du Vân?”

“Không có việc gì...”

“Nhạc lão đại!” Một thanh âm vui vẻ vang lên tại cửa.

Nhìn lại, người tới đúng là Mộ Dung Thanh Vũ lâu rồi không gặp, phía sau hắn còn có Lâm Giác đi theo.

Mắt thấy Mộ Dung Thanh Vũ sẽ nhào về phía người mình, Long Việt Bằng vội vàng né ra, lảo đảo:

“Là người a...”

“Là ta a, Nhạc lão đại, ta đưa cả Lâm cô nương cùng tới.”

“Vân ca ca... Nhạc quần gia.” Lâm Giác hơi cúi người chào hỏi, ngữ điệu thập phần bình thản, không có vẻ niềm nỉ hay ngạo khí lúc trước.

Đại khái là bởi vì cái chết của Lâm Hoàn, kiếp nạn trong nhà khiến Lâm Giác có cải biến rõ ràng, thoáng cái như trưởng thành vài tuổi, cảm giác u buồn giữa lông mày cũng trước sau không bỏ đi được.

“Tiểu Giác...”

Triệu Du Vân muốn mở miệng an ủi nàng vài câu, lại không biết nên nói gì cho phải, cuối cùng một câu cũng chưa nói.

Lâm Giác có Mộ Dung Thanh Vũ làm bạn, liền có thể khiến cho hắn an tâm rất nhiều.

38. Chương 38

Lão nhân kỳ quái

Tới lúc tiệc rượu buổi trưa, Long Việt Bằng theo như sự phân phó của Triệu Du Vân, đi tới đi lui trong đám hạ nhân giám sát công tác. Thử tự chỗ ngồi hiện tại dựa theo thân phận địa vị của mỗi người trong chốn võ lâm để quyết định, từ chính sắp xếp tới nội viện. Long Việt Bằng đi vào nội viện, nghe được mấy người ở một cái bàn rất hẹp đang cá cược.

“Nào nào nào, chúng ta đoán xem kết quả luận võ chiều nay thế nào.” Một lão đầu trên người bần hê hê, tóc hoa râm, ngồi xổm trên ghế, nói với mấy người cùng bàn “Các người nói xem đợt lát nữa thiếu bảo chủ Uy Thiên bảo Chu Thanh Văn đánh với Lưu bang chủ Cái Bang, ai sẽ thắng?”

“Đương nhiên là Lưu bang chủ của bản bang rồi.” Mấy người được hỏi vừa vặn lại là đệ tử Cái Bang, trăm miệng một lời nói giúp người nhà.

Lão đầu vuốt chòm râu thật dài, chậm rãi nói “Ngược lại ta nghĩ người thắng nhất định là Chu thiếu bảo chủ.”

“Đừng cho rằng bọn ta ca tụng người trong nhà.” Người đối diện nói khinh thường “Lưu bang chủ trải qua tang thương, kinh nghiệm phong phú, Chu thiếu bảo chủ tuổi còn trẻ ở phương diện này sợ rằng kém rất xa đây.”

“Hậu sinh khả úy. Có người nói Huyền Tuyệt đao pháp của Chu thiếu bảo chủ đã luyện tới cảnh giới xuất thần nhập hóa rồi.”

“Hừ, Đả Cẩu Bổng pháp của Cái Bang chúng ta cũng không phải vô dụng.”

Long Việt Băng vốn tưởng rằng là người của hai bang phái đang tiến hành đấu võ mồm nhằm chán, định rời đi, chợt nghe lão nhân kia đổi khẩu khí, lại hỏi:

“Vậy các người nói một chút xem, người lần này có thể leo lên vị trí thứ nhất trong võ lâm Long Hồ bằng là ai?”

Cũng may, lúc này mấy đệ tử Cái Bang kia không ngay lập tức nói ra đại danh của bang chủ nhà mình. Vất óc suy nghĩ nửa buổi, có người rốt cuộc nói: “Ta nghĩ chính là Minh Kính đại sư của Thiếu Lâm...”

“Ân trang chủ Ánh Hồng sơn trang...”

“Chu trưởng môn Võ Đang...”

Lão đầu đưa tay về phía bầu rượu, còn nói ra một đáp án không giống với những người khác “Kỳ thực ta nghĩ, vị trí võ lâm đệ nhất nhân ý mà, sẽ thuộc về Triệu Du Vân... ai nha, hết rượu rồi.”

Ông tiếc hận dốc ngược bầu rượu trống không.

‘Bộp’ một tiếng, Long Việt Băng đem một bầu rượu khác đặt trước mặt lão nhân kia, mỉm cười nói “Ta cũng cho là như vậy.”

Người bên cạnh nhìn vị nam tử tuấn mỹ phi phạm trước mắt, có chút kinh ngạc với hành động bất ngờ của y.

“Lão nhân gia, mời từ từ dùng a.” Long Việt Băng phát tay với người ngồi tại bàn đó, rồi mới xoay người rời đi.

Buổi chiều thi đấu, Long Việt Băng cũng không đi xem, bởi vì Triệu Du Vân có chút lo lắng về Hoa Liên Sinh, vậy nên Long Việt Băng chủ động lưu lại, như vậy có vấn đề gì cũng có thể phối hợp.

Long Việt Băng vừa rảo bước tới phòng Hoa Liên Sinh, ngoài ý muốn phát hiện ở trong ngoại trừ Hoa Liên Sinh ra, còn một người nữa.

Thị nữ Hà Lan Đào đang ngồi trước giường Hoa Liên Sinh, xem ra hai người đang trò chuyện sôi nổi.

Thấy biểu tình bất thường của Long Việt Băng, Hà Lan Đào đoán mình có thể đã phạm phải sai sót, vội vã đứng dậy xin lỗi:

“Xin, xin lỗi... Nhạc quân gia...”

“Người vào bằng cách nào?” Long Việt Băng cau mày hỏi.

“Nô, nô tỳ đi, đi... Đi nhằm cửa...” Đôi mắt to xinh đẹp của Hà Lan Đào nhất thời nổi lên hơi nước, khăn trương tới mức lú cả lối.

“Nhạc đại gia, Tiểu Đào vốn là tới đưa cơm cho Vương đại phu, kết quả đi nhằm tới phòng ta, chúng ta thuận tiện nói chuyện một chút.” Hoa Liên Sinh vội vã giải thích thay Hà Lan Đào “Ngài đừng trách cứ nàng.”

Ta không phải là muốn trách cứ nàng, ta chính là lo lắng thay cho sự an toàn của người người có hiểu không hả... Hoa Sinh huynh? Long Việt Bằng bắt đầu dĩ thử dài, chỉ chỉ vào Hà Lan Đào “Nơi này không còn chuyện của người nữa, lui xuống phía dưới đi.”

“Dạ... Cảm, cảm ơn Nhạc quân gia...” Hà Lan Đào vừa gạt đầu vừa luống cuống lùi ra cửa, còn không cẩn thận bị cánh cửa làm vướng chân một chút.

“Vượng Tài.” Đợi sau khi thân ảnh của Hà Lan Đào hoàn toàn biến mất, Long Việt Bằng nghiêm mặt nhìn người ngồi trên giường “Người rốt cuộc có để lời ta nói vào tai không đấy hả? Ta không phải đã nói người đừng có đi dọa người sao?”

“Thế nhưng lần này là không thể tránh a...” Hoa Liên Sinh đầy vẻ thương cảm biện giải cho chính mình “Hơn... hơn nữa Tiểu Đào nàng là người tốt, cũng không có bị đáng vẽ của ta dọa...”

“Người gỡ mặt nạ xuống cho nàng ta xem rồi?!” Long Việt Bằng quá sợ hãi.

“Không có!!! Ta nói mình xấu xí, nàng cũng không ép ta cởi mặt nạ, nàng còn an ủi ta...”

“Vậy là tốt rồi...” Tim Long Việt Bằng cuối cùng cũng được thả lỏng. Hoa Liên Sinh này a... nếu không ngoan ngoãn một chút, sớm muộn gì cũng hại y sớm mọc tóc bạc.

“Sau này người đừng lui tới với nàng nữa.” Chuyện này đối với người mà nói là kiến nghị tốt nhất, có câu là ‘phòng nhân chi tâm bất khả vô’ mà. (không thể không có lòng đề phòng người)

“Vì sao?” Không ngờ Hoa Liên Sinh thoáng cái nhảy dựng lên, lớn tiếng ồn ào rất không ngoan, dường như lời vừa rồi đã chọc đúng chỗ đau của hắn.

“Người còn hỏi vì sao?” Long Việt Bằng trừng mắt với hắn “Cô nương người ta đẹp như vậy, người thì xấu như thế, lẽ nào người muốn con cóc mà đòi ăn thịt thiên nga? Một người xấu làm lỡ đời hoàng hoa khuê nữ người ta người có xấu hổ hay không hả? Có khi còn bị người xung quanh nói thành hoa nhài cấm bãi phân trâu... Da mặt người dày thì không nói làm gì, nhưng cô nương người ta thì sao? Nếu xấu thì ngoan một chút cho ta, bớt tác quái đi!”

Lời nói chỗ này một chữ ‘xấu’ chỗ kia một chữ ‘xấu’ nghiêm trọng đã kích lòng tự trọng yếu đuối của Hoa Liên Sinh, hắn chảy nước mắt co quắp bên mép giường, dùng thanh âm cực kỳ yếu ớt để nói:

“Ta hiểu rồi...”

Long Việt Bằng giơ tay ra xoa xoa đầu hắn “Vượng Tài... ta cũng là nghĩ tốt cho người thôi, người chỉ cần ngoan ngoãn nghe lời, sau này ta nhất định sẽ giúp người tìm một người vợ khiến người vừa ý, ta cam đoan với người a.”

Aii... Lẽ nào đây là sinh mệnh Hạch Đào cùng Hoa Sinh đã định trước là sẽ dây dưa với nhau sao? Long Việt Bằng không nói gì hỏi trời xanh.

Đi ra khỏi phòng Hoa Liên Sinh, Long Việt Bằng còn định chạy về chính sảnh, không ngờ lúc đi ngang qua trù phòng thì mơ hồ nghe được bên trong truyền ra âm hưởng quái dị.

“Ưm ưm...”

“Ừc ực...”

Là Tiểu Hoa ở trong sao? Long Việt Bằng hiếu kỳ đẩy cửa gỗ của trù phòng ra, thoáng cái ngậy ngấn cả người.

Hôm nay rốt cuộc là mừng mấy... sao lại có đại quý tiểu quý toàn bộ chạy tới tác quái.

Lão đầu bản thủ gặp lúc trưa ở tiệc rượu kia, đang ở trong trù phòng ăn uống thả cửa. Chỉ thấy tay trái ông một cái đùi gà, tay phải một bình rượu, ăn tới mặt mày hồng hào, rất khoái hoạt.

Trên mặt đất còn rải rác bình rượu và xương gà, xem ra người này đã ở đây một lúc lâu rồi.

“Ông...” Long Việt Bằng thực sự không biết nên phản ứng thế nào.

“Oa ha ha ha... Đã lâu không có thứ tốt như vậy để ăn... thơm quá.”

Cho dù bị phát hiện, lão đầu cũng không có nửa điểm kinh hoảng, còn cười to chẳng để ý đến ai.

“Lão nhân gia... hình như giờ cơm tối còn chưa tới nhỉ?”

“Thế nhưng ta đói bụng mà...”

“Ăn vụng đồ của người ta là hành vi cực kỳ vô đạo đức đó...” Long Việt Băng cười lạnh, chậm rãi cầm cây chổi lớn phía sau cửa lên “Ta nghĩ hiện tại cần phải dọn dẹp trừ phòng một chút.”

“Đừng như vậy... Đừng kích động...” Lão đầu vội vàng quăng bình rượu bật dậy, cọt nhả “Chi bằng chúng ta chơi trò chơi đi, người đoán xem ta là ai?”

“Xin lỗi, ta không có hứng thú...” Chỉ có hứng thú cho ông ăn đập thôi.

“Vậy, người đã đoán không ra, ta có thể cho người mấy phương án lựa chọn...” Lão đầu vừa lùi về phía sau vừa cười bồi nói “Một, ta là Lâm Hoàn... Hai, ta là Hoa Liên Sinh... ba, ta là đương kim thánh thượng... Bốn, ta là...”

“Ta không thèm chọn.” Chỉ muốn đập ông thôi!

“Oa a... Ngược đãi người già a...!”

39. Chương 39

Gia gia trở về

“Là ai a? Khiến cho gà bay chó sủa...” Trù nương ‘ầm’ một tiếng đẩy cửa ra “Đây là trừ phòng đấy!”

Tình cảnh ồn ào nhất thời ngưng lại. Ba người nhìn nhau.

“Tiểu Nhạc...” Trù nương ngớ ra.

“Tiểu Hoa...” Quấn gia mờ mịt.

“Tương Nhi...” Lão đầu cười khúc khích.

“Hóa ra lại là ông! Lão đầu thôi!” Nhìn khung cảnh chung quanh một chút, trừ nương thoáng cái nổi trận lôi đình, chỉ vào lão đầu bần hê hê kia chửi ầm lên “Lão ma quỷ này! Còn mặt mũi để về gặp ta cơ đấy!”

“A... ha ha ha...” Lão đầu vừa cười vui giải thích vừa leo lên cửa sổ “Ta vốn không định lộ diện, chỉ là ra ngoài lâu như vậy rồi, đột nhiên rất muốn ăn thức ăn bà làm...”

“Ông còn muốn ăn sạch sành sạch rồi vỗ vỗ bụng rồi đi?!”

“Chờ chút...” Long Việt Băng kéo lão đầu lại, tha ông từ trên cửa sổ xuống “Ông rốt cuộc là ai?”

“Chàng thanh niên a... Chính người mất kiến nhẫn không nghe xong đáp án lựa chọn, phương án thứ tư ý mà... ta là gia gia của Triệu Du Vân.”

Long Việt Băng ngây ngẩn cả người một chút, lực đạo trong tay bất giác thả lỏng, để lão đầu nhân cơ hội đó lấy được tự do. Trù nương thấy ông định trèo lên cửa sổ, vội vã nhặt lên cái chổi Long Việt Băng vút một bên, tiếp tục đuổi đánh lão đầu kia quanh trừ phòng.

“Ma quỷ! Ông đứng lại đó cho ta!”

“Bịch! Bịch!”

“Oa a! Tương Nhi tha mạng! Tương Nhi tha mạng! Ta sai rồi...”

“Hôm nay ta không hảo hảo giáo huấn tên vô lại này không được!”

Long Việt Băng lặng yên nhìn cảnh hỗn loạn cả nửa buổi, mới chậm rãi mở miệng hỏi:

“Ông ta... thật sự là gia gia của Du Vân?”

“Đúng.”

“Chính là võ lâm minh chủ tiền nhiệm, danh mãn giang hồ – Triệu Minh Tuyền...?”

“Đúng... tuy không quá giống.”

“VẬY... sao ông ta lại thành như vậy?”

“Chàng thanh niên a, không thể nhìn mặt mà bắt hình dong đâu.” Triệu Minh Tuyền vừa né khỏi bị cái chổi của trù nương công kích vừa nói “Sau khi quy ẩn, ta sống những ngày phiêu bạt lưu lạc ngũ hồ tứ hải, không giống những đại hiệp quý phong tiêu sái cũng là có nguyên do mà...”

“Cũng không phải là vấn đề đó... Hiện tại là vấn đề đến người bình thường cũng không giống...”

“A... Người hơi quá đáng nha.” Triệu Minh Tuyền dùng giọng điệu đầy thương cảm nói “Chàng thanh niên, người đã kích người ta quá đi.”

“Tử lão đầu! Ông đứng lại đó cho ta!”

“Tương Nhi... Tạm dừng một chút có được không?”

“Không được!”

Cái người bắn thiu bị trù nương truy đuổi tới mức phải né khắp nơi này... thật sự là tác giả của quyển sách Làm thế nào để thành một võ lâm minh chủ giỏi sao?

Long Việt Bằng có chút hoài nghi sự thực mình nghe thấy và nhìn thấy.

“Ông.. ngoan ngoãn chút cho ta!” Trù nương phi lên một cái, bắt được Triệu Minh Tuyền, sau đó lập tức dùng dây thừng trói gô lại.

“Tương Nhi... Chúng ta là phu thê đã lâu không gặp, bà không đến mức phải...”

“Ông câm miệng! Mấy ngày này sợ rằng chơi vui đến độ mình họ gì cũng quên rồi nhỉ?” Trù nương trợn mắt “Hai năm trước ông nói rằng muốn ra ngoài đi dạo quanh chợ, kết quả ‘dạo’ đến giờ mới về! Thật ra ta cũng chẳng ngại ông mất tích cả đời luôn đâu! Thế nhưng Du Vân nó nhớ thương ông a, ông là cái đồ gia gia vô lương tâm!”

“A... Tôn nhi ngoan của ta có khỏe không?”

“Được ông và phụ thân nó dùng cách giáo dục anh tài thiếu chút nữa thì điều giáo thành một đứa đầu gỗ luôn, ông nói nó có khỏe hay không?” Trù nương thấy ông lên tiếng, không khỏi càng thêm tức giận “Ông bỏ lại một đồng cục diện rối rắm, thích đi liền đi, cút liền cút, ta mặc kệ ông! Nhưng vì cái gì ông phải lưu lại một cái quyển sách mặc danh kỳ diệu kia hả? Du Vân từ nhỏ bị biểu hiện giả vờ của ông che mắt, tôn kính ông muốn chết, điều lệ ông định ra, nó có thể không làm theo sao?”

“Thế nhưng quyển sách đó viết thật sự rất tốt a... tràn ngập tinh thần trọng nghĩa khí và cảm giác đạo đức.” Triệu Minh Tuyền tự thanh minh “Làm theo như sách, hẳn là có thể trở thành một minh chủ tốt.”

“Nói xạo! Ông thấy qua minh chủ nào mở đại hội võ lâm còn phải gỡ sách ra không?” Trù nương mắng “Lúc ông làm minh chủ, có điểm nào giống như trong sách viết hả? Người không nói đạo lý nhất chính là ông! Người chuyên quyền độc đoán là ông! Người thích bỏ đá xuống giếng cũng là ông! Làm chuyện xấu xong còn ra vẻ vô tội lại chính nghĩa, ông nói loại việc thiếu đạo đức như thế có đúng là ông làm không hả? Có đúng không?”

“Được rồi được rồi... Tương Nhi, ta thừa nhận là ta có lật ngược hành vi của mình lại viết vào sách... Vốn tưởng rằng chỉ có thánh nhân mới có thể làm như vậy, kết quả không ngờ Du Vân lại hoàn toàn rập khuôn theo.”

“Nói chung.” Trù nương siết chặt dây thừng, cổ sức kéo Triệu Minh Tuyền về phía cửa “Mấy ngày này không cho phép ông đi, trước tiên phải triệt để tiêu trừ sự sùng bái mù quáng của Du Vân với ông đã!”

“Tương, Tương Nhi... nhẹ một chút... Ai nha nha... sắp đứt phải...”

‘Bịch’ một tiếng, Triệu Minh Tuyền hôn đất.

Hóa ra... đây là căn nguyên giáo dục thất bại a... Long Việt Bằng minh bạch triệt để rồi.

Tới chàng vạng, Triệu Du Vân trở lại, thấy gia gia lâu rồi không gặp lại đã về nhà, mừng như điên.

“Rốt cuộc gia gia cũng về rồi! Du Vân rất nhớ Người!”

“Ha ha... Ha ha... Vậy à...” Bị trù nường nghiêm mặt giám thị, Triệu Minh Tuyền không dám tùy tiện nói lung tung.

“Nhà chúng ta rốt cuộc đoàn tụ rồi, giờ chắc gia gia sẽ không đi nữa nhỉ?”

“Ha ha... sẽ không, sẽ không.”

“Thật tốt quá, Du Vân có rất nhiều chuyện muốn nói với Người.”

Long Việt Bằng đứng một bên lúc này không biết nên lộ ra vẻ mặt gì. Cùng một lúc, y muốn tiến lên cho tên đầu sỏ kia ăn đập, nhưng mặt khác, y lại đánh hơi được khí tức đồng loại ở trên người lão đầu kì dị này. Những lời trù nường đánh giá Triệu Minh Tuyền, sao y nghe thế nào cũng như đang nói mình vậy nhỉ...

“Du Vân a...” Triệu Minh Tuyền vỗ vỗ Triệu Du Vân, hỏi không nhanh không chậm “Chiều nay thiếu bảo chủ Uy thiên bảo đấu với Lưu bang chủ Cái Bang, rốt cuộc ai thắng?”

“Gia gia, là Chu thiếu bảo chủ. Tất cả mọi người đều đang nghị luận rằng hiện giờ nhân tài mới xuất hiện thực sự rất giỏi.”

“Ha ha... Đúng vậy đúng vậy.”

Triệu Minh Tuyền lộ ra một nụ cười kiểu ‘biết ngay mà’, quay sang nháy mắt một cách tinh nghịch với Long Việt Bằng.

...Quên đi, thôi đừng nghĩ đến đánh ông ta nữa. Chớ thấy gia gia của Triệu Du Vân đáng vẻ ngu xuẩn, vị minh chủ tiền nhiệm này căn bản không phải là nhân vật đơn giản a.

Long Việt Bằng cũng cười nhẹ lại với ông.

40. Chương 40

Gia gia và quân gia

Ngày thứ hai sáng sớm luận võ, Chu Mặc Nham chương môn phái Võ Đang đấu với Ân Lục Phong trang chủ Ánh Hồng sơn trang. Hai người đều võ nghệ phi phàm, kinh nghiệm phong phú, trận so tài này không cần nghi ngờ là một hồi long hổ đấu.

Long Việt Bằng tựa bên một gốc đại thụ, nhàn nhã nhìn lên trên lôi đài một trận thế lực ngang nhau. Mọi người xung quanh y đều ngừng thở, đáng vẻ xem tới nhập thần.

Lúc thân ảnh Ân Lục Phong như tia sáng bắn về phía đối thủ, trên lôi đài triển khai một loạt công kích trôi chảy với tốc độ cực nhanh mà lại không hiện chút hỗn loạn nào, mới có người lấy lại tinh thần lăm bắm:

“Đều nói kiếm pháp Triệu thị là thiên hạ nhất tuyệt, hôm nay xem ra, Ảnh Vũ kiếm pháp của Ân thị cũng là lăng lệ hoa mỹ như vậy không kém chút nào. Không biết hai nhà mà tương tranh, ai mới là người chiến thắng đây?”

“Chu chương môn của Võ Đang hẳn là chưa xuất hết bản lĩnh thật sự đâu...”

Long Việt Bằng mỉm cười mở miệng, đang định nói thì bỗng nhiên cảm thấy có người vỗ nhẹ vào vai y. Theo phản xạ ngẩng đầu nhìn, Triệu Minh Tuyền đang treo ngược trên cây chào hỏi y:

“Hắc, chàng thanh niên.” Gương mặt già nua tràn ngập sức sống không tương xứng với tuổi.

“Lao gia tử?” Long Việt Bằng nhú nhú mày, có chút kinh ngạc hỏi “Ông ra bằng cách nào? Không phải Tiểu Hoa trối ông trong phòng sao?”

“Hắc hắc, sợi dây mảnh đó làm sao có thể giữ ta được?” Triệu Minh Tuyền cười đắc ý, từ trên cây trở người xuống, vững vàng đáp tại bên cạnh Long Việt Bằng. Ông ngẩng mặt lên nói:

“Hôm nay là ngày Chu sỏa tử (hay Chu ngu :-“) và Ân phong tử (tức Ân điên : D) luận võ, ta muốn tới xem hai tên tiểu xuẩn đần này rốt cuộc có gì tiến bộ không.”

Chu Mặc Nham và Ân Lục Phong đều không lớn tuổi bằng Triệu Minh Tuyền, nhưng hai người cũng trên dưới năm mươi, đồng thời có danh vọng trong chốn võ lâm. Hiện tại bị Triệu Minh Tuyền nói như thế bọn họ mới chỉ là mao đầu tiểu tử hơn mười tuổi không hiểu chuyện vậy. Người xung quanh nghe được những lời này, đều không nhận được quay đầu lại trừng mắt nhìn Triệu Minh Tuyền bất mãn.

Xem ra hiện tại, có cực ít người có thể lập tức nhận ra lão nhân kỳ dị này chính là võ lâm minh chủ tiền nhiệm đại danh鼎鼎 Triệu Minh Tuyền.

“Lão gia tử, vậy hiện tại ông nghĩ bọn họ có tiến bộ không?”

“Ai, còn không phải là thế kia sao.” Triệu Minh Tuyền lắc đầu “Cái bệnh thấp thỏm nóng nảy của Ân phong tử vẫn còn chưa sửa, Chu sỏa tử thì lại quá nhẩn nại... Chậc chậc, người xem xem, hấn sợ rằng cả đời này cũng không học được cái gì gọi là Tiên phát chế nhân...” (Ra tay trước để chế phục đối phương)

Triệu Minh Tuyền rất nhanh liền nhận được vô số cái lườm đến từ bốn phía, ông vẫn thản nhiên tự đắc như trước, một chút cũng không ngại bản thân đang bị nhìn chăm chăm.

Trên đài, Chu Mặc Nham trước sau hóa giải chiêu thức liên tiếp của Ân Lục Phong, mặc dù có chút trật, nhưng vẫn nhận được tiếng trầm trồ khen ngợi của người dưới đài.

“Chàng thanh niên.” Trên mặt Triệu Minh Tuyền có một vẻ cười đầy hàm ý bất minh “Người có hứng thú suy đoán một chút kết quả thi đấu không?”

“Còn cần phải đoán sao?” Long Việt Bằng cười nhạt “Tuy rằng tình huống hiện tại Ân Lục Phong chiếm thế thượng phong, nhưng ông ta dù sao vết thương cũ cũng chưa lành, bởi vậy thắng lợi cuối cùng nhất định là Chu Mặc Nham.”

Câu này vừa ra khỏi miệng, người chung quanh toàn bộ dùng ánh mắt kinh ngạc hướng về phía Long Việt Bằng, đồng thời bắt đầu ríu rít nghị luận.

“Ân trang chủ bị thương?”

“Nhìn không ra a... Sao có thể?”

“Người là làm sao mà biết được?” Triệu Minh Tuyền mang theo tiểu ý hỏi.

“Nhìn kỹ không phải là có thể phát hiện sao?” Long Việt Bằng tiếp tục nhìn lên trận đấu trên đài, nói không nhanh không chậm “Tuy rằng vừa rồi ông định đánh lạc hướng ta, để ta cho rằng Ân Lục Phong là người cá tính vội vàng xao động, nhưng trực giác nói cho ta biết điều đó không quá có khả năng. Cánh tay Ân Lục Phong hẳn là có thương cũ. Hiện tại động tác của ông so với lúc ban đầu đã có chút chậm chạp, ta tin rằng người chăm chú theo dõi luận võ nhất định đều có thể phát giác ra.”

Chỉ thấy người xung quanh lập tức đồng thời xoay đầu lại. Bởi vì... căn bản là không có bất cứ ai trong bọn họ phát hiện ra điểm này.

Hậu sinh khả úy... Triệu Minh Tuyền dùng một ánh mắt mang chút mới lạ đánh giá trên dưới Long Việt Bằng, hạ giọng hỏi:

“Ta nghe được chút phong thanh, hiện tại muốn xác nhận... Người là gì của Du Vân?”

“Du Vân là người của ta.” Long Việt Bằng trả lời bình thản ung dung.

“Ồ... thì ra là thế.” Triệu Minh Tuyền bưng tỉnh đại ngộ “Trách không được Du Vân không cho phép ta nhắc lại hôn sự giữa nó và Giác Nhi... hóa ra cũng không phải Giác Nhi có người trong lòng, mà bởi vì có một nhân vật như người tới Triệu gia.”

“Dù sao sự việc đã định, chúng ta không cần phải tiếp tục chủ đề này nữa, tìm việc vui gì khác đi.”

Triệu Minh Tuyền bỗng nhiên cười hắc hắc, nói quỷ bí:

“Người lợi hại như vậy, ta nghĩ ta phải thay tôn nhi khả ái lại đơn thuần của ta điều tra nội tình về người...Người kế tục môn phái nào?”

“Không môn không phái.” Một trong những câu thường dùng.

“Đừng lừa dối người già a... Thật không có đạo đức.” Triệu Minh Tuyền không hề tin tưởng lời Long Việt Bằng “Ta tuy già, nhưng không hồ đồ, chút thường thức vẫn phải có. Sư phụ người là ai?”

“Không thể trả lời.” Câu thứ hai thường dùng.

Triệu Minh Tuyền thấy thái độ cự tuyệt hợp tác của y thập phần kiên quyết, con người giáo hoạt đảo quanh:

“Đã vậy... Ta đành khiến người dùng hành động để đáp.”

Ông bỗng tấn công Long Việt Bằng. Long Việt Bằng biết đối phương muốn buộc y ra chiêu, để xem môn lộ của mình, kiên quyết áp dụng sách lược không chống cự.

“Uy... lão gia tử, người ta đánh trên lời dài, chúng ta ở dưới xem náo nhiệt gì a...” Long Việt Bằng không chút nào hốt hoảng lảng tránh sự công kích của đối phương, từng bước một lùi về phía sau.

“Không sao, ta cũng lâu rồi không hoạt động gân cốt, hôm nay vừa lúc có thể cùng chơi với người.”

“Du Vân sẽ tức giận.”

“Nó không biết thì không sao.”

“Tiểu Hoa cũng sẽ tức giận.”

“...Cùng lắm thì ta để cho bà ý đánh.”

Người xung quanh thấy hai người này bỗng nhiên lại đánh nhau, sợ vạ lây nên vội vàng vàng tản ra, tạo thành một mảng đất trống cho bọn họ tự do phát huy.

“Chàng thanh niên! Người đừng trốn nữa, nghiêm túc chút được không?”

“Không thú vị, ta không có hứng...”

Chiêu thức của Triệu Minh Tuyền quán triệt tinh túy của võ công Triệu gia, đồng thời lại chứa một loại cảm giác hư vô mờ ảo, cổ quái khó dò không giống với Triệu Du Vân. Có lẽ là mấy năm nay du lịch tại ngoại, dung hợp với tinh hoa của nhiều nhà cũng không biết chừng.

Thực sự là một lão nhân khó chơi... Long Việt Bằng dự định nếu đối phương mãi không thu tay, y sẽ bỏ chạy tới phía trước làm cho Triệu Du Vân chứng kiến cảnh luận võ này để cầu cứu, dù sao đến lúc đó mọi thứ có bị làm cho loạn hết lên cũng không phải trách nhiệm của y. Lúc Long Việt Bằng còn đang nghĩ vậy, chợt thấy A Phát – hạ nhân làm việc vặt trong nhà – vội vã chạy về phía này.

“Nhạc, Nhạc quản gia...” A Phát chạy tới gần như đứt hơi, dường như đã xảy ra việc lớn gì.

Long Việt Bằng vội vã nhảy tới trước mặt hạ nhân, khoát khoát tay nói với Triệu Minh Tuyền:

“Giờ có chuyện quan trọng, đình chiến đình chiến.”

“Nhạc quản gia...”

“A Phát, làm sao vậy?”

A Phát giật nhẹ góc áo Long Việt Bằng, ý bảo đối phương cúi đầu, sau đó kề sát vào bên tai y nói nhỏ:

“Chu, Chu nhị thiếu gia Uy Thiên bảo... đang gây rối trong nhà...”

“Hắn ta làm gì?”

Chu Thanh Hà, đệ đệ của thiếu bảo chủ Uy Thiên bảo Chu Thanh Văn, là một tên không có tiếng tốt, võ nghệ thường thường, rất nhiều thói hư tật xấu.

“Hắn đùa giỡn thị nữ trong nhà...” A Phát lấp bắp nói “Hơn nữa, hơn nữa không chỉ có thị nữ... đến thị tòng có vẻ ngoài đẹp đẹp hẳn cũng...”

“Tên đầu heo này đúng là bụng đói ăn quàng...”

“Quay về xem thế nào?” Triệu Minh Tuyền tới gần hỏi. Trên nét mặt già nua đầy nếp nhăn có một vẻ hứng thú dạt dào, không biết trong lòng lại đang suy nghĩ linh tinh gì.

“Àn... Đi thôi.”

41. Chương 41

Kết cục của ‘Trư’ công tử

Triệu gia chỉ thuê người hầu có tướng mạo đẹp, quy củ này vô tình lại cho mấy kẻ háo sắc nào đó có chỗ vui chơi.

Chu Thanh Hà hai mươi lăm tuổi, đáng vẻ coi như là đẹp, chỉ là trên mặt lúc nào cũng lộ ra một vẻ không đứng đắn, cảnh này khiến mọi người rất dễ sinh ra cảm giác chán ghét với hắn. Long Việt Bằng đi tới hậu viện, liền thấy tên kia đang sờ mặt một tiểu thị nữ, tiểu thị nữ nhất gan sợ phiền phức né tránh, hầu như sắp bị dọa khóc.

“Chu, Chu công tử... xin đừng như vậy.” Nàng liềm mạng khước từ.

“Có sao đâu mà, trong nhà cũng không có người khác... Để bản công tử hảo hảo thương yêu người...”

Chu sắc quỷ này đúng là trợn mắt nói điều a... Cả cái nhà lớn như vậy, sao có thể không có ai? Chỉ có điều những người thấy hành động *** loạn này đều ngại thân phận của hắn và thế lực của Uy Thiên bảo, vậy nên không ai dám đứng ra chỉ trích mà thôi.

“Khụ khụ...” Long Việt Bằng ho nhẹ hai tiếng để đối phương chú ý “Chu công tử thực sự là rất có nhã hứng a.”

Chu Thanh Hà đang lúc cao hứng bỗng nhiên bị người khác cắt ngang, nhìn sang hóa ra là quản gia Triệu gia đã trở về, vội vã giả vờ không có chuyện gì buông tiểu thị nữ ra nói:

“A... Ta là tới nội viện tản bộ, hôm nay khí trời thật tốt...”

Không ngờ Chu Thanh Hà còn chưa dứt lời, bầu trời vốn đã u ám ‘ầm’ một tiếng trút mưa xuống.

“Ách...” Chu Thanh Hà nhất thời ngây ngẩn cả người.

Thực sự là ác giả ác báo...

“Ồ... tản bộ?” Long Việt Bằng giơ tay đón vài giọt mưa, lại nhìn bầu trời đen kịt “Đúng vậy khí trời thực sự tốt, Chu công tử ngài chậm rãi ở đây tản bộ đi. Tiểu Yên, chúng ta đi vào.”

“Dạ, Nhạc quản gia.” Tiểu thị nữ hài lòng đáp ứng, theo Long Việt Bằng đi.

Trong phòng Long Việt bằng, tất cả mọi người bị hại đang mở hội nghị.

Trong đó nam có nữ có, có trẻ tuổi cũng có lớn tuổi, hơn nữa số lượng còn không ít, đứng chật cả phòng.

“Các người đều từng bị hắn khinh bạc?” Long Việt Bằng uống một ngụm trà nóng, chậm rãi hỏi.

“Đúng vậy.” Mọi người ngân ngấn nước mắt gật đầu “Nhạc đại nhân! Ngài phải làm chủ cho chúng ta a!”

“Nhất định rồi.” Long Việt Bằng trao đổi ánh mắt với Triệu Minh Tuyền, sau đó mỉm cười nói “Nếu dám tới Triệu gia quấy rối, cũng đã biểu lộ hẳn là tên không muốn sống nữa, nếu chính hắn cũng không cần cái mạng đó, vậy chúng ta sao không thuận nước giòng thuyền, thành toàn cho hắn nhỉ?”

“Đúng! Đúng!”

Bọn hạ nhân truyền tới một trận tiếng trầm trồ khen ngợi cùng nghị luận. Có kiến nghị hạ mê được Chu Thanh Hà, có người đề xuất cho hắn ăn đập, có người đưa ra là thả rắn và bọ cạp vào chần của Chu Thanh Hà, có kiến nghị là lột sạch quần áo của Chu Thanh Hà vứt ra đường, thậm chí còn có ý kiến nên thiến hắn... Nói chung người sau so với người trước càng hung hãn, càng độc ác, Long Việt Bằng không ngờ cái đám hạ nhân rất biết a dua nịnh hót này còn có một mặt cơ trí như thế.

Long Việt Bằng cười tủm tỉm chen ngang dòng nghị luận của họ “Hiện tại phương pháp đối phó hắn các người đều nghĩ ra rồi, vậy cụ thể do ai đi thực hiện đây?”

Trong phòng nhất thời hoàn toàn yên lặng.

Long Việt Bằng dừng một chút, tiếp tục nói “Người tình nguyện đi, thỉnh tiến lên một bước.”

Vừa nghe Long Việt Bằng nói xong, tất cả hạ nhân không hẹn mà cùng lui tới cửa, tốc độ nhanh kinh người.

Biết ngay mà... Long Việt Bằng không hề để tâm mà mỉm cười, cúi đầu nhấp một ngụm trà.

“Kỳ thực cũng không cần phải độc ác như vậy a...” Triệu Minh Tuyền kiến nghị: “Chúng ta đã nghĩ ra một biện pháp rồi, cũng không phải nhiệm vụ quá rắc rối, các người chọn một thị nữ nhu thuận nhất ra đây.”

Ngay lập tức, ánh mắt mọi người tập trung lại trên người Hà Lan Đào thân hình mảnh mai, điềm đạm đáng yêu. Bị ánh mắt nồng nhiệt tràn ngập hy vọng nhìn chằm chằm cả nửa buổi, Hà Lan Đào rụt rè mở miệng hỏi:

“...Không phải là ta đấy chứ?”

“Chính là người!” Mọi người trằm miệng một lời.

“Vì sao...” Hà Lan Đào nhăn mặt, nước mắt có vẻ sắp rơi xuống.

“Không sao, tiểu cô nương, nhiệm vụ này kỳ thực rất đơn giản.” Triệu Minh Tuyền đi tới cạnh Hà Lan Đào, thì thầm mấy câu với nàng.

“Thật là chỉ làm vậy thôi...?” Hà Lan Đào dần dần thu lại vẻ sắp khóc, ngẩng đầu hỏi.

“Ừ ừ, chỉ đơn giản vậy thôi.”

Hà Lan Đào đang kinh hoàng, nàng cầm khăn mặt đi về phía Chu Thanh Hà mới bị mắ mưa liên tục cầu nhàu, nơm nớp lo sợ, mở miệng nói:

“Chu công tử... mời lau mặt...”

Chu Thanh Hà vốn đang nổi nóng, kết quả thấy một cô nương mỹ lệ chủ động tới hầu hạ hắn, tâm tình lập tức khá lên phân nửa. Hắn đưa tay ra đón lấy khăn mặt lau đi nước mưa, cười mỉa nói:

“Người thật là hiểu chuyện a, nói cho bản công tử người tên là gì?”

Chu Thanh Hà hình như hoàn toàn quên đây không phải là lần đầu hắn thấy Hà Lan Đào, cũng đã từng quấy rối Hà Lan Đào mà không có kết quả.

“Hồi công tử... nô tỳ tên là Tiểu Đào...” Hà Lan Đào vốn gan bé, bởi vì khấn trương, thanh âm nàng nói nhẹ nhàng ôn nhu, ánh mắt cũng liên tục chớp chớp, biểu hiện mất tự nhiên như vậy trái lại khiến Chu Thanh Hà lầm tưởng là nàng đang xấu hổ.

“Tiểu Đào a, thực sự là một cái tên hay.” Chu Thanh Hà ôm chầm lấy Hà Lan Đào, cười hắc hắc nói “Có hứng thú cùng một đêm xuân với bản công tử hay không a?”

Ngữ khí và nhãn thần của hắn đều khiến Hà Lan Đào nổi da gà cùng mình. Nhưng dù sao cũng có nhiệm vụ quan trọng, nàng vẫn cố lấy dũng khí nói:

“Chu công tử, nô tỳ... ngưỡng mộ ngài đã lâu...”

“Í, vậy sao... ha ha ha ha...”

“Chu công tử... Tối nay canh hai, nô tỳ ở gian phòng cuối cùng của lầu trệt Đông Vân các chờ ngài... chỗ đó lầu rồi không có ai ở...” Hà Lan Đào gần như bật khóc “Hy vọng... Hy vọng công tử không cự tuyệt nô tỳ...”

“Làm gì có chuyện, bản công tử luôn luôn yêu thương mỹ nhân nhất.” Chu Thanh Hà đại hỉ, cúi đầu hôn một cái lên mặt Hà Lan Đào.

Ồ... Hà Lan Đào lúc này chỉ muốn chà rách mặt luôn mà thôi.

Đêm khuya, lúc thiếu bảo chủ Uy Thiên bảo Chu Thanh Văn, ca ca của Chu Thanh Hà, nghị sự xong, đi vào gian phòng mình ở, thì ngoài ý muốn thấy có một đám người ở trong phòng hắt lật tung đồ đạc, khiến mọi thứ lộn xộn.

“Có chuyện gì?” Chu Thanh Văn bắt mắt nhíu mày.

“Mong Chu thiếu bảo chủ thứ lỗi.” Long Việt Bằng đi tới trước mặt hắn, lễ phép giải thích “Ngày hôm nay có một con chuột rất to chạy vào phòng này, chúng ta đang nỗ lực tìm nó.”

“Lúc nào thì các người mới có thể tìm thấy?”

“Xin lỗi... có lẽ trong một chốc thì chưa tìm xong được.” Long Việt Bằng lộ ra vẻ hơi khó xử “Nếu như con chuột đó ban đêm quấy rầy ngài nghỉ ngơi thì không ổn, vậy nên đêm nay Chu thiếu bảo chủ có thể tới phòng khác ở được không?”

Chu Thanh Văn trong lòng tuy bất mãn, nhưng khách thì phải theo chủ, hắn cũng không nói thêm gì, gật đầu đồng ý với đề nghị của Long Việt Bằng.

Long Việt Bằng thấy đã thực hiện được kế hoạch, xoay người mỉm cười gọi “A Phát, đưa Chu thiếu bảo chủ tới gian phòng cuối cùng của lầu trệt Đông Vân các nghỉ ngơi.”

“Dạ, Nhạc quân gia.”

Tối hôm đó, Long Việt Bằng qua đêm ở phòng Triệu Du Vân. Khoảng chừng canh hai, bên ngoài loáng thoáng truyền tới tiếng kêu thảm thiết như chọc tiết lợn.

“Làm sao vậy...?” Triệu Du Vân dụi dụi đôi mắt còn ngái ngủ, chống người dậy định xuống giường đi xem.

“Không có việc gì đâu... Đừng quan tâm.” Long Việt Bằng giơ tay ra kéo Triệu Du Vân quay lại lòng mình, ôm chặt lấy “Tiếp tục ngủ đi.”

“Thế nhưng...”

“Ngủ đi ngủ đi...”

Triệu Du Vân còn há mồm muốn nói gì đó, nhưng âm thanh bên ngoài đã tiêu thất, hắn thôi giãy dụa, lần thứ hai tiến vào mộng đẹp ngọt ngào.

Ngày hôm sau, Chu Thanh Hà chính thức biến thành ‘Trư’ Thanh Hà thực sự, mặt bị đánh cho sưng vù, nhưng bị Chu Thanh Văn nổi giận dùng đòn nhốt trong sài phòng của Triệu gia, vào những ngày tổ chức võ lâm đại hội không được tự do đi lại.

Biết tin tức này xong, tất cả hạ nhân Triệu gia đều nở nụ cười.

42. Chương 42

Cảnh trong mơ của bạn Đậu Phộng.

(đương nhiên là Hoa Sinh, nhưng để là Đậu Phộng, vì ý chị Tự Kỷ là thế mah :”> giống như gọi Hà Lan Đào là bạn Hạch Đào ý!)

Một buổi đêm âm lãnh, không trăng, bầu trời đen như mực.

Hắn vững vàng đáp xuống nóc nhà, cấp tốc hành tẩu nhanh như bay. Thân thể khinh phiêu phiêu giống như rót đầy không khí, tựa hồ không thuộc về mình. Hắn rất hưởng thụ cảm giác như vậy.

Xảo diệu tránh được tất cả thủ vệ ngu xuẩn, lặng lẽ lườn vào trong một nơi như kho phòng. Nơi đó chứa đầy binh khí và thư bản. Không quản danh đao danh kiếm trên quý tứ phía, chỉ một lòng tìm kiếm thứ gì đó khát vọng đã lâu. Rốt cuộc tìm được quyển sách hơi mỏng đó, bỏ lại một đóa liên hoa bằng đồng, sau đó nhanh chóng lướt ra cửa.

Gió thổi trên y phục dạ hành của hắn, lạnh lạnh nhưng có chứa một tia cảm giác nhẹ nhàng khoan khoái khó hiểu, đại khái là tâm tình tốt, hắn nghĩ lúc này mình hầu như là vô khống bất nhập vô sở bất năng (không nơi nào không vào được không việc gì không làm được). Buổi tối đó, là hoàn toàn thuộc về hắn.

Đột nhiên, hắn thấy một gian phòng lộ ra ánh đèn yếu ớt. Hóa ra người nhà này còn chưa ngủ sao?

Tùy tiện tiếp cận nơi thể hiện nguy hiểm rõ ràng đó... Hắn vốn định cứ vậy bỏ đi, không để tâm gian phòng kia là thuộc về ai. Thế nhưng, âm hưởng quái dị từ trong phòng truyền ra quả thực khiến hắn thấy tò mò... Tiếng đồ vật đổ xuống, tiếng thân thể va chạm, còn có tiếng thở dốc đau đớn và tiếng giãy dụa.

Hắn rút cuộc không ức chế được mầm mống hiếu kỳ, phi thân nhảy đến cửa sổ phía trước, nhẹ nhàng đục một lỗ nhỏ trên giấy cửa sổ nhìn trộm vào trong... Tất cả, khiến cho hắn hoàn toàn khiếp sợ.

Có người bị giết... trên quần áo loang lổ vết máu, ngã trên mặt đất không nhúc nhích. Có kẻ giết người... ở một bên âm trầm cười nhạt. Một trong số đó... nhìn rất quen mắt.

Cảnh tượng quá sức bất ngờ khiến hắn không tự chủ được hít vào thấy lạnh buốt.

“Ai?!”

Sát thủ nhảy cảm lập tức phát hiện sự tồn tại của hắn, hắn vội vàng theo phản xạ xoay người đào tẩu, sau đó, bị sát thủ nhào ra đánh một chưởng cực mạnh vào sau lưng.

Hắn nhìn thấy rõ ràng mình phun ra tiên huyết. Hắn nỗ lực đỡ đòn, nhưng đối phương có tới ba người, hơn nữa trọng thương trên người không cho phép hắn chiến đấu với người khác quá lâu. Lại trúng vài chiêu xong, cuối cùng hắn chọn bỏ chạy.

Hắn sẽ chết... Hắn sẽ chết... Bởi vì hắn hình như thấy được chuyện không nên thấy...

Bị người gấp gáp đuổi theo, thương thế khiến cước bộ của hắn trở nên bất ổn. Con đường phía trước dài dang dặc, khí lực trên người cứ rời đi từng chút một, khinh công thường kiêu ngạo cũng gần như trở thành không còn giá trị, hắn sắp không chống đỡ nổi.

Trời bắt đầu đổ mưa, hạt mưa tinh mịn thấm ướt y vật của hắn, rơi trên mặt hắn, dần dần làm lu mờ ý thức...

Không thể nữa... đã... không thể chống đỡ nổi nữa...

Dưới trận mưa phùn dày đặc, trong cảnh sắc mông lung, hắn thấy cách đó không xa, có địa phương hắn quen thuộc. Hắn biết tinh tường nơi đó, nơi đó hẳn là an toàn. Quay đầu lại nhìn phía sau, cũng may... đám sát thủ còn không đuổi theo.

Như vậy... chính là chỗ này...

Hắn dùng một tia khí lực cuối cùng hướng về phía đó, cuối cùng...

“A...”

Hoa Liên Sinh thoảng cái từ trong mơ tỉnh lại, mờ mịt mở lớn hai mắt nhìn nóc nhà, đưa tay sờ sờ trên người mình, đã thấm ướt mồ hôi lạnh.

Nằm mơ... đây là giấc mơ kỳ quái gì vậy? Người trong mơ, thật sự là hắn sao? Minh trước đây không phải là bán đậu phộng sao? Vì sao lại tới nhà người khác trộm đồ, vì sao lại bị người ta truy sát?

Vô số nghi vấn nhất thời đồng loạt hiện lên trong bộ não trống rỗng của Hoa Liên Sinh. Đây là lần đầu tiên sau khi hắn tỉnh lại nảy ra nghi vấn về thân phận của mình.

Cũng không phải là hoài nghi lời của quản gia, chỉ là bởi vì quản gia thu lưu một kẻ không nơi nương tựa còn mất ký ức như mình, vậy nên hẳn là phải tin tưởng đối phương. Có điều... giấc mơ này rốt cuộc là sao?

Hoa Liên Sinh tựa hồ loáng thoáng nhớ tới điều gì, nhưng vừa đi sâu vào tìm hiểu, lại phát hiện cái gì cũng không có. Không ngừng tự hỏi khiến hắn vô pháp đi vào giấc ngủ lần nữa, vì vậy, hắn không đánh thức vương thái y phụ trách trông coi hắn, rón rén đi ra khỏi cửa.

Tuy rằng Long Việt Bằng bảo hắn ít xuất hiện trước mặt người khác, nhưng hiện tại là đêm khuya, hẳn là không có vấn đề gì đâu? Để ngừa vạn nhất, Hoa Liên Sinh phi thường hiểu chuyện còn không quên đeo mặt nạ.

Hoa Liên Sinh ngồi bên giếng nước trong hậu viện, nhìn bầu trời sao.

Mộng vừa rồi cảm giác thật sự quá chân thực, không thể hội được đau đớn của vết thương, nhưng cảm giác thập phần khó chịu, hình như đã thực sự xảy ra... Người bị giết, người giết, dường như đều đã từng gặp qua ở đâu đó... Đó rốt cuộc là ký ức của chính mình, hay là đang nằm mơ đây?

Vô luận nghĩ thế nào cũng nghĩ không thông, cuối cùng kết quả là đau đầu không chịu nổi, Hoa Liên Sinh đập đập vào đầu, thở thật dài một hơi.

Hoa Liên Sinh nghe được tiếng bước chân rất nhỏ, ngẩng đầu nhìn, vừa lúc đối diện với đôi mắt to sáng long lanh của Hà Lan Đào. Rõ ràng là vừa rồi Hà Lan Đào đi vào cũng không ngờ sẽ gặp nam nhân đeo mặt nạ này, nhất thời cũng ngây ngẩn cả người.

“Tiểu Đào...?”

“Vượng Tài...” Hà Lan Đào ngơ ngác hỏi “Đã trễ thế này, sao ngươi còn ngồi đây?”

“Ta ngủ không được... ngươi thì sao?”

“Ta... ta còn có chút việc chưa xong, vậy nên hơi lâu.” Hà Lan Đào thấp giọng tự trách “Cũng tại ta quá ngu ngốc...”

“Ngươi không ngu ngốc, chỉ là có chút không cẩn thận mà thôi.” Hoa Liên Sinh an ủi người trước mặt, bỗng nhiên nhớ tới một việc, hét lớn “Nguy rồi!”

“Ngươi làm sao vậy?”

“Xin lỗi! Nhạc quản gia không cho phép ta tiếp xúc với người khác... Ta phải đi trước đây...” Hoa Liên Sinh vội vội vàng vàng đứng dậy.

“Vì sao vậy...?” Hà Lan Đào nhìn hắn, hiếu kỳ hỏi.

“Ta nói với ngươi a... Bởi vì ta quá xấu, Nhạc quản gia sợ ta sẽ dọa người khác sợ.”

“...Thế nhưng, thế nhưng ta không hề ngại a...” Hà Lan Đào đỏ mặt, tiếng nhỏ như muỗi kêu “Lần trước nói chuyện phiếm với ngươi... Ta thấy rất vui...”

“Thế nhưng ta vẫn phải nghe lời quản gia...”

Hoa Liên Sinh nói tiếp vài tiếng áy náy, liền xoay người bước đi, nhưng nhìn người phía sau đột nhiên không có động tĩnh, lại khiến hắn thập phần lưu ý quay đầu lại nhìn một cái.

Chỉ nhìn thoáng qua thì không sao, nhưng lại khiến Hoa Liên Sinh nhất thời luống cuống tay chân, bởi vì hắn thấy trong đôi mắt đẹp của Hà Lan Đào đã đầy lệ, sắp sửa khóc.

“Ngươi, ngươi đừng như vậy...”

“Vượng Tài...” Hà Lan Đào thút thít nói: “Ngươi ghét ta sao...”

“Không không không...” Hoa Liên Sinh không ngừng giải thích: “Ta sao có thể ghét ngươi được...”

“Ta... bởi vì ta rất ngốc... mọi người trong nhà đều không muốn nói nhiều với ta... thật vất vả gặp được ngươi... nhưng ngươi cũng không để ý tới ta...”

“Tiểu Đào... Ta cũng không còn cách nào khác a.” Hoa Liên Sinh bắt đắc dĩ nhìn nàng khóc “Tướng mạo của ta...”

“Ta sẽ không để ý bộ dạng người thế nào... Chỉ cần người nguyện ý cùng ta nói chuyện là tốt rồi.” Hà Lan Đào ngẩng gương mặt đầm nước lên, ai oán nói.

“Vậy... được rồi...” Hoa Liên Sinh do dự cả nửa buổi, cuối cùng cố sức gật đầu. Hắn đã hoàn toàn bị lời Hà Lan Đào đả động rồi, vứt phăng lời yêu cầu của Long Việt Bằng ra sau đầu... Hơn nữa, Hà Lan Đào cũng không bị hắn làm cho sợ, vậy nên... hắn là không thành vấn đề nhỉ?

Từ sau khi Triệu Minh Tuyền trở về, ông và trù nương mỗi ngày sẽ cùng nhau trình diễn một tiết mục phụ thê già khá là náo nhiệt ở trong nhà.

“Xú lão đầu tử! Ông đứng lại đó cho ta, không được phép chạy!” Trù nương cầm dây thừng thô to không ngừng đuổi theo.

“Tương Nhi... Ta đã đáp ứng bà là sẽ không đi nữa... sao bà vẫn còn muốn trói ta lại a...” Lão nhân cột nhả đằng trước liền mạng chạy trốn.

“Không đi nữa không có nghĩa là ông sẽ không chạy vòng quanh gây rối!”

“...Điều này cũng đúng... A, không phải không phải, không đúng không đúng!”

Ngày hôm nay, bọn họ đuổi từ tiền thính tới hành lang, từ hành lang đuổi tới hậu đường, từ hậu đường đuổi tới hoa viên... vận động không biết mệt.

“Ai nha... Tương nhi đối với ta thật đúng là nhiệt tình như lửa a.” Triệu Minh Tuyền vừa chạy vừa thì thào tự nói “Cả một xấp tuổi rồi... thật là có chút mắc cỡ...”

“Ông đứng lại đó cho ta!”

Triệu Minh Tuyền xoay người một cái, chạy ào vào trong Minh Nguyệt lâu, ở đây tất cả đều là khách phòng dành cho khách nhân nghỉ ngơi.

Triệu Minh Tuyền ở trên hành lang quẹo đông quẹo tây, đột nhiên thấy một cánh cửa mở rộng, vì vậy lập tức đi vào, đóng chặt cửa lại.

“Hô... thế này chắc bà ý sẽ không tìm được nữa.”

Ông đắc ý vỗ vỗ tay, đang muốn tìm một cái ghế ngồi xuống nghỉ ngơi, chợt nghe phía sau có người hỏi:

“Người tới đây làm gì?”

“A... nơi này người ở à, thật vô ý, tạm thời cho ta mượn để trốn chút.” Triệu Minh Tuyền vui vẻ xoay người cười cười, lại nghe thấy tiếng người nọ hít sâu.

“Minh Tuyền huynh!!! Huynh đã trở về?”

Triệu Minh Tuyền tập trung nhìn, mới phát hiện đối phương là người ông quen trang chủ Ánh Hồng sơn trang Ân Lục Phong.

“Ha hả... hóa ra là Ân phong tử a (aka Ân điên ở mấy chương trước :)))... Đã lâu không gặp.”

43. Chương 43

Như ghen tại hầu

Tuy rằng nghe bản thân bị gọi thành ‘Ân phong tử’, nhưng Ân Lục Phong cũng không ngại chút nào, dường như đó là tên hiệu trước đây của ông.

“Minh Tuyền huynh, muốn gặp mặt huynh thật đúng là trắc trở a... Huynh không biết chứ, từ lúc huynh đi, trên giang hồ có bao nhiêu người tìm kiếm huynh.”

Ân Lục Phong đầy mặt tươi cười bảo Triệu Minh Tuyền ngồi xuống, sau đó ân cần rót một chén trà cho Triệu Minh Tuyền.

“Tìm lão già này làm gì?” Triệu Minh Tuyền tiếp nhận chén trà, cười hắc hắc nói “Ta đã ẩn lui rồi, sống những ngày tiêu dao tự tại, không muốn để ý việc giang hồ nữa.”

“Aii...” Ân Lục Phong lý giải gật đầu “Nếu như cũng không phải vì Ánh Hồng sơn trang, ta cũng muốn dứt bỏ tất cả như Minh Tuyền huynh... Chỉ là võ lâm sự vật hiện tại xôn xao phức tạp, lúc Minh Tuyền huynh không có ở đây, rất nhiều chuyện chúng ta cũng không dám tự ý quyết định.”

“Hiện tại không phải đã có tôn nhi của ta rồi sao?” Triệu Minh Tuyền vuốt chòm râu thật dài, hỏi “Thế nào, Du Vân làm không tốt sao?”

“Không... Du Vân làm rất khá, đáng tiếc hắn chậm chạp không thể tạo uy tín.” Ân Lục Phong cảm thán một tiếng “Lúc có Minh Tuyền huynh, tâm lý chúng ta cũng luôn vững chắc hơn hiện giờ một chút.”

“Ân phong tử a, ngươi không cảm thấy thanh niên nhân hiện tại so với chúng ta mạnh hơn rất nhiều sao? Bọn họ sẽ trưởng thành rất nhanh.” Triệu Minh Tuyền mỉm cười nói “Như là Chu thiếu bảo chủ Uy Thiên bảo, đã trước sau đánh bại đông đảo cao thủ, khoảng cách với việc leo lên hàng đầu trong võ lâm Long Hồ bang, cũng chỉ còn có trận đấu ngày mai cùng với Chu sỏ tử mà thôi.”

“Thanh niên cho dù nhuệ khí mười phần, cũng không đủ ổn trọng.” Ân Lục Phong có chút bất mãn nhíu mày “Đạo pháp của Chu Thanh Văn thật sự là xuất thần nhập hóa, nhưng hắn tự thân tính tình còn tồn tại nhiều khuyết điểm khiến người ta không dễ chịu, hắn có chút ngạo.”

“Ân phong tử, ta lại nghĩ Chu Thanh Văn rất giống ngươi.” Triệu Minh Tuyền ngửi được mùi chua xót trong lời của Ân Lục Phong, cố ý trêu chọc “Sở dĩ ngươi nói vậy, có phải là bởi vì ngày đó bại bởi Chu sỏ tử mà tâm tình không tốt hay không?”

“Minh Tuyền huynh...” Ân Lục Phong bỗng đứng lên, nhìn Triệu Minh Tuyền trách cứ “Ta cũng không phải...”

“Chỉ đùa một chút mà thôi.” Triệu Minh Tuyền cười ngắt lời Ân Lục Phong, phát tay áo ý bảo ông ngồi xuống.

Ân Lục Phong biểu tình phức tạp đứng cả nửa buổi, cuối cùng vẫn một lần nữa ngồi trở lại, ông thở dài nói:

“Minh Tuyền huynh... kỳ thực huynh nói không sai. Nhưng ta càng lo lắng chính là, Chu Thanh Văn hung hăng vênh váo sẽ mang tới ảnh hưởng xấu cho võ lâm.”

“Có thể. Bất quá hiện tại chúng ta còn có họa lớn là Nguyệt Linh giáo, tiết mục tranh đoạt công danh cá nhân sợ rằng còn chưa có cơ hội trình diễn đâu?”

“Minh Tuyền huynh... Hiện nay tình thế hỗn loạn, ta vẫn lo lắng sẽ phát sinh đại sự.” Ân Lục Phong cấp thiết nói “Huynh thực sự không định tái xuất giang hồ sao? Nếu như huynh đứng ra...”

Triệu Minh Tuyền nghe Ân Lục Phong nói xong, sắc mặt vừa rồi còn thoải mái dần trở nên nghiêm túc. Ông nhẹ nhàng gõ mặt bàn, trầm ngâm nói:

“Nếu đã chọn ly khai, ta sẽ không làm thêm gì nữa. Ta không thể ngăn cản chuyện năm xưa phát sinh, đó là trách nhiệm mà cả đời ta phải gánh trên lưng. Ta cũng không phải là muốn chạy trốn cái gì, chỉ là nơi này đã thực sự khiến ta cảm thấy uể oải không chịu nổi, vậy nên, ta phải ly khai.”

Ân Lục Phong lặng yên hồi lâu, rồi mới thấp giọng nói “Chuyện đó cũng không phải trách nhiệm của mình huynh, cũng không phải trách nhiệm của tất cả chúng ta... Bí mật kia đã giữ rất nhiều năm, sau này đương nhiên cũng sẽ tiếp tục bảo mật, sẽ không có người nào biết.”

“Không.” Triệu Minh Tuyền lắc đầu “Ngươi không cần biện giải gì thêm về hành vi năm xưa, có thể với tình huống và lập trường ngay lúc đó mà nói thì chuyện kia làm là không sai, thế nhưng, bản chất tội nghiệt vĩnh viễn cũng sẽ không cải biến được.”

“Minh Tuyền huynh... Vậy huynh vì sao còn muốn cho tôn nhi tiếp nhận vị trí của huynh?”

Chỉ thấy Triệu Minh Tuyền cười cười “Đó là quyết định chính xác cuối cùng mà ta làm trước khi ta đi. Du Vân nó còn mạnh hơn cả ta, có một số việc nhất định nó cũng sẽ làm tốt hơn ta.”

Ngày hôm nay là ngày cuối cùng luận võ bài vị (sắp xếp vị trí), do chương môn phái Võ Đang Chu Mặc Nham đối chiến với bảo chủ Uy Thiên bảo Chu Thanh Văn. Trận này cũng là trận then chốt quyết định ai đứng nhất.

Lúc đầu mọi người cũng không ngờ Chu Thanh Văn hai năm trước còn ở vị trí sát dưới tiền thập vị quanh co không tiến lên được, lại có thể rất nhanh tiến bộ tới trình độ này. Chu Thanh Văn hiện tại chỉ đầu ba mươi, võ công nhưng lại cao như vậy, rất nhiều đệ tử Uy Thiên bảo đều cuồng vọng mà tuyên bố hẳn là phải để Chu Thanh Văn đảm nhiệm đương kim vô lâm minh chủ.

Võ công của Chu Mặc Nham lấy thủ làm trọng, phong cách trầm ổn, võ công của Chu Thanh Văn lấy công làm thủ, phong cách sắc bén, có thể nói hai người mỗi người một vẻ. Bọn họ đánh tới đánh lui trên lôi đài cả ngày, cuối cùng Chu Thanh Văn lấy một chiêu ‘Mạn thiên phi tuyết’ điểm tới thân thể Chu Mặc Nham, đạt được thắng lợi.

Dưới đài lập tức truyền tới tiếng nghị luận. Bị mọi người nói nhiều nhất chính là bốn chữ ‘Hậu sinh khả úy’. Chu Thanh Văn tươi cười chìm đắm trong ánh mắt của mọi người, vô hạn vinh quang.

“Kết quả chính là hần thắng... Lão gia tử ông thật lợi hại.” Long Việt Bằng mỉm cười, lấy ra một thỏi bạc cho Triệu Minh Tuyền “Ta đã đoán sai.”

“Aii, kỳ thực cũng không phải tự thân công lực của ngươi có vấn đề.” Triệu Minh Tuyền cười hì hì cất bạc, tiện thể an ủi “Nếu như ngươi ở trong giang hồ một vài năm, nhất định sẽ còn có con mắt nhìn người hơn cả ta.”

Thấy Long Việt Bằng không nói gì, Triệu Minh Tuyền quay ra chớp chớp mắt với y, nói “Chàng thanh niên, có hứng thú khiêu chiến với Chu Thanh Văn hay không.”

“Không hứng.” Thăng thần trả lời.

“Aiiii....” Triệu Minh Tuyền thấy y thái độ kiên quyết, than thở tiếc nuối “Ngươi và Du Vân ai cũng không chịu tham gia, khiến lão nhân gia hảo thất vọng a.”

“Du Vân chỉ là không có ý tranh đoạt thứ tự, còn ta là căn bản không cần phải.” Long Việt Bằng thản nhiên đáp.

Lúc này, bên đài một trận gây rối cắt đứt đoạn nói chuyện của hai người. Phóng mắt nhìn sang, Chu Thanh Văn đứng trên đài đang lấy đao chỉ vào Triệu Du Vân ở dưới đài, lên tiếng:

“Chu mỗ khản cầu Triệu minh chủ chỉ giáo.”

Hành động của Chu Thanh Văn rõ ràng là khiêu khích. Đại khái là muốn mượn dịp này chứng minh bản thân mạnh hơn đương kim minh chủ... Long Việt Bằng không khỏi lẩm bẩm “Tên này đúng là lảm chuyện...”

“Ha ha ha...” Triệu Minh Tuyền ở bên cạnh lại có vẻ thập phần hưng phấn “Du Vân a, cháu lên thể hiện cho gia gia xem đi... ha ha ha ha...”

“Lão gia tử...”

“Thật vô ý.” Triệu Du Vân sững sốt một chút, lập tức từ chối “Tại hạ không có ý muốn so cao thấp với Chu thiếu bảo chủ.”

Chu Thanh Văn hơi híp mắt, nhìn chằm chằm hần hỏi “Vì sao?”

“Chu thiếu bảo chủ vừa mới thi đấu xong, đồng thời cũng đã đoạt được hạng nhất, mà tại hạ lại nghỉ ngơi này giờ, luận võ dưới điều kiện như vậy không hề công bằng.” Triệu Du Vân giải thích không nhanh không chậm.

“Ồ?” Chu Thanh Văn nhếch miệng, nói châm chọc “Ý ngươi là, Chu mỗ nhất định thất bại?”

“Tại hạ không có ý đó.” Biểu tình của Triệu Du Vân vẫn bình tĩnh như trước, một chút vẻ bị động chạm cũng không có.

“Du Vân, ngươi phải đi đi.” Ân Lục Phong ngồi một bên dùng nhãn thần sâu sa nhìn Chu Thanh Văn ở trên đài một chút “Nếu còn tiếp tục cự tuyệt, Chu thiếu bảo chủ sẽ tức giận.”

“Đúng vậy đúng vậy.” Cả đám chờ xem kịch vui xung quanh cũng gật đầu phụ họa.

“Vân ca ca! Đón lấy!” Âm thanh lạnh lạnh đó thuộc về Lâm Giác. Nàng ném kiếm của mình cho Triệu Du Vân.

“Triệu minh chủ, nếu mọi người đã nhất trí, vì sao ngài lại không thành toàn cho Chu mẫu?” Chu Thanh Văn lần thứ hai dùng giọng điệu khiêu khích để nói “Thỉnh Triệu minh chủ chỉ giáo.”

“Được rồi...” Triệu Du Vân chậm rãi thở ra một hơi, xoay người nhảy lên lôi đài.

Triệu Minh Tuyền ở dưới đài hài lòng vô cùng, Long Việt Bằng chuyên tâm nhìn chăm chú thân ảnh bạch sắc cao lớn trên đài, chỉ cười không nói.

Triệu Du Vân chậm rãi rút trường kiếm ra. Thanh bảo kiếm của Lâm gia do công tượng nổi tiếng chế tạo, dưới ánh mặt trời tỏa sáng lấp lánh, tản ra vẻ đẹp khiến kẻ khác tâm hân.

“Đắc tội rồi.”

Chu Thanh Văn cười lạnh một tiếng, khẩn cấp tấn công về phía Triệu Du Vân. Triệu Du Vân không sợ hãi tiếp chiêu ngay chính diện. Xung quanh nhất thời an tĩnh xuống, đao kiếm va chạm sinh ra âm hưởng thanh thúy, vang vọng thật lâu.

44. Chương 44

Ngày chấm dứt bí mật

Huyết Tuyết đao pháp hay thay đổi, mỗi chiêu mỗi thức đều có lộ tuyến phi thường cổ quái, cực khó đoán trước. Chiêu thức nhìn như bạc nhược mờ ảo, nhưng một khi xuất ra liên tiếp, rồi lại đầy tính công kích, thì như bạo phong tuyết đồng thời kéo tới, đan thành một cái lưới không kẽ hở.

Triệu Du Vân liên tục lui về sau, không phản kích, xem ra biểu hiện là hoàn toàn không đánh trả, thực tế lại đang điều tra thực hư của đối phương. Chu Thanh Văn dù sao cũng mới thi đấu xong, thể lực tiêu hao rất nhiều, không tính là ở vào trạng thái tốt nhất. Triệu Du Vân đánh giá một hồi, nghĩ thời cơ đã đến, vì vậy đầu ngón chân điểm một cái, phi thân lên. Chỉ khoảng nửa khắc, kiếm khí bức người.

Chu Thanh Văn thấy chiêu thức của Triệu Du Vân đột nhiên có biến hóa, lập tức cải biến vị trí ứng đối của chính mình. Khí thế như hồng bàn khiến Chu Thanh Văn âm thầm lấy làm kinh hãi. Lâm Nguyệt kiếm pháp của Triệu gia mặc dù danh dương thiên hạ, nhưng là do tiền nhiệm minh chủ Triệu Minh Tuyền phát dương quang đại. Từ khi Triệu Du Vân tiếp nhận vị trí minh chủ, rất ít khi thể hiện tại phương diện võ nghệ, Chu Thanh Văn lại còn nghĩ Triệu Du Vân không dễ dàng chịu ứng chiến là vì lo lắng không đủ tài, hiện tại xem ra, hóa ra là đã coi thường đối phương rồi.

Lâm Nguyệt kiếm pháp không hổ là Lâm Nguyệt kiếm pháp. Triệu Du Vân vừa rồi còn phòng thủ vững vàng bỗng nhiên triển khai công kích lẫm liệt không gì sánh được. Thanh kiếm thật dài vũ động giống như ngân xà, xuyên toa (qua lại với tốc độ nhanh) trong không khí một cách diễm lệ, so với tốc độ được ca ngợi của Ảnh Vũ kiếm pháp Lâm gia còn hơn vài phần, đồng thời cũng mãnh liệt hơn vài phần. Người dưới đài nhìn lên thấy kiếm pháp của Triệu Du Vân cấp tốc mà không mất đi ưu nhã, hoa lệ mà không mất đi nhuệ khí, nhất thời quên cả nghị luận.

Không ngờ tới minh chủ an phận này thật sự là chân nhân bất lộ tướng, không ngờ tôn tử của Triệu Minh Tuyền lại có bản lĩnh cao tới vậy... Đây là cảm thụ trong lòng tất cả mọi người.

Vừa rồi so chiêu như điện quang hỏa thạch, tốc độ nhanh tới mức khiến người ta không thể nhìn rõ quá trình. Tới lúc thân ảnh tuyết trắng của Triệu Du Vân đáp vững vàng xuống đất, mũi kiếm của hắn, đã chém rách phần trước ngực áo khoác của Chu Thanh Văn.

“Chu thiếu bảo chủ, dừng ở đây thôi.” Triệu Du Vân tiêu sái vung trường kiếm, vội vàng thu kiếm về vỏ.

Triệu Du Vân thắng bất ngờ, đánh bại Chu Thanh Văn cao ngạo từng đem đông đảo cao thủ đâm nát dưới chân! Dưới đài nhất thời truyền ra tiếng than sợ hãi.

Chu Thanh Văn cả nửa buổi không nói nên lời, cuối cùng bỏ lại một câu cứng ngắc “Đa tạ chỉ giáo, Chu mỗ chịu thua.” Sau đó đi xuống lôi đài.

“Oa ha ha ha...” Triệu Minh Tuyền cười càng thêm khoa trương, còn không ngừng nện vào đại thụ bên cạnh “Không hổ là tôn nhi của ta a... làm tốt lắm!”

Long Việt Bằng đứng bên nhẹ nhàng gật đầu, lộ ra nụ cười nhàn nhạt.

Ở trong sài phòng chật hẹp sống vài ngày bị cấm đoán, tính tình Chu Thanh Hà càng ngày càng tồi tệ, mỗi lần đều muốn nhân lúc người hầu vào đưa cơm thì đẩy ngã đối phương rồi chạy ra, thế nhưng người của Triệu gia phụ trách đưa cơm cho hắn luôn luôn là trù nương – một nữ nhân võ công cao cường kỳ lạ, hơn nữa bị huynh trưởng nhà mình cảnh cáo, vậy nên hắn cho tới giờ vẫn chưa thể chuồn ra khỏi sài phòng.

Ngày thứ ba, Chu Thanh Hà rốt cuộc không chịu nổi nữa, hắn dùng hết mọi biện pháp đập cửa sài phòng, sau đó cật lực chui ra ngoài từ cái lỗ trên cửa.

“Mẹ nó... con đàn bà thối kia dám gài bẫy bản thiếu gia, làm hại bản thiếu gia phải chịu tội này... Để xem bản thiếu gia ra ngoài rồi hảo hảo trừng trị ả thế nào...”

Chu Thanh Hà vừa chửi bới vừa đi lang thang trong viện, tìm kiếm mục tiêu khắp nơi.

Hà Lan Đào vừa mới đưa cơm cho Vương thái y xong, tâm tình không tệ vừa đi về phòng bếp vừa ngâm nga một tiểu khúc, không ngờ tại nửa đường lại đụng phải Chu Thanh Hà, sợ đến độ hồn phi phách tán.

“Cuối cùng cũng tìm được người... con đàn bà thối này.” Chu Thanh Hà tức giận đến nghiến răng nghiến lợi “Người cũng dám trêu đùa bản thiếu gia! Thật to gan!”

“A... A... Không, không liên quan tới ta...” Hà Lan Đào một bên liều mạng giải thích, một bên lùi về sau.

“Không phải người? Người nghĩ ta sẽ tin chắc?!” Chu Thanh Hà nghiến răng ken két “Bản thiếu gia hôm nay không chính chết người không được!”

“Không nên a !” Hà Lan Đào hét lên một tiếng, vội vàng chạy.

“Con đàn bà thối! Người đứng lại cho bản thiếu gia!” Chu Thanh Hà một vẻ hung thần ác sát đuổi phía sau.

“Cứu, người cứu mạng... !” Hà Lan Đào sợ tới phát khóc, không ngừng kêu loạn “Trù nương! Quản gia! Chủ nhà! Cứu ta...!”

Nàng chạy tới một nơi cực kỳ quen thuộc, bỗng nhiên nhớ tới sự tồn tại của một người, vì vậy không chút do dự chạy ào vào phòng.

“Vương Tài! Cứu ta với!!!”

“Người làm sao vậy?!” Hoa Liên Sinh thấy dáng vẻ kinh khủng của nàng, đứng dậy hỏi “Xảy ra chuyện gì?”

“Ta, ta, ta... Hắn... Hắn...” Hà Lan Đào khẩn trương tới mức không nói nên lời.

“Con đàn bà thối kia!”

“A!!!” Vừa nghe tới thanh âm hung ác của Chu Thanh Hà, Hà Lan Đào vội vã nhào tới trên người Hoa Liên Sinh.

“... Người là ai?” Hoa Liên Sinh lập tức chắn phía trước Hà Lan Đào, cau mày hỏi Chu Thanh Hà “Vì sao lại muốn làm khó Tiểu Đào cô nương?”

“Là ai? Hừ! Bản thiếu gia là ai không cần phải nói với người!” Chu Thanh Hà cực mất kiên trì nói “Mau đưa nữ nhân phía sau người giao cho ta!”

Hoa Liên Sinh thấy người tới bất thiện, liền nghĩ Hà Lan Đào chọc phải phiền phức, xuất phát từ tâm lý anh hùng cứu mỹ nhân, hắn kiên quyết bảo vệ Hà Lan Đào, lạnh lùng nói:

“Triệu gia là nơi để người tới dương oai đây chắc!”

“Tiểu tử thôi... còn dám giáo huấn bản thiếu gia.” Chu Thanh Hà xắn tay áo đánh về phía Hoa Liên Sinh “Vậy bản thiếu gia liền cho cái tên không biết phân biệt này ăn đập luôn thể!”

Đối phương nộ quyền đột kích, Hoa Liên Sinh né ra theo phản xạ, đồng thời, một cảm giác nhẹ nhàng linh hoạt đầy kỳ dị tràn ngập thân thể hắn. Tiếp đó Hoa Liên Sinh lại tránh được vài lần công kích của Chu Thanh Hà, phát hiện một khi mình tập trung tinh lực thì động tác của đối phương căn bản thua tốc độ phản ứng của mình.

Giống như đây không phải là lần đầu hắn đánh nhau với người khác? Hoa Liên Sinh đột nhiên nảy ra ý nghĩ như vậy.

Vô công của Chu Thanh Hà tuy không giỏi, nhưng vẫn khá hơn người bình thường, vậy mà hiện tại lại vô pháp đánh trúng tiểu tử đeo mặt nạ trước mắt này, lòng tự tin của hắn cũng bởi vậy mà bị thương nặng nề.

Không thể nào... Tiểu tử đeo mặt nạ này nhìn qua có vẻ dần dợn, vô công vì sao lại giỏi như vậy? Tựa như trù nường kia... Chu Thanh Hà nghĩ thế nào cũng nghĩ không ra.

Chẳng lẽ... Tiểu tử này thực ra là một tuyệt thế cao thủ?

Hoa Liên Sinh cảm thấy một cảm giác vui sướng trước nay chưa từng có. Hắn thử ra tay với Chu Thanh Hà, nhưng lại có được hiệu quả không tưởng. Hắn đã mất toàn bộ ký ức, bắt đầu nghĩ bản thân có thể từ trận đấu này tìm kiếm ra một phần nào đó thất lạc.

Cuối cùng hắn đáp Chu Thanh Hà ngã lăn ra đất, thở thật dài một hơi, Hà Lan Đào vừa nãy bị dọa sợ chết khiếp cũng không nhận được vỗ tay trầm trồ khen ngợi. Không ngờ Chu Thanh Hà quý rập rưởi đất, cổ ý ‘ôi ôi’ mấy tiếng xong, thoáng cái nhảy dựng lên, vươn tay ra chụp lấy mặt nạ của Hoa Liên Sinh.

Hoa Liên Sinh nhất thời sơ suất chỉ biết ngơ ngác đứng tại chỗ, nhìn mặt nạ của mình ‘xẹt’ một cái bị kéo rơi xuống đất.

Thời gian như đứng im, không khí ngưng kết lại, cả Hà Lan Đào lẫn Chu Thanh Hà đều ngây người.

Dưới mặt nạ không phải là một gương mặt xấu xí gì cả, mà là một dung nhan tuấn mỹ ngũ quan phân minh, tuy rằng biểu tình hơi ngớ ra, nhưng không chút nào ảnh hưởng tới phong thái.

“Đây... Vương Tài?” Sững sốt nửa buổi, Hà Lan Đào mới lắp bắp mở miệng “Người... hóa ra trông như vậy sao?”

“Ta... ta xấu lắm sao? Dọa người sợ thành như vậy...” Hoa Liên Sinh có chút kinh hoảng hỏi.

“Không không không... Người căn bản là không xấu!” Hà Lan Đào kích động phủ định “Người rất đẹp... thật sự!”

“Vậy sao?” Hoa Liên Sinh chỉ chỉ vào mình vẻ không tin nổi “Ta thực sự... không hề xấu sao?”

“Đúng vậy!” Hà Lan Đào liều mạng gật đầu.

So với hai cái đĩa đang hưng phấn tới độ như hai tên ngố, thì Chu Thanh Hà đứng một bên biểu tình lại có vẻ quái dị hơn rất nhiều.

Tiểu tử này hóa ra có dáng vẻ anh tuấn như vậy sao? Rốt cuộc hắn có địa vị thế nào?

Hơn nữa... vì sao thoát nhìn hắn lại quen mắt như vậy nhỉ? Hình như đã từng gặp qua ở đâu đó...

Nghi vấn này quá nhiều Chu Thanh Hà hồi lâu cũng không có kết quả. Để bảo mệnh, Chu Thanh Hà chọn nhân lúc hai đứa kia còn đang chìm trong hưng phấn thì len lén chuồn đi, về vấn đề báo thù thì... tính sau là được...

Một mặt khác, Hoa Liên Sinh trong lòng vui mừng không gì sánh được cũng không khỏi bắt đầu tự hỏi gương mặt này nếu bị người ta thấy sẽ làm sao, cùng với có nên đi báo cáo vấn đề này cho Long Việt Bằng biết hay không.

45. Chương 45

Sợi dây ký ức

Lúc này, Long Việt Bằng từ màn luận võ trở về, đang ở lì trong phòng Triệu Du Vân không chịu đi ra ngoài.

“Người không còn việc gì khác phải làm sao?” Triệu Du Vân rửa mặt xong, ngẩng đầu hỏi cái tên ở bên cạnh này giờ vẫn tùm tùm cười nhìn mình. Ánh mắt nóng rực của Long Việt Bằng khiến hắn cả người không được tự nhiên.

“Du Vân, ta yêu người lắm ý.” Long Việt Bằng ghé vào bàn, dùng tay chống cằm, cười dài nói “Người thực sự là quá đáng tin quá ôn trọng quá khiến người ta động lòng.”

“Nếu như người là đang nói về trận đấu của ta với Chu thiếu bảo chủ thì thôi đi...” Triệu Du Vân khiêm tốn nói “Nếu như không phải hắn vừa mới thi đấu xong, ta có lẽ không thắng được hắn.”

“Mặc kệ thế nào, thắng chính là thắng a. Tên kia vọng tưởng làm xấu mặt người trước mặt mọi người, kết quả không ngờ tới mất mặt chính là hắn.” Long Việt Bằng nhún vai “Hơn nữa đa số người dưới đài đều đứng về phía người, người thắng mọi người đều vui vẻ.”

“Àn...” Triệu Du Vân không phát biểu ý kiến của mình, chỉ hơi gật đầu.

“Du Vân a...” Long Việt Bằng mỉm cười đứng lên, nhẹ nhàng đem thân thể của đối phương kéo vào lòng mình, thấp giọng kề bên tai hỏi “Nếu như ta không đoán sai... ngày mai hắn là người không có nhiệm vụ gì quan trọng nhỉ?”

“Àn... Luận võ bài vị đã kết thúc, nghỉ ngơi một ngày xong, chỉ còn lại ba ngày nghị sự cuối cùng.”

“Như vậy...” Long Việt Bằng hôn lên cái cổ mảnh mai của đối phương, dùng giọng điệu mê hoặc để nói “Du Vân, đêm nay... chúng ta...”

Triệu Du Vân minh bạch ý tứ của Long Việt Bằng, hơi có vẻ kháng cự:

“Hôm nay ta mệt chết đi được...”

“Du Vân...” Long Việt Bằng ngắt lời hắn, làm ra vẻ ai oán “Mấy ngày nay ta đều phải nhẫn nại á... Người nghĩ mà xem, võ lâm đại hội kết thúc, sau đó chúng ta phải đi Phụng Hoàng sơn thảo phạt Nguyệt Linh giáo, đến lúc đó chẳng phải sẽ càng không có cơ hội hay sao...?”

“ . . . ”

Triệu Du Vân không tìm được lý do nào ra hồn để từ chối, nhất thời không nói gì. Long Việt Bằng thấy có cơ hội để lợi dụng, hôn sâu lên đôi môi khát vọng đã lâu.

Một phen hỏa nhiệt dây dưa, hai người trong lúc bất tri bất giác đã ngã về phía giường lớn trong phòng.

“Nhạc...” Triệu Du Vân cảm giác được động tác Long Việt Bằng cởi y phục của mình, có vài phần do dự mở miệng “Người không cảm thấy... bây giờ còn hơi sớm sao...”

“Nếu có nhiều thời gian như vậy, chẳng phải chúng ta có thể làm thêm vài việc hay sao...”

“Người...”

Long Việt Bằng ngẩng đầu, trên gương mặt tuần mỹ mang theo một nụ cười tà ác “Du Vân thân yêu à, hiện tại mới hối hận... đã quá muộn rồi.”

Hai người chìm đắm trong tình ái lẫn ***, dần dần quên đi tất cả. Đương nhiên cũng không biết, Hoa Liên Sinh kỳ thực đã đến tìm họ, muốn báo cáo chuyện mình bị Chu Thanh Hà thấy gương mặt thật. Nhưng sau khi Hoa Liên Sinh đứng ngoài cửa nghe được tiếng rên rỉ khiến kẻ khác mặt đỏ tím đập, rất nhanh liền ly khai.

Chu Thanh Hà tự ý chuồn ra khỏi sài phòng, việc này bị Chu Thanh Văn biết được ra sức mắng mỏ một phen. Chu Thanh Văn bởi vì hôm nay tính toán sai lầm bại trong tay Triệu Du Vân, rơi vào cảnh dù được đứng hạng đầu nhưng vẫn làm trong lòng còn khó chịu, vậy nên tâm tình đương nhiên chẳng tốt lành gì. Sau khi trở về lại thấy cái tên đệ đệ ngu không chịu thua ai kia, Chu Thanh Văn đương nhiên là chẳng thêm nén giận.

“Uy Thiên bảo sao lại có cái loại bại hoại như ngươi! Suốt ngày không làm việc đàng hoàng, trong đầu chỉ biết nữ nhân nữ nhân! Bây giờ còn ở nhà người khác làm ta mất mặt! Ngươi có phải là muốn bị trục xuất khỏi gia môn thì mới vui vẻ không hả?”

“Ca... Đệ sai rồi! Đệ sai rồi!” Chu Thanh Hà liều mạng xin lỗi, quỳ dưới đất ôm lấy chân Chu Thanh Văn “Thế nhưng hãy tin đệ đi mà! Lần này là đệ bị hãm hại... Đệ bị tiểu thị nữ kia của Triệu gia gài bẫy...!”

“Hừ, nói đi nói lại cũng bởi vì ngươi quá háo sắc, bằng không làm sao mà nàng ta có thể bẫy ngươi được?” Chu Thanh Văn oán hận phát óng tay áo, mắng “Tự tác nghiệt! Không thể sống!” (từ câu Thiên tác nghiệt vưu khả thứ, tự tác nghiệt bất khả hoạt)

“Dạ dạ dạ... là lỗi của đệ, tất cả đều là lỗi của đệ...” Chu Thanh Hà cuống quýt gật đầu “Nhưng mà ca ca à, huynh không cảm thấy Triệu gia cũng hơi bị quá kiêu ngạo hay sao? Đến một phó dịch nho nhỏ cũng dám đập lên đầu lên cổ đệ... Cũng không biết Triệu Du Vân kia bình thường giáo dục hạ nhân thế nào, hay là hần căn bản không coi Uy Thiên bảo chúng ta ra gì?”

“Triệu gia địa vị cao quý ra sao, xuất liên tục hai đời võ lâm minh chủ danh mãn giang hồ, Uy Thiên bảo nho nhỏ chúng ta thì tính là cái gì?” Chu Thanh Văn cười lạnh tự giễu “Hơn nữa hôm nay lại để Triệu Du Vân tăng thêm danh tiếng, sau này bọn họ sẽ càng có lý do kiêu ngạo.”

“Như vậy sao được!” Chu Thanh Hà bắt đầu kêu gào “Bọn họ xưng vương xưng bá, bảo những người như chúng ta làm sao có chỗ đứng trên giang hồ đây?!”

“Sao được á? Hừ... nếu ngươi thấy không được thì hảo hảo luyện võ cho ta, tranh thủ một ngày kia đánh bại Triệu Du Vân a.” Chu Thanh Văn trừng mắt với đệ đệ không biết trời cao đất dày kia một cái “Ngươi cứ bớt gây phiền phức cho ta là đã phúc lắm rồi, còn tiếp tục như vậy nữa, ngươi sớm muộn gì cũng khiến cho Uy Thiên bảo không còn mặt mũi, không ngẩng đầu được trên giang hồ!”

Chu Thanh Hà bị huynh trưởng trừng mắt, khí thế nhất thời yếu đi rất nhiều, hần không cam lòng lắm bầm “Thế nhưng... đệ vẫn rất để bụng chuyện bị một phó dịch nho nhỏ của Triệu gia giáo huấn... giờ đệ mở miệng là chỉ muốn oán hận.”

“Phó dịch của Triệu gia cũng đánh thắng được ngươi? Ha... Ta thấy ngươi thực sự là vô phương cứu chữa rồi đây.”

“Không phải mà!” Chu Thanh Hà lập tức thanh minh “Phó dịch đó võ công thực sự rất cao!”

“Ô? Cao tới mức nào?” Chu Thanh Văn nheo mắt “Lẽ nào Triệu Du Vân lại có thể truyền thụ võ công cho phó dịch trong nhà?”

“Hần dùng cũng không phải là công phu của Triệu gia...”

“Vậy là gì?”

“Khó đoán lắm, rất loạn, cảm giác như còn chưa thành hình... Thế nhưng có thể khẳng định là kinh công của hần nhất định rất giỏi.”

“Giỏi tới mức nào?”

“Đại khái... ngang với ca ca...” Kỳ thực trong lòng Chu Thanh Hà rất muốn nói là ‘Có lẽ còn giỏi hơn cả ca ca ý!’

“Buồn cười! Điều đó không có khả năng!” Chu Thanh Văn hoàn toàn không tin “Trừ phi hắc không phải là hạ nhân của Triệu gia.”

“Đệ nghĩ hắc không giống hạ nhân.” Chu Thanh Văn nỗ lực hồi tưởng lại gương mặt bị che giấu dưới lớp vải hôm nay thấy “Hơn nữa hắc làm đệ cảm giác quen thuộc một cách khó hiểu, hình như từng gặp ở đâu đó...”

“Được rồi, ta không có lòng dạ nào để ngồi nghe người nói lung tung.” Chu Thanh Văn không nhịn được ngắt lời đệ đệ “Ta muốn nghỉ ngơi, có gì mai nói tiếp.”

“Ca!!!”

Chu Thanh Hà còn muốn nói gì đó, nhưng Chu Thanh Văn đã đóng mạnh cửa lại. Đứng dần mặt ra một lúc, Chu Thanh Hà đành không cam lòng về phòng mình.

Chu Thanh Hà cả đêm ngủ không ngon. Trong đầu như đàn đứt dây, từ đầu tới cuối không thể đem vấn đề ghép với đáp án tương ứng.

Mãi đến sáng sớm ngày thứ hai, hắc trong lúc mông lung nghe được người đi qua trước cửa phòng hắc nghị luận về nguyên nhân cái chết của Lâm Hoàn, vấn đề vắt óc suy nghĩ thật lâu kia cùng đáp án mới đồng thời dần hiện ra trong đầu.

Sợi dây đứt rồi cuộc liên lại, cuối cùng hắc cũng nhớ ra nam nhân kia là ai rồi... Chu Thanh Hà hết hắc buồn ngủ, sinh ra một loại cảm giác rợn tóc gáy.

Hắc đã từng xem qua bức họa phát lệnh truy nã tội phạm... cùng gương mặt của nam nhân kia, sao mà giống đến thế.

Nam nhân đeo mặt nạ kia... là Hoa Liên Sinh! Là Hoa Liên Sinh nghi phạm giết chết Lâm Hoàn, bị truy nã ở trên giang hồ.

Hoa Liên Sinh vì sao lại xuất hiện ở Triệu gia với thân phận một phó dịch? Triệu Du Vân vì sao lại cho hắc đeo mặt nạ, giấu hắc đi? Có phải kỳ thực Triệu Du Vân... cấu kết với phạm nhân? Cấu kết với ma giáo?

Sắp xảy ra chuyện lớn... sắp xảy ra chuyện lớn rồi... Nhất định phải nhanh chóng vạch trần âm mưu này!

Chu Thanh Hà trước nay chưa từng bị cảm giác kinh khủng vây quanh, trong lúc bị suy nghĩ miên man thúc đẩy, thậm chí đã nghĩ Triệu gia nhìn qua tựa như một ma quật. (hang ổ của... ma giáo/ma?)

“Ca! Ca... Không xong rồi! Không xong rồi!!!”

Hắc liều mạng gõ cửa phòng Chu Thanh Văn.

46. Chương 46

Thanh danh gặp nguy cơ

Long Việt Băng và Triệu Du Vân là cùng bị một trận tiếp đập cửa gấp gáp và tiếng gào làm cho giật mình tỉnh giấc. (Ai bảo trời chưa tối đã dắt nhau lên giường tập thể dục buổi tối :-w)

“Du Vân! Tiểu Nhạc! Hai đứa mau dậy đi!”

Hiếm khi nghe được thanh âm kinh hoảng như vậy của trù nương, hai người lưỡng lự trước là có đại sự xảy ra, nhanh chóng rời giường mặc y vật vào.

Vừa mở cửa ra, dáng vẻ lo lắng của trù nương đã xuất hiện ngay trước mắt.

“Nguy rồi! Những người đó đã biết Hoa Liên Sinh được giấu ở trong nhà chúng ta!” Trù nương nói ra tin tức kinh người “Hiện tại tất cả bọn họ đang ở trong đại sảnh hướng chúng ta đòi người.”

“Cái gì...” Long Việt Băng và Triệu Du Vân cùng trao đổi ánh mắt khó có thể tin nổi “Làm thế nào mà họ biết được?”

“Ta vừa đi hỏi Hoa Liên Sinh, hắn nói ngày hôm qua không cẩn thận để Chu Thanh Hà thấy mặt, lại bởi vì nguyên nhân nào đó không thể nói cho các người kịp thời...” Trù nương đầy vẻ sầu lo “Nói chung sự tình khó khăn rồi, tất cả người trong đại sảnh đều bảo chúng ta giao hung thủ giết Lâm Hoàn ra, còn nói Du Vân phải có lời với bọn họ.”

“Cháu hiểu rồi...” Triệu Du Vân nhíu chặt mày gật đầu, nhanh chóng ra quyết định “Mọi người tạm thời tránh đi một chút, ta đi ra giải thích với bọn họ.”

“Chờ chút!” Long Việt Băng vội vàng kéo hắn lại “Hiện tại bọn họ đại khái đã nhất trí cho rằng chúng ta chứa chấp Hoa Liên Sinh, tình cảnh của người rất gian nan, nếu như tùy tiện đi ra ngoài giải thích, bọn họ không chỉ không nghe, có khi còn muốn đem tội danh có-lẽ-có nào đó đổ lên đầu người.”

“Đúng vậy... Du Vân.” Trù nương cũng khuyên nhủ “Trước tiên cháu đừng vội đi ra ngoài, chúng ta còn phải suy nghĩ xem có biện pháp khác hay không... Ai, tới lúc thời khắc mấu chốt thế này, chẳng biết lão già chết tiệt kia chạy đi đâu rồi...”

“Thế nhưng cứ tiếp tục tránh né cũng không phải là một biện pháp.” Triệu Du Vân bình tĩnh nói “Bọn họ đang không ngừng thêm sốt ruột, nếu như lúc này không có ai đứng ra, sợ rằng tình huống sẽ càng trở nên tồi tệ hơn. Ta thân là võ lâm minh chủ, nhất định phải gánh chịu hậu quả của việc do chính mình gây ra... Cho dù là một mình nhận hết trách nhiệm.”

“Du Vân...” Long Việt Băng nhìn mặt tình nhân, không biết nên nói gì. Sau cuộc luận võ ngày hôm qua, đây là lần thứ hai y nhìn thấy một mặt trầm ổn, lạnh tĩnh, có trách nhiệm của Triệu Du Vân. Nói thật, chuyện lần này, trách nhiệm chủ yếu hẳn là thuộc về y và Trù nương... Nếu như không phải là hai người tự ý đưa một nhân vật nguy hiểm như Hoa Liên Sinh về nhà, thì Triệu Du Vân cũng không phải hổ thẹn với lập trường của mình. Thế nhưng, Triệu Du Vân căn bản không vì thế mà trách cứ bọn họ.

“Ta rất xin lỗi, Du Vân.”

“Xin lỗi ta làm gì?” Triệu Du Vân mỉm cười, tản mát ra một sự mỹ lệ khiến người động tâm “Ta tin tưởng hai người, cũng tin Hoa Liên Sinh vô tội.”

Nói câu đó xong, Triệu Du Vân gật đầu với họ, xoay người rời đi.

“Tiểu Hoa...” Long Việt Băng mở miệng nói “Bà mau dẫn Hoa Liên Sinh tới một góc an toàn rồi giấu đi, đừng để hắn đi ra. Bây giờ ta phải đi cùng với Du Vân.”

“Àn.” Trù nương gật đầu nói “Về phía Du Vân nhờ vào người đó, Tiểu Nhạc.”

Trong đại sảnh ồn ào không gì sánh được, nhân sĩ các phái đều tụ tập ở đây, sợ rằng lúc hội nghị chính thức cũng không có nhiều người như vậy.

“Thỉnh Triệu minh chủ đi ra giải thích rõ ràng với chúng ta!”

“Giao phạm nhân giết người Hoa Liên Sinh ra đây!”

Trong đó đương nhiên cũng có người vẫn còn nghi ngờ về độ chính xác của việc này, nhưng nếu thiếu bảo chủ Uy Thiên bảo đã chắc chắn như vậy, thì xác nhận một chút cũng có thể yên tâm, vậy nên mới tạo thành khung cảnh như hiện tại.

Mấy hạ nhân phụ trách tiếp khách cũng sắp không chống đỡ nổi nữa, cả đám vẻ mặt cầu xin, trong lòng mong cho tai nạn mau qua.

Rốt cuộc, bọn họ sống sót nhìn thấy ánh rạng đông – Triệu Du Vân và Long Việt Băng đồng thời đi vào. Nhân vật trọng yếu vừa xuất hiện, trong phòng nhất thời lặng ngắt như tờ.

“Chủ nhà... Nhạc quản gia...” Bọn hạ nhân chưa từng chưa từng cảm động trước sự xuất hiện của hai người họ như lúc này.

Long Việt Bằng lướt mắt nhìn tình huống xung quanh, phát tay lý giải, nói với hạ nhân “Khổ cực cho các người rồi, tất cả lui xuống dưới đi.”

“Dạ!”

Bọn hạ nhân lập tức như được đại xá cấp tốc lui ra, chỉ để lại hai người cùng một đám đối chọi gay gắt.

“Triệu minh chủ.” Mở miệng đầu tiên chính là Chu Thanh Văn vẻ mặt không có biểu tình gì tử tế. Hắn đi thẳng vào vấn đề nói “Ngày hôm qua xá đệ tẩn bộ ở hậu viện quý phủ, không ngờ lại phát hiện nghi phạm sát hại Lâm Hoàn là Hoa Liên Sinh. Mọi người đều biết, Hoa Liên Sinh giết Lâm Hoàn xong bỏ trốn, hiện nay chính là tội phạm quan trọng nhất bị truy nã trên giang hồ, Triệu minh chủ cũng đích thân tham gia truy bắt, không thể nào lại không biết hình dạng của Hoa Liên Sinh nhỉ? Xin hỏi các hạ phải giải thích với mọi người thế nào về chuyện chứa chấp tội phạm đây?”

Lời vừa nói vô cùng sắc bén, mọi người trong phòng đều đồng thời nín thở chờ đợi câu trả lời mang tính quyết định của Triệu Du Vân.

Triệu Du Vân nhẹ nhàng gật đầu, không e dè đáp “Không sai, Hoa Liên Sinh đích xác đang ở nhà ta.”

Trong phòng nhất thời ồ lên. Mọi người không ngờ Triệu Du Vân lại thẳng thắn thừa nhận như vậy. Người thì nghi hoặc, người thì lo lắng, người thì phẫn nộ, người thì không hiểu, người thì chờ xem kịch vui... đều bắt đầu nghị luận suy nghĩ và mục đích thực sự của Triệu Du Vân.

“Hừ, thật là nực cười!” Chu Thanh Văn nhướn mày, nổi giận nói “Đại gia truy tìm hung thủ đã lâu như vậy, vậy mà hóa ra lại được giấu trong nhà của võ lâm minh chủ tôn kính đây, như vậy không phải là coi tất cả chúng ta là ngu ngốc mà đùa giỡn hay sao?”

Một vài người tán thành ý kiến của Chu Thanh Văn cũng kêu gào theo “Hoa Liên Sinh cấu kết với ma giáo, lẽ nào Triệu minh chủ cũng muốn cấu kết với ma giáo sao?!”

Những lời này nói ra lại không quá minh bạch. Triệu Du Vân có trong sạch hay không đã trở thành vấn đề được mọi người quan tâm nhất. Long Việt Bằng nhìn Chu Thanh Văn cười đến thập phần đắc ý, yên lặng tự hỏi làm sao để xoay chuyển thế cục.

“Du Vân, trước tiên ngươi cứ giao Hoa Liên Sinh ra đây đi.” Ân Lục Phong có chút bất đắc dĩ mà khuyên nhủ “Ta tin tưởng người trong sạch, với thái độ làm người của ngươi, không thể làm ra chuyện cấu kết với ma giáo. Nếu như ngươi có nỗi khổ gì, chúng ta có thể chậm rãi nghe ngươi nói.”

“Ân thế bá, cảm tạ người.” Triệu Du Vân lễ phép cảm ơn, thái độ không hiện chút hoảng loạn nào: “Giấu kín Hoa Liên Sinh là chủ ý của ta, tuy rằng rất có lỗi với mọi người, nhưng giấu diếm mọi người lâu như vậy cũng là vì không còn cách nào khác.”

“Ô? Chẳng nhẽ Triệu minh chủ còn điều gì có thể biện giải sao? Chu Thanh Văn cười trào phúng “Chỉ bằng mau chóng giao Hoa Liên Sinh ra thẩm vấn một phen, sự tình sợ rằng sẽ càng sáng tỏ hơn đây.”

“Không thể được.” Triệu Du Vân lắc đầu, thản nhiên nói “Hoa Liên Sinh đã mất toàn bộ ký ức, hẳn thậm chí đến bản thân là ai cũng không nhớ nữa.”

Cả đám cùng xôn xao. Chu Thanh Văn cười lạnh “Ngươi nghĩ rằng chúng ta sẽ tin tưởng một lời nói dối vụng về như vậy sao? Tuy rằng chúng ta đều hy vọng minh chủ thực sự có nỗi khổ riêng, nhưng còn tiếp tục như vậy, giả có khi cũng thành thật đấy!”

“Mau giao Hoa Liên Sinh ra đây! Vì Lâm đại ca báo thù!”

“Thẩm vấn một phen là biết hẳn có thực sự mất trí nhớ hay không!”

“Các vị...” Triệu Du Vân ý bảo mọi người bình tĩnh lại. Hắn dừng một chút, tiếp tục nói “Vào ngày Hoa Liên Sinh tới nhà chúng ta, đã thân mang trọng thương, trải qua chữa trị gian nan mới có thể vất vả tỉnh lại. Chúng ta đoán hẳn là bởi vì có liên quan tới vụ án, cũng có thể là biết một chuyện gì đó của hung thủ,

cho nên mới rơi vào cảnh bị người ta truy sát. Chúng ta thu lưu Hoa Liên Sinh, thứ nhất là giám thị hắn, thứ hai là vì bảo hộ hắn. Đợi tới khi hắn khôi phục ký ức, tất cả sẽ trở nên rõ ràng.”

Cũng không phải không thể đưa Hoa Liên Sinh tới đây cho những người này xem, mà là Triệu Du Vân thực sự lo lắng vấn đề an toàn của Hoa Liên Sinh sau khi lộ diện.

“Rốt cuộc lúc nào hắn mới có thể khôi phục ký ức?”

“Hừ, đó chỉ lời nói một phía của Triệu minh chủ mà thôi.”

“Hoa Liên Sinh thật sự mất trí nhớ rồi? Có khi nào là giả vờ không vậy?”

“Cứ bắt ra đây xem thì biết!” Vài người tính nóng nảy đã cầm lấy bình khí hướng vào bên trong.

“Đứng lại!” Triệu Du Vân phi thân nhảy lên phía trước mấy người đó, đưa tay ra ngăn cản, lạnh lùng nói:

“Bất luận thế nào, ta đều tuyệt đối không cho phép bất cứ ai ở đây tiếp cận Hoa Liên Sinh!”

Triệu Du Vân trước nay cho người ta ấn tượng ôn hòa khiêm tốn, chưa bao giờ nổi giận, vẻ giận dữ hôm nay đúng là hiếm thấy. Hắn một thân bạch y, khí thế nghiêm nghị đứng bất động ở kia, khiến mấy người nọ không dám tiếp tục lướt qua hắn mà tiến về phía trước một bước.

Mắt thấy bầu không khí trong phòng càng lúc càng không ổn, khẩn trương tới mức có thể hình dung là ‘giương cung bạt kiếm’, Long Việt Băng lén lút đi tới bên cạnh Mộ Dung Thanh Vũ và Lâm Giác vẫn còn đang ngơ ra, thấp giọng hỏi:

“Liệu có phải... Các người cũng tin là Du Vân bao che hung phạm?”

“Vân ca ca... Sẽ không làm chuyện như vậy...” Lâm Giác cắn môi, nước mắt sắp rơi “Huynh ấy nhất định sẽ báo thù cho cha ta...”

“Đúng, Du Vân sẽ không làm chuyện như vậy, đồng thời, Hoa Liên Sinh cũng không phải là hung phạm.” Long Việt Băng nhỏ giọng an ủi, đồng thời vỗ vai Mộ Dung Thanh Vũ, nhẹ nhàng ghé vào lỗ tai hắn phân phó gì đó.

“Nhạc lão đại... Người muốn ta đi ngay bây giờ sao?” Mộ Dung Thanh Vũ ngẩng đầu, vẻ khó hiểu mà hỏi.

“Đúng, đi ngay bây giờ, càng nhanh càng tốt... Thanh Vũ lão đệ à, có thể khống chế được cục diện ở đây hay không, toàn bộ trông vào tốc độ làm việc của người đó.”

“Được.” Mộ Dung Thanh Vũ ngoan ngoãn gật đầu đáp ứng, sau đó nhân lúc mọi người xung quanh không để ý thì chuồn ra khỏi phòng khách.

47. Chương 47

Lúc này xuất hiện chính là...

Hoa Liên Sinh đang ở trong phòng cùng Hà Lan Đào thảo luận tình huống bên ngoài, thì bỗng trù nường tông cửa xông vào, lớn tiếng kêu lên:

“Vượng Tài! Mau đi theo ta!”

“A...?” Hoa Liên Sinh có chút kinh ngạc trước sự xuất hiện của bà, nhất thời không biết phản ứng ra sao.

“Không có thời gian đâu! Đi mau!” Trù nường vội vội vàng vàng kéo Hoa Liên Sinh “Không muốn chết thì đi theo ta!”

“Chờ, chờ một chút! Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?” Hoa Liên Sinh hoàn toàn không hiểu.

“Trù nường...” Hà Lan Đào ở một bên rụt rè hỏi “Vượng Tài ca dính phải phiền phức gì ư?”

“Người biết cái đám hung thần ác sát trong đại sảnh không?” Trù nường muốn cho Hoa Liên Sinh nhận thấy được mức độ nghiêm trọng của sự tình, vì vậy đe dọa “Bọn họ đều là tới tìm người tính sổ đấy!”

“Cái... cái gì...?” Mặt Hoa Liên Sinh nhất thời trắng nhách, lắp bắp nói “Ta... Ta phạm phải lỗi gì? Chẳng lẽ trước đây bán lạc lấy nhiều tiền của họ...?”

“Không rảnh để giải thích với ngươi! Nói chung, mau theo ta đi!” Trù nương vội vàng túm áo Hoa Liên Sinh, xách hắt đi ra ngoài cửa.

“Vượng Tài...” Trong phòng nháy mắt chỉ còn mỗi Hà Lan Đào vẽ mặt vẫn còn mờ mịt.

“Trù... trù nương... bà chậm một... một chút... A a a...” Hoa Liên Sinh dọc theo đường đi đụng phải vô số cột, đau tới kêu oai oái.

“Chậm một chút? Chậm thì ngươi sẽ chết lúc nào không biết đâu đấy!”

Trù nương hấp tấp kéo Hoa Liên Sinh vào một tiểu lâu hẻo lánh, ném lên lầu các cao nhất, lúc đó mới ngừng lại, thở phào một cái.

“Ở đây tương đối bí mật, tạm thời hẳn là an toàn.”

“Trù nương...” Hoa Liên Sinh ngồi vô lực dưới đất, vẽ mặt cầu xin hỏi “Không thể nói cho ta biết là rốt cuộc xảy ra chuyện gì sao? Ta thực sự bán đất đậu phộng cho họ à?”

“Vượng Tài...” Trù nương nhẹ nhàng sờ sờ đầu hắt “Có một số việc hiện tại tốt nhất là ngươi không nên biết.”

“Vì sao...?”

“Biết rồi đối với ngươi chẳng có chỗ nào tốt cả.”

“Ta đã hiểu...” Hoa Liên Sinh bất đắc dĩ gật đầu, lại hỏi “Thế nhưng những người bên ngoài nếu không tìm ra ta... thì sẽ thế nào?”

“Không biết. Bên kia có Du Vân và Tiểu Nhạc chống đỡ, ngươi không cần phải xen vào.” Trù nương nói hơi hợt “Cùng lắm thì bọn họ lật tung Triệu gia lên một lần, tới lúc thực sự bất đắc dĩ chúng ta sẽ nghĩ biện pháp đem ngươi ra ngoài, nói chung không để bọn họ tìm được ngươi.”

“Như vậy sao được...?” Hoa Liên Sinh tưởng tượng đến những chuyện có thể xảy ra, thoáng cái kích động lên: “Mục tiêu của bọn họ là ta! Ta sao có thể liên lụy tới cả nhà?”

“Bởi vì ngươi là một phần tử của cái nhà này a... Vượng Tài.” Trù nương ôn hòa trấn an hắt “Vậy nên chúng ta có trách nhiệm bảo vệ sự an toàn của ngươi.”

Hoa Liên Sinh lặng đi nửa buổi, chậm rãi mở miệng nói “Ta cũng rất thích ở đây... Bất luận là bà, hay chủ nhà, Nhạc quản gia, Vương đại phu, Tiểu Đào... tất cả mọi người đều thật tâm đối tốt với ta. Ta mất trí nhớ, thậm chí đến mình là ai cũng không biết, nhưng mọi người vẫn nguyện ý thu lưu ta. Rất cảm tạ mọi người đã chiếu cố ta mấy ngày nay, thật sự.”

“Vượng Tài...” Trù nương nhất thời cũng không biết nên nói gì mới tốt. Tuy rằng lúc đầu thu lưu Hoa Liên Sinh cũng là vì bảo hộ sự an toàn của hắt, nhưng họ vẫn len lén gặt hắt về tình huống thật sự... Cảm giác chua chát trong lòng lúc này, là hổ thẹn sao?

“Mặc dù ta không nhớ gì cả, nhưng nếu sự tình là bởi vì ta, ta có trách nhiệm phải gánh chịu tất cả.” Hoa Liên Sinh đứng dậy, vỗ vỗ y phục “Ta không muốn lại khiến chủ nhà và Nhạc quản gia lo lắng, những người bên ngoài đó là muốn tìm ta.”

“Vượng Tài! Ngươi muốn làm gì?”

“Ta phải đi ra ngoài.”

“Không được!” Trù nương lập tức chặn cửa, nhú mày “Ngươi sẽ bị những kẻ đó hại chết mất!”

“Kỳ thực ta đã sớm có dự cảm, cuộc sống yên bình này sẽ không duy trì lâu...” Hoa Liên Sinh mỉm cười đau thương “Ta là loại người thế nào, trước đây ta làm chuyện gì, trong lòng ta cũng đã mơ hồ nhận ra... Ta phải thần nhiên đối mặt với tất cả những chuyện sắp xảy ra.”

“Vượng Tài...”

“Vậy nên, xin hãy chuyển lời tới Tiểu Đào, ta sau này không thể có cơ hội cùng nàng nói chuyện nữa... bảo nàng tự bảo trọng.”

“Vượng...!”

Hoa Liên Sinh bỗng nhiên cố sức đẩy trừ nường ra, chạy khỏi lầu các.

Trong đại sảnh, bầu không khí càng lúc càng khẩn trương.

“Triệu minh chủ còn định động thủ với cả chúng ta sao?” Mắt thấy Triệu Du Vân khí thế bức người, Chu Thanh Văn ở một bên đổ thêm dầu vào lửa.

Triệu Du Vân nhẹ nhàng chuyển mắt về phía Chu Thanh Văn, nói không nhanh không chậm:

“Tại hạ đã ra quyết định, không có bất cứ kẻ nào có thể thay đổi, các vị hãy từ bỏ đi.”

“Triệu minh chủ không ngại phải đối địch với bạch đạo?”

“Tại hạ không cho rằng mình bảo hộ Hoa Liên Sinh là sai lầm.” Triệu Du Vân lạnh lùng nói “Cho dù vì thế lưng đeo một tội danh bia đặt, tại hạ cũng sẽ không hối hận chút nào.”

Hiếm khi thấy Triệu Du Vân cố chấp và quyết đoán như vậy khiến mọi người kinh ngạc không ngớt. Bây giờ họ mới rõ, minh chủ này hóa ra cũng không phải luôn ôn hòa yên phận lại khô khan.

Triệu gia không hổ là Triệu gia a... Triệu Minh Tuyền từng ở trên võ lâm tạo ra uy tín chí cao tồn tại tới hôm nay, Triệu Du Vân hiện tại lại bắt đầu hiển lộ phong mang (tài năng, sự sắc sảo)... Hơn nữa dung mạo tuấn tú cùng với khí chất phiêu dật linh động của hắn kết hợp lại, trong đại sảnh đã có không ít người bắt đầu sinh ra hoài nghi với lời nói của Chu Thanh Văn.

“Nếu Triệu minh chủ kiên trì như vậy, chúng ta cũng không còn cách nào nữa.” Chu Thanh Văn vẫy tay, rất nhiều đệ tử hai bên trái phải lập tức tiến lên “Triệu minh chủ, Chu mỗ không thể làm gì khác hơn là đắc tội!”

“Chờ chút !” Nhưng ngay vào lúc đó, một thanh âm chính khí nghiêm nghị đột nhiên truyền ra “Người các ngươi muốn tìm là ta! Đừng động thủ với chủ nhà!”

Long Việt Bằng quay đầu lại nhìn, thiếu chút thì ngất xỉu luôn. Hoa Liên Sinh a Hoa Liên Sinh... Lúc này người chạy tới làm chi? Muốn làm anh hùng cũng không cần đến mức mạng cũng không thiết chứ?

“Người đã ở đây! Muốn chém muốn giết xin cứ tự nhiên!” Hoa Liên Sinh tùy tiện lao tới, có chút sợ hãi bởi trận thế trước mắt, nhưng vẫn quyết tâm, kéo mặt nạ ra hết lớn “Ta hiện tại mới hiểu vì sao ra khỏi cửa liên tục bị sét đánh, hóa ra là bán lạc cho các người lấy nhiều tiền tới vậy! Tuy rằng thiếu đạo đức là việc ta làm trước khi mất trí nhớ, nhưng vẫn không thể tha thứ. Ta không có bạc có thể trả lại cho các người, chỉ có cái mạng nhỏ này, vậy nên các người liền xông tới đây đi, đừng làm khó người của Triệu gia nữa!”

Hắn nói năng lập cập lại cả một đồng, mọi người nghe được đều thấy choáng váng đầu óc.

“Hoa Liên Sinh quả nhiên được giấu trong Triệu gia... Nhưng đây có thực sự là bản thân Hoa Liên Sinh không vậy?”

“Hắn rốt cuộc ăn nói linh tinh cái gì đó... cái gì mà tiền đậu phộng... có phải là thực sự mất trí rồi không?”

Nếu như không phải bởi vì tình cảnh không thích hợp, Long Việt Bằng hiện tại thực sự muốn nện bàn lăn ra cười một hồi. Hoa Sinh huynh a Hoa Sinh huynh... Người làm chuyện ngu xuẩn cũng hơi bị quá đáng yêu đó...

Bầu không khí khẩn trương trong phòng bởi vì sự xuất hiện của Hoa Liên Sinh mà thoáng cái hòa hoãn đi không ít, mọi người đều buông binh khí, bắt đầu bàn tán ngớ ngẩn. Hoa Liên Sinh thấy mãi họ không động thủ, phi thường nghi hoặc mà xoay đầu sang hỏi Long Việt Bằng:

“Lẽ nào ta nói sai cái gì hay sao?”

“Không... Không có...” Long Việt Bằng cố sức nín cười, kéo Hoa Liên Sinh tới bên cạnh Triệu Du Vân.

“Người đứng là...” Triệu Du Vân nhú nhú mày “Vì sao không trốn đi? Lúc như thế này ơicòn chạy tới làm phiền...”

“Thế nhưng ta...”

“Hung phạm đã xuất hiện, mọi người còn chờ gì nữa?” Chu Thanh Hà gắng hết mức kích động mọi người xung quanh “Còn không mau bắt hắn lại!”

Mọi người nhìn ta ta nhìn người, do dự không quyết. Dù sao đối nghịch với Triệu minh chủ cũng không phải là chuyện bọn họ dễ dàng đồng ý thử.

“Hừ...” Chu Thanh Hà cười lạnh một tiếng, lạnh lùng nói “Lẽ nào các người đã quên Lâm huynh chết như thế nào rồi hay sao?”

Những lời này tựa như sấm sét giáng xuống đầu chúng môn đồ của Lâm gia, bọn họ như từ trong mộng tỉnh lại, cắn răng oán hận nói:

“Chúng ta phải giết Hoa Liên Sinh...”

“Hoa Liên Sinh giết sư phụ trộm bí kíp, là kẻ thù không đội trời chung của Lâm gia chúng ta!”

“Các người...” Lâm Giác rất muốn mở miệng ngăn đám người kích động này lại, nhưng thực sự không tìm ra được lý do nào.

Trong khoảnh khắc, tiếng hô rung trời. Quan hệ vốn hữu hảo giữa Lâm gia và Triệu gia cũng bởi vì Hoa Liên Sinh mà sụp đổ.

Thấy tình hình đó, đệ tử Triệu gia, những người không hề biết chút gì về chuyện giấu kín Hoa Liên Sinh và đang trong tình trạng do dự, cũng đều dứt khoát đứng lên bảo hộ phía trước sư phụ mình.

Ngay khi song phương đang giằng co qua lại, sắp tới lúc động võ, thì chợt nghe một nam âm trầm thấp ưu nhã vang lên:

“Yêu, hóa ra Triệu gia mời nhiều người như vậy tới uống trà sao? Thật sự là vô cùng vinh hạnh a...”

Thấy người kia thần nhiên thong thả đi vào phòng khách, Triệu Du Vân nhất thời ngây cả người, võ lâm quần hùng cũng đồng dạng ngơ ra.

Tới thật đúng lúc...

Chỉ có Long Việt Băng, khoái trá mỉm cười.

48. Chương 48

Ai đó cuối cùng cũng lên sân khấu

Ngô Ảnh Trạch lâu rồi không xuất hiện, mang theo một đoàn thủ hạ đi tới Triệu gia, phòng khách vốn rộng rãi càng lúc càng có vẻ chật chội.

“Thái thú đại nhân... ngài...” Triệu Du Vân đối với sự xuất hiện của Ngô Ảnh Trạch cảm thấy thập phần hoang mang.

“Không phải người từng nói hoan nghênh ta thường xuyên tới làm khách sao, Triệu minh chủ?” Ngô Ảnh Trạch mỉm cười ưu nhã “Hôm nay ta mang theo nhiều huynh đệ như vậy tới nhà người uống trà đây.”

Nào có ai tới nhà người khác làm khách lại còn mang theo nhiều người như vậy, giống như là khám nhà hơn. Người Lâm gia không rõ ý thật sự của Ngô Ảnh Trạch, trong lúc nhất thời không dám động thủ. Tuy nói quan viên triều đình không nhúng tay vào việc của võ lâm, nhưng không cho đối phương chút mặt mũi nào thì hình như cũng hơi quá đáng.

Ngô Ảnh Trạch giả vờ không hề biết gì về tình cảnh hiện tại, không chút khách khí mà ngồi lên vị trí chính giữa trong đại sảnh. Long Việt Băng tiến lên trước, tự mình rót trà cho hắn, sau đó bắt đầu một cuộc đối thoại nội dung quỷ dị.

“Ảnh Trạch a, sao hôm nay lại rồi rã vậy?”

“Muốn tới gặp các người một lần.” Ngô Ảnh Trạch vẫn duy trì nụ cười vốn có “Ta phụng mệnh của thánh thượng, ngày mai về kinh.”

“Người sắp thăng chức rồi?” Long Việt Băng giả vờ kinh ngạc hỏi “Quan báỉ mấy phẩm?”

Ngô Ảnh Trạch uống một ngụm trà nhỏ, ngẩng đầu nói hời hợt “Không cao, chẳng phải chỉ là Tể tướng thôi sao, làm phát chán rồi.”

Quan viên nhất phẩm, tể tướng đương triều... vậy mà hắn lại nói là không cao, thậm chí còn dám nói mình làm chán rồi... Đây rốt cuộc là ai a? Cả đám ở đây mục trừng khẩu ngốc.

Ngô Ảnh Trạch thấy Long Việt Băng cực lực muốn nhin cười, xoay chuyển ánh mắt, hỏi:

“Ta hôm nay tới không đúng lúc à? Mọi người đang họp?”

“Ảnh Trạch, bây giờ vẫn đang trong lúc vô lâm đại hội.” Long Việt Băng tốt bụng nhắc nhở.

“À...” Ngô Ảnh Trạch nhẹ nhàng gật đầu, nói với mọi người vẻ quan tâm “Vậy mọi người đừng để ý tới ta nữa, nên làm gì thì cứ làm, tiếp tục a.”

Mọi người cũng không biết nên ‘tiếp tục’ như thế nào. Một Tể tướng rõ là đứng về phía Triệu gia, dẫn theo một đám người ngồi trong đại sảnh uống trà, cười đến thần bí khó lường... Dưới loại tình huống này, bọn họ không thể tiếp tục khẳng định động thủ với người của Triệu gia được nữa.

“A di đà phật.” Minh Kính đại sư trước nay kiệm lời đứng ra giảng hòa “Nếu các vị không thể thống nhất ý kiến, không bằng trước tiên tĩnh tâm nghe lão nạp nói một lời.”

“Mời đại sư nói.”

Minh Kính gật đầu với Triệu Du Vân, mở miệng nói “Hiện nay tình huống là, Triệu minh chủ cho rằng Hoa Liên Sinh vô tội, mà một bộ phận khác thì lại kiên trì muốn thẩm lí và phán quyết Hoa Liên Sinh. Lão nạp cho rằng, nếu Hoa Liên Sinh đã mất ký ức, chúng ta cũng không cần phải ép buộc hắn thêm nữa.”

“Thế sao được!!!” Chu Thanh Văn cả giận nói “Có thể nào bỏ qua cho một kẻ có thể là hung thủ giết người đơn giản như vậy được.”

“Chu thiếu bảo chủ, chỉ là ‘có thể’ thôi, vậy chẳng khác nào còn có tình huống ‘không phải’.” Ân Lục Phong cũng không nhin được lên tiếng “Ta tin vào thái độ làm người của Triệu minh chủ, vậy nên cho dù giao chuyện của Hoa Liên Sinh cho hắn toàn quyền xử lí, ta cũng không có ý kiến gì.”

Ân Lục Phong như thể muốn nhấn mạnh vào điều gì đó, dừng một chút mới tiếp tục nói “Hơn nữa, hiện tại Minh Tuyền huynh đã trở về, Triệu gia có huynh ấy, mọi người hẳn là có thể yên tâm rồi chứ?”

“Minh Tuyền huynh... Minh Tuyền huynh đã trở về?” Chu Mặc Nham khó có thể tin nổi, hỏi “Đó là sự thật?”

“Đúng vậy.” Triệu Du Vân khẳng định lại lời của Ân Lục Phong “Gia gia về từ mấy ngày trước, nhưng bởi vì ông không thích gặp người, cho nên mới không nói cho các vị.”

Chu Thanh Hà biết được việc này vẫn không nhúc nhích mà đứng cả nửa buổi, cứng ngắc bỏ lại một câu “Đã vậy, Chu mỗ cũng không có gì để nói nữa.” sau đó nhanh chóng lui xuống.

Cái tên Triệu Minh Tuyền như là một đại danh từ đầy uy tín. Long Việt Băng không khỏi bắt đầu hoài nghi cái lão đầu luôn luôn cọt nhả kia, có thực sự đáng giá được mọi người tôn kính như thần thể này không.

“Uy... Tiểu Việt.” Ngô Ảnh Trạch kéo ống tay áo Long Việt Băng một chút, thấp giọng nói “Người cũng nên nói cho ta biết sự tình sơ lược, ta mới giúp người được chứ?”

“Nói chung là nhà chúng ta giấu một nhân vật có thân phận không tiện nói ra, kết quả bị người ta phát hiện, giờ có người muốn tìm chúng ta gây phiền phức.” Long Việt Bằng kể lại ngắn gọn.

“Thì ra là thế...”

Ngô Ảnh Trạch cố ý làm rớt chén trà xuống đất ‘choang’ một tiếng, thành công khiến mọi người chú ý.

“Đại thể tình huống ta đã hiểu.” Hần thản nhiên cười “Kỳ thực thì... nếu như mọi người thực sự không tin được Triệu gia, nếu không sợ phiền phức, cũng có thể phái thêm vài người tới, ở đây lâu dài giám thị Hoa Liên Sinh a. Như vậy cũng tương đối dễ chấp nhận, không đến mức làm mất hòa khí, lại có thể điều tra Hoa Liên Sinh rốt cuộc có mất ký ức hay không... Có được không?”

Ân Lục Phong trầm tư một hồi, đồng ý “Thái thú đại nhân nói không sai, không biết ý của các vị ra sao?”

“Không có ý kiến...”

“Vậy cứ như thế đi.”

“Như thế là tốt nhất.”

Được sự đồng ý liên tiếp, Ân Lục Phong lại xoay người về phía Chu Thanh Văn vẫn còn không cam lòng “Chu thiếu bảo chủ thấy sao?”

“Nếu đến Thái thú đại nhân cũng đã nói vậy thì Chu mỗ còn có thể có ý kiến gì.” Chu Thanh Văn đen mặt, lạnh lùng nói.

Triệu Minh Tuyền, còn có vị nam tử bí hiểm sắp trở thành đương triều Tể tướng ở trước mắt. Thân phận và địa vị của hai người đã không cho phép Chu Thanh Văn có thêm một câu nào nữa rồi.

Đêm đó, Triệu gia tổ chức tiệc tối long trọng chiêu đãi vô lâm quần hùng, ý là nhân cơ hội này cùng mọi người giải hòa, thuận tiện là tiệc tiễn biệt cho Ngô Ảnh Trạch sắp rời đi.

Tại yến hội tràn ngập hoan thanh tiểu ngữ, dường như xung đột buổi sáng chưa từng phát sinh. Những người lúc trước trong lúc xung động thiếu chút nữa động thủ với Triệu Du Vân cuối cùng cũng tìm được bậc thang, người sau nổi gót người trước bước xuống. Sự trở về của Triệu Minh Tuyền khiến những người tìm kiếm ông đã lâu cũng vui vẻ không thôi. Chúng đệ tử Lâm gia dưới sự răn dạy của Lâm Tương cũng dần bình tĩnh xuống. Duy nhất tâm lý không yên, đại khái cũng chỉ có hai huynh đệ của Uy Thiên bảo mà thôi.

(Nói ‘bậc thang’ là để chỉ cơ hội để thoát khỏi một tình huống khó xử nào đó)

Sau khi yến hội kết thúc, Ngô Ảnh Trạch trở về phủ Thái thú. Trước khi đi, hần mỉm cười với Long Việt Bằng nói:

“Đây là lần cuối cùng ta giúp đỡ người ở nơi này, Tiểu Việt, sau này người phải tự cầu đa phúc thôi.”

“Ảnh Trạch, người thật là quá vô tình nha...” Long Việt Bằng đùa giỡn làm ra vẻ oán phụ “Đã vậy còn tùy tiện bỏ rơi ta...”

“Nếu người cứ khẳng khẳng muốn làm tiểu thiếp của ta thì cũng không hề gì a.” Ngô Ảnh Trạch cười mỉa “Chỗ trống có cả đồng, tùy tiện người ngồi.”

“Đáng ghét, ta phải làm chính thất.”

“Ha ha ha... Người muốn đoạt lấy vị trí của ai đó thì cũng được a, chờ bị người đó chop tới chặt đầu đi.”

Ngô Ảnh Trạch còn chưa cười đủ, chợt thấy các đó không xa dưới tàng cây có một người đang dùng ánh mắt đầy chờ mong nhìn hần đắm đắm hóa ra là Vương thái y.

“Ảnh Trạch...” Long Việt Bằng phát hiện ra cái nhìn nóng bỏng đó, cười đến suýt đứt hơi “Người thật đúng là được hoan nghênh a...”

“Không có biện pháp a, ai bảo ta là người ai gặp cũng thích.”

“Ha ha ha...”

“Tể tướng đại nhân!!!” Vương thái y chạy vội ra, vui sướng kêu lên “Ngày mai có phải là có thể quay về kinh rồi không?”

“Cái này a...” Ngô Ảnh Trạch lộ ra một nụ cười mỹ lệ không gì sánh được, ôn nhu nói “Ta đích thật là phải về.”

“Thật tốt quá...” Vương thái y cảm động tới mức hầu như lão lệ ngang dọc.

“Bất quá người đương nhiên là không thể trở lại.”

“A...” Vương thái y nhất thời lơ mơ một lúc lâu, rồi cuộc phát sinh một tiếng kêu thảm thiết thê lương “Vì sao...”

“Nhiệm vụ của ngươi còn chưa hoàn thành, tiếp tục ở lại giúp Tiểu Việt đi.” Ngô Ảnh Trạch gõ gõ trán Vương thái y “Nhớ kỹ, lúc nào hắn nói không cần ngươi nữa, thì lúc đó ngươi có thể về.”

“Tể tướng đại nhân ! Không nên a a a !”

“Ha ha ha ha...” Ngô Ảnh Trạch và Long Việt Bằng xấu xa cười ha hả.

Thái y đáng thương... Cứ vậy bị hai yêu quái khi dễ.

49. Chương 49

Nguyên vọng chân chính

Phượng Hoàng Sơn, tổng cứ điểm Nguyệt Linh giáo.

Nam nhân để tùy thị (người theo hầu) ở lại chân núi, một mình lên núi. Không mất quá nhiều thời gian, đã gặp thủ vệ ngăn cản.

“Là ai?”

Nam nhân yên lặng không nói, đưa ra lệnh thông hành nội bộ của Nguyệt Linh giáo cho thủ vệ môn. Sau khi giám định thật giả của lệnh bài xong, thủ vệ cho qua.

Tầm cung của Nguyệt Linh giáo giáo chủ Bạch Diêu, âm lãnh yên lặng tới mức giống như linh đường, tản ra khí tức nhợt nhạt và áp lực cường đại.

Nam nhân được tả hộ pháp đưa tới trước mặt Bạch Diêu. Đứng trong đại sảnh rộng lớn, trong lòng nam nhân bình tĩnh dị thường, bởi vì từ lâu hắn đã sắp đặt tất cả rồi.

“Có gì cần thông báo thì ngươi nói đi.”

Phía sau sa trường tuyết trắng, truyền ra thanh âm trầm thấp mà băng lãnh của Bạch Diêu.

“Giáo chủ... Ta cho rằng thời cơ đã đến.” Nam nhân chậm rãi nói “Ngày hai mươi tới đây, các môn các phái sẽ đồng thời xuất động tới càn quét Phượng Hoàng sơn. So với ngồi chờ chết, chi bằng tiên hạ thủ vi cường.”

“Xuống tay trước?” Bạch Diêu trầm ngâm “Ngươi nghĩ nên ra tay đối phó thế nào?”

“Giáo chủ có thể sớm hạ chiến thư đối với bạch đạo, ta cũng sẽ an bài người trong lúc bọn họ chuẩn bị chiến tranh, thần không biết quỷ không hay mà...”

“A... nói thì đơn giản.” Bạch Diêu khẽ cười một tiếng, bỗng nhiên từ sau sa trường phi thân ra, ngồi vững trên tọa ý mềm mại, nhướn mày nói “Trước đó, bản tọa ngược lại có chuyện muốn hỏi ngươi.”

Mỗi lần nhìn thấy dung nhan của Bạch Diêu, nam nhân sẽ âm thầm sợ hãi. Bạch Diêu có một gương mặt xinh đẹp tuyệt luân hấp hồn người khác, nhưng động tác và thần tình của hắn thì mười phần anh khí, tuyệt không có vẻ nữ nhân, nhất là nhãn thần băng lãnh kia, sắc nhọn tới mức khiến người ta không dám nhìn thẳng.

“Mời giáo chủ nói.” Nam nhân tuy rằng đã đoán ra Bạch Diêu muốn hỏi gì, nhưng không biểu hiện ra chút chột dạ nào.

“Cái chết của Lâm Hoàn là chuyện gì xảy ra?” Bạch Diêu nhìn chằm chằm nam nhân trước mặt, quan sát động tác và biểu tình của đối phương biến hóa. Một khi phát hiện đối phương nói dối, chắc chắn sẽ không chút do dự xé thành mảnh vụn. Trước nay Bạch Diêu cảm hận cảm giác bị người khác lừa dối.

“Bẩm giáo chủ, Lâm Hoàn bị đạo tặc Hoa Liên Sinh giết chết.”

“Hừ.” Bạch Diêu vỗ mạnh vào tay vịn, lạnh lùng nói “Người cho là bản tọa sẽ bị cái lời nói dối trăm ngàn kẻ hồ này lừa chắc? Đừng có đánh đồng bản tọa với lũ danh môn chính phái ngu xuẩn!”

“Không dám...” Nam nhân hơi cúi đầu, lảng tránh sự tức giận của Bạch Diêu “Nhưng đó là sự thực.”

“Sự thực? Trên giang hồ đồn rằng Lâm Hoàn bị U Huyền thần chương giết chết, cái tên trộm Hoa Liên Sinh kia sao có thể có độc môn võ công chỉ bản giáo mới có được?” Bạch Diêu lạnh lùng nhìn gằn nam nhân “Đó rõ ràng là có người giả trò.”

“Giáo chủ nói không sai... Đích thật là có người phá rối.” Nam nhân vẫn trấn định như cũ “Ta cho rằng trong Triệu gia có một người phi thường đáng nghi.”

“Ô? Triệu gia?” Thần sắc của Bạch Diêu hơn hoãn lại, nheo đôi mắt đẹp “Nói nghe xem.”

“Người này tên Nhạc Băng, là quản gia của Triệu gia. Mặc dù chỉ là một quản gia, nhưng địa vị của hắn trong nhà cũng cao một cách kỳ lạ.” Nam nhân dừng một chút, tiếp tục “Dựa vào hồi báo của cơ sở ngầm và tự thân ta quan sát, phát hiện người này thông minh dị thường lại có võ nghệ bí hiểm, có khi còn có hậu phương cực lớn. Hơn nữa Triệu gia che chở Hoa Liên Sinh vốn là hung thủ giết người, công bố Hoa Liên Sinh mất ký ức nên không đáng truy cứu... tất cả những hành động quái dị liên tiếp đó, khiến người ta hoài nghi về động cơ của Triệu gia.”

“Ý của người chẳng lẽ là... tất cả đều là do cái người tên Nhạc Băng kia âm thầm bày ra?”

“Đúng vậy.” Nam nhân gật đầu.

“Như vậy, hắn không tiếc giết chết Lâm Hoàn, khơi mào xung đột giữa võ lâm chính phái và Nguyệt Linh giáo, rốt cuộc có mục đích gì?”

“Cái này...” Nam nhân bắt đầu ấp úng, lộ ra vẻ bối rối “Ta không biết có nên nói với giáo chủ hay không.”

“Bản tọa bảo người nói!” Bạch Diêu nhíu mày, nói vẻ không vui.

Nam nhân chần chờ một chút, chậm rãi mở miệng “Ta hoài nghi là Trì Thiên Bằng... âm thầm cấu kết với Nhạc Băng kia, Nhạc Băng lại đã khống chế Triệu gia, ý đồ đẩy giáo chủ ngài vào chỗ chết.”

Trong đại sảnh vắng vẻ, thanh âm của nam nhân quanh quẩn mà rõ ràng.

“... Lê nào người đó đang ở Triệu gia?”

“... Rất có thể.”

“Nếu quả thật là kẻ phản bội Trì Thiên Bằng kia...” Vừa nghe tới cái tên này, gương mặt diễm lệ của Bạch Diêu trong nháy mắt trở nên âm trầm đáng sợ, đằng đằng sát khí. Hắn nghiêng rằng nghiêng lợi gằn từng chữ một, nói “Bản tọa nhất định sẽ đem hắn cùng toàn bộ người trên dưới Triệu gia ra băm thây vạn đoạn.”

Nam nhân chiêm được hiệu quả mong muốn, trong lòng âm thầm cười nhạt. Hắn biết rõ, chỉ cần lôi cái tên Trì Thiên Bằng ra, Bạch Diêu sẽ có phản ứng kịch liệt như vậy, nộ hỏa trung thiêu. Bởi vì đối với Bạch Diêu mà nói, Trì Thiên Bằng không chỉ là kẻ phản bội ý đồ cướp ngôi vị giáo chủ sau đó thất bại đào tẩu, mà còn là kẻ thù sát hại nghĩa phụ hắn – giáo chủ Nguyệt Linh giáo đời thứ nhất, Bạch Thánh.

“Mong giáo chủ bớt giận. Qua vài ngày nữa sẽ có một trận huyết chiến, hãy bảo trọng thân thể.” Nam nhân đối trá khuyên nhủ.

Bạch Diêu yên lặng hồi lâu, mới dần dần khống chế được tâm tình:

“...Bản tọa không có thời gian, vậy nên chuyện của kẻ phản bội Trì Thiên Bằng kia, bản tọa giao cho người xử lý. Một khi phát hiện ra tung tích của hắn, không tiếc bất cứ giá nào cũng phải giết hắn, sau đó đem đầu về đây.”

“Dạ.”

“Nếu không có chuyện gì khác, người hãy về trước đi... tránh đi lâu quá gây khả nghi.”

“Dạ, thưa giáo chủ.”

Nam nhân cung kính lui xuống. Trước khi ra khỏi phòng khách, hắn mơ hồ nghe thấy Bạch Diêu đang nói:

“Trong danh môn chính phái lại ra một kẻ phản bội như thế, chắc cũng là điều bọn chúng trăm triệu lần không ngờ tới...”

Tiếng cười khê mang theo hàm ý châm chọc của Bạch Diêu trong ban đêm yên tĩnh lại có vẻ chói tai dị thường. Trong lòng nam nhân cũng không thật dễ chịu, nhưng hắn biết, hắn phải nhẫn nại.

Bạch Diêu chỉ đắc ý được nhất thời thôi, huyết chiến ngày hai mươi kết thúc, Bạch Diêu chắc chắn đại thương nguyên khí. Nguyên vọng bao lâu nay sắp thực hiện được, nhục nhã bấy lâu nay chịu sắp được hồi báo, bởi vậy tuyệt đối không thể vào lúc này thất bại trong gang tấc.

Hắn có huyết hải thâm thù phải báo... Vậy nên, vô luận là Nguyệt Linh giáo hay là danh môn chính phái, đều nhất định phải trả giá đắt cho những việc trước đây họ làm...

Nhìn theo võ lâm quần hùng liên tiếp rời đi, Long Việt Bằng hỏi Triệu Du Vân:

“Không có gì muốn hỏi sao?”

“Hỏi cái gì?” Triệu Du Vân quay đầu nhìn y “Tuy rằng sau này giải thích sẽ tương đối rắc rối, nhưng chuyện của Hoa Liên Sinh chỉ cần có thể giải quyết viên mãn là tốt rồi... Ta sẽ không lưu ý người dùng thủ đoạn gì.”

“Vào tình huống thế này lại không biết lão gia tử ở đâu, vậy nên ta cũng chỉ có thể nhờ Ảnh Trạch đứng ra.” Long Việt Bằng hơi cười cười “Hơn nữa, làm chút chuyện vì chủ tử cũ của hắn cũng là đương nhiên thôi.”

“Nói thật là nhẹ nhàng...” Triệu Du Vân lắc đầu, bất đắc dĩ nói “Trong nhà chúng ta sao lại nuôi một nhân vật nguy hiểm như người...”

“Du Vân...” Long Việt Bằng cười hì hì ôm vai tình nhân “Không phải người nói không thèm để ý tới quá khứ của ta sao?”

“Là không để ý a... Thế nhưng hôm qua ta nghe được một chút.” Triệu Du Vân nhìn trời “Cái gì mà ‘Ảnh Trạch, người thật là quá vô tình nha, đã vậy còn tùy tiện bỏ rơi ta’ a... Còn có ‘nếu người cứ khẳng khẳng muốn làm tiểu thiếp của ta thì cũng không hề gì’ đại loại thế...”

“Ách...” Long Việt Bằng sửng sốt, lẩm bẩm “Hóa ra người đều nghe thấy a...”

“Người có cái gì muốn nói sao?” Triệu Du Vân hỏi mang theo tiểu ý.

“Đó... đó rõ ràng là nói giỡn mà... Du Vân... Ta từ nhỏ đã đùa với hắn thành quen rồi, trong lúc nhất thời không sửa được cái mao bệnh này... Vậy nên...”

Triệu Du Vân thấy đáng về tận lực giải thích của y, không khỏi cười thành tiếng:

“Quên đi, không có gì đâu. Ta muốn hỏi người một chút...”

“Cái gì?”

“Hôm hai mươi đó, người ở nhà chứ?”

“Sao có thể... Người đi đâu, ta đi đó.”

“Có thể sẽ rất nguy hiểm...”

“Không hề gì.” Long Việt Bằng cười ôn nhu “Có ta ở đây, tất cả sẽ không có vấn đề gì.”

50. Chương 50

Thăm dò

Nói câu đó xong, bỗng y nhớ tới một việc.

“Du Vân, người của các đại môn phái ở lại nhà chúng ta, tổng cộng có bao nhiêu?”

“Chỉ có vài người đếm trên đầu ngón tay mà thôi. Bởi vì không thể không nể mặt gia gia, hơn nữa ngày quyết chiến cũng gần kề, vậy nên chỉ yêu cầu vài người của Mộ Dung gia và Lâm gia ở lại tượng trưng thôi... Mộ Dung gia là một võ sư và Mộ Dung Thanh Vũ, Lâm gia thì là Lâm Giác và ca ca của nàng Lâm Hưởng.”

“Ân... như vậy là tốt nhất.” Long Việt Băng suy tư một hồi, thấp giọng nói “Bất quá không thể không có tâm phòng bị, vẫn nên lưu ý mấy người bọn họ hơn.”

“Người là lo lắng... trong đó sẽ có người muốn động thủ với Hoa Liên Sinh?”

“Lo lắng thì luôn có. Buổi tối mà Lâm Hoàn chết, Hoa Liên Sinh ở Lâm gia làm gì, có lẽ là nhìn thấy gì, chúng ta đều không thể nào biết được. Còn có thị nữ Hà Lan Đào kia, tuy rằng nhìn qua chân tay vụng về, nhưng nàng ta dù sao cũng là người có cơ hội để giết Hoa Liên Sinh nhất.”

“Chính xác...” Triệu Du Vân gật đầu biểu thị tán thành: “Nãi nãi nói nàng thường biến mất tăm, hơn nữa tiếp xúc thân thiết với Hoa Liên Sinh...”

“Huống hồ tiểu tử Hoa Liên Sinh kia còn khăng khăng một mực thích Hà Lan Đào... Đây mới là chuyện không ổn nhất.” Long Việt Băng khẽ thở dài một hơi “Cho dù có giải thích về thân phận và tình cảnh của hắn, hắn vẫn không chịu rời xa tiểu thị nữ kia.”

Đây là sức mạnh tình yêu đó mà... Long Việt Băng bắt đầu đi gạt đầu.

Từ giờ cho tới ngày ước định cùng võ lâm quần hùng tới Phụng Hoàng sơn hợp lực tiêu diệt Nguyệt Linh giáo không còn xa. Triệu Du Vân và Long Việt Băng đều chuẩn bị cho cuộc chiến sắp tới, nhất là Triệu Du Vân, mỗi ngày bên ba giữa nhà và võ trường, đã không có thời gian để ý chuyện trong nhà.

Một hôm, bọn họ thật vất vả có chút thời gian, ngồi ở trong tửu lâu nhà mình nói chuyện phiếm, thì một đám côn đồ lại tới Thúy Ngọc lâu sinh sự.

Lúc đầu chỉ là khắc khẩu, sau đó diễn biến thành động võ. Mắt thấy bàn ghế và thức ăn trong gia *** sắp thành vật hy sinh, Triệu Du Vân không khỏi lửa giận ngút trời.

Lẽ nào đoàn người đó không biết Thúy Ngọc lâu là nhà hắn mở, đồng thời hắn hận nhất là có người lãng phí đồ sao?

Triệu Du Vân vừa định đứng dậy ngăn, bỗng nhiên bị Long Việt Băng kéo lại.

“Người mệt rồi, để đây cho ta.”

Triệu Du Vân ngẩng đầu hỏi “Người lại muốn sử dụng thuốc bột làm người ta mê man như lần trước sao?”

“Thuốc kia lần trước đã dùng hết rồi.” Long Việt Băng cười nói “Vậy nên ta muốn đổi loại mới.”

“Là cái gì?”

“Tự ta làm.”

Long Việt Băng hướng tới đám côn đồ đang đánh tới khó chia lìa kia, móc ra một bao thuốc bột nhẹ nhàng tung ra...

Cả đám hất xì một lúc, sau đó tiếp tục lao vào ướn tiếp.

“A a...” Long Việt Băng sửng sốt, xoay người lại bên lên nói “Sự thực chứng minh, thứ bản thân tự làm quả thực không thể tin cậy.”

Đám côn đồ nhấc bàn lên choảng nhau, trong đó một cái bay về phía đầu Long Việt Bằng. Long Việt Bằng đang muốn giơ tay ra đỡ, Triệu Du Vân ngồi ở bên cạnh bàn đã ra tay trước, nhặt một cây đũa lên ném mạnh.

‘Ba’ một tiếng, cây đũa gỗ xuyên thủng một lỗ trên mặt bàn, nhờ vào lực rất lớn mà cắm sâu vào cây cột phía sau.

Đám côn đồ nhìn thấy cây đũa lắc lư trên thân cột, bàn thì không bị vỡ vụn, sợ đến mức lập tức ngừng đánh, vừa chạy vừa lẩn ra khỏi Thúy Ngọc lâu.

Trong *** chỉ còn lại một vài khách nhân mở mắt nhìn, đều đối với hành động kia biểu thị khâm phục.

“Du Vân.” Long Việt Bằng ngồi trở lại chỗ, cười nói “Cảm tạ người ra tay cứu giúp.”

“Dù là ta không ra tay, người cũng sẽ không có chuyện gì đúng không?”

“Nhưng mà ta sẽ không có được sức uy hiếp như người, mình chủ đại nhân thân yêu.” Long Việt Bằng dùng con mắt mang theo tiểu ý nhìn chăm chú Triệu Du Vân, hạ giọng nói “Du Vân... không biết người có chú ý không...”

“Ân... ta biết.” Triệu Du Vân lấy thanh âm cũng nhỏ như vậy để đáp lại “Từ lúc chúng ta vừa bước vào Thúy Ngọc lâu, lão nhân trong góc kia vẫn một mực quan sát chúng ta.”

“Xem ra không giải quyết tất cả mọi chuyện, thì không thể sống yên ổn qua ngày được...” Long Việt Bằng nhẹ nhàng cảm khái một tiếng, sau đó đổi chủ đề.

Lão nhân đó có thân phận thể nào... tạm thời chưa phải lo tới đâu.

“Đúng rồi... Du Vân.”

“Ân?”

“Hôm nay người hủy một cái bàn, thật là hiếm khi nha...”

“Không hủy một cái, kế tiếp sẽ có nhiều cái bị hủy hơn, không phải sao?” Triệu Du Vân thần sắc tự nhiên hỏi đáp “Cái này gọi là giết một người răn trăm người.”

“Du Vân a... Sao ta lại phát giác rằng... người càng lúc càng đáng sợ nhỉ...” Cũng càng lúc càng không giống đầu gỗ nữa.

“Nào có?” Triệu Du Vân quay sang mỉm cười với y “Mà nếu có thì cũng là bởi vì gần mực thì đen.”

“ . . . ”

Long Việt Bằng nhìn gương mặt mỹ lệ tươi cười vô hại của Triệu Du Vân, bỗng nhiên nhớ tới những người trước đây ở bên cạnh y... Hình như vô luận là hoàng hậu, cửu thúc, hay là Ảnh Trạch... trong tính cách đều có một mặt thật sự ác liệt tới ghê gớm... Nếu như có một ngày nào đó đầu gỗ thân yêu của y cũng biến thành như vậy...

Ách... Tuyệt đối không nên a... chỉ nghĩ thôi cũng thấy kinh khủng rồi...

Trong lúc Long Việt Bằng còn đang khổ não, lão nhân ở góc phòng yên lặng đặt tiền rượu lên bàn, đi ra khỏi Thúy Ngọc lâu.

Tuy rằng nhìn qua có vẻ rất lớn tuổi, nhưng lão nhân đi lại không thể hiện chút tập tễnh nào.

Hôm nay gặp một lần...

Triệu Du Vân quả nhiên là nhân vật nguy hiểm. Còn Nhạc Bằng kia... xét bằng cảm giác đầu tiên, thì tuyệt đối không đơn giản.

Nếu như kẻ phản bội Trì Thiên Bằng hợp tác với Triệu gia, bọn họ đích xác có khả năng gây nên sóng to gió lớn ở trên giang hồ, nhưng hẳn tuyệt đối sẽ không cho phép chuyện như thế phát sinh.

Dù sao... Triệu Du Vân và Nhạc Bằng trăm triệu không ngờ tới, kẻ thực sự phản bội bọn họ, cam chịu để Nguyệt Linh giáo khu sử, kỳ thực là...

Lão nhân đi tới một vùng ngoại ô không bóng người, đưa tay kéo diện cụ trên mặt xuống, khôi phục dung mạo xinh đẹp tuyệt luân, siêu phàm thoát tục ban đầu.

Ngày hai mươi đó, bản tọa sẽ tận mắt chứng kiến toàn bộ chính đạo bị tiêu diệt... thực hiện tâm nguyện của nghĩa phụ, cách ngày Nguyệt Linh giáo thống nhất giang hồ không còn xa nữa.

Bạch Diêu cười lạnh thành tiếng.

Lâm Giác ở Triệu gia hai ngày, trên danh nghĩa là giám thị và quan sát hành động của Hoa Liên Sinh, kỳ thực nàng vẫn cố ý lảng tránh, không giáp mặt Hoa Liên Sinh. Có lẽ là vương bận trong lòng... Tuy rằng nàng tin tưởng lời Triệu Du Vân, tin Hoa Liên Sinh cũng không phải là hung phạm, thế nhưng thù lớn của phụ thân chưa trả, muốn nàng nhìn Hoa Liên Sinh mà không hề thấy có trở ngại là một loại thống khổ không lời. Mộ Dung Thanh Vũ thường ở bên nàng, sự ôn nhu và săn sóc của hắn khiến nàng cảm động, nhưng vừa nghĩ tới cái chết của phụ thân, trong lòng nàng sẽ tràn ngập bất an.

Không biết những ngày ở Triệu gia sẽ còn kéo dài bao lâu nữa... Lâm Giác tưởng niệm phụ thân một cách mãnh liệt, hoài niệm sự từ ái của ông, nàng bỗng nhiên rất muốn lấy một vài di vật của phụ thân để bên người, vì vậy nàng bất chấp hiện tại là đêm khuya, chào Mộ Dung Thanh Vũ xong quay về nhà mình.

Lâm Giác không muốn đánh thức người trong nhà, cho nên lén lút đi vào. Mấy ngày không về, trong nhà một điểm cũng không hề thay đổi, bầu không khí vắng lặng như cũ.

Lâm Giác đi tới tiểu viện phụ mẫu ở, nhìn bài biện trong phòng phụ thân, trong lòng không khỏi dâng lên một luồng chua xót khổ sở cường liệt. Lâm Giác nhanh chóng cầm một vài thứ mà phụ thân sinh tiền thích nhất, để lại một tờ giấy cho người nhà xong chuẩn bị rời đi.

Đúng lúc đó, Lâm Giác bỗng nhiên nghe được một tiếng vỗ cánh rất nhỏ từ trong phòng truyền ra.

Là gì vậy...?

Lòng hiếu kỳ thôi thúc Lâm Giác tìm kiếm tỉ mỉ trong phòng. Rốt cuộc, ở dưới giường của phụ thân, nàng phát hiện một con bọ câu.

Lâm Giác nhất thời thở phào nhẹ nhõm. Con bọ câu đó toàn thân tuyết trắng, trên trán có một điểm đen bất mắt, là con mà nàng thích nhất trong đám bọ câu nhà nàng nuôi, cũng là con thông minh nhất, từ khi còn bé đã cho nó một cái tên là Điểm Nhi. (chắc là vì cái chấm trắng trên trán :)) điểm = chấm mah)

Lâm Giác đoán rằng đại khái là chú bọ câu quá nghịch ngợm, không cẩn thận làm rách giấy cửa sổ phòng phụ thân bay vào.

“Điểm Nhi ngoan...”

Lâm Giác cẩn thận bế bọ câu lên, nhẹ nhàng vuốt ve bộ lông tuyết trắng của nó.

Điểm Nhi ‘gù gù’ kêu hai tiếng nho nhỏ, ngoan ngoãn để Lâm Giác vuốt.

Ở trên chân của Điểm Nhi... hình như có buộc cái gì đó... là vải?

Lâm Giác hiếu kỳ cởi mảnh vải đó xuống, mở ra nhìn... lập tức sợ tới ngất người.

Chữ nhỏ dày đặc... Nội dung đều là tình hình ngày hôm nay về Triệu Du Vân và vấn đề Hoa Liên Sinh có khôi phục ký ức hay không, khiến nàng phải hoài nghi động cơ của người viết. Lâm Giác đọc tới cuối, phát hiện một câu khiến cả người nàng run rẩy...

“Bọn họ hẳn là chưa phát giác nguyên nhân đích thực khiến Lâm Hoàn chết...”

Phụ thân không phải là bị Hoa Liên Sinh giết sao? Cũng không phải người Nguyệt Linh giáo giết? Cái gì gọi là ‘chưa phát giác nguyên nhân đích thực khiến Lâm Hoàn chết’?

Con bọ câu này... là Điểm Nhi của nhà nàng... còn báo cáo... là tình huống Triệu gia.

Như thế nói lên điều gì? Nói lên điều gì...?!!

Khung cảnh phụ thân tử vong hiện lên trong đầu Lâm Giác, nàng không khỏi nghĩ... Nếu như tất cả hoàn toàn là một âm mưu... vậy thì, mọi người... đều bị lừa dối sao?

Ai... ! ?

Lâm Giác bỗng nhiên cảm thấy từ ngoài cửa sổ có một đường nhìn sắc nhọn, nàng nhanh chóng quay đầu lại, thấy một hắc ảnh chọt lóe qua.

Bị thấy rồi... là ai?

Trong nhà không còn an toàn nữa... Phải đào tẩu trước khi đối phương động thủ... Phải mau chóng nói chuyện này cho Vân ca ca!!!

Lâm Giác lao như điên ra khỏi cửa, chạy về hướng Triệu gia. Nàng chưa bao giờ cảm thấy sợ chính nhà mình như bây giờ.

Nỗi sợ không thể nói thành lời cùng cảm giác bị ai thật sâu khiến nàng thấy mệt mỏi không chịu nổi. Nàng thực muốn khóc lớn lên một hồi.

51. Chương 51

Bóng ma vĩnh viễn

Thế nhưng, sự truy sát lúc này khiến Lâm Giác phải nuốt nước mắt vào trong.

Từ lâu đã ngờ sẽ như thế này... nhưng không nghĩ sẽ tới nhanh như vậy. Khi vừa nhìn thấy đã gần tới Triệu gia, thì bỗng có hai hắc y thích khách xuất hiện trước mặt Lâm Giác.

Xem ra thật sự đã phát hiện một bí mật không thể phát hiện rồi, hiện tại muốn lừa dối bản thân cũng vô dụng... Trong nhà rõ ràng có người đang làm gian tề ở Triệu gia! Hơn nữa... cái chết của phụ thân không chừng cũng chính là do người trong nhà làm, sau đó mới giả họa cho người không hề có tội là Hoa Liên Sinh.

Lâm Giác tự biết chạy trời không khỏi nắng, đánh mấy chiêu với thích khách, dần dần lâm vào hoàn cảnh gian nan. Cho dù nàng có tiếp tục ngoan cường chống lại cũng vô ích, đám thích khách công phu cổ quái xảo quyệt, nàng chưa từng gặp qua, hơn nữa hạ thủ vô cùng tàn nhẫn. Lâm Giác bị đâm một kiếm, tiên huyết tuôn ra, nàng thần tình hoảng hốt tiếp tục chống đỡ, yên lặng chờ đợi tử kỳ của mình.

Xin lỗi... Vân ca ca... muội không thể kịp thời nói cho huynh...

Xin lỗi... mẹ... con gái không thể gặp mặt mẹ lần cuối...

Xin lỗi... Thanh Vũ... Huynh đối với ta tốt như vậy, nhưng cuối cùng ta chỉ đành phụ lòng huynh...

“Giác Nhi !”

Trong lúc mông lung, Lâm Giác nghe được một tiếng la tê tâm liệt phế, thanh âm đó quen thuộc như vậy, nhưng nàng cảm thấy đó chỉ như một giấc mộng mà thôi...

Lâm Giác không biết mình ngủ bao lâu, nàng chỉ biết là mình thấy rất nhiều rất nhiều giấc mộng, trong mộng có mẫu thân, có ca ca, có Triệu Du Vân, có Mộ Dung Thanh Vũ, còn có phụ thân...

Nàng mơ thấy phụ thân quay sang mỉm cười từ ái với nàng. Lúc nàng khẩn cấp muốn lao vào vòng tay của phụ thân, đi theo đối phương, thì phụ thân lại nhàn nhai, lắc đầu với nàng.

“Cha...”

“Giác Nhi, con hãy kiên cường lên... Tương lai của con còn dài, phải hảo hảo bảo trọng...”

“Vì sao...” Lâm Giác khóc thành tiếng “Vì sao cha lại rời xa con...”

“Bởi vì cha phạm lỗi, vậy nên cha phải bị nghiêm phạt... Giác Nhi... con gái yêu nhất của cha, con trở lại bên người hài tử Thanh Vũ kia đi thôi, hẳn nhất định có thể làm cho con hạnh phúc...”

Thân ảnh phụ thân chậm rãi tiêu thất theo thanh âm nhỏ dần. Nàng khóc, nàng gọi, muốn đối phương lưu lại.

“Cha... con không muốn tiếp tục sống ở cái nơi đáng sợ này nữa... Cha... cầu cha dẫn con đi theo với...”

“Cha...!”

“Giác Nhi? Giác Nhi...”

“Cha...”

“Giác Nhi!”

Lâm Giác bỗng nhiên bị đánh thức từ trong mộng, mờ mịt mở đôi mắt đóng đầy lệ. Gương mặt mệt mỏi mà mừng rỡ của Mộ Dung Thanh Vũ hiện ra ngay trước mắt, nàng có chút không thể tin nổi đây là sự thực.

“Thanh Vũ...?”

“Rất cuộc muội cũng tỉnh!” Mộ Dung Thanh Vũ gắt gao nắm lấy tay nàng, kích động tới mức giọng không ngừng run “Suýt thì muội hù chết ta rồi...”

Sau đó hấn hét lớn “Nhạc lão đại! Muội ấy tỉnh rồi... tỉnh rồi!”

“Ta vì sao... còn sống...?”

Lâm Giác thấy bên giường xuất hiện những gương mặt quen thuộc, phi thường hoảng mang.

“Nếu không phải Mộ Dung công tử vì lo lắng định đi đón muội về, thì có lẽ muội đã mất mạng rồi.” Triệu Du Vân hít một hơi dài.

“Võ công của Thanh Vũ... giỏi như vậy sao?” Lâm Giác ngẩng đầu hỏi. (Ai dà, kỳ thị em nó quá nha =))

“Ta cũng không biết là làm sao...” Mộ Dung Thanh Vũ không giải thích được gãi gãi đầu “Khi ta làm ra vẻ muốn liều chết với bọn chúng thì chúng đều ngừng động tác rất nhanh, ta liền nhân cơ hội đó mang theo muội chạy về...”

“Tiểu Giác... đó không phải là trọng điểm.” Triệu Du Vân ôn hòa xen ngang “Muội có thể nói cho chúng ta một cuộc xảy ra chuyện gì hay không? Bọn chúng vì sao lại muốn giết muội?”

“Vân ca ca...!” Những lời này khiến Lâm Giác nhớ lại chuyện bất ngờ phát hiện ở nhà, kích động nắm lấy ống tay áo Triệu Du Vân “Nguy rồi... nguy rồi...”

“Đừng nóng vội... Muội chậm rãi nói.”

“Có gian tể... đang trốn trong nhà huynh... Hơn nữa gian tể đó... rất có khả năng là bị người trong nhà muội phái tới...” Lâm Giác vừa rơi lệ vừa nói gián đoạn “Cái chết của cha muội... Có lẽ thực sự không liên quan tới Hoa Liên Sinh... Hoa Liên Sinh vô tội...”

Lâm Giác đem hết những điều mình biết nói ra, cuối cùng bị thương mà khóc ngã vào lòng Mộ Dung Thanh Vũ.

“Sao có thể như vậy...” Mộ Dung Thanh Vũ khó có thể tin nổi, bắt đầu phát run “Người Lâm gia sao lại ra tay với Lâm bá phụ...?”

“Nói chung... Tình huống hiện tại là, hung thủ giết người thực sự rất có thể đang trốn trong Lâm gia, Hoa Liên Sinh là bị hung thủ giá họa. Hơn nữa ở trong nhà chúng ta, cũng có tai mắt phục vụ cho hung thủ ngày đêm giám thị chúng ta.” Long Việt Bằng bình tĩnh phân tích “Hung thủ đó biết Lâm tiểu thư đã phát hiện ra bí mật, muốn giết nàng trước khi nàng báo cáo với chúng ta, không ngờ Thanh Vũ lại đột nhiên phát hiện, phá hủy kế hoạch của đám thích khách.”

“Điểm đáng ngờ vẫn nhiều như cũ...” Triệu Du Vân trầm ngâm nói “Chúng ta không quá rõ về mục đích thực sự của âm mưu này, cũng không quá rõ thân phận của hung thủ thực sự, sợ rằng sau này đối với bất cứ ai đều phải đề phòng hơn... Hiện tại ở chung quanh chúng ta, e là nơi nơi đều có địch nhân, hơn nữa sắp tới ngày quyết chiến với Nguyệt Linh giáo... tương lai phi thường không khả quan.”

“Trực giác nói cho ta biết chuyện này nhất định không đơn giản... Ta phải dùng hết bản lĩnh đi điều tra tỉ mỉ cho rõ.” Long Việt Bằng thần sắc ngưng trọng “Chuyện Lâm tiểu thư trọng thương hôn mê nhất định cũng đã truyền tới tai của người đứng sau tấm màn, vậy nên chúng ta chỉ cần phải tâm phúc trông giữ ngày đêm, có thể đảm bảo chuyện Lâm tiểu thư tỉnh lại không bị tiết lộ ra, thì tạm thời hẩn là nàng sẽ không gặp nguy hiểm, có thể an tĩnh ở đây dưỡng thương.”

Long Việt Bằng dừng một chút, nhấn mạnh lần nữa:

“Hiện tại người thực sự nguy hiểm... chỉ sợ là...”

Hà Lan Đào thu dọn lại chén bát Hoa Liên Sinh dùng xong, chuẩn bị quay về trù phòng. Tại nửa đường nàng gặp phải một người.

Vừa nhìn thấy độc nhân của người kia, toàn thân Hà Lan Đào không khỏi run lên, ngón tay lạnh ngắt. Từ sau khi người nọ tới Triệu phủ, để phòng ngừa bị người hoài nghi, vẫn tận lực tránh chạm mặt với nàng. Lúc này gặp phải, hẩn không chỉ là tình cờ...

Hà Lan Đào hướng đối phương gật đầu một cái, muốn nhanh chóng đi qua hẩn, không ngờ người kia đột nhiên mở miệng nói:

“Người đứng lại.”

“Xin, xin hỏi... có gì phân phó...?” Hà Lan Đào dừng bước cực mất tự nhiên.

“Chỉ sợ Lâm Giác sắp tỉnh rồi, chờ cô ta tỉnh lại, bọn Triệu Du Vân sẽ hoài nghi tới một vài người.” Người nọ dùng ngữ điệu không chứa chút cảm tình nào để nói “Nhiệm vụ kia đã bị người kéo dài lâu như vậy, giờ không thể trì hoãn thêm nữa.”

“Thế nhưng...”

“Nhưng cái gì?” Bị nhân thần băng lãnh của người nọ đảo qua, Hà Lan Đào sợ đến mức đem lời sắp nói ra nuốt lại.

“Không... không có gì... Cho Tiểu Đào thời gian chuẩn bị... Tiểu Đào nhất định làm theo...”

“Không còn thời gian nữa, nếu như lúc này để hẩn khôi phục lại ký ức thì kế hoạch của chúng ta cũng đi đời. Rốt cuộc người có biết tính nghiêm trọng của sự tình không hả? Hay là... Người đã nảy sinh tình cảm với tiểu tử kia?”

“Không... tuyệt đối không có... Tiểu Đào không dám!” Hà Lan Đào cuống quýt phủ nhận.

“Hừ... Cho người cũng không dám.” Người nọ cười lạnh một tiếng, lại một lần nữa ra lệnh “Người là người dễ dàng tiếp cận với tiểu tử kia, hẩn lại tín nhiệm người tuyệt đối. Tối nay phải giết chết hẩn, bằng không đến lúc đó đừng trách ta bất chấp tình cảm...”

“Dạ...”

Người nọ nói lời này xong, nhanh chóng ly khai. Hà Lan Đào ngơ ngác sững sờ tại chỗ, lần đầu tiên cảm hận bản thân đã tiếp nhận sứ mệnh.

Nàng là một sát thủ, vậy nên, đêm nay nàng nhất định phải tự tay giết chết Hoa Liên Sinh... Giết cái người từng bảo hộ nàng, quan tâm nàng, cho nàng rất nhiều niềm vui kia.

Một giọt nước mắt nhẹ nhàng từ khóe mắt chảy xuống, tích tại mu bàn tay Hà Lan Đào. Nàng lau đi vết tích trên mặt, rất nhanh liền khôi phục biểu tình bình tĩnh.

Người ta thường nói, mộng đẹp bao giờ cũng dễ tỉnh... Hóa ra đây là sự thực.

Nếu như có thể, nàng thật sự hy vọng mình vĩnh viễn cũng không phải tỉnh lại từ trong mộng đẹp... Như vậy có thể vĩnh viễn, vĩnh viễn được người kia yêu.

52. Chương 52

Phản bội là một loại thương tổn

Hà Lan Đào bưng cháo đi tới phòng Hoa Liên Sinh.

Mặc dù quãng đường rất rất ngắn, nhưng mỗi một bước đi đều là kinh tâm động phách.

Cái bát tinh xảo trên tay, hương vị ngọt ngào của cháo, bên trong trộn lẫn kịch độc ăn một lần là mất mạng. Hà Lan Đào ngoài mặt giả vờ trấn định, nhưng trong lòng thì cực kì mâu thuẫn.

“Vượng Tài...”

Nhẹ nhàng đẩy cửa ra. Hoa Liên Sinh giống như mọi khi, mỉm cười ngênh tiếp nàng.

“Tiểu Đào, ngồi đi.”

“Ta đưa cháo tới... Nhân lúc còn nóng người ăn đi.” Hà Lan Đào đặt chén lên bàn, không dám nhìn thẳng vào mắt đối phương.

“Được, cảm ơn người.”

Hoa Liên Sinh đi tới trước bàn, bưng bát lên không hề do dự. Hà Lan Đào nhìn chăm chú vào động tác tay của đối phương, khẩn trương tới mức như tạm ngưng hô hấp.

Sắp uống hết thìa cháo thứ nhất thì Hoa Liên Sinh bỗng nhiên nói ra một yêu cầu.

“Tiểu Đào, người đi đóng cửa sổ lại giúp ta được không?”

“Được...”

Hà Lan Đào bước nhanh đi tới phía trước cửa sổ, run rẩy chậm chạp vươn tay. Ở phía sau nàng, người kia, lúc này hẳn đã bắt đầu ăn cháo rồi...

Hắn sắp chết... Nhiệm vụ cũng sắp hoàn thành... Tất cả đều phát triển theo kế hoạch... Thế nhưng vì sao, trong lòng nàng lại cảm thấy bi thương như vậy?

Nữ nhân ti tiện... Lợi dụng sự tín nhiệm tuyệt đối của nam nhân thích mình, phụ một tấm chân tình của đối phương. Nhưng nàng cũng không phải là không hề quan tâm... Ngược lại, nàng thực sự rất khổ sở, thậm chí đến ngón tay cũng tê dại... Sâu trong thân thể có một giọng nói đang không ngừng la lên

Không thể giết hắn... Không thể giết hắn... !

Người sẽ hối hận...

Người không thể, vi phạm nguyện vọng chân chính trong lòng người...

Không thể... !

Hà Lan Đào giật nảy mình một cái, đồng thời xoay người nhanh như chớp.

Thấy rõ tình cảnh trước mắt, nàng nhất thời ngây dại.

Hoa Liên Sinh không ăn cháo, đương nhiên không cần nói tới trúng độc. Hắn tay phải bưng bát, tay trái cầm một cây ngân châm, thân châm đã đen sì một mảnh. Mà trên gương mặt anh tuấn của hắn, không còn tiểu ý.

“Ta...”

Lúc này xuất hiện trong đầu Hà Lan Đào, ý niệm khiến nàng vô cùng sợ hãi, cũng không phải là hậu quả nghiêm trọng vì nhiệm vụ thất bại... Mà là phản ứng phản nộ của hắn sau khi phát hiện.

Nhưng mà Hoa Liên Sinh không tức giận, biểu tình ưu thương nhân nhật của hắn khiến nàng nhìn mà đau lòng.

“Vừa rồi Nhạc lão đại đã nói qua, nếu như người có đưa nước và thức ăn cho ta, cần phải dùng ngân châm thử độc trước. Hắn nói bởi vì người không có võ công, vậy nên muốn giết ta chỉ có thể dùng cách này...”

Hoa Liên Sinh nhẹ nhàng mà cười nhạt một tiếng: “Lúc đầu ta không tin ngươi là gian tế, cũng không tin ngươi sẽ hạ thủ giết ta... Vì vậy trong lòng ta âm thầm quyết định, nếu như lúc ta bảo ngươi đóng cửa sổ ngươi vẫn không ngăn ta ăn cháo, ta liền lập tức ném vỡ bát, đến lúc đó trù nương nghe được ám hiệu sẽ chạy vào bắt ngươi... Thế nhưng ta đúng là vẫn suy nghĩ quá nhiều...”

Trong đôi mắt mỹ lệ của Hà Lan Đào tràn ngập tuyệt vọng cùng bi thương, nàng đau khổ nói:

“Vậy vì sao ngươi... còn chưa gọi người?”

Hoa Liên Sinh ngưng mắt nhìn nàng một hồi, thấp giọng nói:

“Ta đánh mất toàn bộ ký ức, không biết tới năm nào tháng nào mới có thể phục hồi, cho nên đối với ta mà nói, quan trọng nhất không phải là quá khứ, mà là hiện tại. Người phải người tới và ta trong quá khứ có quan hệ gì ta không rõ lắm, ta không có hứng biết, ta chỉ muốn hảo hảo mà sống những ngày hiện tại... Đồng dạng, ngươi quá khứ là dạng người thế nào ta có thể hoàn toàn không quan tâm, ta chỉ biết ngươi là Tiểu Đào, là người lý giải ta, quan tâm ta, là Tiểu Đào tới Triệu gia giúp việc chân tay vụng về nhưng tâm địa thiện lương kia... Vì sao... vì sao những ngày như vậy không thể tiếp tục duy trì...?”

Nghe xong lời hắn nói, nước mắt của Hà Lan Đào bắt đầu lăn tăn rơi, nàng cố sức lấy mu bàn tay lau đi, nghẹn ngào nói:

“Đây là lệnh... Tuy rằng ta rất muốn cản ngươi ăn cháo độc, nhưng ta cũng không thể phản bội chủ nhân của ta... Quá khứ mỗi ngày ở chung với ngươi đều rất vui vẻ... Có điều, đó chung quy chỉ là một giấc mộng mỹ lệ mà thôi...”

Mắt thấy Hà Lan Đào muốn đập đầu vào tường tự sát, Hoa Liên Sinh vội vàng xông lên trước kéo nàng lại.

“Ngươi...” Hà Lan Đào kinh ngạc nhìn hắn, lập tức lại thống khổ nở nụ cười “Ta hiện tại không chết, sớm muộn gì cũng sẽ...”

“Đối với ngươi, ta chung quy vẫn là nhẹ dạ.” Hoa Liên Sinh thản nhiên nói “Ngươi đi đi... Ta thả ngươi đi.”

“Cái gì...?”

“Hiện tại vô luận là chủ nhân của ngươi, hay người Triệu gia, cũng không biết ngươi có hạ thủ với ta hay không, ngươi thu thập cho tốt, giả vờ không có chuyện gì mà xuất môn, chạy càng xa càng tốt... Giống như ta, vứt bỏ thân phận quá khứ, làm một người hoàn toàn mới đi.”

“Ngươi... Vượng Tài... làm như vậy ngươi...” Hà Lan Đào khiếp sợ tới độ nói năng lộn xộn.

“Ta chỉ là một người thành thật có thể thản nhiên đối mặt với tâm tình của mình mà thôi.” Ngữ khí của Hoa Liên Sinh vẫn bình thản như trước “Ngươi mau đi đi, cũng đừng quay lại nữa... Ta chỉ cần biết rằng ngươi còn sống ở nơi nào đó trên thế gian này, thì đã hài lòng rồi.”

“Cảm tạ ngươi...” Hà Lan Đào mỉm cười cay đắng “Vượng Tài... Trước khi đi ta muốn kể cho ngươi một cổ sự, coi như là báo đáp lại ngươi đã thả ta đi... Ngươi có muốn nghe không?”

“Ngươi nói đi.”

Hà Lan Đào thanh lý một chút tâm tư rối loạn, chậm rãi kể:

“Thật lâu trước đây... có một hoàng đế, Người sinh bệnh rất nặng, tìm kiếm danh y khắp nơi nhưng trước sau không ai có thể trị được bệnh của Người, Người cũng vì thế giết không ít danh y. Thái tử phi thường lo lắng, mà kẻ luôn ở bên hoàng đế tìm cơ oán vị đang âm thầm cười trộm, bởi vì bệnh của hoàng đế, tất cả đều do một tay hắn tạo thành... Sau đó, hoàng đế muốn xin một đại phu danh môn thiên hạ giúp đỡ, thế nhưng đại phu kia rất ghét hoàng đế, vậy nên cự tuyệt chữa trị cho Người... Cứ như vậy, bệnh tình của hoàng đế càng lúc càng nặng thêm, thân tử bởi vì quá mức lo nghĩ, đã giết rất nhiều người nhà của đại phu đó, cũng lấy tính mạng nhi tử của hắn ra uy hiếp, bức bách đại phu kia chữa trị cho hoàng đế... Nhưng mà ngay sau khi bắt đắc dĩ đáp ứng xong, đại phu tại trên đường tiến cung mặc danh kỳ diệu bị người ta giết chết...”

“Đại phu đó bị ai giết? Kẻ oán vị?”

“Không... Không ai biết.” Hà Lan Đào lắc đầu, biểu tình mang theo ưu thương tiếp tục nói “Kẻ soán vị sau khi hoàng đế chết, ý đồ giết thái tử, không ngờ bị thái tử phát hiện âm mưu mà đánh ngược lại... Kế hoạch thất bại triệt để, hắn đành hốt hoảng đào tẩu... Trên đường lẩn trốn, không biết là xuất phát từ suy nghĩ thế nào, hắn thu dưỡng một đôi tỷ muội không nơi nương tựa, cũng mang theo các nàng nương nhờ một đại gia tộc, cùng nhau âm thầm tính kế báo thù...”

Hoa Liên Sinh chăm chú nghe, hắn biết đó nhất định là cố sự về nàng.

“Đôi tỷ muội nọ từ nhỏ mất đi phụ mẫu... vẫn lưu lạc ở ngoài, nhận hết sự khi dễ của người khác, tỷ tỷ thậm chí còn vì muội muội mà tự bán mình vào thanh lâu... Lúc này hắn xuất hiện, không thể nghi ngờ chính là cứu mạng nạn nhân của các nàng... Mặc kệ là bị lừa dối hay bị lợi dụng, hắn cũng là người thứ nhất dành sự ấm áp cho sinh mệnh của các nàng, các nàng phải báo đáp hắn... Cho dù hắn là một đại bại hoại tội ác tày trời... Người có thể lý giải không?”

Hoa Liên Sinh yên lặng gật đầu.

“Những gì có thể nói ta cũng đã nói... coi như là báo đáp người.” Hà Lan Đào cũng nhẹ nhàng gật đầu “Hy vọng cố sự này tới cuối cùng có thể có một kết cục viên mãn... Nhưng ta biết, bất luận là đôi tỷ muội nọ hay là người kia, kỳ thực đều là quân cờ bị người ta lợi dụng... Mạng của bọn họ, căn bản là không đáng một xu.”

Hai người không hẹn mà cùng im lặng một hồi, Hoa Liên Sinh mở miệng khuyên nhủ:

“Người mau đi đi... đừng làm người ta nghi ngờ.”

“Ân... tạm biệt.”

“Bảo trọng.”

Cuối cùng nhìn thật sâu qua dung nhan của Hoa Liên Sinh, Hà Lan Đào kiên định đẩy cửa phòng ra. Trong nháy mắt cửa đóng lại, nước mắt của nàng lại tuôn trào mãnh liệt.

Hậu hội vô kỳ... Trong lòng nàng yên lặng lặp đi lặp lại những lời này.

Đây, chính là kết cục cuối cùng của bọn họ.

(Hậu hội vô kỳ tức là sau này lúc nào sẽ gặp lại cũng không biết được)

53. Chương 53

Cố sự trong quá khứ

Phỏng chừng Hà Lan Đào đã thoát đi xa rồi, Hoa Liên Sinh mới tới tìm Long Việt Băng, nói cho y rằng mình đã để mục tiêu chạy mất.

Long Việt Băng tựa hồ từ lâu đã ngờ tới hắn sẽ làm như vậy, thờ dài, nói:

“Thả rồi thì thôi... Ta cũng không trách người. Hà Lan Đào vốn cũng không có sai lầm gì quá lớn, chỉ là nếu có thể từ nàng hỏi được chút gì thì sự tình phức tạp cũng trở nên đơn giản rất nhiều.”

“Hiện tại nên làm gì bây giờ?” Triệu Du Vân hơi nhíu mày.

“Chỉ có thể chậm rãi thăm dò...”

“Nhạc lão đại...” Hoa Liên Sinh do dự chen ngang cuộc đối thoại của họ “Trước khi Tiểu Đào đi có kể cho ta một cố sự... Ta nghĩ là nàng kể về thân thế của mình, nhưng có đôi chỗ ta trước sau vẫn không quá minh bạch...”

“A? Người nói nghe một chút xem.” Long Việt Băng có chút hứng thú “Biết đâu có thể từ đó phát hiện điều gì.”

Vì vậy Hoa Liên Sinh tận lực đem cố sự mà Hà Lan Đào kể cho hắn kể hoàn chỉnh lại một lần.

“Ta nghĩ nàng chính là một người trong đôi tỷ muội kia... Theo như tuổi, nàng có thể là muội muội.” Hoa Liên Sinh hoang mang nói “Thế nhưng những thứ khác thì thực sự rất khó lý giải...”

“Du Vân, người thấy thế nào?” Long Việt Bằng quay đầu hỏi người bên cạnh.

“Hoàng đế, thái tử, kẻ soán vị mà nàng kể ta không rõ ràng lắm...nhưng vẫn cảm thấy cố sự này có vài phần quen thuộc.”

“Vậy là được rồi.” Long Việt Bằng mỉm cười “Vượng Tài, Hà Lan Đào đã biến đổi câu chuyện để nói cho chúng ta biết ngọn nguồn sự tình, thứ nàng cung cấp khá là có giá trị đó.”

Triệu Du Vân thấy y tựa hồ nắm chắc điều gì, liền hỏi “Người biết gì sao?”

“Ta biết một cố sự, vừa vặn rất giống cố sự này. Chỉ có điều, trong cố sự mà ta biết kia, hoàng đế là Nguyệt Linh giáo đệ nhất nhiệm giáo chủ Bạch Thánh, thái tử là giáo chủ hiện thời Bạch Diêu, về phần người soán vị kia... còn lại chắc là kẻ phản bội Trì Thiên Bằng mà Bạch Diêu hận tới tận xương tủy.”

“Nói như vậy... vị danh y chết trong cố sự kia, chính là được sư trứ danh nhất Mộ Dung gia – Mộ Dung Yêu?” Triệu Du Vân bỗng nhiên nhớ tới một chuyện cũ “Thế nhưng... Mộ Dung Yêu không phải bởi vì là không thể chữa khỏi cho Bạch Thánh mà bị sát hại sao? Sao lại thành bị giết mặc danh kỳ diệu nhỉ...?”

“Đây là then chốt của toàn bộ sự tình, cũng là chỗ khó lý giải nhất, trước tiên chúng ta tạm thời bỏ qua chuyện này.” Long Việt Bằng chậm rãi nói “Nếu như Hà Lan Đào thực sự là được Trì Thiên Bằng thu dưỡng, như vậy cái chết của Lâm Hoàn cũng có thể được giải thích rồi. Tâm pháp khẩu quyết của tinh tú trong U Huyền thần chương Nguyệt Linh giáo chỉ có thể truyền từ đời giáo chủ này sang đời giáo chủ tiếp theo, những người khác trong giáo dù học được, cũng chỉ là sơ sơ mà thôi. Lúc giết Lâm Hoàn, vì muốn dùng một chiêu gọn gàng dứt khoát để lấy mạng, lại muốn nguy trang là Nguyệt Linh giáo làm, ngoại trừ chuyện quan trọng là trước tiên cho Lâm Hoàn dùng độc ‘Băng phệ’, dần dần tan hết nội công ra, còn phải để Trì Thiên Bằng tự mình động thủ... Nhưng là lúc bọn chúng giết Lâm Hoàn thì...”

“Lại phát hiện tất cả bị Hoa Liên Sinh trùng hợp lên vào Lâm gia trộm đồ nhìn thấy hết.” Triệu Du Vân tiếp lời Long Việt Bằng, quay đầu nhìn sang Hoa Liên Sinh vẻ mặt vô tội: “Vậy nên bọn họ mới phải ra lệnh Hà Lan Đào sớm lên vào nhà chúng ta động thủ với Hoa Liên Sinh, mục đích là vì phòng ngừa Hoa Liên Sinh khôi phục ký ức.”

“Chuyện này...” Hoa Liên Sinh cực kỳ mờ mịt “Nhưng ta vẫn chẳng nhớ ra điều gì...”

“Trải qua chuyện của Lâm Giác, có thể biết được rằng trong Lâm gia có người đang âm thầm liên hệ với Hà Lan Đào... Trong cố sự của Hà Lan Đào có nhắc tới nàng có một tỷ muội, như vậy tỷ muội của nàng rất có khả năng là đang ẩn trong Lâm gia, bang trợ Trì Thiên Bằng giết Lâm Hoàn.”

“Trì Thiên Bằng kia... hiện tại đang ở đâu?” Hoa Liên Sinh hỏi.

“Trong cố sự nói ba người họ nương tựa vào một đại gia tộc, sắp đặt hành động báo thù... Trì Thiên Bằng là kẻ phản bội của Nguyệt Linh giáo, nhiều năm như vậy không bị Bạch Diêu phát hiện tông tích, hẳn là vì người trong nhà kia đem hắn giấu rất kín. Hắn hiện tại không chỉ có một thân phận thập phần thỏa đáng, lại có thể giám sát Hà Lan Đào động thủ với Hoa Liên Sinh...” Long Việt Bằng mỉm cười, quỷ bí mà hỏi lại “Vậy hai người nói xem, hắn sẽ ở đâu?”

“Chẳng lẽ là... trong nhà chúng ta?”

Hoa Liên Sinh kinh hãi, còn Triệu Du Vân thì nhú mày thật chặt.

“Có một người ta đã lưu ý từ lâu, vậy nên chuyện này giao cho ta xử lý đi. Về phần lão gia tử kia... Du Vân, nhờ vào người đó.”

Đêm đó, Triệu Minh Tuyên và Lâm Tương thật hiếm thấy lại hàn huyên về chuyện quá khứ, đang nói gần đến đoạn cười khổ bất đắc dĩ, thì chợt nghe tiếng đập cửa truyền tới.

“Là cháu.”

“Du Vân?” Lâm Tương mở cửa, hơi có chút kinh ngạc hỏi “Cháu còn chưa ngủ sao?”

“Du Vân có vấn đề nhất định phải biết rõ ràng vào đêm nay.” Triệu Du Vân trịnh trọng nói “Bởi vì sự quan trọng đại, vậy nên Du Vân khẩn cầu gia gia trả lời đúng sự thật.”

“Có chuyện gì, cháu hỏi đi.”

“Hãy kể lại cho cháu biết gút mắc năm xưa giữa Mộ Dung gia và Nguyệt Linh giáo... cùng với nguyên nhân thực sự mà Mộ Dung Yêu chết.”

Nghe được vấn đề ngoài ý muốn, Triệu Minh Tuyền không khỏi ngây ngẩn cả người. Lặng yên trong chốc lát, bỗng nhiên ông cười khẽ nói:

“Có những chuyện muốn giấu diếm cả đời, quả nhiên vẫn là giấu không nổi...”

“Gia gia...”

“Du Vân, bây giờ ta nói tất cả cho cháu, hy vọng sau này cháu không nên phạm lỗi giống như gia gia.” Triệu Minh Tuyền sờ sờ mặt tôn nhi một cách từ ái “Kỳ thực chuyện này cũng không phức tạp...”

Dưới ánh nến lạng lẽ, chuyện cũ phủ đầy bụi bặm, bắt đầu dĩ, cùng với hổ thẹn. Lúc nghe xong chuyện thực năm xưa, Triệu Du Vân thở dài một hơi.

Hóa ra là vậy... Rất nhiều người vì một mục đích chung mà hy sinh một người khác, ranh giới giữa chính nghĩa và phi nghĩa là mơ hồ... Đại khái là trong lúc vô tình biết được chân tướng, có người trong cơn giận dữ muốn vì đi báo thù người đã chết, cho nên tạo thành cục diện thảm liệt hiện tại... Oan oan tương báo bao thuở, vô lâm tới lúc nào mới có thể có một ngày an bình đây?

Lúc này ở một nơi khác tại Triệu gia

Có người lén lút lén vào nơi Hoa Liên Sinh ở, chọc thủng giấy trên cửa sổ nhìn vào, bên trong không một bóng người. Nam nhân vừa định nhẹ chân nhẹ tay quay về, thì chợt nghe phía sau có thanh âm:

“Người ở đây làm gì?”

Hóa ra là gặp tên quản gia khó đối phó nhất... Nam nhân lập tức trấn định trả lời:

“Ta không cần thận đến nhằm chỗ...”

“Ha ha...” Long Việt Băng cười khẽ hai tiếng, châm chọc nói “Chiều này ở trước mặt ta không thực hiện được đâu, người biết vì sao không? Võ sư đại ca mà Mộ Dung gia phái tới... hay ta nên gọi người là, Trì Thiên Bằng?”

“...Người đang nói cái gì, ta căn bản nghe không hiểu.”

Cho dù thân phận bị vạch trần tại chỗ, Trì Thiên Bằng vẫn ra sức giả vờ như cũ.

“Mặc kệ người có hiểu hay không, thử xem công phu của người là biết ngay người là ai thôi, không phải sao?”

Lời vừa dứt, Long Việt Băng lập tức tấn công về phía Trì Thiên Bằng!

Trì Thiên Bằng bị ép liên tiếp mấy chiêu, từ hành lang lui tới nội viện. Rất nhanh hắn liền phát hiện ra huyền cơ trong chiêu thức của Long Việt Băng, thất thanh kêu lên:

“Người rốt cuộc là ai... ? Vì sao lại biết võ công Nguyệt Linh giáo?”

“Điều đó có quan trọng không?” Long Việt Băng mỉm cười “Nếu như ta nói cho người, Bạch Thánh năm xưa thân mang trọng bệnh lại bị người đánh rớt xuống vách núi kỳ thực chưa chết... người có kinh ngạc không?”

“Người nói cái gì... ! ?”

Trì Thiên Bằng đại kinh thất sắc, đá văng cát ở dưới đất lên, cuống quýt phóng qua tường đào tẩu.

Bạch Thánh chưa chết... Sao có thể... Đó căn bản là không có khả năng...

Trì Thiên Bằng tựa như thấy quỷ, chạy bán sống bán chết.

Nếu như Bạch Thánh còn sống, hơn nữa Bạch Diêu và tiểu tử kia... thì hẳn thực sự không có hy vọng sống sót nữa...

“Mau tới đây!”

Trước mặt hắn đột nhiên xuất hiện một người, kéo hắn vào một ngõ nhỏ có rất nhiều nhánh.

“Rốt cuộc ngươi làm ăn thế nào đấy hả?”

Chẳng qua bao lâu, nam nhân chạy phía trước ngừng cước bộ, lạnh lùng hỏi hắn.

“Nha đầu Hà Lan Đào không chỉ không giết Hoa Liên Sinh, còn không biết là chạy trốn đi đâu rồi...” Trì Thiên Bằng phẫn hận nói “Kế hoạch của chúng ta năm lần bảy lượt bị người ta phá hỏng, hiện tại quần gia Triệu gia thậm chí đã hoài nghi tới ta... Hẳn đã biết ta là ai, cứ như vậy, kế hoạch của chúng ta sợ rằng rất khó... rất khó...”

Hắn còn chưa nói xong, liền cảm giác trước ngực một mảnh lạnh lẽo, cúi đầu xuống nhìn, một chủy thủ sáng loáng đã cắm vào thân thể hắn.

“Ngươi!!!”

Trì Thiên Bằng định đánh một chưởng về phía đối phương, lại bị đối phương đạp một cái ngã xuống đất.

Hắn nằm mơ cũng nghĩ không ra, nam nhân này lại tàn ác như vậy, đến mạng của hắn cũng muốn...

Nguyên lai kết quả là, mình vẫn bị người ta lợi dụng...

“Mộ... Dung...”

Hắn không cam lòng, vươn tay ra như muốn bắt lấy cái gì, nhưng hắn đã dần dần mất đi ý thức, đành chỉ hô hấp.

“Trên chủy thủ có độc. Cho ngươi chết được thống khoái, ngươi nên cảm tạ ta mới đúng, Trì huynh.” Mộ Dung Phi cười âm hiểm rút chủy thủ ra, sau đó lại lấy đại đao cắt đầu Trì Thiên Bằng ra “Nếu sự tình đã bại lộ, vậy ngươi hoàn toàn vô dụng rồi... Giết ngươi, đem đầu ngươi mang về Phượng Hoàng sơn, ít nhất còn có thể đổi lại tín nhiệm của Bạch Diêu đối với ta. Nói như vậy... chí ít có thể chống đỡ tới ngày kế hoạch hoàn thành.”

Vô lâm chính phái và Nguyệt Linh giáo chém giết lẫn nhau, lưỡng bại câu thương. Khi bọn chúng thấy thời khắc Mộ Dung gia đâm đạp lên đỉnh đầu chúng, không biết sẽ lộ ra biểu tình như thế nào nhỉ?

Ha ha ha ha ha...

Mộ Dung Phi cuồng tiếu hoàn toàn không giống người, mà như lệ quỷ. Trên mặt hắn cũng không nhìn thấy ôn nhu cùng hiền lành ngày xưa nữa.

Lúc Long Việt Bằng tìm đến nơi, trên mặt đất chỉ còn một cỗ thi thể không đầu, cùng huyết ô tỏa mùi tanh tưởi.

54. Chương 54

Lâm chiến

Người đã chết. Mặc kệ thế nào, lúc xử lý hậu quả cũng phải thông tri Mộ Dung gia.

Bởi vì đã xác định đối tượng hoài nghi, vậy nên lúc Triệu Du Vân thấy dáng vẻ nghiêm trang của Mộ Dung Phi, không khỏi cảm thấy mất tự nhiên.

Tên của Trì Thiên Bằng ở Mộ Dung gia gọi là Mộ Dung Vô Danh... Vô Danh, thực sự là châm chọc, lúc trốn chết không thể dùng tên thật, đến lúc chết cũng không thể.

Mộ Dung Phi đau thương cảm khái một phen, biểu thị nhất định sau khi quyết chiến phải tổ chức tang lễ long trọng tế điện vị họ hàng xa này, đồng thời dốc toàn lực truy ra hung thủ.

Mộ Dung Phi nếu làm bộ không chút hiểu biết thân phận và nguyên nhân chết của Trì Thiên Băng, thì Triệu Du Vân tự nhiên cũng không cần phải hướng đối phương mấy may mắn thổ lộ gì. Hai nhà đã từng có quan hệ thân mật khăng khít bao lâu, hiện tại biến thành một loại giả tạo, trong lòng suy nghĩ cái gì, biểu hiện ra đều là bất động thanh sắc.

Mộ Dung Thanh Vũ phải theo phụ thân trở về xử lý hậu sự. Triệu Du Vân bảo chứng đi đi lại lại với hắn sẽ hảo hảo chăm sóc Lâm Giác xong, hắn mới lưu luyến rời đi.

Đêm đó, Triệu Du Vân và Long Việt Băng đi tới phòng Lâm Giác.

“Tiểu Giác... chúng ta có một chuyện muốn hỏi muội.”

“Chuyện gì?” Lâm Giác ngẩng đầu, nghi hoặc nhìn Triệu Du Vân.

“Lệnh đường... sinh ra trong gia đình thế nào?”

“Mẹ của muội... hỏi cái này để làm gì?” Lâm Giác tỉ mỉ suy nghĩ một chút, bỗng nhiên như nhận ra điều gì, sắc mặt đột nhiên biến đổi, thất thanh kêu lên “Có phải các huynh... hoài nghi mẹ muội?”

“Tiểu Giác... ta chỉ là tùy tiện hỏi vậy thôi.” Triệu Du Vân không biết nên giải thích thế nào.

“Không có khả năng!” Lâm Giác hàm chứa nước mắt, liều mạng lắc đầu “Dù là cha mẹ muội cảm tình không hợp, mẹ cũng sẽ không thể nào hại cha đâu... càng không thể nào lại hại muội... Bà vẫn ăn chay niệm phật... sao có thể đi giết người!”

“Lâm tiểu thư... đó chỉ là suy đoán mà thôi, người đừng kích động.” Long Việt Băng mở miệng khuyên nhủ “Hiện tại loại tình huống này, chúng ta cũng không dám tự đoán bừa.”

“Nhà của chúng ta có nhiều người như vậy... sao hết lần này tới lần khác lại hoài nghi mẹ ta là gian tế?” Lâm Giác kích động cắn môi dưới “Hơn nữa... nếu như là tìm người có quan hệ thân mật với cha ta, vậy nhị nương chẳng phải là rất đáng nghi sao?”

“Tư Cúc phụ nhân?” Triệu Du Vân hơi sửng sốt “Bà vào Lâm gia từ lúc nào?”

“Hai năm trước...”

“Bà cùng cha muội làm thế nào mà quen biết?”

“Bà là một trong những tùy thị lúc Mộ Dung thế bá tới nhà muội làm khách thì mang đến, cha muội vừa nhìn đã thích, vậy nên Mộ Dung thế bá mới để bà lưu lại...”

“Mộ Dung...”

Triệu Du Vân nhất thời nghẹn lời. Hắn không nghĩ tới, Mộ Dung Phi lại sắp đặt chu đáo như vậy, an bài nhiều quân cờ như thế ẩn núp bên người bọn họ, có thể nói là chỗ nào cũng nhúng tay vào, khó lòng phòng bị.

“Tên Mộ Dung Phi kia điên rồi...” Long Việt Băng lẩm bẩm nói “Đích xác, nếu như là Tư Cúc hạ ‘Băng phệ’ thì Lâm Hoàn căn bản sẽ không sinh ra bất cứ hoài nghi gì với bà ta... Đương nhiên, những người khác trong Lâm gia cũng sẽ không...”

Long Việt Băng nhớ tới tình cảnh ngày đó tại linh đường, Tư Cúc khóc tới tê tâm liệt phệ, chết đi sống lại, tất cả rốt cuộc chỉ là diễn kịch, hay là hai năm sớm chiều ở chung bà đã sinh ra cảm tình với Lâm Hoàn?

“Hai người... rốt cuộc đang nói gì vậy...” Lâm Giác kinh khủng mở lớn hai mắt “Lẽ nào thực sự là nhị nương giết cha? Cái đó có liên quan gì tới Mộ Dung thế bá???”

“Tiểu Giác...” Triệu Du Vân thở dài một hơi, sờ sờ mái tóc nhu thuận của nàng “Nhị nương của muội hẳn là gian tế kia... Còn Mộ Dung Phi, mới là độc thủ đứng sau màn âm thầm bày trò.”

“Không... không... sẽ không...” Giọng Lâm Giác không ngừng run “Mộ Dung thế bá hiền lành như vậy... sao có thể là hung thủ...”

“Đây là sự thực... hãy chấp nhận đi.” Long Việt Bằng nói bình tĩnh “Để phá hư kế hoạch của Mộ Dung Phi, chuyện này tạm thời không thể tiết lộ ra ngoài. Trước khi quyết chiến, người tốt nhất không nên ra ngoài.”

“Tiểu Giác... muội hảo hảo lãnh tĩnh lại một chút.”

Nói xong câu đó, Triệu Du Vân cùng Long Việt Bằng đi ra khỏi phòng nàng.

Cửa nhẹ nhàng đóng lại. Lâm Giác nắm chặt chần, vũng vàng bọc lấy bản thân.

Nàng toàn thân băng lãnh, bị thương tới độ hầu như vô pháp hô hấp.

“Thanh Vũ...”

“Nếu như Thanh Vũ biết tất cả... nên làm thế nào cho phải...”

Ngày hôm nay là hai mươi tháng ba. Bạch đạo nhân sĩ lần thứ hai tụ tập, chuẩn bị xuất phát hướng cứ điểm Phượng Hoàng sơn của Nguyệt Linh giáo.

“Người...”

Triệu Du Vân nhìn sang người bình tĩnh tự nhiên bên cạnh, muốn nói lại thôi.

“Làm sao vậy, Du Vân?”

“Người... không căng thẳng?”

“Vì sao phải căng thẳng nhỉ?” Long Việt Bằng lộ ra một nụ cười khiến người ta an tâm không gì sánh được “Chỉ cần là cùng một chỗ với người, cho dù phải xuống địa ngục cũng không có gì đáng kể.”

Triệu Du Vân ngượng ngừng cười cười, lại hỏi “Người có nắm chắc...?”

“Không dám nói... Nói chung là xem vận khí thôi, vận khí của ta luôn không tệ lắm.” Long Việt Bằng thoải mái nói, đưa tay ra bắt lấy ngón tay Triệu Du Vân.

“Tay người lạnh quá...”

“Chích tiện uyên ương bắt tiện tiên...”

Triệu Minh Tuyền từ xa xa nhìn thân ảnh hai người dựa sát vào nhau, dí dỏm mà cảm khái một câu.

“Lão nhân...” Biểu tình của Lâm Tương lại không hề bình tĩnh “Rốt cuộc tới ngày này rồi... Ta thật lo lắng cho bọn họ...”

“Người ra chiến trường còn không có khăn trương, bà khăn trương cái gì?” Triệu Minh Tuyền ôn hòa an ủi “Chúng ta phải tự tin về họ mới đúng.”

“Àn...”

Lâm Tương lo lắng gật đầu, dưới đáy lòng yên lặng khẩn cầu.

55. Chương 55

Hận lắm

Bóng đêm dày đặc, mọi người thừa dịp đêm tối yểm hộ lên núi. Các đại phái chọn ra các cao thủ kết thành một đội, nói ra cũng có hơn ba trăm người.

Ngoại trừ Long Việt Bằng, tâm tình mỗi người đều đặc biệt khẩn trương. Dù sao sắp tới lúc đánh nhau chính diện với Nguyệt Linh giáo ác danh nổi tiếng trên giang hồ, đối phương lại thần bí khiến bọn họ khó có thể thám thính nhiều ít tình hình bên trong. Rốt cuộc có thể hành động thành công hay không... đây là vấn đề mọi người đều cân nhắc từ đáy lòng.

Người có tâm tình phức tạp nhất trong đó đương nhiên chính là Mộ Dung Phi mang trong mình ba tầng thân phận, tay sai Nguyệt Linh giáo, trụ cột lớn nhất của Bạch Đạo, cùng với người báo thù ẩn sau màn... Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, tối nay, nguyện vọng bấy lâu của hắn sắp tới lúc được thực hiện.

Mộ Dung gia là y được thế gia nổi danh giang hồ, chú trọng nghiên cứu học tập y học được lý, từ đời đương gia thứ mười trở đi, mới từ từ bắt đầu nghiên cứu võ học. Từ sau khi danh y Mộ Dung Yêu bội thục tôn kính chết đi xong, Mộ Dung Phi lấy danh nghĩa báo thù cho cha, càng thêm hăng hái nghiên tập võ nghệ, đạt thành quả cao, cũng bởi vậy thế lực Mộ Dung gia mới từ từ lớn mạnh lên. Trong lòng Mộ Dung Phi thập phần rõ ràng thực lực của bạch đạo và Nguyệt Linh giáo, lưỡng hổ tranh chấp, bạch đạo so ra nhỉnh hơn một chút, Nguyệt Linh giáo ắt gặp thiệt hại nghiêm trọng... Vậy nên trước đó hắn đã chuẩn bị vẹn toàn.

Dọc theo đường lên núi không thấy bất cứ sự ngăn cản nào của Nguyệt Linh giáo, trái lại gặp phải không ít cơ quan kỳ lạ ngoạn tuyệt. Có vài người không để ý một cái liền bị cơ quan đó làm khổ tới chết đi sống lại. Những cơ quan này thiết lập rất tinh xảo bí mật, nhất là trong đêm đen càng khó phát hiện, rất nhiều người tức giận mắng chửi liên tục, trật tự của đội cũng hỗn loạn không ít.

Triệu Du Vân bất đắc dĩ phải khuyên bảo mọi người mau chóng lãnh tĩnh, nếu đã chọn hành động ban đêm, hắn không muốn kết quả lại là cái được không đủ bù cái mất.

Nguyệt Linh cung của Nguyệt Linh giáo ở ngay trên sườn núi Phượng Hoàng sơn. Năm xưa giáo chủ đời thứ nhất Bạch Thánh đã tâm bừa bừa, tốn hao số tiền lớn thành lập một quốc gia thuộc về riêng mình ở nơi này.

Nhìn thấy Nguyệt Linh cung gần ngay trước mắt, không biết là ai xung động rống lớn lên “Giết sạch bọn chúng! Vì huynh đệ đã chết báo thù!”, kéo mọi người khẩn cấp chạy ào vào Nguyệt Linh cung. Triệu Du Vân muốn ngăn cũng không ngăn được, chỉ đành vọt theo.

Ngoài dự đoán của mọi người chính là... trong Nguyệt Linh cung hoàn toàn vắng vẻ, không thấy bất cứ bóng người nào.

Có phải là trùng kế rồi hay không? Triệu Du Vân và Long Việt Bằng trao đổi một ánh mắt.

“Mọi người không nên đi loạn xung quanh tìm kiếm!” Ân Lục Phong cao giọng ra lệnh “Đây nhất định là quỷ kế của ma giáo! Chúng ta tuyệt đối không thể bị dao động!”

Tiếng hô của Ân Lục Phong vừa mới phát ra, chợt thấy một gã đệ tử phái Không Động từ xa xa ngã ngược lại, một vẻ bị kích động.

“Bạch Diêu... ma đầu đó đang ở bên kia!”

“Cái gì...”

Mọi người nghe vậy, vội vã chạy đi. Chỉ thấy trong lương đình khéo léo tinh xảo, Bạch Diêu một thân tuyết y nhàn nhã mà ngồi, ngón tay thon dài nhẹ nhàng nhắc chén rượu sứ trắng lên. Mỹ cảnh như vậy khiến người người nín thở.

Người lần đầu tiên nhìn thấy dung nhan diễm lệ của Bạch Diêu, dĩ nhiên lại mất mặt mà nhìn tới ngay người, bị sự phụ nhà mình không vui nhắc nhở, mới vất vả phục hồi lại tinh thần.

“Yêu nghiệt này...” Chu Thanh Văn oán hận chửi bới một tiếng.

“Ha ha...” Bạch Diêu phát sinh một chuỗi tiếng cười khê khẽ dễ nghe, bình thần ung dung mà ngâm nga “Triệu gia, Lâm gia, Mộ Dung gia, Thiếu Lâm, Võ Đang, Cái Bang, Ánh Hồng trang, Uy Thiên bảo... Xin hỏi các vị đại hiệp đêm khuya giá lâm có việc gì chăng?”

“Bạch Diêu! Người làm ra nhiều thủ đoạn độc ác, ngày hôm nay chính là ngày giỗ của ngươi và toàn bộ giáo đồ Nguyệt Linh giáo!”

“Muốn giết bản tọa?” Bạch Diêu cười lạnh, biểu tình âm tà khiến người ta sợ hãi “Vậy còn phải xem các ngươi có bản lĩnh đó không!”

“Ba! Ba!” Hắn giơ tay lên vỗ hai cái, giáo chúng Nguyệt Linh giáo lúc trước không biết tiêu thất đi đâu, bỗng nhiên như quỷ mị từ các góc phòng ào ra, dần dần vây lấy võ lâm quần hùng.

Bọn họ đều mặc bạch y, như thể hôm nay cử hành tang lễ.

“Động thủ!”

Tình huống giằng co trong nháy mắt bị phá tan, tiếng tê sát vang dội khắp Nguyệt Linh cung.

Long Việt Bằng một bên đối phó với địch nhân nhào về phía mình, một bên phân thần quan sát đến cử động của Mộ Dung Phi. Lúc này đây Mộ Dung gia tuy là huy động toàn bộ lực lượng ra, nhưng đệ tử thực sự vào Nguyệt Linh cung tham dự quyết chiến cũng không nhiều. Mộ Dung Phi lấy lý do chiếu cố thương hoạn để rất nhiều đệ tử ở lại hậu phương làm đại phu.

Không thể không nói, người này thật sự là giáo hoạt tới triệt để.

“Bản tọa đã từng nói qua... nếu như Triệu gia dám có gan giấu kín Trì Thiên Bằng, bản tọa nhất định đem mấy trăm khẩu trên dưới Triệu gia băm thây vạn đoạn...” Bạch Diêu lạnh lùng đảo ống tay áo, từ lưng rút ra phi thân ra.

“Triệu Du Vân, ngươi nạp mạng đây!”

Đối phương hoàn toàn là hướng về phía mình. Triệu Du Vân vùng mạnh kiếm, cấp tốc bức lui những người hợp lực vây công hắn, xoay người đón đánh Bạch Diêu.

Bạch Diêu nội lực thâm hậu, hạ thủ vừa nhanh lại vừa ác. Triệu Du Vân tuy rằng biết rõ đối phương hiểu lắm hắc cấu kết với Trì Thiên Bằng, nhưng tình hình lúc này đã không cho hắn thời gian giải thích.

Hai thân ảnh giống như hai đạo ánh sáng dây dưa phân hợp, tốc độ nhanh tới mức khiến người khác không thể nhìn rõ.

Long Việt Bằng một lòng quan tâm hành động của Mộ Dung Phi và đối thủ trước mắt, khi y trong lúc vô tình phiêu mất tới Triệu Du Vân đang tranh đấu với Bạch Diêu, không khỏi lấy làm kinh hãi.

“Du Vân...”

Long Việt Bằng không dám tùy tiện ra quấy rối, cũng chần chờ không biết có nên ra tay giúp đỡ hay không. Phóng mắt nhìn bốn phía, tả hữu hộ pháp của Nguyệt Linh giáo đang chia ra đối chiến với Ân Lục Phong và Chu Mặc Nham, một mình Minh Kính cũng đồng thời ứng phó vài người... Một Nguyệt Linh giáo nhỏ khiến võ lâm quần hùng phải đau đầu như vậy, đây cũng là điều trước đó mọi người không ngờ tới.

Triệu Du Vân vùng kiếm một cái, lại lấy một chiêu ‘Lãnh nguyệt vô thanh’ đâm thẳng vào vai phải Bạch Diêu, Bạch Diêu đúng lúc nhìn thấu dụng tâm của hắn, tránh cực nhanh, lại ra tay, Vĩnh Mặc bảo kiếm ứng thanh rơi xuống đất.

Triệu Du Vân bất chấp nhát kiếm, tập trung nội lực toàn thân cố gắng theo sát một chuồng của Bạch Diêu, hai luồng năng lượng cực mạnh va nhau, thân thể Triệu Du Vân và Bạch Diêu văng ra giữa không trung, rơi về hai hướng khác nhau.

“Du Vân!”

Thấy tình hình đó, Long Việt Bằng lập tức phi thân lên, vung văng đỡ lấy Triệu Du Vân vào lòng mình.

“Không có việc gì chứ...”

Triệu Du Vân tuyệt đối không thể xảy ra chuyện... Nếu như có sai lầm gì, y sẽ hối hận cả đời.

“Không có...” Thanh âm lãnh tĩnh của người trong lòng khiến y an tâm “Ta vẫn ổn.”

Bạch Diêu rơi vào một bên hiển nhiên cũng đã bị trùng kích cực đại, hắn đứng thẳng người lên, nhả lại đôi mày tú lệ, lần thứ hai nhào về phía Triệu Du Vân.

Long Việt Bằng thấy thời cơ đã đến, vội vã quát to một tiếng “Bạch giáo chủ! Đón!”, sau đó đem thứ đồ chuẩn bị từ trước ném vào không trung.

Đó là một cái chuỗi vòng cổ kim long tuyết đầy bảo thạch tỏa sáng lấp lánh, ở trong không trung vẽ ra một đường cong tuyệt vời.

Bạch Diêu nhân lực vô cùng tốt nhất thời sắc mặt đại biến, hẩn buông tha công kích Triệu Du vân, ngược lại nắm gọn lấy kim long đó vào lòng bàn tay.

“Sao ngươi lại có thứ này!?”

Nhẹ nhàng ấn lên phần đuôi của kim long, ‘khách đất’, thân thể kim long mở ra, bên trong là một khối ngọc thạch hồng sắc nho nhỏ. Bạch Diêu cầm khối ngọc thạch đó lên, đầu ngón tay run run.

Quả nhiên không sai... Khối ngọc thạch này là lễ vật lúc nhỏ hẩn đưa giỡn đưa cho nghĩa phụ... Mà chuỗi vòng này, là vật phẩm nghĩa phụ mang theo người một tác cũng không rời, nhìn thấy nó cũng như nhìn thấy bản thân nghĩa phụ.

Người này... vì sao lại có thứ nghĩa phụ âu yếm nhất?

“Bạch giáo chủ.” Long Việt Băng hướng hẩn cười nhợt nhạt “Hiện tại quan trọng nhất cũng không phải là cái này. Trước hết xem chính tay ngươi thì hơn đây.”

Bạch Diêu cả kinh, vội vàng cúi đầu nhìn... Chỗ trên tay hẩn chạm qua kim long, da đã biến thành màu đen quỷ dị...

Trên kim long có bôi độc...

Bạch Diêu trong cơn giận dữ, nghiêng răng nghiêng lợi nói “Nhà ngươi...”

“Bạch giáo chủ, ngươi không nên nổi giận, loại độc này rất mạnh, mạnh tới mức sẽ một đường ăn mòn qua da thấm thấu toàn thân, mỗi khi ngươi sử dụng nội lực, độc sẽ phát tác nhanh hơn.” Long Việt Băng hoàn toàn không để ý tâm tình của đối phương, cười đến ung dung ưu nhã “Nói ngắn lại, nếu như trong vòng mấy chiêu ngươi còn không giết được chúng ta, ngươi sẽ chết, đến lúc đó Nguyệt Linh giáo chắc chắn sẽ trở thành rắn mất đầu, biến thành năm bè bảy mảng... Nói chung, hiện tại muốn thu tay lại hẩn là còn kịp, toàn bộ trông vào giáo chủ ngươi muốn chính là thể diện, hay là mạng.”

Bạch Diêu cảm tức Long Việt Băng trong chốc lát, thấp giọng gần từng chữ:

“Bản tọa sớm muộn cũng có ngày làm thịt ngươi.”

“Vô cùng vinh hạnh.” Long Việt băng không hề sợ hãi mà đến gần Bạch Diêu, ngừng lại ở chỗ cách hẩn ba thước, nói ra một câu bất ngờ.

“Lúc mặt trời mọc đơn độc tới rừng cây trên sườn núi Linh Hà gặp ta, ta sẽ giải thích với ngươi chuyện vòng cổ, cũng đáng luôn giải được.”

“Bản tọa dựa vào cái gì tin tưởng ngươi?”

“Ngươi biết không?” Long Việt Băng không hề để tâm mà chỉ mỉm cười “Độc ngươi trúng gọi là ‘Bích lạc’, mà người làm ra thứ này, chính là thê tử của nghĩa phụ ngươi Giang Ý La.”

Bạch Diêu hơi sững sốt, lập tức xoay người hô lên với giáo chúng:

“Lui !”

Đệ tử Nguyệt Linh giáo nhận được mệnh lệnh, đều bằng tốc độ rất nhanh thoát khỏi dây dưa, tản đi về hướng ngoài cung. Bởi vì người quen thuộc địa hình Phượng Hoàng sơn ở trong bạch đạo rất ít, vậy nên rất nhanh liền mất mục tiêu.

56. Chương 56

Sự lựa chọn của Bạch Thánh

Cuộc tìm kiếm được tiếp tục. Người bị thương và người mệt mỏi nghỉ ngơi ở nơi ẩn nấp. Trong đám người, Mộ Dung Phi bận rộn đảo qua đảo lại, đưa nước, ăn cần hỏi han, biểu hiện ra thái độ thân thiết làm người ta cảm động.

“Mọi người ăn viên Ngọc Lộ đan này vào, rất có ích cho khôi phục thể lực.”

Mộ Dung Phi lệnh cho đệ tử lấy ra mấy dược bình, phân phát đan dược cho mọi người. Mọi người hưởng Mộ Dung Phi cảm tạ liên tiếp, Mộ Dung Phi khoát khoát tay, khiêm tốn nói:

“Tại hạ vô dụng, hiện tại có thể giúp được các vị là vinh hạnh rồi.”

“Mộ Dung huynh thực sự là quá khách khí.”

Ở dưới bề ngoài ôn hòa của Mộ Dung Phi, cất giấu nụ cười bi thương mà châm chọc. Thứ bọn họ được phân phát đương nhiên không phải Ngọc Lộ đan chân chính, mà là Nhuyễn cân tán sẽ phát huy dược tính theo thân thể hoạt động.

“Minh Kính đại sư... Chu thiếu bảo chủ... Ân trang chủ... Triệu minh chủ, mời.”

“Cảm tạ.”

Triệu Du Vân tiếp nhận được hoàn, con người bình tĩnh vô ba đối diện với đôi mắt mang tiểu ý của Mộ Dung Phi. Bình tĩnh ung dung như vậy, khiến Mộ Dung Phi vô pháp nhìn thấu suy nghĩ hẩn.

Triệu Du Vân đã biết được bao nhiêu, điều đó trở thành vấn đề Mộ Dung Phi muốn minh bạch nhất, thế nhưng Mộ Dung Phi đã không còn nhiều thời gian đi suy đoán nữa. Hôm nay bước tới đây, hẩn đã không thể quay đầu lại, hẩn chỉ có thể kiên trì tiến hành kế hoạch, hẩn tin tưởng mình sẽ nhận được kết quả mong muốn.

“Ai đi đà phạt...” Đợi Mộ Dung Phi đi xa xong, Minh Kính phát ra một tiếng thở dài yếu ớt.

“Hẩn quả nhiên là...” Ân Lục Phong nhẹ nhàng lắc đầu “Lỗi của ba mươi năm trước, tạo nên một lệ quỷ... đó đều là trách nhiệm của chúng ta.”

“Bất kể thế nào, cũng phải cảm tạ các vị đã đồng ý tin tưởng ta.”

Triệu Du Vân âm thầm dụng lực, đan dược trong lòng bàn tay lập tức vỡ thành bột phấn nhỏ xíu, chui qua khe hở theo gió phiêu tán.

“Đâu có... Nếu như cũng không phải Du Vân phát hiện âm mưu này đúng lúc, chúng ta có khi sẽ mất mạng.”

“Như vậy, đợi Nhạc Băng bàn ổn thỏa với Bạch Diêu xong, tất cả chúng ta sẽ tiến hành theo kế hoạch.”

“Thế nhưng... Nhạc thí chủ gặp mặt cùng Bạch Diêu, sẽ không có vấn đề gì chứ?”

“Sẽ không đâu.”

Triệu Du Vân hơi cong lên khóe miệng.

Đêm dài rồi cuộc cũng qua, dương quang ảm áp dần dần xua tan hàn ý, ôn nhu vây quanh mọi người, dệt thành một tấm lưới kim sắc.

Long Việt Băng một mình đi tới sườn núi Linh Hà phía bắc Phượng Hoàng sơn, đợi Bạch Diêu.

“Chậm quá...”

Long Việt Băng ngồi trên tảng đá, chán chết mà chơi đùa một cọng cỏ thật dài.

“Nếu mà không tới... thì không xong rồi...”

“Giải được.”

Lời thì thảo tự nói bị cắt đứt, thân ảnh tuyệt sắc của Bạch Diêu bỗng từ trên trời giáng xuống trước mặt y, dung mạo xinh đẹp mang theo lực uy hiếp. Thấy Long Việt Băng không có phản ứng gì đặc biệt, Bạch Diêu lạnh lùng lặp lại hai chữ kia một lần nữa:

“Giải được.”

“Hà tất phải nóng ruột như thế?” Long Việt Bằng mỉm cười, từ trong lòng lấy ra một bình sứ nhỏ ném về phía Bạch Diêu: “Cầm đi.”

Bạch Diêu phảng chùng đối phương cũng sẽ không gian trá nữa, đầu ngửa lên, uống giải dược vào. Trong chốc lát, một cảm giác tươi mát thư sướng chảy khắp toàn thân, hần thử tập trung nội lực, quả nhiên, thân thể cũng không xuất hiện đau đớn kịch liệt như trước.

“Là thật...”

“Ta sẽ không lừa gạt ngươi.”

Bạch Diêu mang theo tiểu ý tuyệt mỹ hừ lạnh một tiếng, đang muốn nhân lúc bất ngờ một chưởng đánh chết Long Việt Bằng đã hại hần trúng độc, chợt nghe đối phương cười mỉa nói:

“Tính ra thì... ngươi nên là sư huynh của ta nhỉ.”

“Ngươi nói vậy bực gì đó?”

Bạch Diêu lấy lại bình tĩnh, nhanh chóng thu hồi sát ý. Hần nhớ tới kim long lúc trước. Tiểu từ trước mắt lấy từ đâu ra di vật của nghĩa phụ, hần đích xác rất muốn biết.

“Bạch Thánh là sư phụ ta a.” Long Việt Bằng nói ung dung không gì sánh được, như thể đó căn bản chẳng phải chuyện gì ghê gớm.

“Nghĩa phụ đã chết!” Bạch Diêu phẫn nộ phản bác “Ông không chỉ thân hoạn trọng tật, còn bị tên gian ác Trì Thiên Bằng ý đồ đoạt vị đánh rơi xuống vách núi.”

“Không, ông vẫn chưa chết.”

“Ngươi... nói cái gì...” Khẩu khí kiên định khiến Bạch Diêu sững sốt một chút, khó có thể tin nổi mà xiết chặt nắm tay.

“Bạch Thánh chưa chết.” Long Việt Bằng thản nhiên nói “Vốn là phải chết rồi... Thế nhưng vận khí của ông cực tốt. Ông bị dạt vào bờ, gặp gỡ Giang Ý La trên giang hồ từng có danh xưng ‘độc nương tử’, cũng chính là sư nương của ta.”

“Toàn là nói vậy!” Bạch Diêu thô bạo ngắt lời y “Nếu như nghĩa phụ còn sống, vì sao ông không trở lại tìm Trì Thiên Bằng tính sổ?!”

“Đó là vì, sư nương ta năm xưa vì cứu sư phụ ta, chữa cho khỏi bệnh của ông, giúp ông khôi phục võ công, không biết đã phối bao nhiêu loại dược, thử bao nhiêu loại độc, cuối cùng dẫn tới biến thành câm điếc... Sư phụ ta bị bà làm cho cảm động, thề rằng từ đó về sau rời khỏi giang hồ, cả đời làm bạn bên bà.”

“Nghĩa phụ... vì sao lại trở thành sư phụ ngươi?”

“Lúc đó cha ta âm thầm tìm kiếm thiên hạ đệ nhất sư phụ cho ta, sư nương ta và mẹ ta là hảo tỷ muội, vậy nên ông trở thành sư phụ ta. Sư phụ vẫn nghĩ ngươi đã bị Trì Thiên Bằng giết chết, mãi đến khi Nguyệt Linh giáo lần thứ hai xuất hiện trên giang hồ, ông mới biết hóa ra ngươi chưa chết...”

Long Việt Bằng dừng một chút, lấy ra một phong thư.

“Đây là trước khi ta ra hành tẩu giang hồ sư phụ tự tay viết giao cho ta. Ông nói nếu gặp ngươi, nhất định phải chuyển cho ngươi.”

Bạch Diêu tiếp nhận lá thư, biểu tình phức tạp mà mở ra. Đó thực sự là bút tích của Bạch Thánh.

“Nghĩa phụ...”

Bạch Diêu nhanh chóng đọc xong, đem bức thư gấp gao nắm tại trong tay.

“Hóa ra ông... đã không muốn trở về nữa...”

“Hiện tại sư phụ sống rất tốt, ông hy vọng ngươi có thể tha thứ cho sự lựa chọn của ông, cũng hy vọng ngươi không nên bị thù hận trong quá khứ ràng buộc, sống tự do tự tại.”

“Chậm, chậm đã...” Bạch Diêu nhớ tới mình trong quá khứ làm tất cả vì kế thừa nguyện vọng nhất thống giang hồ của Bạch Thánh, cười thê lương “Bản giáo và bạch đạo, hôm nay chắc chắn sẽ đến cảnh người chết ta sống, Nguyệt Linh giáo thịnh thế từ nay về sau không còn tồn tại nữa, bản tọa cũng tồn vong cùng Nguyệt Linh giáo!”

“Ta tới tìm người cũng là vì thương lượng chuyện này.” Long Việt Bằng cười tràn đầy tự tin “Khi trận chiến này kết thúc song phương khẳng định cũng không nhận được lợi ích gì quá lớn, đã vậy thì định ra một kế ước không xâm phạm lẫn nhau đi... Hay là người cam tâm tình nguyện bị Mộ Dung Phi trêu đùa trong lòng bàn tay?”

“Xin chỉ giáo?”

“Sư huynh, người bây giờ còn tin tưởng là Triệu gia chứa chấp Trì Thiên Bằng sao? Trì Thiên Bằng là kẻ thù của sư phụ, ta sao có thể che chở hắn?”

“Ý của người là...” Trong con người của Bạch Diêu nháy mắt hiện lên một đạo hàn quang.

“Ý ta là, chúng ta ngay từ đầu, đều bị Mộ Dung Phi lừa dối.”

Trong rừng nhỏ vắng vẻ, chỉ có thanh âm của Long Việt Bằng quanh quẩn.

“Vậy nên... ta hy vọng người có thể hỗ trợ, vạch trần bộ mặt thật của hắn.”

57. Chương 57

Vở kịch

Sau khi thương lượng thỏa đáng với Bạch Diêu xong, Long Việt Bằng rất nhanh về tới bên Triệu Du Vân. Ngay khi Mộ Dung Phi không để mắt tới, họ âm thầm tiến hành kế hoạch. Mặc dù chuyện ba mươi năm trước thật sự là võ lâm chính phái có lỗi với Mộ Dung gia, nhưng bọn họ tuyệt đối không thể mở mắt nhìn nhiều người như vậy phải tuân tâng vì Mộ Dung Yêu.

Oan oan tương báo bao thuở rồi...

Ba mươi năm trước, Nguyệt Linh giáo giáo chủ Bạch Thánh làm mưa làm gió, nguy hại võ lâm bồng thân nhiệm trọng tột, thường thường thổ huyết không ngừng, giáo đồ tìm kiếm danh y linh dược khắp nơi, nhưng trước sau vẫn không thấy có chuyển biến tốt đẹp. Cuối cùng, bọn họ để mắt tới Mộ Dung Yêu.

Mộ Dung gia thân là một trong võ lâm tam đại danh gia, đương nhiên không thể chữa trị cho ma đầu mà người người trên giang hồ nói tới đều biến sắc, vậy nên kiên quyết từ chối. Giáo đồ thấy bệnh tình Bạch Thánh càng ngày càng nặng thêm, liền sát hại thê tử và phụ mẫu của Mộ Dung Yêu, cũng đem tính mạng người kế thừa ra uy hiếp, cưỡng ép Mộ Dung Yêu phải xuất mã. Nguyệt Linh giáo thủ đoạn ác độc làm cho người ta phẫn nộ, võ lâm các phái sợ dính lấy họa, thái độ lạnh nhạt lại khiến trái tim lạnh lẽo. Mộ Dung Yêu rơi vào đường cùng, đành phải thống khổ đáp ứng, không ngờ ông gạt đầu, lại chính là đưa họa sát thân tới cho chính mình...

Bạch đạo nhân sĩ không cần nghi ngờ chính là ích kỷ. Bọn họ không dám tùy tiện chọc vào Nguyệt Linh giáo lúc đó cường đại không gì sánh được, cũng không hy vọng Bạch Thánh ý nghĩ khôn khéo, võ nghệ siêu quần kia có thể tiếp tục sống trên đời này. Ân Lạc Phong, Chu Mặc Nham, còn có bảo chủ Uy Thiên bảo lúc đó là Chu Luân sau khi bí mật hội nghị cùng vài người thế lực lớn đứng đầu, cuối cùng quyết định gạt Triệu Minh Tuyền, tự ý phái Lâm Hoàn ám sát Mộ Dung Yêu, sau đó thuận tiện đổ tội lên đầu Nguyệt Linh giáo.

Bi kịch cứ vậy xảy ra. Lâm Hoàn thành công giết chết Mộ Dung Yêu, Bạch Thánh bị Trì Thiên Bằng đánh rơi xuống vách núi, Nguyệt Linh giáo bạo phát nội loạn...Sự phồn thịnh của Nguyệt Linh giáo từ đó về sau không còn tồn tại nữa, nhân sĩ bạch đạo đạt được mục đích, nhưng trong lúc vô tình, tạo nên một con quỷ phục thù...

Bởi vì bọn họ không biết, có một vài bí mật, trước sau cũng không thể giấu được.

Lúc chính ngộ, hành tung của dư đảng Nguyệt Linh giáo bị bại lộ, lúc bọn chúng chuẩn bị len lén hạ sơn, bị các đệ tử Võ Đang phát hiện.

Quần hùng toàn thể xuất động, phái một bộ phận cấp tốc phong tỏa đường xuống núi, còn lại phụ trách tiêu diệt dư đảng.

Lúc Mộ Dung Phi lại một lần nữa nhìn thấy Bạch Diêu, hần phát hiện sắc mặt đối phương tựa hồ không bình thường, có lẽ là so chiêu với Triệu Du Vân bị thương... Dưới đáy lòng Mộ Dung Phi âm thầm cười nhạo.

Môi Bạch Diêu không có huyết sắc, thái độ nhưng vẫn cứng rắn như cũ, hần hất đầu, cao ngạo nói “Cho dù là các người cùng tiến lên cũng không có vấn đề gì.”

Triệu Du Vân và Chu Thanh Văn liên thủ phóng về phía Bạch Diêu. Huyền Tuyết đao pháp biến hóa khó lường và Lãm Nguyệt kiếm pháp cực nhanh cực chuẩn tuy rằng chưa nói tới có thể phối hợp gì, nhưng đã uy lực kinh người. Thân ảnh tuyết trắng của Bạch Diêu giữa sự cắn xé truy đuổi của hai nhánh ngân xà rất nhanh liền vũ động, có một loại mỹ cảm quỷ dị.

Một mình ứng phó với hai đại cao thủ đối với Bạch Diêu mà nói có chút cật lực, nhất là trong đó còn có Triệu Du Vân người mà hần không phân được cao thấp. Mộ Dung Phi lạnh lùng nhìn động tác có hiện chút hoảng loạn của Bạch Diêu, cùng đợi tử kỳ của hần.

U Huyền thần chú.

Một chiêu kinh khủng đó đánh vào trên người Chu Thanh Văn, hần trong nháy mắt mất hết sức chiến đấu, nặng nề rơi xuống đất, gãy dựa vài lần nhưng vẫn không thể đứng dậy. Mộ Dung Phi cùng vài thủ hạ đệ tử ở phía sau vốn nên tiến lên cứu trợ lại không hề động dậy.

Bạch Diêu tuy rằng giải quyết thành công một trong hai người, nhưng Triệu Du Vân đã biến đổi chiêu thức trong lúc hần đánh trúng Chu Thanh Văn, dùng một loạt chiêu còn nhanh hơn mạnh hơn cả Ảnh Vũ kiếm pháp hướng về phía Bạch Diêu.

Tất cả những điều đó chỉ phát sinh trong nháy mắt.

Bạch Diêu chậm rãi ngã xuống, hồng huyết nhiễm đỏ cả y sam khiết bạch của hần, nhìn thấy mà giật mình đồng thời lại cho cảm giác không thực.

Rất nhanh, Triệu Du Vân lại bồi thêm vài kiếm. Lúc đó, Bạch Diêu đến động cũng không động nữa.

“Hần đã chết.”

Triệu Du Vân vẻ mặt trầm tĩnh, thanh âm nhưng mơ hồ lộ ra uể oải. Hần khom lưng, cẩn thận kiểm tra trạng huống của Bạch Diêu.

“Giáo chủ !”

Tả hộ pháp kích động la lên bị thống khiến tất cả giáo đồ ở đó đều trở thành kinh cung chi diểu. Ân Lục Phong nhân cơ hội này một kiếm chém ngã tả hộ pháp đã mất đi chiến ý. Chu mặc Nham cũng nhân đó đem hữu hộ pháp đang phân tâm nghiêm trọng áp trên mặt đất.

Còn lại không nhiều đệ tử Nguyệt Linh giáo lắm, nhất thời giống như rắn mất đầu chạy tán loạn, bạch đạo nhân sĩ từ lâu đã phong tỏa lối ra, sau một hồi đuổi bắt, dễ dàng khiến bọn họ từ bỏ phản kháng.

“A di đà phật...”

Sau khi trận chiến hỗn loạn này kết thúc, Minh Kính đại sư phát ra một tiếng thở dài.

“Những người còn lại nên xử lý như thế nào, toàn bộ do Triệu minh chủ định đoạt.”

Triệu Du Vân trầm tư một hồi, than nhẹ “Theo ý kiến của tại hạ, những người này... còn...”

Lời còn chưa dứt, sắc mặt Triệu Du Vân bỗng trở nên khó coi, thanh âm cũng dần chuyển nhẹ.

“Ta... sao toàn thân lại vô lực...”

Hắn đè lại trán, nhưng tựa như vô pháp khống chế tình trạng choáng váng xuy lơ khắp toàn thân, cuối cùng nhắm mắt lại, yếu ớt ngã xuống.

“Du Vân...”

Long Việt Bằng đang muốn tiến lên đỡ lấy hắn, nhưng bước chân của chính mình cũng đột nhiên trở nên bất ổn, kiệt lực chống đỡ được vài cái, ngã xuống bên cạnh Triệu Du Vân.

“Đây là có chuyện gì... ?”

Người ở đó đều hai mặt nhìn nhau. Thấy người chung quanh liên tiếp ngã xuống, mới giật mình phát giác đại sự không ổn, đáng tiếc là đã quá muộn, tự thân bọn họ cũng dần dần bị một loại cảm giác vô lực chiếm lấy...

Nơi ấy trống trải, chỉ còn lại đám đệ tử Mộ Dung gia và một số ít giáo đồ Nguyệt Linh giáo may mắn còn sót lại, bị vây trong trạng thái mờ mịt.

Mấy nhi tử của Mộ Dung Phi cũng không che giấu nổi cuồng hỉ trong lòng nữa, đều chạy về phía phụ thân của họ, hô to:

“Rốt cuộc chúng ta thành công rồi!”

Không như họ, Mộ Dung Phi thân là người sắp đặt nhưng không có bày ra biểu hiện vạn phần mừng rỡ. Hắn lãnh tĩnh mỉm cười, trong nụ cười mơ hồ mang theo một chút gì đó thê lương:

“Thanh Thì.” Hắn phân phó cho con trưởng của mình “Con đi bảo mọi người tới đây.”

“Dạ.”

Mộ Dung Thanh Thì nhanh chóng xoay người ly khai.

Mộ Dung Phi nhẹ nhàng mà cười, từng bước một đi tới bên cạnh thi thể Bạch Diêu, chăm chọc nói:

“Bạch giáo chủ... không ngờ tới ngài cũng có ngày này a...”

Mộ Dung Phi giơ chân đạp nhẹ vài cái, thấy Bạch Diêu bất động chẳng hề có cảm giác sinh mệnh, không khỏi cất tiếng cười lớn.

“Phụ thân... Ngày hôm nay, những kẻ làm hại chúng ta âm dương lưỡng cách sẽ trở thành bồi táng cho người! Mộ Dung gia từ nay về sau nhất thống giang hồ ha ha ha ha ha...”

“Cha...!”

Xa xa bỗng nhiên truyền tới âm thanh lo lắng của Mộ Dung Thanh Thì. Mộ Dung Phi nhìn lại, con trưởng của hắn đang chạy trở lại, trên mặt mang vẻ hoang mang rối loạn.

“Không... không ổn rồi! Những thủ vệ của Cái Bang Võ Đang... bọn họ căn bản không có trúng nhuyển cân tán... hơn nữa chế ngự hết người của chúng ta rồi...!”

“Cái gì?!”

Mộ Dung Phi nhíu lại đầu mày, đang muốn đi thăm dò thực hư, đột nhiên cảm giác mắt cá chân bị một lực đạo rất mạnh kéo lại, cúi đầu xuống nhìn...

Con người băng lãnh của Bạch Diêu, đang lóe ra sát ý tuyệt mỹ.

“Người không chết?!”

Mộ Dung Phi hét to một tiếng như thấy quỷ. Bạch Diêu cấp tốc phóng người lên, lấy thân thủ miễn tiện mà Mộ Dung Phi tuyệt đối không tưởng tượng được để đánh một chưởng vào đầu vai. Mộ Dung Phi thấy thân thể bay ra ngoài, nặng nề rơi xuống đất, miệng phun tiên huyết.

Dáng vẻ Bạch Diêu căn bản là không giống bị trọng thương. Hắn bị lừa rồi.

“Mộ Dung Phi, người lừa dối bản tọa lâu như vậy, hiện tại nên là lúc trả giá.”

“Bạch giáo chủ! Chờ một chút!”

Mắt thấy Bạch Diêu muốn một chưởng chấm dứt tính mệnh Mộ Dung Phi, Triệu Du Vân vội vã đứng dậy ngăn lại.

“Hãy buông tha cho hắn đi, hắn dù sao cũng là vì hướng chúng ta báo thù cho nên mới...”

“Ta... vậy mà lại...”

Mộ Dung Phi trừng lớn hai mắt, tuyệt vọng nhìn cả đám người từ mặt đất đứng dậy, bắt lấy tất cả đệ tử của hắn. Ân Lục Phong, Chu Mặc Nham, Chu Thanh Văn, Minh Kính... Hóa ra bọn họ không có trúng nhuyễn cân tán... Hóa ra kết quả là, mình mới là người bị lừa...

Đây là vở kịch hắn dàn dựng công phu... thế nhưng diễn tới màn cuối, hắn mới nhất thời phát giác mình đã vô pháp tiếp tục khống chế hành vi của diễn viên...

“Cha...”

Thanh âm cay đắng mà bi ai này, đến từ người vừa mới tới, từ xa xa nhìn thấy tất cả – Mộ Dung Thanh Vũ.

58. Chương 58

Sự khởi đầu mới

“Cha...”

“Thanh Vũ...”

Người khiến Mộ Dung Phi cảm thấy cực độ ngoài ý muốn đã xuất hiện. Hắn ngơ ngác nhìn biểu tình bi thương của nhi tử mình, trong nháy mắt trở nên thất thần.

“Vì sao cha lại làm chuyện này... tuy nói là báo thù vì gia gia... nhưng phương thức con tuyệt đối không ủng hộ!” Mộ Dung Thanh Vũ đẩy tay Lâm Giác ra, loạng choạng chạy đến bên người Mộ Dung Phi, ‘bịch’ một tiếng quỳ xuống đất.

“...Làm như vậy đã không phải là báo thù nữa rồi! Làm như vậy... cha so với yêu ma mất đi nhân tính có gì khác nhau!” Mộ Dung Thanh Vũ thấp giọng nức nở “Cái gì Mộ Dung gia nhất thống giang hồ, hiệu lệnh thiên hạ... Điều đó quan trọng sao? Còn hơn cả dưới một người, trên vạn người... hài nhi càng mong muốn mình có một gia đình bình thường... có hạnh phúc bình thường... chứ không phải là cả đời lưng mang nợ máu mà sống.”

Mộ Dung Thanh Vũ khóc lóc, hết quyền này tới quyền khác, hung hăng đâm vào đất, tới độ trên tay huyết nhục đã lẫn lộn.

“Thanh Vũ!” Lâm Giác vội vàng bước lên phía trước kéo hắn “Cầu huynh đừng như vậy...”

“Con không cam lòng! Con không cam lòng!” Mộ Dung Thanh Vũ thống khổ kêu khóc “Con không cam lòng nhất chính là... vì sao các ca ca đều biết chuyện quá khứ, toàn gia đều biết chuyện quá khứ... mà cha nhưng hết lần này tới lần khác gạt con! Vì sao phải đem con bài trừ ra ngoài Mộ Dung gia! Vì sao...”

“Thanh Vũ...” Mộ Dung Thanh Thì ưu thương nói với hắn “Đó là bởi vì trong mấy huynh đệ chúng ta, phụ thân thích nhất chính là đệ... Ông tình nguyện để tất cả chúng ta bị tâm báo thù xấu xí ô nhiễm, ông tình nguyện tất cả chúng ta đều biến thành ác quỷ, sau này cùng rơi vào địa ngục... Ông không muốn thấy đệ biến thành dạng người đó... đệ có hiểu hay không?”

“Cha ! Cha...”

Mộ Dung Thanh Vũ la lên tê tâm liệt phế, kinh thiên động địa, khiến tâm của tất cả mọi người ở đây đều hơi run lên. Lâm Giác liều mạng ức chế nước mắt sắp cuộn trào mãnh liệt đi ra, Bạch Diêu nhẹ nhàng quay đầu, nói một câu ‘Chúng ta đi’, sau đó mang theo những đệ tử còn lại quay trở về Nguyệt Linh cung.

“A di đà phật...” Minh Kính thở dài một tiếng, bất đắc dĩ nhắm mắt lại “Nghiệp chướng, nghiệp chướng...”

Ân Lục Phong và Chu Mặc Nham nhìn nhau một chút, đồng thời đi tới trước mặt Mộ Dung Phi, khổ sở nói:

“Năm xưa... lệnh tôn chết là trách nhiệm của chúng ta... vì lấy đại cục làm trọng, chúng ta nhu nhược vô dụng chỉ đành hy sinh tính mệnh lệnh tôn... Người muốn báo thù thì trực tiếp hướng về phía chúng ta là được rồi, rất nhiều người ở đây, vốn là vô tội...”

“Trang chủ...”

“Chương môn...”

“Hắc hắc... Hắc hắc hắc hắc...”

Lúc này Mộ Dung Phi rốt cuộc không còn vẻ đại ra nữa. Đầu tiên hắn bắt đầu cười khẽ, sau đó dần dần biến thành cuồng tiếu khiến kẻ khác kinh hãi.

“Phụ thân mẫu thân... Tổ phụ tổ mẫu... Hài nhi phải báo thù cho các người... báo thù...!”

“Cha...”

“Hài nhi phải triệt để tiêu diệt ma giáo và đám danh môn chính phái kia... dùng máu của chúng để an ủi mọi người trên trời có linh thiêng... Hài nhi phải để Mộ Dung gia nhất thống giang hồ... Ha ha ha ha... Ngày đó không còn xa nữa! Kế hoạch vạn vô nhất thất (không sơ hở) của hài nhi sẽ được thực hiện... ha ha ha ha... Bọn chúng toàn bộ đều phải chết... Ha ha... Ha ha...”

Mộ Dung Phi nằm trên mặt đất dương nanh múa vuốt. Nhãn thần của hắn điên cuồng, biểu tình đáng sợ.

“Cha”

Mộ Dung Thanh Vũ cuống quýt bò qua muốn đỡ Mộ Dung Phi đứng dậy, nhưng thoáng cái bị đối phương đẩy ngã trên mặt đất.

“Ta giết người... Ta giết người... Ha ha ha...”

Mộ Dung Phi bỏ nhào tới, cố sức bóp cổ Mộ Dung Thanh Vũ, dáng vẻ tàn bạo như thể là đang bóp cổ kẻ thù lớn nhất. Mọi người thấy tình hình đó, liền bước lên kéo bọn họ ra.

“Khụ khụ khụ... khụ...”

Mộ Dung Thanh Vũ thở dốc từng hơi. Sau khi lấy lại bình tĩnh, nước mắt bị thương lần thứ hai rơi xuống.

“Cha... vì sao lại biến thành như vậy... vì sao...”

“Vì sao ! !”

Mộ Dung Phi điên rồi.

Thù hận cẩn thận ẩn tàng ba mươi năm, cùng với hơn hai mươi năm tỉ mỉ sắp đặt, kế hoạch hầu như thiên y vô phùng (áo tiên không thấy vết chỉ khâu – hoàn hảo). Lúc tất cả toàn bộ hóa thành hư không, thần kinh căng thẳng một hồi rồi cuộc không chịu nổi đã kích trầm trọng, triệt để tan vỡ.

Triệu Du Vân không muốn nhìn thấy một màn tàn nhẫn như vậy nữa, hơi buông mi mắt. Long Việt Băng bên cạnh nắm chặt tay hắn, truyền sang tình cảm ấm áp an tâm.

Trong cố sự báo thù này... Không có sai tuyệt đối, không có đúng hoàn toàn, nguyên nhân là lý do bất đắc dĩ vì chính mình, kết cục của cố sự mới có thể thảm thống như vậy.

Người bị lừa thì thanh tỉnh lại, người dùng kế thì thất bại, người vùng vẫy được giải thoát, nhưng người thống khổ vẫn còn đang tiếp tục thống khổ, người bị thương vẫn tiếp tục bị thương, người bất hạnh, vẫn đang đau khổ tìm kiếm con đường tới hạnh phúc.

Đến tận cùng phải tới khi nào, vô lâm mới có thể nghênh đón một ngày an bình thật sự, đến cùng phải tới khi nào, người bất hạnh mới tìm được hạnh phúc thuộc về chính mình đây?

Hy vọng cố sự như vậy, tiết mục như vậy, vĩnh viễn sẽ không tái diễn... Bởi vì, thật sự là quá bị thương rồi...

Một buổi chiều ẩm áp nào đó

“Lão già! Ông muốn lên đâu?! Mau đứng lại cho ta “

Lâm Tương cầm chổi hấp tấp từ trừ phòng lao tới, đuổi kịp Triệu Minh Tuyền vừa lấy đầy một túi thức ăn.

“Tương Nhi... Ta chỉ là muốn ra ngoài mua đồ thôi mà...”

“Nói bậy! Mua đồ cần lấy hết thức ăn trong nhà mang đi sao?” Lâm Tương phẫn nộ rít gào “Ta thấy ông rõ ràng là muốn chạy trốn!”

“Hắc hắc... Muốn lừa bà cũng không thể lừa được a...”

“Không được phép đi!”

“Vì sao?” Triệu Minh Tuyền miễn tiện nhảy lên nóc nhà, vui cười nói “Bà luyến tiếc ta đi a?”

“Muốn đi cũng được! Trước tiên ông đem tất cả cả thức ăn và ngân phiếu ông mang theo lưu lại!”

“A... trăm triệu lần không được...”

Hai người lại nhao nhao ồn ào, người đuổi ta chạy, khiến cho gà bay cho sủa.

“Lại nữa rồi...”

Triệu Minh Tuyền tháng này đã mười lần rời nhà mà chưa thực hiện được... Triệu Du Vân ngồi bên hành lang phơi nắng ẩn ẩn trán, vô lực dựa vào lòng Long Việt Băng.

“Hay mà... Trong nhà chính là phải như vậy mới náo nhiệt a.” Long Việt Băng mỉm cười ôm lấy tình nhân.

“Thì hay... Nếu như đừng làm đổ vỡ gì...” Triệu Du Vân vừa nghĩ tới vật phẩm bị đập hư mỗi lần, lại không khỏi một trận đau đầu.

“Du Vân...” Long Việt Băng thơm lên mái tóc đen nhánh của tình nhân, nhẹ giọng hỏi “Người nói tên Hoa Sinh kia, hiện giờ đi đâu rồi?”

“Có thể đã đi rất xa rồi...”

“Thế nhưng hắn còn chưa khôi phục ký ức.” Long Việt Băng cười xấu xa: “Nếu có một ngày hắn bỗng nhiên nhớ lại những ‘việc xấu chói lọi’ của mình trước đây, có khi nào sợ tới ngất xỉu không ta?”

“Điều đó rất khó nói... Ai bảo người thuận miệng bịa ra chuyện ‘Vương Tài bán lạc’ thâm nhập nhân tâm như vậy...”

“Ha ha ha...”

Sau giờ ngộ ánh dương quang phủ khắp, hai người tự tại nói chuyện phiếm, thân ảnh dựa sát vào nhau, hữu ý vô ý trêu đùa, cùng với những nụ hôn ngọt ngào nhân lúc không có ai... Đó là một loại hạnh phúc cao nhất nhĩ.

Sau khi Mộ Dung Phi phát điên, vô lâm các phái không tiếp tục làm khó Mộ Dung gia nữa, chỉ yêu cầu gia sản và gia vị Mộ Dung gia phải do Mộ Dung Thanh Vũ tiếp nhận. Mộ Dung Thanh Vũ bản tính thiện lương không hề khước từ, mà là không chút do dự gánh vác trọng trách trấn an khuyên bảo mấy trăm người trên dưới Mộ Dung gia. Tin tưởng rằng lúc cỗi ra khúc mắc, cảm tình giữa hân và Lâm Giác cũng nhất định sẽ có kết quả tốt. Về phương diện khác, Bạch Diêu giải tán Nguyệt Linh giáo đã bị thiệt hại nặng nề, từ bỏ truyện kể thừa dâ tâm của Bạch Thánh, từ đó về sau ở trên giang hồ mai danh ẩn tích...

Tin tức làm cho lòng người phiền muộn cũng không phải không có. Hoa Liên Sinh chưa khôi phục ký ức đã rời Triệu gia, lưu lạc thiên nhai truy tìm tung tích của Hà Lan Đào, không biết tới năm nào mới có thể trở về. Ngoài ra, nhị phu nhân Tư Cúc của Lâm gia vào ngày kết thúc quyết chiến, đã thất cố tự sát trong phòng Lâm Hoàn, trên bàn lưu lại một phong thư tuyệt bút, viết rõ ràng mấy chữ ‘Phu quân, Tư Cúc xin lỗi người’.

Vô lâm trải qua liên tiếp mấy sự kiện đó xong, rốt cuộc khôi phục trạng thái hòa bình tạm thời. Về phần sau này có thể phát sinh đại sự gì kinh thiên động địa hay không, không ai biết được.

“Có chuyện ta còn chưa tìm người tính sổ...”

“A?”

“Người không chỉ là thiên hạ đệ nhất hôn quân, lại còn là đồ đệ của thiên hạ đệ nhất ma đầu...” Triệu Du Vân giả vờ nghiêm túc nói “Người bảo ta nên làm gì với người đây? Trục xuất gia môn?”

“Vậy sao được...” Long Việt Bằng cười cười “Nhân vật nguy hiểm như ta, người thân là võ lâm minh chủ không phải nên hy sinh bản thân, giám thị bên người ta từng giờ từng khắc sao?”

“Kỳ thực nên giết quách cho xong, đỡ phải giám thị phiền phức như vậy.”

“Ha ha...” Long Việt Bằng cười đủ, cúi đầu nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên môi đối phương: “Du Vân.”

“Ân?”

“Hiện tại nếu là lúc rảnh rỗi hiếm khi có được... không bằng vài ngày nữa chúng ta đi kinh thành chơi, có được hay không?” Long Việt Bằng dịu dàng nói “Tiện thể vẫn an cử thúc và Ảnh Trạch.”

“Được...” Triệu Du Vân gật đầu: “Có điều trước đó, người đem chuyện quá khứ kể ta nghe một chút.”

“Không thành vấn đề... Dù sao cũng có nhiều thời gian... Đêm nay chúng ta cả đêm không ngủ, sao?”

– Chính văn hoàn –

59. Chương 59: Phiên Ngoại

Thiên hạ đệ nhất khách ***

Cùng với nói đây là phiên ngoại của chính văn... chẳng thà nói là đồng nhân kịch...

Mỗ Nhã mong muốn nhất chính là đám hài tử đều khoái khoái lạc lạc, cho nên mới viết tiếp cố sự làm cho mọi người đều hạnh phúc này...

Nhược Đình, Ảnh Trạch, Bánh trung thu, Đầu gối, Đậu phộng... bất cứ ai cũng đều là tình yêu của mỗ Nhã a... (cười)

Lúc xem văn này, thái độ cũng không cần quá nghiêm túc đâu, mọi người cười qua là tốt rồi

(1)

Ban đêm nguyệt hắc phong cao, kinh thành đệ nhất đạo tặc đang lặng lẽ hành động...

Trong thời gian ngắn ngủi một tháng, tên đạo tặc này đã lấy số lượng phạm án kinh người cùng với tốc độ chạy trốn cũng kinh người nổi cấp tốc nổi tiếng, trở thành nhân vật trong đề tài nói tới của mỗi gia mỗi hộ.

Mọi người cảm thấy đau đầu với hành vi của hắn, đồng thời cũng không khỏi bắt đầu suy đoán về thân phận, tướng mạo cùng với lý do của hắn. Thế nhưng từ đầu tới cuối không ai biết lấy trộm đạo làm nghề cũng không phải ý nguyện thực sự của hắn, trong lòng hắn tràn ngập bất đắc dĩ, mà những việc nhân sinh hắn trải qua, cùng tràn ngập khúc chiết chua xót mà người thường không thể tưởng tượng nổi...

“Bắt hắn!”

“Đứng lại cho ta ——”

Trên đường cái, đêm khuya vắng vẻ, đám gia đình Lý gia đang truy đuổi một hắc y nam tử.

“Mẹ nó! Lại là hắn!”

Động tĩnh không nhỏ làm bách tính ven đường giật mình tỉnh giấc. Bọn họ đều đốt đèn sáng lên, ngó qua cửa sổ xem kết quả.

“Ồn quá...”

“Xảy ra chuyện gì vậy...”

“Lẽ nào sát thủ màn thầu lại xuất hiện rồi sao?” Có người hăng hái bừng bừng đưa ra nghi vấn.

“Đứng lại! Tên trộm bánh màn thầu kia!”

Một tiếng hô dài chứng thực suy đoán của người nọ. Không sai, đoàn người hiện tại đang đuổi theo, chính là đạo tặc kỳ quái nổi tiếng khắp kinh thành, chuyên ra tay với bánh bao bánh màn thầu các loại thức ăn.

“Ai...Có phải là điên rồi không, với thân thủ của hắn, nhìn thế nào cũng là nên đi trộm tiền trang a...”

Bách tính xem náo nhiệt cùng lúc đầu, lại đóng cửa sổ quay trở lại ngủ tiếp.

Trường hợp như vậy cách một hai ngày lại trình diễn một lần trong kinh thành. Màn thầu đạo tặc phạm án nhiều lần thân thủ mãi tiếp khiến kẻ khác thần phục, chỉ là suy nghĩ và mục đích của người này thật sự là khó có thể lý giải.

Kẻ cắp bị người đuổi bắt đang ôm đầy bánh bao bánh màn thầu một đường vọt mạnh. Đối với khinh công cực tốt của hắn mà nói thì việc kéo dài khoảng cách với người phía sau quả thực là dễ dàng. Lúc đi qua một lộ khẩu, hắn bỗng nhiên gặp phải một khát cái bản thủ, ngồi run lên ven đường, vì vậy thuận tiện ném hai cái màn thầu cho đối phương.

“Cầm ăn đi.”

Hắn không dừng cước bộ, lại nói một câu ‘tạm biệt’ xong vội vàng vàng chạy đi khỏi đó.

Vậy nên hắn đương nhiên không thấy, khát cái mà tay đang cầm màn thầu kia, vẫn dùng một loại nhãn thần gần như si ngốc để nhìn theo hắn đi xa dần...

Sau khi lãng phí vô số thời gian trên đường, Long Việt Băng và Triệu Du Vân cuối cùng cũng tới kinh thành.

Thấy cảnh tượng hồi lâu không gặp ở ngay trước mắt, quen thuộc lại xa lạ, Long Việt Băng như trút được gánh nặng mà thở phào.

Rốt cuộc cũng tới rồi, nếu không tới thì có lẽ thảm mất... dưới đáy lòng Long Việt Băng âm thầm nghĩ.

“Thời gian không còn sớm nữa...” Triệu Du Vân ngẩng đầu nhìn sắc trời.

“Trước tiên chúng ta đi tìm một khách *** để ở đã.” Long Việt Băng vội vã kiến nghị “Có chuyện gì ngày mai bàn tiếp.”

“Được.”

Trước mặt hai người là một khách *** thoát nhìn cũng không tệ lắm, trên chiêu bài viền vàng viết ‘Thanh phong khách ***’ bốn chữ rồng bay phượng múa.

“Nhà này?”

“Nhà này đi.”

Triệu Du Vân gật đầu, rảo bước vào trong ***... Không ngờ vừa vào cửa, nhất thời đã thấy có điểm không bình thường.

Trong *** vắng vẻ, một khách nhân cũng không có. Muốn tìm một vị trí để ngồi xuống, nhưng phát hiện trên bàn tích tầng tầng lớp lớp bụi.

Dáng vẻ như thể lâu rồi không có khách tới...

“Thực sự phải ở chỗ này?” Triệu Du Vân nhìn mạng nhện trong góc phòng, nhíu nhíu mày “Sao lại không có ai a?”

Long Việt Băng vừa định mở miệng nói, bỗng nhiên nghe bên cạnh truyền tới một giọng nam:

“Khách quan... ta vẫn ở đây...”

Bọn họ quay đầu lại nhìn tỉ mỉ, mới phát hiện có một nam nhân vóc người cực kỳ thấp bé. Trách không được vừa nãy lại cho rằng là không có ai, hóa ra là do bàn đã che hơn phân nửa người hắn...

Nam nhân lau sạch bàn trước mặt bọn họ, đưa lên hai chén trà, sau đó ngược đầu nói:

“Xin hỏi nhị vị khách quan là muốn dùng bữa hay là ở trọ?”

“Trước tiên đưa thức ăn lên đi.” Long Việt Bằng ngồi xuống bên cạnh bàn “Cá hấp.”

“Khách quan... Rất xin lỗi, ở đây chúng ta không có cá...”

“Gà kho?”

“Khách quan... rất xin lỗi, ở đây chúng ta không có gà...”

“Có ngan không?”

“Khách quan... Rất xin lỗi, ở đây chúng ta không có ngan...”

“Chờ một chút.” Triệu Du Vân cắt đứt đoạn đối thoại của bọn họ, nhíu mày nói “Chắc là có thức ăn chay chứ?”

“Có!” Lúc này nam nhân trả lời như đinh đóng cột.

“Vậy tùy tiện đưa lên vài món ăn đi.”

“Dạ...”

Nam nhân nhanh chóng lui xuống. Long Việt Bằng có chút đứng ngồi không yên, cầm chén rồi lại buông chén, cuối cùng không nhịn được kêu lên:

“Du Vân.”

“Cái gì?”

“Ta muốn ra ngoài làm chút chuyện... Người chờ ta một chút.”

Triệu Du Vân nghi hoặc liếc nhìn Long Việt Bằng, gật đầu nói “Được, người nhanh chóng trở về nhé.”

“Nhất định rồi.”

Long Việt Bằng cười cười với hắn, lập tức xoay người đi ra khỏi khách ***.

Đích đến của y là phủ tể tướng. Cấp tốc.

Y phải mau chóng tìm được Ngô Ảnh Trạch, sau đó... vay tiền của đối phương.

Lộ phí lên kinh là do y bảo quản, Triệu Du Vân không hề để ý tới thật là sai lầm. Người Triệu gia đều cho rằng y là tài thần, do đó dần dần quên đi một mặt xa hoa của y.

Tới kinh thành, y có chuyện vẫn không dám nói cho Triệu Du Vân, đó chính là... lộ phí của bọn họ đã bị y tiêu xài hết một cách thành công, đã tới mức một bữa cơm tối cũng không trả nổi.

Xem ra trước đây ở trong cung dưỡng thành mao bệnh, trước sau vẫn là khó sửa a...

Cửa phủ tể tướng.

Thủ vệ A Giáp nhẹ giọng hô hoán cộng sự.

“Uy...”

“Cái gì?”

“Người có cảm thấy... người kia rất khả nghi hay không?”

“Nhìn trang phục của hắn... bất cứ kẻ nào cũng sẽ nghĩ hắn rất khả nghi thôi...” Thủ vệ A Ất mồ hôi lạnh ứa ra.

Đối tượng bọn họ thảo luận, chính là Long Việt Bằng đang đi về hướng này. Vì sợ bị người trong phủ tể tướng nhận ra, Long Việt Bằng dùng một khối khăn rộng, bao kín bưng lấy đầu mình, chỉ lộ ra hai con mắt, nhìn qua rất giống một cái bánh chưng bự.

“Hai đại ca...”

Long Việt Bằng lén lút tới gần, A Giáp và A Ất không khỏi cứng đờ lưng, thiếu chút nữa không nhìn được rút đao ra.

“Ta muốn gặp tể tướng đại nhân, phiền vào thông báo một tiếng...”

Long Việt Bằng còn chưa dứt lời, Trương quản sự của phủ tể tướng vừa vặn đi ra đại môn. Thấy khung cảnh quỷ dị này, Trương quản sự nhíu mày nói:

“Người đang làm gì đó? Nhà chúng ta không mua bánh chưng.”

“Ta có việc gấp cần gặp mặt tể tướng đại nhân...”

Vị Trương quản sự này Long Việt Bằng đương nhiên là biết. Lúc y còn làm hoàng đế, thường lén tới phủ tể tướng uống trà. Long Việt Bằng khá là không thích người nọ, ở trong mắt y, tất cả mọi người ở phủ này ít nhiều đều nhiễm phải tật của Ngô Ảnh Trạch, người nào người nấy đều khó ứng phó.

“Tể tướng đại nhân?” Trương quản sự nhướn mày một cách cao ngạo, lạnh giọng nói “Đại nhân tiến cung rồi, người trở về đi.”

“Tiến cung?”

“Đúng, tiến cung.” Trương quản sự có chút không nhìn được mà phất phất tay “Xin mời quay về đi, đừng chắn đường chắn cửa, tổn hại vẻ ngoài của phủ.”

“Vậy lúc nào hần mới về?” Long Việt Bằng bất chấp thái độ ác liệt của đối phương, cấp thiết truy vấn.

“Sao ta biết được. Tể tướng đại nhân gần đây thường thường dăm bữa nửa tháng mới về một lần, người đừng hy vọng có thể trong thời gian ngắn đợi được ngài ấy về.”

Uy... không phải chứ...

Lẽ nào lão thiên cố gắng đối nghịch với ta? Tuy rằng ta chỉ làm nhi tử của lão thiên có hơn một năm thôi, nhưng tốt xấu gì thì cũng từng làm mà... Lão ta thế nào lại vô nhân tình vậy?

(thì hoàng đế là con gười mah :”3)

Trong lòng Long Việt Bằng bỗng nảy sinh oán niệm.

Vào cung một lần phải cả nửa tháng mới về... Rốt cuộc là làm cái gì vậy? Có quỷ mới tin là tên kia nhật lý vạn cơ, cực cung tận tụy... Có quỷ mới tin! Hần hiện tại nhất định là rất tiêu dao khoái hoạt!

(nhật lý vạn cơ: hình dung làm việc cực kỳ chăm chỉ, vốn dùng để chỉ để vương mỗi ngày xử lý chính sự phức tạp, hiện tại dùng để hình dung công tác nặng nề của người lãnh đạo quốc gia)

“Ảnh Trạch... Người hỗn đản này làm đi a làm đến chết luôn đi!”

Nhìn ‘bánh chưng’ trước mặt bỗng nhiên oán hận quát to một tiếng sau đó chạy vội đi, mọi người trong phủ tể tướng lộ ra biểu tình thập phần mê hoặc.

Triệu Du Vân ngồi một mình ở khách *** chờ thức ăn đưa lên. Nhưng mà hần đợi thật lâu thật lâu, bên trong cũng không có truyền tới bất cứ động tĩnh gì.

Lúc trước hỏi có thức ăn chay hay không, tiếng ‘có’ như định đóng cột của chủ quán khiến hần sinh ra hoài nghi. Triệu Du Vân hiện tại đang hết sức nhẫn nại.

Mãi đến khi Long Việt Bằng có chút thất hồn lạc phách trở về, Triệu Du Vân nhìn cái bàn trống trơn, rốt cuộc không nhìn được phát tác.

“Chủ quán rốt cuộc đang làm cái gì? Đã đợi cả một canh giờ rồi!”

“Khách quan! Thật vô ý, để ngài đợi lâu!” Nam nhân thấp bé ôm một bó rau lớn xuất hiện ở cửa ***, vui mừng nói “Đã mua về rồi đây!”

Sau đó lon ton chạy vào bếp.

“Đây rốt cuộc là cái *** gì...” Triệu Du Vân càng lúc càng thấy mình đã chọn sai.

“Phòng chừng hần nói ‘có’ là để chỉ ở chợ có...”

“ . . . ”

Lần qua lần lại cả buổi, thức ăn tuy có vị đạo rất giống nhau, nhưng ít ra còn có thể ăn. Chỉ có điều, trong lúc dùng cơm, hàm ý bất minh trong mắt nam nhân kia cứ bắn thẳng tới đây, làm bọn họ cả người không được tự nhiên.

“Khách quan, đã khuya rồi, xin hỏi các vị có muốn ở trọ không?” Ánh mắt nam nhân lóe sáng.

“Không được.” Triệu Du Vân thầm nghĩ mau chóng đổi nhà khác, vì vậy nói với Long Việt Băng “Tính tiền đi.”

“Cái kia... Du Vân a.” Long Việt Băng nghe những lời này, ôn nhu mỉm cười “Chúng ta đã không còn tiền nữa.”

“Ồ... Không còn tiền nữa” Triệu Du Vân cũng mỉm cười ôn nhu “Đến một chút cũng không còn thừa lại sao?”

(Hai anh đừng cười ôn-nhu nữa đáng sợ quá * ~ *)

“Không, còn một chút.” Long Việt Băng lục lọi khắp người cả nửa ngày, cuối cùng móc ra một đồng tiền lẻ loi, đặt trong tay nam nhân “Cái này có đủ không?”

Nam nhân nhìn đồng tiền nhẹ hều trong tay một chút, nhãn thần lóe sáng cấp tốc ảm đạm xuống, trong nháy mắt lệ rơi đầy mắt.

“Nhạc Băng!!!” Triệu Du Vân thu hồi nụ cười, vỗ mạnh vào bàn: “Người giải thích rõ ràng cho ta! Đây là chuyện gì xảy ra?”

“Dùng hết rồi...”

“Dùng hết?”

“Đúng, dùng hết rồi...” Long Việt Băng vỗ nhẹ vào vai tình nhân, thì thầm an ủi “Quên đi, thỉnh thoảng ăn thử cơm bá vương cũng không sao đâu mà.” (bá vương = kẻ ngang ngược, cơm bá vương chắc là = ăn quýt)

“Người không ngại nhưng ta ngại!”

Hai người người một câu ta một câu tranh luận không ngừng, nam nhân đứng một bên ai oán nhìn bọn họ, rút ra dây thừng tùy thân chuẩn bị thắt cổ tự sát, nhưng bất đắc dĩ xà nhà cao quá, hần chỉ đành thông sợi dây quanh cổ dùng lực tự xiết chết mình.

“Người...” Triệu Du Vân vội vàng giật lấy dây thừng trong tay hần, lạnh lùng nói “Người đang làm gì?”

“Ta... Ta...” nam nhân ủy khuất nhìn hần một cái, nhất thời gào khóc “Điểm này đã mấy tháng không có ai ghé qua! Còn không tiếp tục buôn bán được ta thực sự chỉ có thể đi tìm chết... Hôm nay thật vất vả có khách nhân tới, ta dùng tiền còn sót lại trên người đi mua rau, kết quả các người lại muốn ăn quýt.. Như thế bảo ta nên sống thế nào a!!!”

“Điểm này thoạt nhìn không tệ, sao lại không có ai ghé qua?”

“Trước đây buôn bán cũng tốt...” Nam nhân nước mắt nước mũi tèm lem nhớ lại chuyện cũ chua xót “Thế nhưng từ khi bên kia đường mở thêm ‘kinh thành đệ nhất khách ***’ xong, đoạt đi cả đầu bếp đứng đầu lần tiểu nhị... Lúc đó gia phụ lại thân nhiễm trọng bệnh, tiêu rất nhiều rất nhiều tiền... Sau khi gia phụ qua đời, không mời nổi người đến làm việc nữa, vậy nên khách *** lớn thế này cũng chỉ có mình ta đau khổ chống đỡ... Khách nhân lại mãi không đến... Thậm chí đến cả màn thầu đạo tặc được xưng là ‘không chọn đối tượng ra tay nhất’ ở kinh thành cũng không thêm tới đây trộm đồ...”

Đương nhiên là buôn bán kém rồi... Tốc độ dọn thức ăn như hôm nay có thể nói là dọa được không ít người... Long Việt Băng cảm thán.

Xem ra Thanh phong khách *** này chỉ là một nơi có vẻ ngoài thoạt nhìn ngăn nắp a... Hình như hơi bị giống tình trạng của nhà ai đó lúc trước...

Nam nhân kia khóc liên tục như thể đã tới ngày tận thế, Triệu Du Vân bản tính chính trực suy nghĩ một chút, cuối cùng trầm ngâm nói:

“Ăn không trả tiền là chúng ta có lỗi với người... Như vậy đi, chúng ta ở lại đây làm mấy ngày không công, thế nào?”

“Du Vân... người có thật không...?”

“Lời vô ích...”

“Khách quan...” Chủ quán kinh ngạc ngừng khóc, cấp tốc khôi phục thần sắc lúc trước “Thế này bảo ta phải làm sao cảm ơn nhị vị đây?”

“Không cần cảm tạ, sai là ở chúng ta.” Triệu Du Vân lắc đầu “Xin hỏi chủ quán xưng hô thế nào?”

“Ta họ Hồ, gọi là Hồ Lai.” (Hồ trong hồ dán, Hồ Lai vừa có nghĩa là dính vào, vừa là làm càn, càn quấy, dính vào rắc rối...)

...Thật đúng là một cái tên hồ lai.

“Hồ... đại ca, chúng ta có thể không giúp được người tất cả, nhưng nhất định sẽ cố hết sức bồi thường tổn thất cho người.”

“Cảm tạ nhị vị chịu giúp ta... cảm tạ nhị vị chịu giúp ta...” Hồ Lai lần thứ hai viền mắt ngắn lệ, cuống quýt gật đầu không ngừng nói lời cảm tạ.

“Người nghĩ sao?” Triệu Du Vân lé mắt nhìn người bên cạnh.

“Ta không có ý kiến.” Long Việt Bằng mỉm cười ôm vai tình nhân “Tất cả nghe theo lời người là được rồi.”

Hồ Lai a Hồ Lai... Người rất nhanh sẽ biết, chúng ta sẽ trở thành phúc tinh trong số mệnh của người đó...

Thiên hạ đệ nhất khách ***

(2)

Ngày thứ hai, khách *** Thanh Phong đúng giờ buôn bán, Long Việt Bằng tự tiến cử vào vị trí đầu bếp.

Bởi vì thanh danh của khách *** không tốt, không có khách nhân nguyện ý tới cửa, bởi vậy Triệu Du Vân đành phải ‘hy sinh mỹ sắc’, đứng ở cửa *** mỉm cười mời chào khách nhân.

Thử nghĩ một chút, nếu như lúc uống rượu nói chuyện phiếm bên cạnh lại có mỹ nhân cho người thưởng thức, đó là một chuyện sung sướng thân tâm tới mức nào a... Có vài nữ khách tâm bắt đầu rục rịch, do dự xem có muốn đi vào trong *** hay không.

Ngay khi các nàng đang do dự, bỗng nhiên lại thấy một vị nam nhân khác dung mạo như Phan An, tuấn đạt phi phàm từ trong *** đi ra. Hai vị mỹ nam tử tựa vào cùng một chỗ thăm thò, hình ảnh đẹp đó khiến các nàng nhìn mà tâm tình (hử nữ =)))) sục sôi.

Quyết định rồi... chính là nhà này!

Các nữ nhân không thềm quan tâm sự phản đối của bạn nam bên cạnh chạy ào vào ***, tiểu nhị —— Triệu Du Vân khuôn mặt tươi cười đón khách, cung kính mà hỏi:

“Chư vị khách quan muốn dùng bữa hay là ở trọ?”

“Các người có thức ăn gì ngon?” Đám nam khách nhìn các phu nhân tiểu thư bên người vẻ mặt si mê, tâm tình hoàn toàn hồngбет.

“Chúng ta hiện nay chỉ có rau dại.”

“Rau dại?”

“Đúng, rau dại.” Triệu Du Vân lễ phép hồi đáp.

Chỉ có rau dại... Nguyên nhân đương nhiên là bởi vì không có tiền mua nguyên liệu nấu ăn. Những rau dại này chính là do Hồ Lai đem qua đi mò mẫm nhổ về.

“Rau dại thì rau dại..” Đám nữ khách đầu óc mơ màng nói “Ăn quen sơn trân hải vị, thi thoảng ăn thử rau dại cũng không tệ.”

“Vậy xin hãy chờ.” Triệu Du Vân mỉm cười gật đầu.

‘Mỹ vị rau dại’ do đại trù Long Việt Băng chế biến rất nhanh được đưa lên, màu sắc thoạt nhìn cũng không tệ lắm, cảm giác rất mới mẻ. Những khách nhân mang lòng hiếu kỳ đều động đũa nếm thử. Không tới chốc lát, liền ngả ầu ầu xuống đất.

“ . . . ”

Triệu Du Vân nhìn chỉ trong nháy mắt bỗng xuất hiện vài cổ ‘thị thể’, không biết nên lộ ra biểu tình gì.

“Ai nha nha... Đều ngã hết rồi?”

Đầu sỏ Long Việt Băng từ hậu đường đi tới, thấy tình cảnh thảm liệt trước mắt, trên mặt y không chỉ không hề có ý thẹn, trái lại còn tràn đầy vẻ tươi cười.

“Nếu đã ngủ rồi, vậy mau an bài bọn họ ở trọ đi... Hê, mỗi người một phòng, toàn bộ ở phòng thượng đẳng, cứ quyết định như thế.”

“Người nói cho ta biết...” Triệu Du Vân thần sắc âm tình bất định “Người hạ được gì ở trong rau?”

“Oan uống a... Thân ái à~” Long Việt Băng xòe hai tay, thập phần vô tội “Ta được gì cũng không hạ mà!”

“Vậy sao bọn họ đều ngã xuống? Cả đám y như chết rồi?”

“Ta không biết a...”

Hồ Lai ở một bên hiếu kỳ tới gần bàn, đặt dè gắp lên một miếng rau dại cho vào miệng...

“A...” Sắc mặt hắn nháy mắt chuyển thành xanh tím, sau đó ngã thẳng cẳng, bất tỉnh nhân sự.

Di ngôn trước khi mất đi ý thức là “Cho tới giờ chưa từng ăn qua thứ gì khó nuốt như vậy...”

“Nhạc Băng...” Triệu Du Vân nổi giận “Vì sao người lại nói với chúng ta là người trù nghệ cao siêu?”

“Bọn họ đều là hạnh phúc tới phát ngất đó thôi, người nghệ trù nghệ của ta còn chưa đủ cao...”

“Già mồm át lễ phải!!! Muốn thu thêm tiền trọ mới là mục đích thật sự của người đúng không?”

“Í... bị người phát hiện rồi sao...?”

“Nhạc Băng!!!”

Long Việt Băng từ đó về sau bị tước đoạt tư cách chứng chúc (tay muôi = đầu bếp), xua đuổi ra tiền đường rót rượu đưa cơm, công tác đầu bếp chuyển giao cho Hồ Lai xử lý. Tuy rằng tay nghề của Hồ Lai chỉ có một loại, thế nhưng chí ít cũng khá hơn so với Long Việt Băng kẻ am hiểu biến thức ăn bình thường thành độc dược.

Trong *** có hai vị hồng bài *** tiểu nhị tuấn mỹ tiêu sái không giống con người, người bị bề ngoài của bọn họ mê hoặc mà vào Thanh Phong khách *** dần dần nhiều lên. Thêm khách nhân thêm thu nhập, thế là có tiền đi mua nguyên liệu nấu ăn, mua nguyên liệu nấu ăn rồi, đẳng cấp của thức ăn cũng tăng, khách nhân lại nhiều thêm... Từ từ hình thành một vòng tuần hoàn tốt đẹp. Trạng huống như vậy khiến Hồ Lai cao hứng cực kỳ, có lúc nằm mơ cười tỉnh lại, mà Long Việt Băng thì đang trong những ngày âm thầm ra ngoài du ngoạn với Triệu Du Vân yêu thương, cứ như vậy từng ngày từng ngày lãng phí trôi qua.

Bảy ngày công cho Hồ Lai, bây giờ còn lại ba ngày cuối cùng

Trong một góc phòng bí mật, màn thầu đạo tặc đang lặng lẽ hành động...

Nghe nói gần đây Thanh Phong khách *** sinh ý đột nhiên tốt lên, hơn nữa lúc trước chưa từng được mình ‘chiếu cố’, vậy nên lần này màn thầu đạo tặc liền để mắt tới nơi đây. Thừa dịp buổi tối không tiếp tục kinh doanh để hành động, bay qua tường cao, len lén ẩn vào trù phòng của Thanh Phong khách ***... Ân, không tệ, còn thừa rất nhiều đồ.

Ăn uống no đủ xong định đóng gói một ít thức ăn trốn đi, thế nhưng đúng lúc này... Màn thầu đạo tặc như bị một sức mạnh đen tối nào đó lôi kéo, ánh mắt bất giác nhìn chăm chú vào một đĩa rau xanh trên bàn trong góc phòng.

Màu sắc xanh mượt... vị đạo chắc cũng không tệ lắm.

Mỗi ngày đều ăn bánh màn thầu bánh bao, hầu như sắp ăn đến độ cái mặt biến thành bánh luôn rồi, đạo tặc không nhận được vốc một nắm rau bỏ vào miệng...

Rầm! Trong trù phòng nhất thời truyền ra một tiếng động lớn.

“Đã trễ thế này... Ở trù phòng còn có người sao?”

Long Việt Bằng đang tuần tra ban đêm nghe được động tĩnh rất lớn, hiếu kỳ đẩy cửa trù phòng ra nhìn.

Rất bừa bãi... Rõ ràng là bị người ta càn quét qua.

Di... ‘Cực phẩm rau dại’ do y tự mình xuống bếp nhưng không ai dám ăn, vậy nên bị vứt bỏ tại một lại bị ai đó động vào...

Di... Dưới chân sao lại mềm mềm? Thoải mái như vậy...

Cúi đầu nhìn, quá sợ hãi.

“Hoa, Hoa Liên Sinh?!”

Hoa Liên Sinh ăn lầm ‘cực phẩm rau dại’ hôn mê đã lâu, cuối cùng bị Long Việt Bằng, không muốn dùng tiền đi mời đại phu, dội cho một thùng nước, mới vất vả tỉnh lại.

“Tỉnh rồi hả?” Long Việt Bằng bỏ mặc dưng qua, không chút thương tiếc nói “Vượng Tài a, người rút cuộc muốn ta nói bao nhiêu lần mới có thể nhớ kỹ, thức ăn lai lịch bất minh không thể ăn bậy... Sao người không chịu nghe vậy?”

Hoa Liên Sinh bị lạnh, nhất thời không nói nên lời, chỉ một mực hắt xì. Hồ Lai hảo tâm lập tức tìm y phục khô cho hắn thay.

Nhìn Hoa Liên Sinh cởi ra y phục dạ hành, Triệu Du Vân nghi hoặc mở miệng:

“Chẳng lẽ... Người chính là kẻ hoành hành mấy ngày nay ở kinh thành... màn thầu đạo tặc?”

Long Việt Bằng và Hồ Lai đồng thời nghi hoặc nhìn Hoa Liên Sinh, bên trong nhất thời trở nên hoàn toàn tĩnh lặng.

“Ta...” Hoa Liên Sinh vừa run vừa giải thích “Người... các người hãy nghe ta nói...”

“Được... người chậm rãi nói.”

“Nhạc... Nhạc lão đại...” Hoa Liên Sinh lại kêu “Người... lại đây một chút được chứ?”

“Àn?”

Long Việt Bằng đi tới bên cạnh Hoa Liên Sinh, bỗng nhiên bị đối phương ôm cổ.

“Nhìn thấy các người thật tốt... Nhạc lão đại... Chủ nhà... A a a...”

Hoa Liên Sinh khóc tới thảm thống không gì sánh được, còn không ngừng dùng y phục của Long Việt Bằng để lau mặt.

“Đúng vậy... Vượng Tài... Nhìn thấy người chúng ta cũng thật cao hứng.” Long Việt Bằng mỉm cười, thô lỗ nắm Hoa Liên Sinh ném vào trên người Hồ Lai “Đáng tiếc y phục của ta rất là đắt tiền.”

“Vượng Tài... người vì sao phải đi trộm màn thầu vậy?”

“Ta một đường lữ hành đến nơi đây... Không có tiền... Không cơm ăn... Vậy nên không thể làm gì khác hơn là đi trộm đồ...” Hoa Liên Sinh lau nước mắt, nghẹn ngào nói.

“Thật không có tiền bộ, muốn trộm cũng không nên chỉ trộm mỗi bánh bao bánh màn thầu chứ?” Long Việt Bằng bĩu môi khinh thường “Với thân thủ của ngươi, chỉ ít cũng phải đi cướp sạch của mấy nhà giàu a... Phũ tể tướng trắng lẹ kia, ta chấp thuận cho ngươi tùy tiện đi trộm, trộm sạch là tốt nhất.”

“Nhạc Bằng!!!” Triệu Du Vân lập tức trừng mắt tới độ Long Việt Bằng phải nín khe “Ngươi sao có thể đi trộm của người ta!”

“Vượng Tài a... Cho dù ngươi hiện tại lưu lạc ở ngoài, cũng phải tuân thủ gia huấn, ghi nhớ mình là người Triệu gia, không thể làm Triệu gia mất mặt được.” Chủ nhà lại lập tức bắt đầu chính thống thuyết giáo “Lúc nào cũng phải tuân thủ điều thứ mười của gia quy, làm người phải thành thực khiêm tốn làm đến nơi đến chốn, điều thứ năm mươi của gia quy ...”

“Ta vẫn nhớ kỹ mà... Chủ nhà.” Bé ngoan Hoa Liên Sinh ngẩng đầu, tội nghiệp mà nói “Vậy nên ta mới không dám đi trộm thứ gì đáng giá, chỉ ra tay với bánh màn thầu bánh bao, ăn tới độ đầu óc cũng sắp biến thành bánh màn thầu bánh bao rồi...”

“Thật đáng thương a...” Long Việt Bằng sờ sờ đầu Hoa Liên Sinh “Không sao đâu, tới Thanh Phong khách *** ở vài ngày, ta làm thức ăn ngon cho ngươi...”

“Ngươi đứng qua một bên!” Triệu Du Vân nhíu mày khiển trách “Thứ ngươi làm người có thể ăn sao?”

“Du Vân...” Long Việt Bằng chỉ đành xám xịt đi tới bên tường.

“Vượng Tài.” Cái đứa cản trở đã đi, Triệu Du Vân quay đầu, cười tủm tỉm nói với Hoa Liên Sinh “Ngươi không cần đi trộm màn thầu nữa, chúng ta phụ trách cung cấp chỗ ăn ở cho ngươi lúc ở kinh thành, còn ngươi... lưu lại giúp chúng ta làm ba ngày công, có thể chứ?”

“Thế nhưng... Ta còn phải đi tìm Tiểu Đào...”

“Không sao, ngươi ban ngày làm công, buổi tối đi tìm là được.”

Ở trong mắt Hoa Liên Sinh... Khuôn mặt tươi cười của chủ nhà luôn là cỡ nào vô hại, nhân phẩm của chủ nhà luôn là cỡ nào chính trực... Vậy nên hẳn hoàn toàn bị che mờ, đáp ứng không chút do dự.

“Du Vân... Ta nghĩ ngươi thực sự là càng ngày càng đáng sợ rồi...”

Dưới đáy lòng Long Việt Bằng phiền muộn cảm thán.

Ngày tiếp theo sáng sớm chưa buôn bán được bao lâu, Hồ Lai phát hiện thức ăn hôm nay không đủ dùng. Vừa lúc hiện tại trong *** cũng không có khách, vì vậy hắn và Triệu Du Vân đi ra ngoài mua nguyên liệu nấu ăn.

Lúc đó... Bên ngoài trên đường cái...

Hai nam tử vóc người cao gầy, trang phục không tầm thường sóng vai mà đi, đưa tới vô số ánh mắt kinh diễm.

Một trong đó tuấn mỹ tiêu sái, ôn nhu đa tình. Một người khác, cử chỉ cao nhã lạnh lùng. Hai người tướng mạo khí chất khác nhau, nhưng đều là mỹ nam tử nhất nhì thế gian.

Chỉ là... Quan hệ giữa bọn họ tựa hồ không tốt lắm. Ở phía sau bọn họ, còn có một nam hài thanh tú và một đại hán trắng kiện lạng yên theo sát.

“Nhược Đình... Nhược Đình...”

“Kêu la cái gì?”

“Ngươi vẫn còn giận ta à?”

“Không.”

“Rõ ràng là có.”

“Vậy ngươi lấy chết tạ tội đi, Ngô Ảnh Trạch.”

“...”

A Khuyết và Đông Lâm nhìn nhị vị chủ tử cao quý nhà mình từ trong cung giận dữ tới tận ra đường cái, không khỏi song song thở dài.

Hai người kia, thật không biết cảm tình là tốt hay không tốt.

“Nhược Đình... Nếu đã ra ngoài giải sầu thì người biểu hiện vui vẻ một chút đi mà...” Ngô Ảnh Trạch một đường cười bồi, mặt cũng sắp cười tới rách luôn.

“Ta chẳng thấy có cái gì đáng vui cả.” Giọng Long Nhược Đình vẫn băng lãnh như trước.

“Ta biết là lỗi của ta... Ta sau này không bao giờ phạm vào nữa có được không?”

“Bớt giả vờ đi.” Long Nhược Đình quay đầu trừng mắt “Người nghĩ ta sẽ tin người chắc?”

“Kỳ thực đó cũng là bởi vì ta quá yêu người thôi...”

“Lần sau còn như vậy, trực tiếp tha ra ngoài chém đầu.”

“Nhược Đình...”

“Cút.”

“Thân ái...”

Kỳ thực nháo thành như vậy... không phải là bởi vì có đứa nào đó quá không điều độ, lại khiến một đứa nào đó khác mấy ngày đi đứng cũng trắc trở sao...

A Khuyết lại cúi đầu thở dài. Mỗi lần bệ hạ giận tể tướng... kinh hồn táng đảm đều là những hạ nhân bọn hần a...

Ngô Ảnh Trạch còn muốn kiên nhẫn nói gì đó, nhưng đường nhìn bỗng bị một người của Thanh Phong khách *** lôi kéo.

Di... Tiểu nhị kia sao lại trông quen mắt vậy nhỉ? Hình như từng gặp qua đâu đó...

A... Nghĩ ra rồi, hần không phải là tên trộm mà mình từng hỗ trợ giải vây ở Triệu gia kia sao?

“Nhược Đình.”

“Người còn lời vô ích gì muốn nói?”

“Chúng ta đi vào *** kia ngồi đi!”

Hồ Lai vừa mới ra cửa không bao lâu, trong *** có ba vị khách nhân tới. Không thể để khách nhân chạy mất uống phí, vì vậy Long Việt Bằng suy nghĩ đi suy nghĩ lại, quyết định tự mình xuống bếp, để Hoa Liên Sinh lại ở ngoài tiếp đãi.

Lúc Ngô Ảnh Trạch vì hiếu kỳ mà lôi kéo Long Nhược Đình đến gần ***, Hoa Liên Sinh vội vã tươi cười nghênh tiếp mấy khách nhân nhìn qua phi thường tôn quý này.

“Khách quan, xin hỏi các vị là tới dùng bữa?”

“Tùy tiện đưa lên mấy món điểm tâm đi.”

“Dạ, tiểu nhân đi phân phó, thỉnh các vị chờ.”

Ngô Ảnh Trạch nhìn chăm chăm vào thân ảnh của Hoa Liên Sinh tới nhập thần, Long Nhược Đình ở một bên thì lạnh lùng phiêu mắt nhìn hần một cái, thản nhiên nói:

“Thích thì mang về nhà nuôi là được rồi, nhìn nữa không sợ mắt rơi ra ngoài à?”

Ngô Ảnh Trạch sững sốt, phản ứng lại rất nhanh, cười không có hảo ý “Nhược Đình... Người ghen a?”

“Đúng, ta ghen.” Long Nhược Đình rất thẳng thắn thừa nhận “Ta ghen là ghen với người đó. Ai bảo tiểu nhị tuần tú vừa rồi chỉ quay ra cười với người, đến liếc cũng không liếc ta một cái.”

Lời vặn lại xảo diệu này vừa ra khỏi miệng, A Khuyết và Đông Lâm nhìn vẻ cười khở của Ngô Ảnh Trạch, đều không khỏi che miệng cười không ngừng.

“Nhược Đình...” Ngô Ảnh Trạch đối với luyện nhân khó đối phó của mình không hề có biện pháp “Ta có người rồi, sao có thể có hứng thú với người khác... Ta chỉ là thấy tiểu nhị kia nhìn rất quen mà thôi.”

“Trước đây người từng gặp qua?”

“Ân...” Ngô Ảnh Trạch nhẹ nhàng gật đầu “Nếu như ta đoán không sai, thì là gặp ở Triệu gia.”

“Triệu gia?” Long Nhược Đình nhũm mày “Triệu gia mà Tiểu Việt ở?”

“Đúng...”

Đoạn thảo luận của hai người bị sự xuất hiện của Hoa Liên Sinh cắt ngang “Thức ăn tới rồi, mời dùng.”

Hoa Liên Sinh đem hai đĩa rau xanh mượt bày ra trước mặt họ.

“Có muốn nếm thử không?” Ngô Ảnh Trạch lấy ra một đôi đũa, hỏi Long Nhược Đình.

“Chủ tử... Xin chờ một chút.” Đông Lâm đứng lúc ngăn lại hành động của Ngô Ảnh Trạch “Ở ngoài vẫn phải cẩn thận một chút cho thỏa đáng, để ta thử trước.”

Dù sao hai vị đều là nhân vật trọng yếu liên quan đến giang sơn xã tắc, nếu như xảy ra vấn đề, không ai có thể phụ trách nổi.

Ngô Ảnh Trạch gật đầu, lại buông đũa xuống.

A Khuyết và Đông Lâm đều tự gấp một miếng thức ăn. Đông Lâm để một miếng rau vào miệng nhắm nuốt tỉ mỉ.

“Không có vấn đề gì chứ?”

“Chủ... Chủ tử...” Bỗng nhiên Đông Lâm ôm họng, mặt cũng dần dần trở thành màu gan heo, khó khăn nói một câu “Vĩnh biệt...”

Sau đó chỉ nghe một tiếng ‘bịch’, đường đường ngự tiền đối đao thị vệ cứ vậy ngã xuống, một cái ghế gỗ bị liên lụy áp thành mảnh vụn.

“Trong thức ăn có độc?!” Ngô Ảnh Trạch sắc mặt đại biến.

“Ảnh Trạch, mau đi gọi người tới.” Long Nhược Đình bình tĩnh ra lệnh.

“Không... không phải...” A Khuyết cũng ăn một chút rau thống khổ chống bàn, hữu khí vô lực nói “Thức ăn không có độc... Chỉ là... món này thật sự... khó ăn tới độ... kinh thiên địa... khiếp quỷ thần... nhưng lại có... một vị đạo quen thuộc khó hiểu... trước đây hình như... từng ăn ở đâu đó...”

Nói xong, hắn chỉ không ngừng nôn khan, dường như ăn thứ kia là một loại thống khổ lớn lao.

“Loại *** như thế này mà cũng có thể tiếp tục mở cửa?!” Ngô Ảnh Trạch nhìn sang Đông Lâm nằm bất tỉnh nhân sự trên mặt đất, lại ngẩng đầu nhìn, hóa ra mấy khách nhân vào trước họ cũng đã nửa sống nửa chết ghé vào mặt bàn.

Thật là đáng sợ... May là chưa ăn...

Đây là suy nghĩ của cả Ngô Ảnh Trạch lẫn Long Nhược Đình.

Hoa Liên Sinh thấy có người ngã xuống, vô cùng cao hứng từ sau quầy thai(quầy hàng?) chạy ra, chuẩn bị kéo đám người đã ngất xỉu vào trong phòng hảo hạng nghỉ ngơi, như vậy ngày mai có thể kiếm thêm phần tiền ngủ lại.

Không cần phải nói, chiêu lừa tiền ác độc này đương nhiên là do Long Việt Băng truyền thụ cho hắn.

Long Nhược Đình nổi giận triệt để, một đôi mắt băng lãnh đảo qua, Hoa Liên Sinh sợ đến độ đành chỉ động tác.

“Gọi người quản sự ra đây, bằng không đừng trách ta không khách khí.”

Thanh âm trầm thấp âm lãnh cho thấy tâm tình của hắn lúc này đang cực kỳ tồi tệ.

“Dạ... xin chờ...”

Hoa Liên Sinh vừa bò vừa chạy vào trù phòng. Lẽ nào đây là thủ đoạn trong truyền thuyết mà ác nhân lúc làm ác thì thường dùng? Gọi là cái gì mà... Đập sân khấu? Phá quán?

Đừng a a a a... Nhạc lão đại cứu mạng!

“Vượng Tài, sao ngươi không hảo hảo trông cửa, chạy vào trù phòng làm gì?”

Long Việt Bằng vừa mới hoàn thành thêm món rau tuyệt thế, tâm tình rất không tệ đang rửa tay, chuẩn bị nghỉ ngơi.

“Bên... bên ngoài có người... muốn đập sân khấu...” Hoa Liên Sinh hoảng loạn tới độ mồm miệng không rõ.

“Cái gì? Đập sân khấu của ta?” Long Việt Bằng neho mắt lại, ác ý mỉm cười “Bổn đại gia rất buồn chán, bìa ngắm sống đó tới vừa lúc!”

“Nhạc lão đại...” Hoa Liên Sinh ở một bên dùng sức vỗ tay “Mau đi tiêu diệt người xấu đi!”

“Đi.”

Thiên hạ đệ nhất khách ***

(3)

Long Việt Bằng đi cùng với Hoa Liên Sinh tiểu đệ, nhàn nhàn nhả nhả rảo bước vào phòng khách, cực kỳ uy phong mà ngẩng đầu nói “Rốt cuộc ai dám tìm bổn đại gia gây phiền phức hả?”

“Ta.” Một thanh âm lạnh như băng truyền tới.

Di... Sao lại... Quen thuộc như vậy?

Đợi tới lúc đôi bên nhận ra đối phương, hô hấp của Long Việt Bằng cũng tạm ngừng. Trong *** lớn như vậy, tĩnh tới mức chỉ nghe thấy tiếng tim đập.

Này là... hoa mắt rồi sao?”

“Tiểu Việt...”

“Cửu... Cửu thúc... Ảnh Trạch...” Cố sức nuốt nước bọt một cái.

“Thật đúng là xảo ngộ a...” (gặp gỡ tình cờ) Ngô Ảnh Trạch cười gượng hai tiếng “Đang nói trên đời sao lại có có người làm ra được thứ thức ăn khó nuốt như vậy... Hóa ra là ngươi... Quả nhiên là ngươi.”

“Ảnh Trạch...” Long Việt Bằng cố sức trừng Ngô Ảnh Trạch vài lần.

Nếu như cũng không phải tại tên này bình thường không về nhà, y sẽ rơi vào tình cảnh này sao?

Y! Phải! Báo! Thù!

Thấy chất nhi hồi lâu không gặp, khẩu khí của Long Nhược Đình cũng trở nên ôn nhu:

“Tiểu Việt, sao ngươi lại chạy tới đây làm đầu bếp?”

“Cửu thúc...”

Ý niệm trả thù Ngô Ảnh Trạch càng lúc càng cường liệt trong đầu, Long Việt Bằng vội vã chạy qua một cách tội nghiệp, ôm cổ Long Nhược Đình.

“Một lời khó nói hết... Chất nhi vốn là tới kinh thành thăm người, không ngờ bị kẻ cắp trộm hết tài vật, đi tìm Ảnh Trạch cầu viện thì hắn lại không có nhà... May là chuông quý của khách *** này tâm địa thiện lượng, nguyện ý thu lưu ta lại đây làm công vài ngày...”

Đương nhiên, Long Việt Bằng không thể nói mình là vì ăn không trả tiền mới bị ép lưu lại làm công.

“Vậy sao...” Long Nhược Đình trừng mắt nhìn Ngô Ảnh Trạch, vươn tay ôn nhu xoa mặt chất nhi “Thực sự là ủy khuất cho ngươi rồi.”

Trong lòng cửu thức thật là thoải mái nha... Long Việt Bằng cọ a cọ đồng thời không quên ngẩng đầu nhìn biểu tình của Ngô Ảnh Trạch.

Hắc hắc hắc... Sắc mặt quả nhiên chẳng đẹp đẽ gì, lông mày nhăn chặt tới mức kia a...

“Tiểu Việt...”

Ngô Ảnh Trạch cố sức kéo y ra, thấp giọng đầy vẻ uy hiếp “Người còn như vậy, ta ngay cả vị trí tiểu thiếp cũng không để lại cho ngươi.”

“Không sao a.” Long Việt Bằng mỉm cười đáp lễ “Ta đi làm tiểu thiếp của cửu thức là được rồi.”

“Ngươi...”

Có thể thấy quần thái không có biện pháp của tể tướng đại nhân, thực sự là chuyện vui lớn nhất đời của Long Việt Bằng a.

Long Việt Bằng đang muốn ngửa mặt lên trời cười lớn vài tiếng, bỗng nhiên bị một người kéo kéo góc áo.

“Chủ, chủ tử...”

“Ai nha, đây không phải là A Khuyết sao?” Long Việt Bằng nhìn khuôn mặt thanh tú tràn đầy nước mắt kia, mỉm cười nói “Thực sự là đã lâu không gặp nha, người sống vẫn ổn chứ?”

Không hỏi thì thôi, y vừa hỏi một cái, A Khuyết lập tức như bị uy khuất lớn lao, nhào vào lòng y bắt đầu thút thít.

“Chủ tử... Ta... ta rất nhớ người... rất nhớ người a...”

“Ta cũng vậy a.” Long Việt Bằng vỗ vỗ vai A Khuyết an ủi.

Nhìn qua, cảnh này giống như một nhà li tán nhiều năm cuối cùng cũng đoàn viên.

“Tiểu Việt, Du Vân không cùng ngươi lên kinh sao?”

“Đương nhiên là có a...”

Long Việt Bằng còn chưa dứt lời, Triệu Du Vân ra ngoài mua đồ ăn đã kéo Hồ Lai đi vào.

Khung cảnh hiện tại, mới thực sự là một nhà đoàn viên.

Sau khi dội nước cho Đông Lâm tỉnh lại, vài người ngồi xuống, giới thiệu lẫn nhau, nhàn thoai việc nhà, vui vẻ hòa thuận.

Chỉ có một mình Hồ Lai thần sắc ai oán ngồi một bên, như thể mới trải qua đả kích gì trầm trọng lắm.

“Đã bảo là không cho phép ngươi xuống bếp, vì sao lại không nghe?” Triệu Du Vân nghe xong chân tướng sự tình, cố sức trừng Long Việt Bằng vài lần.

“Tình thế bất buộc mà... Lúc đó các ngươi cũng không ở nhà, vậy nên ta đành tự mình động thủ.”

“Thức ăn Tiểu Việt làm vẫn uy lực vô biên như cũ a...” Ngô Ảnh Trạch cười nói “Thật không hổ do độc nương tử dạy dỗ.”

“Trù nghệ của ta có liên quan gì tới sư nương chứ...”

Hồ Lai thấy đáng về những người này ung dung nói chuyện phiếm, thần sắc càng lúc càng tuyệt vọng. Hắn suy nghĩ một chút, móc ra dây thừng to bản tùy thân, chuẩn bị xiết chết mình.

“Uy...” Long Việt Bằng tay mắt lanh lẹ dùng chén rượu làm vướng dây thừng của hắn ra, bắt đắc dĩ nói “Hồ Lai... Cái tính mê tự sát của ngươi lại tái phát a?”

“Không, không phải...” Hồ Lai méo miệng, gào khóc lên “Dù là hiện tại ta không chết, thì cũng sẽ chờ chết...”

“Xảy ra chuyện gì?” Tất cả mọi người đều thập phần hiếu kỳ.

“Chúng ta... Chúng ta chọc vào người của Kinh thành đệ nhất khách ***...” Hồ Lai khóc không thành tiếng “Ta xong rồi... Ta muốn chết... Ta phải lấy chết tạ tội a a a...”

“Người...nói rõ hơn một chút được không...”

Triệu Du Vân suy nghĩ một chút, trầm ngâm nói “Nếu như là sự kiện đó, thì để ta kể đi.”

“Du Vân?”

“Vừa rồi lúc chúng ta ra chợ mua đồ, Hồ Lai bị người của khách *** đối diện khi dễ, ta đương nhiên không thể nào lại mở lớn mắt nhìn những gã đó tác oai tác quái, vậy nên ra tay giáo huấn bọn chúng một chút.”

“Vậy rất bình thường a...” Long Việt Bằng xoay người nói với Hồ Lai: “Ắc có ác báo mà.”

“Các người căn bản là không biết a...” Hồ Lai một dòng nước mắt một dòng nước mũi nói: “Các người cho là ta năm xưa cứ tùy tiện tiện để họ đoạt đi đầu bếp và tiểu nhị của nhà ta sao... Ta là không dám nói nửa chữ... Ta căn bản là không dám a...”

“Khách *** đó địa vị rất lớn sao?”

“Đúng vậy...đó là *** do ngoại sanh (cháu ngoại trai) của đương triều Hình bộ Thượng thư Chu đại nhân mở... Là nơi những tiểu nhân như chúng ta không thể trêu vào a...”

“Ể? Là Hình bộ Thượng thư Chu Hằng Bác?” Ngô Ảnh Trạch nâng má, khoe miệng lộ ra một nụ cười nghiền ngẫm “Không phải là cái lão già suốt ngày để hai chữ ‘chém đầu’ dính bên mép sao? Không ngờ tới người nghiêm trang như lão cũng có loại thân thích này a.”

“Chủ quán, người có thể nói tỉ mỉ một chút ân oán giữa người và Kinh thành đệ nhất khách *** không?” Hoàng đế bệ hạ cao quý không gì sánh được đã lên tiếng.

“Đúng vậy... Khách quan.” Hồ Lai lau nước mắt, bắt đầu chậm rãi trần thuật quá khứ của Thanh Phong khách ***.

Kỳ thực căn bản cũng không cần lo lắng gì đâu... Hồ Lai à, có nhiều nhân vật tôn quý như vậy cho người làm chỗ dựa, Thanh Phong khách *** từ nay về sau sẽ danh dương thiên hạ. Long Việt Bằng ở trong lòng khoái trá nghĩ.

“Ảnh Trạch.”

“Ân?”

“Nếu chủ quán đáng thương như vậy, người ở lại giúp đỡ đi.” Long Việt Bằng cười xấu xa nói “A Khuyết và Đông Lâm cũng vậy, đều tới hỗ trợ.”

“Ta không có ý kiến...” Ánh mắt của Ngô Ảnh Trạch chần chờ nhìn về phía mỹ nhân như khắc bằng băng kia “Thế nhưng...”

“Người làm gì.” Long Nhược Đình nói nhàn nhạt “Hảo hảo mà làm, nếu như lười biếng, lãng trì xử tử.”

“Nhược Đình... Người gần đây không nên cứ thường xuyên lấy tính mạng ra nói giỡn có được không...”

Thanh Phong khách *** thoáng cái thêm ba *** viên, hơn nữa tướng mạo loại hình khác nhau. Có tuần mỹ tiêu sái, có thanh tú khả ái, có cao to lực lưỡng... Các loại hình khác nhau hấp dẫn nữ khách niên kỷ bất đồng, sinh ý buổi chiều nhất thời cực kỳ tốt, đạt tới mức độ cao nhất từ trước tới nay.

“Người không nhận thấy rằng bản chất của *** này đã thay đổi sao...” Triệu Du Vân vẫn nghĩ có chỗ không thích hợp

“Có sao đâu.” Long Việt Bằng ôm vai tình nhân, mỉm cười “Có thể giúp Hồ Lai là tốt rồi a.”

Ngô Ảnh Trạch không hổ là ‘đầu bài’ trong ***, thu hút một đoàn nữ khách căn bản là không ở cũng chẳng ăn, chỉ là ngồi chờ ra nhìn hấn. Một là có thể kiếm bạc, hai là có thể tiết kiệm thức ăn, Ngô Ảnh Trạch không khỏi đắc ý vì khả năng của mình, Long Nhược Đình đứng sau quỹ thai không quên tạt nước lạnh:

“Ngoại trừ tướng mạo chẳng có ưu điểm gì khác.”

“Nhược Đình...” Ngô Ảnh Trạch cười quỷ bí “Kỳ thực thì... Ta còn có rất nhiều ưu điểm, tối nay... ở trên giường người sẽ rõ...”

“Đêm nay nếu dám chạm vào ta một chút thôi, ta liền lột một lớp da của ngươi.” Long Nhược Đình nhúu mày “Ngươi cái dạng này, có chỗ nào xứng vào danh xưng ‘triều đại đệ nhất danh thần’??!”

“Đệ nhất danh thần cũng là người thường a...”

“Già mồm át lễ phải.”

Đúng lúc này, ở cửa đột nhiên truyền tới một trận gậy rối, quay đầu nhìn, mười mấy người vạm vỡ hung thần ác sát bỗng nhiên xông vào, không chút khách khí xua đuổi khách nhân trong ***.

“Người nào làm càn như vậy?” Triệu Du Vân đang ở lầu hai phi thân nhảy xuống, lạnh lùng nói với bọn chúng “Muốn gây sự thì mời ra ngoài.”

“Hừ, chúng ta chính là tới gây sự thì sao?” Cẩm y nam nhân ở đằng sau kiêu ngạo nhún mày “Ngày hôm nay các người dám dẫm thương người của nhà chúng ta, nhất định phải trả giá đắt.”

Tay hắn phát một cái, ra lệnh cho đám đại hán “Lên cho ta! Đập nát chỗ này!”

“Vậy đừng trách ta không khách khí.”

Triệu Du Vân vung ống tay áo, bình tĩnh nói:

Thấy tình hình đó, Long Nhược Đình cúi đầu thì thầm với A Khuyết vài câu, thị tòng thông minh lập tức chạy ra khỏi *** đi làm việc.

“Tới a... Rốt cuộc tới rồi...” Hồ Lai sợ tới luống cuống tay chân, sửng sốt một hồi, vậy mà lại chui xuống dưới bàn.

“Ngươi trốn làm gì?” Long Việt Băng thò tay lôi hắn ra.

“Vào sau cùng... chính là chương quỹ của khách *** đối diện... Không thể trêu vào a... Khách *** đáng thương của ta a...”

“Ngươi nhìn rõ ràng một chút.” Long Việt Băng quay đầu lại hắn, nói về khẳng định “Nơi này không có việc gì.”

Hồ Lai khiếp sợ buông bàn tay che mặt ra, tập trung nhìn.

Mấy đại hán còn chưa kịp động thủ, đã bị Triệu Du Vân và Đông Lâm đánh văng ra ngoài cửa hết tên này tới tên khác, hành động của Hoa Liên Sinh là buồn cười nhất, lúc đánh người còn phải liên tục xin lỗi, xem ra chỉ những lúc có Triệu Du Vân ở cạnh thì gia quý Triệu gia mới có ảnh hưởng sâu sắc nhất tới hắn.

“Ngươi... các ngươi...” Cẩm y nam tử giận run người, hắn đã đại hán đã bị đánh xỉu nằm dưới đất một cái “Các ngươi thực sự là phế vật!”

“Công... công tử... Có phải tìm thêm người đến nữa không...?”

“Nhanh đi! Càng nhiều càng tốt! Lão tử hôm nay không biến chỗ này thành phế tích thì không được!”

“Dạ...”

Triệu Du Vân không ngăn cản, chờ tiểu nô kia xuất môn đi xin giúp đỡ.

Mất thấy cẩm y nam tử lại muốn tìm thêm nhiều người tới, trong lòng có thể dự đoán được tai nạn thật lớn sắp ập xuống... Hồ Lai bị ai run rẩy bò lên trên bàn, bắc dây thừng chuẩn bị thắt cổ tự vẫn.

Cha... mẹ... hài nhi bất hiếu... không giữ được khách *** này.

“Triều Phi!”

Bất thành linh một tiếng hét lớn cắt ngang động tác của mọi người.

“Cậu...” Cẩm y công tử quay đầu, nhìn Hình bộ Thượng thư Chu Hằng Bác vừa đi vào cửa, mừng như điên chạy qua “Cậu tới vừa đúng lúc... Mau giúp ngoại sanh giáo huấn...”

Chát!

Một cái bạt tai thật mạnh làm đầu óc Triều Phi choáng váng.

“Cho người mở *** cũng không phải để người tác oai tác quái! Phụ mẫu người bình thường đều giáo dục người như thế nào? Sao lại dạy người thành cái loại này? Quả thực là mất hết mặt mũi liệt tổ liệt tông Trịnh gia!” Chu Hằng Bác tức giận đến vẻ mặt đỏ bừng “Có mấy người hộ viện thì giỏi lắm rồi đấy hả? Mở một cái Kinh thành đệ nhất khách *** người đã muốn làm ác bá?!”

“Không phải đâu... Cậu...”

“Không phải?” Chu Hằng Bác nhìn A Khuyết bên cạnh “Nếu không phải có người cho ta biết đúng lúc, người không biết còn muốn làm ra chuyện ngu xuẩn gì nữa!”

Chu Hằng Bác nhìn chung quanh *** một vòng, thấy Long Nhược Đình đứng bên quỳ thai, trong lòng thất kinh, vội vã chạy sang quỳ xuống:

“Cựu thần giáo dục ngoại sanh vô phương, mạo phạm tới thánh thượng, cựu thần nhất định sẽ xử lý theo lẽ công bằng! Tuyệt không nuông chiều!”

“Thánh, thánh thượng...?” Trịnh Triều Phi và một vài khách nhân ít ỏi còn sót lại trong *** đều mở to mắt nhìn, cho rằng mình nghe lầm.

Đương kim thánh thượng... Hóa ra là một vị nam tử mỹ lệ băng lãnh cao quý như vậy...?

“Còn không mau tới đây quỳ xuống!” Chu Hằng Bác tức giận hét “Vị này chính là đương kim thánh thượng!”

“Gi...”

Trịnh Triều Phi chân mềm nhũn, sợ đến nỗi ‘bịch’ một cái quỳ xuống đất, người trong *** cũng quỳ ầm ầm theo.

“Không chỉ có đương kim thánh thượng, còn có đương triều tể tướng Ngô đại nhân... Người còn đâu mặt mũi về nhà nữa...!”

“Ngô hoàng vạn tuế... Hoàng thượng tha mạng...” Trịnh Triều Phi cuống quýt không ngớt dập đầu tạ tội.

“Quên đi, Chu ái khanh.” Long Nhược Đình mở miệng nói không giận không dữ “Chuyện hôm nay trăm sẽ coi như là hiểu lầm mà thôi, các người trở về đi.”

“Không được! Cái đứa ngoại sanh bất tài này của cựu thần nhất định phải lôi ra ngoài chém đầu...”

“Lại chém đầu?” Ngô Ảnh Trạch phụt một cái cười thành tiếng “Coi như thôi đi... Bệ hạ nếu đã không truy cứu nữa, ông cũng cần gì phải tự tìm phiền não?”

“Nhưng...”

“Chu ái khanh, các người lui ra đi, sau này hảo hảo giáo dục lại.”

“Tạ ơn, tạ ơn bệ hạ!” Trịnh Triều Phi mừng rỡ như điên, bị Chu Hằng Bác ở đằng sau gõ mạnh một cái vào đầu.

“Về rồi tính sổ tiếp với người!”

“Dạ...”

Những người này nhất nhất tạ ơn rồi đi, người trong *** vẫn tiếp tục khấn trương, đến thở cũng không dám thở mạnh.

“Đều bình thân hết đi.”

Long Nhược Đình vung tay lên, tìm một chỗ ngồi xuống. Lúc đó, khách nhân xung quanh mới chậm rãi đứng lên, ánh mắt kính nể vẫn không rời người Long Nhược Đình.

Hóa ra... Đương kim thánh thượng là một người anh minh mà mỹ lệ như thế a... Tốt hơn cái tên yêu ma Long Việt Băng kia không biết bao nhiêu lần.

Long Nhược Đình trong vô thức đã lại một lần nữa lung lạc dân tâm, còn ấn tượng về Long Việt Bằng thì càng lúc lại càng kém cỏi.

Trong số đó phản ứng của Hồ Lai là lớn nhất, sau khi hắn biết được thân phận của Long Nhược Đình và Ngô Anh Trạch xong, dĩ nhiên lại sợ tới ngất xỉu...

“Tiểu Việt, ngươi và Du Vân tới phủ tể tướng ở vài ngày đi, lúc rảnh rỗi có thể đi chơi xung quanh.” Ngô Anh Trạch kiến nghị “Mấy người chúng ta cũng tìm chút thời gian tụ tập.”

“Cũng được.” Long Việt Bằng gật đầu “Dù sao kỳ hạn làm công ở đây cũng sắp kết thúc...”

“Ta cũng muốn tiếp tục đi tìm Tiểu Đào nữa.” Hoa Liên Sinh ở một bên xen mồm vào.

“Vây...” Mọi người quay sang nhìn Hồ Lai đã ngất xỉu “Tạm biệt nhé... chưởng quỹ.”

Có điều, Hồ Lai cũng chiếm được một lễ vật khá khẩm. Trước khi đi, Long Nhược Đình để lại vết tích trên vách tường trong ***. Hắn tuyệt bút vung lên, mấy từ ‘Thiên hạ đệ nhất khách ***’ từ đó về sau trở thành điểm gây chú ý nhất của gia *** này đối với mọi người.

Vì sao phải gọi là thiên hạ đệ nhất khách ***?

Thiên hạ đệ nhất danh quân, thiên hạ đệ nhất hôn quân, thiên hạ đệ nhất danh thần, thiên hạ đệ nhất minh chủ, thiên hạ đệ nhất thần thâu... Như vậy còn chưa đủ sao?

A... quên nói... Kỳ thực còn có thiên hạ đệ nhất ma giáo —— Giáo chủ Nguyệt Linh giáo...

Bạch Diêu đã dịch dung chính là một khách nhân trong *** lúc đó... Hắn đi ngang qua kinh thành, chuẩn bị đi tới một nơi khác.

Bất quá chuyện này, tạm thời không có ai biết...

Nguyệt hắc phong cao sát nhân dạ... Kinh thành đệ nhất đạo tặc đang lặng lẽ hành động...

Trong thời gian ngắn ngủi một tháng, tên đạo tặc này đã lấy số lượng phạm án kinh người cùng với tốc độ chạy trốn cũng kinh người nổi cấp tốc nổi tiếng, trở thành nhân vật trong đề tài nói tới của mỗi gia mỗi hộ.

Mọi người cảm thấy đau đầu với hành vi của hắn, đồng thời cũng không khỏi bắt đầu suy đoán về thân phận, tướng mạo cùng với lý do của hắn. Thế nhưng từ đầu tới cuối không ai biết lấy trộm đạo làm nghề cũng không phải ý nguyện thực sự của hắn, trong lòng hắn tràn ngập bất đắc dĩ, mà những việc nhân sinh hắn trải qua, cùng tràn ngập khúc chiết chua xót mà người thường không thể tưởng tượng nổi...

Kỳ thực, vị màn thầu đạo tặc này đã vài ngày không phạm án, mà ngày hôm nay... là buổi diễn cáo biệt cuối cùng của hắn.

“Bắt hắn!”

“Đứng lại cho ta ——”

Trên đường cái, đêm khuya vắng vẻ, đám gia đình Lý gia đang truy đuổi một hắc y nam tử.

“Mẹ nó! Lại xuất hiện rồi!”

Động tĩnh không nhỏ làm bách tính ven đường giật mình tỉnh giấc. Bọn họ đều đốt đèn sáng lên, ngó qua cửa sổ xem kết quả.

“Ồn quá...”

“Xảy ra chuyện gì vậy...”

“Lê nào sát thủ màn thầu lại xuất hiện rồi sao?” Có người hăng hái bừng bừng đưa ra nghi vấn.

“Đứng lại! Tên trộm bánh màn thầu kia!”

Một tiếng hô dài chứng thực suy đoán của người nọ. Không sai, đoàn người hiện tại đang đuổi theo, chính là đạo tặc kỳ quái nổi tiếng khắp kinh thành, chuyên ra tay với bánh bao bánh màn thầu các loại thức ăn.

“Đừng đuổi theo... Ta đảm bảo hôm nay là lần cuối mà... Ta đảm bảo...” Mãn thầu đạo tặc vừa chạy vừa kêu
“Ngày mai là ta đi rồi...”

Kẻ cắp bị người đuổi bắt đang ôm đầy bánh bao bánh màn thầu một đường vọt mạnh, lúc đi qua một lộ khẩu, hắn lại gặp tiểu khất cái bản thủ thường ngồi chồm hổm ở đó, vì vậy theo lệ cũ thuận tiện ném hai cái bánh bao cho đối phương.

“Cầm ăn đi, ta ngày mai phải đi rồi. Sau này còn gặp lại.”

Hắn mỉm cười, chạy về phía trước.

Vậy nên hắn luôn luôn không thấy, tiểu khất cái tay đang cầm bánh màn thầu kia, mỗi lần đều dùng một loại nhãn thần gần như si ngốc để nhìn theo hắn đi xa...

“Tiểu Đào...”

Phía sau có một lão khất cái run rẩy đi ra.

“Hắn cũng sắp đi rồi, ngươi còn không ra nhận hắn sao? Nếu như muốn lại gặp mặt lần nữa, sợ rằng không phải chuyện dễ dàng...”

Hà Lan Đào hai mắt đầm lệ giờ khuôn mặt nhỏ nhắn bản thủ lên, dùng thanh âm run run hướng về phía bóng lưng mãn thầu đạo tặc hét lớn:

“Vượng —— Tài ——!”

“Vượng —— Tài ——!”

Cho dù gọi tới khản giọng, nàng cũng phải gọi hắn quay lại... Bởi vì, đây là một cố sự mà tất cả mọi người đều có thể hạnh phúc.

– Toàn văn hoàn –

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoang-de-bui-doi-va-minh-chu-dau-go>